

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ELIZABETH HOYT

Karanlıklar Düğü

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rahtey.org>

KARANLIKLAR DÜKÜ

Pegasus Yayınları: 2014
Bestseller Roman: 838

Karanlıklar Dükü

Elizabeth Hoyt
Özgün Adı: Duke of Midnight

Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Deniz Rukiyye Sakallı
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2018
ISBN: 978-605-299-590-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Nancy M. Finney, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla Grand Central Publishing, New York'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELIZABETH HOYT

KARANLIKLAR DÜKÜ

İngilizceden çeviren:

Nalan Yüce

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

*Bu kitabı asla okumayacak olan kardeşim Robert'a.
Aslında düşündüm de, bu iyi bir şey.*

Teşekkür

Spanyel Percy'ye ismini verdiği için Facebook arkadaşım Anna Carrasco'ya teşekkür ederim.

Her zamanki gibi, harikulade yayın hakları temsilcim Susannah Taylor'a, yetenekli editörüm Amy Pierpoint'e, muhteşem Grand Central Publishing tasarım departmanına, zavallı, gereğinden fazla çalışan redaktörüm Mark Steven Long'a teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

*Bugüne kadar sayısız hikâye anlattım ancak hiçbir Kral Herla
efsanesi kadar ilginç değildi...*

Kral Herla Efsanesi'nden

Temmuz 1740

Londra

Artemis Greaves kuşkucu biri olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu ancak ay ışığının aydınlatdığı sokakta önlerinde belirip kuzeniyle kendisine tehditkâr bir biçimde yaklaşan üç haydutla yüzleşmeye kararlı görünen maskeliyi görünce yine de çizmesinin içindeki hançeri sıkıca kavrama ihtiyacı hissetti.

Ne de olsa insan yeterince dikkatli olamazdı.

Maskeli iriydi ve üzerinde siyah-kırmızı baklava desenli tayt ve tunik, siyah çizmeler, geniş kenarlıklı eğreti bir şapka ve kocaman burunlu siyah bir maskeden oluşan Palyaço kostümü vardı. Palyaçolar komik olurdu ama o an kimse gülmüyordu. Palyaço çömeldiği yerden öldürücü bir zarafetle doğrulurken Artemis nefesinin kesildiğini hissetti. Yabani ve acımasız bir kaplana benziyordu; hamlelerde en ufak bir tereddüt yoktu.

Üç adamın üzerine atıldı.

Artemis hâlâ dizlerinin üzerine çökmüş eliyle çizmesinin içindeki küçük hançerini sıkıca kavrarken izledi. Hayatı boyunca böyle dövüşen birini görmemişti. Adam acımasız bir zarafetle iki kılıcını da gölgelerin arasında savururken insan gözünün takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu.

Üç adamdan birincisi yere düşüp yuvarlandı ve sersemlemiş bir halde olduğu yerde kaldı. Karşısında duran kuzeni Leydi Penelope Chadwicke sızlanarak kanayan adamdan uzaklaştı. İkinci adam bir hamle yaptı fakat Palyaço eğilip bacağını rakinin ayaklarının altına uzatarak bir tekme savurdu ve adamı yere serdikten sonra sertçe yüzüne vurdu. Palyaço yattığı yerden doğrularak üçüncü adama yönelip kılıcının sapıyla adamın şakağına vurdu.

Adam pelte gibi yere yığıldı.

Artemis yutkundu, boğazı kurumuştu.

Sefil dar sokak birdenbire sessizleşmişti, sokağın her iki yanında yükselen binaların tehditkâr bir biçimde üzerlerine kapanıyordu adeta. Palyaço onlara döndü. Nefesi bile hızlanmamıştı. Çizmelerinin topukları kaldırım taşlarını çizercesine ses çıkardı. Gözlerini Peneleope'ye dikti. Genç kadın duvara yaslanmış, korkudan ağlıyordu.

Palyaço başını yavaşça döndürerek gözlerini Penelope'den ayırıp Artemis'e baktı.

Artemis, adamın korkunç maskesinin ardında parlayan soğuk bakışlarıyla karşılaşınca derin bir nefes aldı.

Bir zamanlar bütün insanların iyi olduklarına inanırdı. Tanrı'nın kendisini gözettiğini, dürüst ve iyi bir insan olduğu ve de ahududu turtasının kalan son dilimini önce başkalarına ikram ettiği sürece başına üzücü şeyler gelse bile eninde sonunda her şeyin yoluna gireceğini düşünürdü. Tabii bu çok uzun zaman önceydi. Hem ailesini hem de güneşten çok kendisini sevdiğini öne süren adamı kaybetmeden önce. Sevgili ağabeyi Bedlam'da

haksız yere hapsedilmeden önce. Öylesine çaresiz bir halde tek başına ortada kaldığında şımarık kuzeni ona refakatçilik işini teklif edince sevinçten ağladığı günlerden önce.

Eskiden olsa, Artemis önünde duran öfkeli adamın boynuna atılıp kendilerini tam zamanında kurtardığı için onu teşekkürle boğardı.

Gözlerini kısarak tuhaf kıyafetli adama baktı ve St. Giles'in tehlikeli sokaklarında yalnız dolaşan iki kadının yardımına neden geldiğini merak etmekle yetindi.

Artemis irkildi.

Belki de gerçekten kuşkucu biri olup çıkmıştı.

Palyaço iki büyük adımda yanına gelerek üzerine eğildi. Artemis adamın bakışlarının kavrıldığı hançerden yüzüne kayışını izledi. Adamın geniş ağzı seğiriyordu, yoksa eğleniyor muydu? Kızmış mıydı? Ona acıyor muydu? Artemis sonuncusuna pek ihtimâl vermese de tam emin olamıyordu ve tuhaftır ki yine de bilmek istiyordu. Nedense bu yabancının kendisi hakkında ne düşündüğünü ve daha da önemlisi ona ne yapmak niyetinde olduğunu anlamak istiyordu.

Adam Artemis'in bakışına karşılık verirken kısa kılıcını kılıfına soktu ve sol elindeki eldiveni dişleriyle çekip çıkardıktan sonra elini Artemis'e uzattı.

Artemis kendisine uzatılan ele bakınca elini erkeğin avucunun içine bırakmadan önce küçük parmağında taşıdığı ısıldayan altın yüzüğü fark etti. Elini sıkıca kavrayıp Artemis'in doğrulmasına yardımcı olan el sıcaktı. O kadar yakınında duruyordu ki, Artemis hafifçe öne eğilecek olsa dudakları adamın boynuna dokunabilirdi. Artemis adam boynunda atan güçlü ve istikrarlı nabza baktıktan sonra bakışlarını yukarı kaldırdı. Adam başını genç kadını incelercesine ve yüzünde bir şeyler ararcasına hafifçe yana eğmişti.

Artemis nefes alarak bir soru sormak için ağzını açtı.

Tam o anda Penelope adamın sırtına atıldı. Penelope çılgınlar gibi bağırarak adamın omuzlarını yumruklamaya başladı; korkudan neredeyse aklını kaçırmıştı.

Adam tabii ki buna tepki verdi. Döndü, elini Artemis'in parmaklarının arasından çekip tek koluyla Penelope'yi üzerinden savurmak istedi. Ancak Artemis adamın elini sıkıca kavradı. Tamamen içgüdüseli çünkü onu tutmak istemesinin başka bir açıklaması olamazdı. Adamın eli parmaklarından kaydığında genç kadının avucunun içine bir şey düştü.

Adam Penelope'yi bir kenara iterek hafif adımlarla koşmaya başladı.

Penelope nefes nefese kalmıştı ve saçları dağılmıştı. Güzel yüzünde belirgin bir çizik vardı. "Bizi öldürebilirdi!"

"Ne?" diye sordu Artemis bakışlarını güçlkle maskeli adamın kaybolduğu sokağın sonundan ayırırken.

"O St. Giles Hayaleti'ydi," dedi Penelope. "Yoksa onu tanımadın mı? Onun genç kadınlara tecavüz eden soğukkanlı bir katil olduğunu söylüyorlar!"

"Soğukkanlı bir katile göre oldukça yardımsever biri," diyerek karşılık verdi Artemis eğilip yerdeki feneri alırken. Sokağın başında kendilerine yaklaşan haydutları görür görmez yere bırakmıştı. Neyse ki az önceki kavgayı devrilmeden atlatabilmişti. Fener alevinin dalgalandığını görünce şaşırdı. Eli titriyordu. Sakinleşebilmek için derin bir nefes aldı. Gerginlik St. Giles'tan canlı çıkmalarını sağlamayacaktı.

Başını kaldırıp Penelope'nin somurtkan yüzüne baktı.

"Ama beni çok cesurca savundun," diye ekledi Artemis telaşla.

Penelope'nin yüzü aydınlandı. "Öyleydim, değil mi? Korkunç bir haydudu kaçırdım! Bu, gece yarısı St. Giles'ta bir kadeh cin içmekten daha iyi bir şey. Lord Featherstone'un çok etkileneceğine eminim."

Artemis gözlerini devirip hızla az önce geldikleri yöne döndü. Lord Featherstone şu anda dünyada önemsedığı son kişiydi. Sersem, sosyetik bir yapışkan sinekti ve Penelope'ye meydan okuyarak onu gecenin bir yarısı St. Giles'a gelmeye, bir kadeh dolusu cin satın alıp içmeye zorlamıştı. Lord Featherstone yüzünden neredeyse öldürüleceklerdi. Daha kötüsü de olabilirdi.

Ve hâlâ St. Giles'tan çıkabilmiş değillerdi.

Penelope adı lazım değil bir dükün dikkatini çekme arzusuyla yiğitlik etmeye meraklı olmasaydı Lord Featherstone'un saçma iddiasına karşılık vermezdi. Artemis başını iki yana sallayarak etrafı dikkatle süzüp St. Giles'ı oluşturan dar sokaklardan birine yöneldi. Sokağın ortasından geçen kanal mide bulandırıcı bir şeyle tıkanmıştı ve Artemis yanından geçerken bakmamaya dikkat etti. Penelope sessizleşmiş, uysalca Artemis'in peşinden yürüyordu. Yıkık dökük binaların birinden kambur, karanlık bir figür çıktı. Artemis gerilerek koşmaya hazırlandı ama adam ya da kadın onları görür görmez hızla uzaklaşmaya başladı.

Artemis köşeyi dönüp de genişleyen caddenin solundaki Penelope'nin arabasını görünceye kadar rahatlayamadı.

"Ah, işte geldik," dedi Penelope sanki Bond Caddesi'ndeki alışılmış bir gezintiden dönmüşçesine. "Bütün bunlar çok heyecan vericiydi, öyle değil mi?"

Artemis kuzenine inanmaz gözlerle baktı. O anda göz ucuyla yolun karşısındaki binanın çatısındaki bir hareketi fark etti. Atletik yapılı biri öylece çömelmiş, bekliyordu. Artemis durdu. Ona baktığı sırada, adam elini şapkasının kenarına götürüp genç kadını alay edercesine selamladı.

Artemis bütün bedeninin ürperdiğini hissetti.

"Artemis?" Penelope arabasının basamaklarını çıkmıştı bile.

Artemis bakışlarını o meşum gövdeden ayırdı. "Geliyorum, kuzen."

Arabaya binip kendini indigo mavisi yumuşak koltuklara bırakırken gergindi. Onları takip etmişti ama neden? Kim olduklarını anlayabilmek için mi? Yoksa çok daha iyi niyetli bir sebepten ötürü mü? Arabalarına sağ salim vardıklarından emin olmak için mi?

Bu çok aptalca, diye azarladı kendini içinden. Romantik fantezilere kapılmanın hiçbir anlamı yoktu. St. Giles Hayaletinin iki aptal kadının emniyetini umursadığından şüpheliydi. Onları takip etmiş olmasının kendine göre başka sebepleri olmalıydı.

“Wakefield Dükü’ne bu geceki maceramı anlatmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Penelope o anda Artemis’in düşüncelerini bölerek. “Eminim çok şaşıracaktır.”

“Hımm,” diye mırıldandı Artemis cevap vermeden. Penelope gerçekten de çok güzel bir kadındı ancak hangi erkek bir bahis uğruna gecenin bir yarısı St. Giles’a gidip bunun müthiş bir başarı olduğunu düşünen bir kadını eşi olarak görmek isterdi ki? Penelope’nin Dük’ün dikkatini çekme yöntemi en iyi ihtimâlle düşüncesiz, en kötü de aptalca olarak görülürdü. Artemis’in kalbi bir an için kuzenine karşı hissettiği acıma duygusuyla sıkıştı.

Ama öte yandan Penelope, İngiltere’nin en zengin mirasçılarından biriydi. Dağ gibi altın yığını birçok şeye göz yummaya yeter de artardı. Penelope kuzgun siyahı saçları, süt gibi teni ve bir demet hercai menekşesinden farksız gözleriyle döneminin en dikkat çekici güzelliklerinden biriydi. Birçok erkek böylesine güzel bir dış görünüşün altındaki kişiliği umursamazdı bile.

Artemis sessizce iç geçirip kuzeninin heyecanlı gevezeliğine göz yumdu. Daha dikkatli olması gerekecekti. Kendi kaderi ister istemez Penelope’ninkiyle bağlantılıydı çünkü sonuçta o da kuzeninin evlenip gelin gideceği eve yerleşmek zorunda kalacaktı.

Tabii eğer Penelope evlendikten sonra artık bir refakatçiye ihtiyaç duymadığını söylemezse.

Artemis'in parmakları St. Giles Hayaleti'nin avucuna bıraktığı nesneyi sıkıca kavradı. Daha önce arabaya binmeden hemen önce loş ışıktaki kısaca bir göz atmıştı. Kırmızı taşlı altın bir yüzüktü. Başparmağını dalgınca taşın üzerinde gezdirdi. Antikaya benziyordu. Güçlü ve nüfuzlu birine ait olduğu belliydi. Bu çok ilginçti.

Böyle bir yüzüğü ancak bir aristokrat taşıyabilirdi.

Wakefield Dükü Maximus Batten, yine her zamanki gibi uyandı: ağzında başarısızlığın tadı vardı.

Kısa bir an için büyük, perdeli yatağında yatarak gözlerini açmadı. Kanlı suların içinde yüzen koyu renk saç örgülerini hatırlayınca boğazına kadar yükselen safrayı yutmaya çalıştı. Uzanıp sağ elini yatağının yanındaki sehpanın üzerinde duran kasaya koydu. Kolyenin yıllar boyu aramanın sonucunda özenle toplanmış zümrütleri bu kutunun içindeydi. Gerçi kolye tamamlanamamıştı ve Maximus da artık tamamlanmasının mümkün olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Çaresizce, başarısızlığının kara lekesinin vicdanına sonsuza dek bulaştığını sanmıştı.

Ve şimdi bir başarısızlığı daha olmuştu. Sol elini gererek hiç de alışkın olmadığı hafifliği hissettiği. Dün gece St. Giles'te bir yerlerde babasından, *atalarından* kalma yüzüğünü kaybetmişti. Affedilmez günahlar listesinin sonuna yeni bir suç ekleyebilirdi.

Dikkatle gerinirken meseleyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı ve işinin başına geçebilmek için yataktan kalktı. Sağ dizi ağrıyordu ve sol omuzunda da yolunda olmayan bir şeyler vardı. Otuz üç yaşında bir erkek için oldukça yıpranmış sayılırdı.

Uşağı Craven elbise dolabının önünden dönüp baktı. "Günaydın, Ekselansları."

Maximus başıyla sessizce onayladıktan sonra yatak örtüsünü üzerinden attı. Çıplak bir halde yataktan çıkıp hafifçe topallayarak mermer kaplı şifonyere gitti. Orada kendisini bekleyen

sıcak su dolu bir leğen vardı. Çenesini sabunladığı sırada leğenin yanında Craven'in az önce bilemediği usturasını gördü.

"Bu sabah kahvaltınızı Leydi Phoebe ve Bayan Picklewood ile birlikte mi yapacaksınız?" diye sordu Craven.

Maximus şifonyerinin üzerinde duran aynaya çatık kaşlarla bakarken usturasını boynuna yerleştirdi. En küçük kız kardeşi Phoebe henüz yirmi yaşındaydı. Diğer kız kardeşi Hero birkaç yıl önce evlenince, Phoebe ile büyük kuzenleri Bathilda Picklewood'u Wakefield Malikânesi'ne, yani yanına almaya karar vermişti. Kardeşinin gözü önünde olmasından memnundu ancak evini, Wakefield Malikânesi ne kadar büyük olsa da, iki hanımla paylaşmak zaman zaman diğer aktivitelerine engel oluyordu.

"Bugün değil," diye kararını bildirdi Maximus, çenesindeki sakalları tıraş ederken. "Lütfen kız kardeşime ve Bathilda'ya özürlerimi ilet."

"Peki, Ekselansları."

Maximus aynadan uşağın, yeniden elbise dolabına yönelmeden önce kaşlarını sessiz bir sitemle kaldırışını izledi. Başkası olsa bu sitemden, her ne kadar sessiz olsa da, zerre kadar etkilenmezdi ancak söz konusu Craven olunca durum farklıydı. Bu adam Maximus'tan önce on beş yıl babasının uşağıydı. Craven'ın ağzının kenarındaki dikey çizgiler ve düşük gözkapakları uzun yüzünü daha da uzun gösteriyordu. Yaşı elliyi geçkin olmalıydı ama ifadesinden tam olarak anlaşılmamakla beraber, otuz ila yetmiş arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Kendisi saçı dökmüş yaşlı bir bunağa dönüştüğünde bile Craven'ın bugünkü gibi görüneceğinden en ufak bir şüphesi yoktu Maximus'un.

Usturayı porselen kâsenin içine daldırıp sabun ve sakal artıklarını temizlerken kendi kendine homurdandı. Craven arkasında, efendisinin o gün giyeceği iç çamaşırlarının ve çorapların yanı sıra, siyah gömlek, yelek ve pantolonu hazırlıyordu. Maximus

başını çevirip son köpük kalıntısını da temizledikten sonra nemli bezle yüzünü sildi.

“O bilgiye ulaşabildin mi?” diye sordu iç çamaşırlarını giyerken.

“Evet, Ekselansları.” Craven usturayı durulayıp kuruladıktan sonra, sanki kutsal bir emanete taparcasına içi kadifeyle kaplanmış kutusuna yerleştirdi.

“Ve?”

Craven sanki kralın önünde şiir okuyacakmış gibi boğazını temizledi. “Öğrenebildiğim kadarıyla, Brightmore Kontu’nun mali durumu oldukça iç açıcı. Yorkshire’daki iki arazisinin toprakları oldukça verimli, bunun yanı sıra da West Riding’de üç tane faaliyetinde kömür madeni, Sheffield’da ise bir demir işletmesi var ve son olarak da Doğu Hindistan Şirketi’nin hisselerini satın almış. Yılın başında dördüncü kömür madenini satın alarak biraz borca girmiş ancak madenden gelen raporlara bakılırsa işler yolunda gidiyor. Bana kalırsa söz konusu borç meblağı oldukça önemsiz.”

Maximus pantolonunu giyerken homurdandı.

Craven konuşmasını sürdürdü. “Kont’un kızı Leydi Penelope’ye gelecek olursak da Lord Brightmore’un kızını evlendirirken yüksekçe bir çeyiz teklif edeceğini herkes biliyor zaten.”

Maximus’un kaşı alayla havalandı. “Bir rakam telaffuz edilmiş mi?”

“Edilmiş, Ekselansları.” Craven cebinden küçük bir not defteri çıkarıp başparmağını diliyle ıslatarak sayfaları çevirmeye başladı. Maximus göz ucuyla not defterini tararken gözüne çarpan muazzam rakam, neredeyse Craven’in araştırma kabiliyetinden şüphe duymasına neden olacaktı.

“Yüce Tanrım. Emin misin?”

Craven efendisine neredeyse azarlayıcı bir bakış fırlattı. “Bu bilgiyi Lord’un avukatının sekreterinden aldım, kendisinin oldukça aksi ve alkole karşı koyamayan biri olduğunu söyleyebilirim.”

“Ah.” Maximus boyun bağını bağlayıp yeleğini giydi. “O zaman geriye Leydi Penelope’nin kendisi kalıyor.”

“Doğrudur.” Craven not defterini kaldırıp dudaklarını büzdü ve gözlerini tavana dikti. “Leydi Penelope Chadwicke yirmi dört yaşında olup babasının yaşayan tek vârisidir. İlerlemiş yaşına rağmen taliplerden yana sıkıntısı yoktur ve evlenmemiş olmasının tek sebebi de... şey... damat arayışındaki alışılmışın dışında birtakım yüksek standartlardır.”

“Kılı kırk yaran biri demek ki.”

Craven efendisinin bu duygusuz değerlendirmesi karşısında irkildi. “Öyle görünüyor, Ekselansları.”

Maximus yatak odasının kapısının açarken başını salladı. “Aşağıda devam ederiz.”

“Emredersiniz, Ekselansları.” Craven eline aldığı mumu şöminede yaktı.

Yatak odasının önündeki genişçe koridorun solunda evin ön cephesindeki Wakefield Malikânesi’nin misafir odalarına inen büyük bir merdiven vardı.

Maximus, peşine takılmış Craven’le birlikte sağa döndü. Bu yol hizmetlilerin merdivenlerine ve daha özel odalara gidiyordu. Maximus koridorla uyumlu olması için ahşapla kaplanmış kapıyı açarak çıplak merdivenleri inmeye başladı. Mutfak girişini geçtikten sonra bir kat daha aşağıya indi. Birdenbire son bu lan merdivenlerin önünde sade ahşap kapı görüldü. Maximus yeleğinin cebindeki anahtarı çıkararak kapının kilidini açtı. Kapının arkasında bir merdiven daha vardı fakat basamakları taşandı, o kadar eskidiler ki ortaları çoktan ölmüş insanların adımlarının etkisiyle neredeyse çökmüştü. Maximus basamakları inerken Craven taş duvarların içindeki kuytulara sıkıştırılmış mumları yakıyordu.

Maximus alçak bir taş kemerin altından başını eğerek geçti ve taşla döşenmiş küçük bir alana ulaştı. Arkasındaki mumlar

eski taş duvarları belli belirsiz aydınlatıyordu. Duvarlara yer yer kazınmış şekiller birtakım sembolleri ve ilkel insan figürlerini tasvir ediyordu. Maximus bunların Hıristiyanlık çağında yapıldığından şüpheliydi. Tam karşısında ikinci bir kapı daha vardı, ahşabı zaman içinde kararmıştı. Bu kapıyı da açarak itti.

Kapının arkasında şaşırtıcı derecede yüksek duvarlı bir kiler vardı, kemerli kubbesi daha küçük ve dekoratif taşlarla yapılmıştı. Yerden yükselen sağlam yapılı sütun başlıklarının şekilleri de ilkeldi. Babası ve büyükbabası bu alanı şarap mahzeni olarak kullanmışlardı fakat Maximus bu gizli saklı odanın zamanında bir pagan tanrısına tapınmak için yapıldığını duysa şaşırmazdı.

Craven'ın arkasından kapıyı kapatmasıyla Maximus yeleğini çıkarmaya koyuldu. Her sabah giyinip beş dakika sonra soyunması zaman kaybı gibi görünse de düğ kendi evinde bile asla dağınık görünemezdi.

Craven boğazını temizledi.

"Devam et," diye mırıldandı Maximus arkasını dönmeden. İç çamaşırlarıyla kalınca başını kaldırarak taşların içine gelişigüzel gömerek dizdiği demir halkalara baktı.

"Leydi Penelope döneminin en güzel hanımlarından biri olarak bilinmekte," dedi Craven ifadesiz bir sesle.

Maximus yerden sıçrayarak sütunlardan birine tırmanmaya başladı. Çıplak ayak parmaklarını çatlaklardan birine gömüp iterek başının üstünde bir yerde olduğunu bildiği ince tutunma yerine uzandı. Kendini tavana ve en yakındaki demir halkaya çekerken homurdandı.

"Daha geçen sene en az iki kont ve yabancı bir prens kendisine kur yapmıştır."

"Bakire mi?" Halka kolunun ulaşamayacağı bir noktadaydı ve bu da bugünkü gibi sabahlarda Maximus'un bazen lanetlediği bir durumdu. Kolunu iyice uzatarak kendini sütundan itti. Parmaklarının halkayı ıskalaması durumunda altındaki zeminin çok

ama çok sert olduğunu biliyordu. Ancak halkayı tek eliyle de olsa yakalayıp bir sonraki ve ondan sonraki halkaya sallanmasıyla birlikte omuz kasları gerildi.

“Çok büyük bir ihtimalle öyle, Ekselansları,” diye seslendi aşağıdan Craven. Maximus o sırada mağaraya benzer odanın içinde kolaylıkla halkadan halkaya sallanmaya devam ediyordu. “Hanımefendi hayatın keyfini sürse de sağduyuya önem veriyor.”

Maximus bir sonraki halkayı yakalarken homurdandı. Bu halka bir öncekinden biraz daha yakındı. Kollarını yana açarak geniş bir V şeklinde bir süreliğine asılı kaldı. Omuzlarının ve kollarının yandığını hissedebiliyordu. Ayak parmaklarını gerdi. Bacaklarını yavaşça ve büyük bir dikkatle, ta ki ayak parmakları neredeyse başının üstündeki tavana değene dek havaya kaldırarak vücudunu ikiye katladı.

Bu pozisyonda kalarak derin derin nefes alıp verdi. Kolları titremeye başlamıştı. “Dün geceki hali pek sağduyulu değildi.”

“Belki de değildi,” diye kabul etti Craven sesinde hafif bir çekimserlikle. “İlave etmem gerekir ki Leydi Penelope dikiş nakış işlerine, dansa ve klavsene hâkim olsa da hiçbirinde fazlasıyla yetenekli olduğu, üstelik kendisini tanıyanların nüktedanlığını fazla beğendiği de söylenemez. Bunu demekle hanımefendinin zekâsının yetersiz olduğu yönünde bir yorum yapmak istemiyorum, kendisi sadece... şey...”

“Sersemin teki.”

Craven tarafsızca hımlayarak gözlerini yeniden tavana dikti.

Maximus doğrularak demir halkaları bıraktı ve topuklarının üzerine indi. Üzerinde değişik büyüklükte top güllerinin dizili olduğu alçak banka yürüdü. Avcunun içine rahatça sığan bir gülleyi seçti ve omuzunun üzerinden kaldırarak kileri boydan boya geçerek en uzak duvardaki bu amaç için tutturulmuş saman şiltelerine fırlattı. Gülle samanı delip geçerek sessizce taş duvara çarptı.

“Elinize sağlık, Ekselansları.” Craven, Maximus’a bakarak hafifçe gülümsedi. Bu gülümseme genelde asık olan yüzünün tuhaf bir biçimde komik görünmesine yol açmıştı. “Saman bal-yaları darmadağın olmuştur.”

“Craven.” Maximus dudaklarında beliren seğirmeyi bastırmaya çalıştı. O Wakefield Dükü’ydü ve hiç kimse kendisine gülemezdi, kendisi bile.

Bir gülle daha aldı.

“Pekâla. Pekâla.” Uşak yeniden boğazını temizledi. “Özetleyecek olursak: Leydi Penelope çok varlıklı, çok güzel, modayı takip eden bir kadın olmakla beraber fazla zeki ya da... şey... ihtiyatlı biri sayılmaz. Onu listeden çıkarmamı ister misiniz, Ekselansları?”

“Hayır.” Maximus bir önceki egzersizini tekrarlayınca duvardan bir parça taş yere düştü. Aklının bir köşesine aşağıya biraz daha saman indirmesi gerektiğini yazdı.

Arkasını döndüğünde Craven’ın kendisine şaşkınlık içinde baktığını gördü. “Ancak eminim ki Ekselansları müstakbel eşinden bolca çeyizden, aristokratik bir soydan ve güzellikten daha fazlasını bekler?”

Maximus uşağına sertçe baktı. Bu tartışmayı daha önce de yapmışlardı. Craven az önce, evlenilecek bir kadının sahip olması gereken en önemli özellikleri saymıştı. Sağduyu ya da eksikliği söz konusu bile değildi.

Kısa bir an için gözünün önüne parlak gri gözler ve kararlı ifadeyle kadınsı bir yüz geldi. Bayan Greaves dün gece St. Giles’a gelirken yanında bir *bıçak* getirmişti, çizmesinin içindeki metal sapı gördüğünden emindi Maximus. Ve dahası, genç kadın o bıçağı kullanmaya da hazırды. O an olduğu gibi şimdi de Maximus’un içinden bir hayranlık duygusu yükseldi. Etrafındaki hangi kadın bugüne dek böylesine bir cesaret örneğı sergilemişti?

Maximus bu anlamsız duyguyu bir kenara iterek halletmesi gereken işe döndü. Babası kendisi için canını vermişti ve Maximus da babasının anısına saygı göstermek adına en uygun düşes adayıyla evlenmekten geri kalmayacaktı.

“Konuyla ilgili düşüncelerimi biliyorsun. Leydi Penelope Wakefield Dükü için en uygun eş adayıdır.”

Maximus bir top mermisini daha alırken Craven’in yumuşak sözlerini duymamış gibi davrandı.

“Fakat Dük’ün arkasındaki erkek için de en uygun eş adayı mıdır?”

Bedlam’ı cehenneme benzetenler vardı, işkence ve deliliğin kol gezdiği bir yerdi burası. Ancak Kilbourne Vikontu Apollo Greaves Bedlam’ın gerçekte ne olduğunu çok iyi biliyordu. Burası bir çeşit araftı.

Bitmez tükenmez bekleyişin yeri idi.

Geceleri huzursuz inleyişin bitmesini beklemek. Taşa vuran ayak seslerinin kahvaltısı için taş sertliğinde bir parça ekmeği getirmesini beklemek. Yıkanmak dedikleri bir damla suyun teline düşmesini beklemek. Lazımlık vazifesi gören içi pislik dolu kovanın boşaltılmasını beklemek. Yemek için beklemek. İçmek için beklemek. Temiz havayı beklemek. Hâlâ hayatta olduğunu ve delirmediğini ispatlayacak bir şeyi, herhangi bir şeyi beklemek.

Hâlâ aklı yerindeydi.

Hepsi bir yana, Apollo kız kardeşi Artemis’in gelip kendisini bu tarafta ziyaret etmesini bekliyordu.

Kardeşi imkân bulduğu zamanlarda geliyordu, bu da yaklaşık haftada bir kez oluyordu. Bu da aklını yitirmemeye yetecek kadar sık sayılırdı. O olmasa aklını çoktan kaybetmişti Apollo.

Hücresinin dışındaki koridorun pis taşları üzerine vuran kadın ayak sesini duyduğunda başını arkasına duvara yaslayarak lanet olası yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başardı.

Bir an sonra köşeyi dönen kız kardeşinin tatlı, ciddi yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Artemis'in üzerinde eski ama temiz kahverengi bir elbise ve başında da son beş senedir taktığı hasır şapka vardı. Sağ kulağının üzerindeki şapkanın kenarını düzgün dikişleri süslüyordu. Gri gözleri kardeşi için duyduğu sevgi ve endişeyle parlıyordu. Sanki yanında temiz hava esintisi getirmiş gibiydi ancak bu mümkün değildi: pisliğin yokluğunun kokusu diye bir şey var mıydı?

"Kardeşim," diye mırıldandı Artemis alçak ve yumuşak sesiyle. Köşede duran kapaksız kovadan veya ağabeyinin durumundan öğrendiğine dair en ufak bir belirti göstermeksizin hücrenin içine daldı. Bitler ve pireler uzun zamandır üzerinde ziyafet çekiyordu. "Nasılsın?"

Bu çok saçma bir soruydu. Ne de olsa şu an olduğu gibi son dört yıldır perişan bir haldeydi. Ancak kız kardeşi kendisini gerçekten merak ettiği için sorusunu büyük bir ciddiyetle sormuştu. Durumunun günün birinde daha da kötüleşeceğinden korkuyor olmalıydı. En azından bu konuda haklıydı: ne de olsa ölüm denen bir gerçek de vardı.

Geçmişte ölüme ne kadar yaklaştığını kız kardeşine asla söyleyemezdi elbette.

"Ah, gerçekten de harikayım," diye karşılık verdi Apollo kardeşine sırtıarak. Diş etlerinin en ufak bir harekette bile kanamaya başladığını fark etmemesini umuyordu. "Bu sabahki tereyağında kızarmış böbrek yanı sıra çırpılmış yumurtalar ve füme domuz da çok lezzetliydi. Aşçıyı tebrik etmeliyim ama nedense ayağım bir türlü gitmiyor."

Kelepçeli ayaklarını işaret etti. Kelepçelerin ucuna bağlı uzun zincir duvardaki bir demir halkaya tutturulmuştu. Zincir Apollon'un ayağa kalkmasına ve istediği yöne iki adım atmasına yetecek uzunluktaydı ancak bundan fazlasına izin vermiyordu.

“Apollo,” demişti Artemis’in sesindeki hafif azarlamayla dudaklarının kıvrılması az önceki soytarılığının başarılı olduğunu gösteriyordu. Artemis elinde tuttuğu küçük yumuşak torbayı yere bıraktı. “Yemeğini yediğine üzüldüm, çünkü sana bir miktar kızarmış tavuk getirdim. Yiyemeyecek kadar tok olmadığımı ümit ederim.”

“Ah, sanırım üstesinden gelebilirim,” diye karşılık verdi Apollo.

Burnuna gelen tavuk kokusu ağzının istemeyerek de olsa sulanmasına yok açmıştı. Her gün vişneli turtanın verilmesini umduğu zamanların dışında bir sonraki yemeğini düşünmemişti hiç. Ailesi zengin değildi, hatta zengin olmaktan çok uzaktı ancak yiyecek konusunda hiçbir zaman sıkıntı çekmemişlerdi. Ekmek, peynir ve tereyağında kavrulmuş bezelyenin yanı sıra bal ve şarapla pişirilmiş şeftali her zaman bulunan şeylerdi. Aklına balıklı börek ve annesinin zaman zaman yaptığı o küçük kekler geldi. Yüce Tanrım, öküz kuyruğu çorbasından aldığı o ilk yudum ve dilinin üzerinde eriyen yumuşacık et parçaları yok muydu? Sulu portakallar, kavrulmuş ceviz, zencefilli havuçlar ve şekerli gül yapraklarından yapılmış tatlı. Bazı günlerini sadece yemekleri düşünerek geçiriyordu. Bu düşünceleri aklından ne kadar çıkarmak istese de bir türlü başaramıyordu.

Yemeği bir daha asla çantada keklik bilmeyecekti.

Artemis torbanın içinden tavuğu çıkarırken Apollo başını çevirerek düşüncelerini dağıtmaya çalıştı. Benliğini çılgın bir hayvan gibi ele geçirmiş olan açlığını mümkün olduğunca bastırmaya çalışacaktı.

Tuhaf bir biçimde yana kayarken zincirler şakırdadı. Hem oturmak hem de yatmak için verdikleri saman balyasının üzerinde biraz kıpırdarak kız kardeşine temiz bir yer açmaya çalıştı. Hücreesine gelen misafire sunabileceği tek lüks buydu.

“Penelope’nin aşçısından aşırabildiğim bir miktar peynirle yarım bir elmalı tart da getirdim.” Artemis’in yüz ifadesi nazik

ama endişeliydi, kardeşinin, getirdiği ganimetin üzerine atlayıp bir anda yalayıp yutmasını bekler gibi bir hali vardı.

“Gel otur şuraya,” dedi Apollo sertçe.

Artemis zarif bir edayla ağabeyinin gösterdiği yere otururken, pis bir delikte değil de güzel bir manzarada piknik yapıyormuşçasına bacaklarını yana kıvırdı. “Al.”

Tavuk budunu ve tarttan kopardığı bir parçayı temiz bir kumaş parçasının üzerine koyarak ağabeyine uzattı. Apollo kendisine uzatılan hazineyi büyük bir dikkatle alırken belli etmeden ağzından nefes alıp vermeye çalışıyordu. Çenesini kasarak yavaşça nefes aldı ve yemeğe baktı. İradesi elinde kalan tek şeydi.

“Lütfen ye, Apollo.” Genç kadının fısıltısı neredeyse acı doluydu ve Apollo kendi kendine gençliğinde yaptığı bir gecelik çılgınlığın sadece kendisini cezalandırmadığını hatırlayıverdi.

O gece kız kardeşinin de hayatını karartmıştı.

Tavuk budunu dudaklarına götürüp bir ısırık aldıktan sonra kumaşın üzerine geri bıraktı ve yavaşça çiğnemeye başladı. Çılgınlığını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Tavuğun ağzını dolduran tadı olağanüstüydü, açlıktan feryat etmek istiyordu.

Yutkunup kumaş üzerindekiyle beraber kucağına indirdi. O bir hayvan değil, bir centilmendi. “Kuzenim nasıl?”

Artemis’in gözlerini devirmesini engelleyen tek şey, bir hanımefendi oluşuydu. “Sabahtan beri, bu akşam Vikont d’Arque’in şehir evinde katılacağımız balo yüzünden havalara uçmuş durumda. Onu hatırlıyor musun?”

Apollo yemeğinden bir ısırık daha aldı. Parası yetmediği için elit kesimle hiç zaman geçirmemişti ancak bu isim ona bir şeyler hatırlatıyordu.

“Şu uzun boylu, esmer ve tarz sahibi adam mı? Hani esprili ve hazırcevap olup da bunun farkında olan?” *Ve kadınlar söz konusu olduğunda da şeytanın ta kendisi*, diye düşünse de bunu kardeşinin yanında yüksek sesle söylemekten kaçındı Apollo.

Artemis başını evet anlamında salladı. “Evet, o. Büyükanesi, Leydi Whimple ile birlikte yaşıyor ve sahip olduğu şöhreti düşünerek olursan bu oldukça tuhaf bir durum. Davetler her ne kadar d’Arque’in adına veriliyor olsa da bu balonun da tamamen yaşlı hanımın planlaması sonucu gerçekleştiğinden eminim.”

“Penelope’nin haftanın neredeyse her gecesi bir baloya gittiğini sanıyordum?”

Artemis’in dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Evet, bazen öyle geliyor.”

Apollo tartı ısıırken ağzına gelen çıtır, tatlı elmanın tadıyla neredeyse inleyecekti. “O halde d’Arque’in balosuna duyduğu bu heyecan niye? Yoksa adama göz mü koydu?”

“Hayır.” Artemis başını üzüntüyle salladı. “Bir vikont onun için asla yeterli olmaz. Planlarını Wakefield Dükü üzerine kuruyor ve bir söylentiye göre o da bu geceki baloya gelecekmiş.”

“Öyle mi?” Apollo kız kardeşine baktı. Kuzenleri en sonunda evleneceği bir beyefendi bulduysa Artemis’in kapı dışarı edilmesi an meselesiydi. Ve Apollo’nun da bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çenesi gerildi, sinirinden bağırabilirdi. Derin bir nefes daha alarak kardeşinin getirdiği biradan bir yudum aldı. Şerbetçiotunun sıcak ve ekşimsi tadı bir an için sakinleşmesine yardımcı oldu. “O zaman ona bu girişiminde başarılar dilerim, her ne kadar Ekselanslarına acısam da Tanrı biliyor ya, kuzenimizin *bana* göz koymasını asla istemezdim.”

“Apollo,” diye nazikçe azarladı onu Artemis. “Penelope son derece tatlı bir kız, bunu biliyorsun.”

“Gerçekten öyle mi?” diye takıldı ona ağabeyi. “Hayırseverliği ve iyilikleriyle mi tanınıyor?”

“Kimsesiz çocuklar yararına çalışıyor,” diyerek karşılık verdi Artemis büyük bir ciddiyetle. Yerden aldığı bir parça samanı parmaklarının arasında evirip çevirmeye başladı.

“Ve bir keresinde de yurdun bütün erkek çocuklarına sarı ceketler giydirmek istediğini anlatmıştın bana.”

Artemis irkildi. “Elinden geleni yapıyor, gerçekten.”

Apollo kız kardeşine acıyarak onu çıkarıcı kuzenlerini savunma zorunluluğundan kurtarmaya karar verdi. “Sen öyle diyorsan öyledir.” Kardeşinin parmakları arasında eğip bükerek şekil verdiği saman sapına baktı. “Bana bu geceki balo hakkında söylemediğin başka bir şey daha var mı?”

Artemis ona şaşırarak baktı. “Hayır, tabii ki yok.”

Apollo çenesini kaldırıp elindeki saman parçasını işaret etti. “O halde seni rahatsız eden ne?”

“Ah.” Artemis burnunu kıvrırarak samanı attı. “Bir şey yok, gerçekten. Sadece, dün gece...” diyerek elini kaldırıp elbisesinin yaka süsünü yokladı.

“Artemis.” Apollo kahredici bir gerginlik hissetti. Özgür olsaydı kardeşini sorgulayabilir, hizmetçilerden ya da arkadaşlarından ne olduğunu öğrenebilirdi, meselenin peşinden gidip kardeşini rahatsız eden şeyi ortadan kaldırabilirdi.

Ama burada sadece bekleyip kendisine dışarıdaki hayatı hakkında doğruyu söylemesini umut edebilirdi.

Artemis başını kaldırıp ona baktı. “On beşinci yaş günümüzde bana verdiğin kolyeyi hatırlıyor musun?”

Apollo yeşil renkli küçük taşı gayet iyi hatırlıyordu. O zamanki genç çocuğun gözüne gerçek bir zümrüt gibi görüldüğünden kız kardeşine böylesine değerli ve güzel bir hediye verdiğini için kendiyile gurur duymuştu. Ancak bahsettikleri şey bu değildi ki. “Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun.”

Artemis’in dudakları hafif bir kızgınlık belirtisiyle kıvrılmıştı. “Hayır, değiştirmiyorum. Apollo...”

“Ne oldu?”

Artemis tuttuğu nefesini bıraktı. “Penelope ve ben St. Giles’a gittik.”

“Ne?” St. Giles gerçek anlamda bütün kötülüklerin yuvasıydı. Öyle bir yerde nazik bir genç kadının başına her türlü şey gelebilirdi. “Tanrım, Artemis! İyi misin? Yoksa saldırıya mı uğradın? Neler...”

Artemis başını sallamaya başlamıştı. “Bunu sana anlatmam gerektiğini biliyordum.”

“Sakin yapma.” Apollo başını fiziksel bir darbe almışçasına geriye attı. “Benden hiçbir şey gizlemeni istemiyorum.”

“Ah.” Genç kadının yüzünde anında pişmanlık belirmişti. “Hayır canım, senden gizlemeye çalıştığım bir şey yok. St. Giles’a gitmemizin sebebi, Penelope’nin son derece saçma bir iddiaya girmiş olmasıydı ama ben bana verdiğin hançeri de yanıma almıştım. Hangisinden bahsettiğimi hatırladın mı?”

Apollo başını sallarken ıstırabını gizlemeye çalışıyordu. On bir yaşında okula başlamak için evden ayrıldığı sırada hançerin uygun bir hediye olacağını düşünmüştü. Ne de olsa ikiz kız kardeşini yarım akıllı babalarına ve bir türlü hastalıktan kurtulamayan annelerine emanet etmek zorunda kalmıştı.

Ancak küçük bir çocuğun gözüne uygun ölçülerde bir hançer gibi görünen şey yetişkin bir erkeğe göre tam anlamıyla yetersiz bir silahtı. Apollo kız kardeşinin kendisini St. Giles gibi bir yerde küçücük bir hançerle savunması gerektiği düşüncesiyle sarsıldı.

“Sakin ol,” dedi Artemis ağabeyinin dikkatini yeniden hedinin üzerine çekerek. “Saldırıya uğradığımızı itiraf ediyorum ama sonunda her şey yoluna girdi. O kadar insan dururken St. Giles Hayaleti tarafından kurtarıldık.”

Belli ki verdiği bu kısa bilginin yeterince ikna edici olduğunu düşünüyordu. Apollo gözlerini yumdu. St. Giles Hayaleti’nin insanları öldürdüğü, kadınlara tecavüz ettiği, hatta daha kötüsünü bile yaptığı söyleniyor olsa da Apollo bu hikâyelere hiçbir zaman inanmamıştı çünkü ne kadar çılgın olursa olsun tek bir erkeğin bunca suçu tek başına işlemiş olmasına imkân yoktu. Ancak

bunun bir önemi yoktu. Hayaletin masum bir kedicik olmadığı da bir gerçektir.

Apollo gözlerini açarak kardeşinin ellerini avuçlarının arasına aldı. “Bana bundan sonra Penelope’nin çılgın planlarına dahil olmayacağına dair söz ver.”

“Ben...” dedi Artemis bakışlarını çevirerek. “Onun refakatçisi olduğumu biliyorsun, Apollo. İsteddiği her şeyi yapmaya mecburum.”

“O, seni küçük bir porselen bebek gibi kırıp kenara atabilecek ve istediği zaman kendine yeni bir oyuncak bulabilecek biri.”

Artemis şoke olmuş gibi baktı ağabeyine. “O asla böyle bir şeyi...”

“Lütfen, sevgili küçüğüm,” dedi Apollo çatallaşmış sesiyle. “Lütfen.”

“Elimden geleni yapacağım,” diye fısıldadı Artemis eliyle ağabeyinin yanağını okşayarak. “Senin hatırın için.”

Apollo başıyla onayladı. Verdiği söze razı olmaktan başka çaresi yoktu. Ancak yine de bir şeyi merak etmekten geri duramıyordu. Bu dünyadan göçüp gittiğinde kız kardeşiyle kim ilgilenecekti?

İkinci Bölüm

Çok, çok uzun zaman önce, Britanya henüz gençken, orada hükümdarların en iyisi yaşarmış. Adı Kral Herla imiş. Tavrı her zaman bilge ve cesurmuş, kolu güçlü ve çevikmiş. Bu hayatta en sevdiği şey de karanlık, vahşi ormanlarda ava çıkmakmış...

Kral Herla Efsanesi'nden

Artemis o gece Brightmore Kontu'nun çok özellikli biri olduğunu düşünüyordu: saygı gören bir lord, zenginliğinin farkında bir erkek ve o ruhu tam yansıtmaya da kitabına bağlı merhametli bir Hristiyan'dı. Ancak çok ilgili bir baba olduğu söylenemezdi.

"Baba, sana dün öğle yemeğinde Vikont d'Arque'ın bu akşamki balosuna katılacağımı söylemiştim," dedi Penelope hizmetçisi Blackbourne kısa pelerinin kurdelesini bağladığı sırada. Brightmore Malikânesi'nin büyük giriş holünde, arabanın ahırdan çıkarılmasını bekliyorlardı.

"Oraya dün gece gittiğini sanıyordum," dedi Kont çekimser bir sesle. İri cüsseli, mavi gözlü biriydi ve burnu da neredeyse çenesi kadar büyüktü. Yanında soluk benizli, kısa boylu sekreteriyle birlikte az önce eve gelmiş, şapkasını ve pelerinini çıkarmakla meşguldü.

"Hayır, canım," dedi Penelope gözlerini devirerek. "Dün akşam Leydi Waters'ın evine akşam yemeğine davetliydim."

Artemis de o anda gözlerini devirmek istedi ancak kendini tuttu çünkü dün akşam St. Giles sokaklarında neredeyse öldürülmekle meşgul olduklarından Leydi Waters'ın yemek salonunun yakınından bile geçmemişlerdi. Aslına bakılırsa Artemis, Leydi Waters'ın şu sıralar şehirde bile olmadığını düşünüyordu. Penelope nefes kesici bir ustalıkla yalan söylüyordu.

“Eh,” diye homurdandı Kont. “Pekâla, çok güzel görünüyorsun, Penny.”

Penelope ıslıl ıslıl parlayan yüzüyle kendi etrafında dönecek üzerindeki mavi, kırmızı ve yeşil çiçek işlemeli çuhaçiçeği renginde, sırmalı saten kumaştan dikilmiş yeni gece elbisesini gösterdi. Elbisenin hazırlanması neredeyse bir ay sürmüştü ve Londralıların yüzde doksanının bir yılda kazandığından fazlasına patlamıştı.

“Ve elbette ki sen de, Artemis,” diye ilave etti Kont dalgınlıkla. “Gerçekten çok güzel olmuşsun.”

Artemis küçük bir reverans yaptı. “Teşekkür ederim, amca.”

Artemis bir an için bu hayatın büyürken yaşadığı hayattan ne kadar farklı olduğunu düşünerek irkildi. Bir zamanlar Apollo, annesi ve babasıyla birlikte taşrada yaşıyorlardı. Babasının büyük babasıyla arası iyi değildi ve kıtlık içindeydiler. Partiler ya da balolar olmazdı. Büyük akşam davetlerine katılmaya alıştığını düşünmek tuhaftı, üstelik her birinden daha gitmeden bile çok sıkılıyordu.

Artemis içinden gülümsedi. Gerçekte amcası değil de uzaktan bir kuzeni olan Kont'a müteşekkirdi. Anne babası hayattayken ne Kont'la ne de Penelope ile tanışmasına rağmen ortada kaldığında Artemis'i evlerine almışlardı. Yetersiz çeyizi ve aileden gelen delilik arasında kalmış biri olarak evlenip kendi ailesini kurmak gibi bir ümidi de yoktu. Ancak her şeye rağmen Kont'un kesin bir dille ve rica etmesine bile fırsat tanımaksızın Apollo'ya yardım etmeyi reddettiğini de unutmamıştı. Yaptığı tek şey Apollon'un

yargılanmak yerine aceleyle Bedlam'a sevk edilmesini sağlamak olmuştı. Bu da Brightmore Kontu için çok kolay bir iş olmuştı: hiç kimse bir aristokratın cinayet sebebiyle asılmasını istemezdi. Sosyetenin elit tabakası böyle bir şeyi hoş karşılamazdı. Söz konusu aristokrat o çevrelerde pek bulunmamış olsa bile.

"Dansta bütün genç erkeklerin başını döndüreceksin." Kont yeniden kızıyla konuşmaya başlamıştı. Adamın gözleri bir an için kısıldı. "Yalnız dikkat et, senin de başın dönmesin."

Belki de Kont, Penelope'nin durumunun Artemis'in tahmin ettiğinden çok daha fazla farkındaydı.

"Hiç merak etme, babacığım." Penelope babasının yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben yalnızca kalp toplarım, vermem."

"Ha," diye karşılık verdi babası dalgınlıkla. O sırada sekreteri kulağına bir şeyler fısıldamıştı. "Yarın görüşürüz o halde, öyle değil mi?"

"Evet, canım."

Hizmetçi ve uşaklardan oluşan kalabalığın da son reveranslarından sonra Penelope ve Artemis kapıdan çıktılar.

"Bon Bon'u neden yanımıza almadık ki," dedi Penelope o sırada hareket eden arabanın içinde. "Tüyleri elbisemle çok uyumlu olurdu."

Bon Bon, Penelope'nin küçük, beyaz ve artık iyice yaşlanmış köpeğiydi. Artemis köpeğin tüyelerinin Penelope'nin gece elbisesiyle nasıl bir uyum gösterebileceğini anlayamamıştı. Üstelik zavallı-cığın Penelope'nin onun için hazırladığı saçma sapan pembe-yeşil renkli köpek yatağında kıvrılarak yattığını görünce, rahatsız etmek istememişti.

"Belki de haklısın," diye mırıldandı Artemis, "ancak beyaz tüyelerinin elbisene yapışacağını da unutmamalısın."

"Ah." Penelope kaşlarını çatıp gül pembesi dudaklarını büzmüştü. "Acaba bir buldok mu alsam? Ama bugünlerde herkesin

buldok köpeği var, artık çok sıradanlaştılar. Tüyleri de Bon Bon'un beyaz tüyleri kadar güzel değil."

Artemis sessizce iç geçirerek bir köpeği sadece tüylerine göre seçme konusundaki fikrini kendine sakladı.

Penelope köpekler, elbiseler, moda ve yakında gidecekleri Wakefield Dükü'nün sayfiye evindeki ev partisi hakkında gevezelik etmeye başlamıştı. Artemis'in arada sırada başını sallaması, bu sohbetin devam etmesi için yeterliydi. Apollo'yu ve bu sabah ne kadar zayıf görüldüğünü düşündü. O iri bir erkekti ya da en azından bir zamanlar öyleydi. Bedlam'da yanakları ve gözleri çökmüş, bilek kemikleri iyice belirginleşmişti. Nöbetçilere vermek için daha çok para bulması, Apollo'ya da daha çok yiyecek ve kıyafet bulup götürmesi gerekecekti. Ancak bütün bunlar sadece geçici birer çözüm olacaktı. Kardeşini Bedlam'dan çıkarmanın yolunu bulamazsa onun bir yıl bile geçmeden öleceğinden korkuyordu.

Penelope'nin durmaksızın Belçika dantelinden bahsettiğini duyunca yeniden iç çekti.

Yarım saat sonra önü ıslıl ıslıl aydınlatılmış büyük bir konağın önünde indiler.

"Çok yazık, gerçekten," dedi Penelope eteklerini silkeleyerek.

"Nedir yazık olan?" dedi Artemis eğilip kuzeninin eteğinin arkasını düzeltirken.

"Lord d'Arque." Kuzeni belli belirsiz bir şekilde gösterişli şehir malikânesini işaret etti. "Çok yakışıklı ve aynı zamanda da çok zengin bir adam. Neredeyse mükemmel biri."

Artemis alnını kırıştıtarak kuzeninin karmaşık düşünce tarzını anlamaya çalıştı. "Ama yine de mükemmel değil, öyle mi?"

"Hayır, tabii ki değil, şapsal," diyerek karşılık verdi Penelope malikânenin ön kapılarına yöneldiği sırada. "O bir dük değil, öyle değil mi? Ah, şu ileride Lord Featherstone'u görüyorum!"

Artemis, Penelope'nin peşine takıldı. George Featherstone, daha doğrusu Baron Featherstone'un uzun ve kıvrır kıvrır kirpik-

lerin çevrelediği büyük mavi gözleri ve kırmızı, dolgun dudakları vardı. Güçlü çenesi ya da uzun burnu olmasaydı rahatlıkla bir kıza benzetilebilirdi. Londra sosyetesinin hanımlarının çoğu arasında oldukça alımlı biri olarak bilinse de, Artemis o güzel gözlerdeki müstehcen parıltıyı çok sevimsiz buluyordu.

“Sevgili Leydi Penelope!” diye seslendi Lord Featherstone ve mermer basamakların üzerinde durup derin bir reverans yaptı. Üzerinde çuhaçiçeği renkli bir ceket ve pantolonun yanı sıra çuhaçiçeği, mor ve parlak yaprak yeşili süslemeli altın renkli bir yelek vardı. “Haberler nasıl?”

“Lordum, St. Giles’a gittiğimi bildirmekten memnuniyet duyuyorum,” dedi Penelope elini adama uzatarak.

Lord Featherstone, Penelope’nin elinin üzerine eğilip bir iki saniye boyunca duraksadıktan sonra başını kaldırıp uzun kirpiklerinin arasından baktı. “Bir kadeh cin de satın alıp içtiniz mi?”

“Ne yazık ki hayır.” Penelope yelpazesini açıp yüzünü utanmışçasına gizledi. “Çok daha iyisini yaptım.” Yelpazesini hafifçe indirerek gülümsemesini gösterdi. “St. Giles Hayaleti’yle tanıştım.”

Lord Featherstone’un gözleri büyümüştü. “Ne diyorsunuz?”

“Gerçekten de öyle. Refakatçim Bayan Greaves şahidimdir.” Artemis küçük bir reverans yaptı.

“Fakat bu harika bir şey, Leydim!” Lord Featherstone kollarını yanlara açınca hafifçe sendeledi ve Artemis adamın merdivenler üzerinde dengesini yitirmesinden korktu; ancak Featherstone bir ayağını hızla üst basamağa atıp dengesini yeniden kazandı. “Maskeli bir şeytanın bir kadının güzelliğe karşı dize gelmesi diyelim.” Başını eğerek yan gözle Penelope’ye bakıp hafifçe gülümsedi. “Hakkından geldiniz, öyle değil mi Leydim?”

Artemis’in kaşları çatıldı. *Hakkından gelmek* yanlış anlaşılabilecek türden müstehcen bir sözdü.

“İyi akşamlar, Leydim, Lordum,” dedi o sırada sakın ve derin bir ses.

Artemis arkasını döndü. Karanlığın içinden çıkıp arkasında bir anda beliren Wakefield Dükü'nün ayak sesleri bile duyulmamıştı. Uzun boylu ve yakışıklı, siyah ciddi giyimli biriydi ve başında da beyaz bir peruk vardı. Konağın ışıkları yüzünü belli belirsiz gölgeler halinde aydınlatırken yüzünün hatlarını, kaşlarının sert ve koyu çizgisini, altındaki belirgin burnunu ve ince, neredeyse acımasız görünen dudaklarını ortaya çıkarıyordu. Wakefield Dükü sosyetenin hanımları arasında Lord Feathersstone kadar yakışıklı biri sayılmazdı ancak insan görünüşünün altındaki erkeği bir kenara bırakıp yüz hatlarına baktığında, son derece iyi görünümlü biri olduğu anlaşılıyordu.

Soğuk ve mesafeli bir yakışıklılığı vardı ve yüzünün sert, erkeksi hatlarını yumuşatacak en ufak bir iz bile yoktu.

Artemis ürperdiğini hissetti. Hayır, Wakefield Dükü hiçbir zaman sosyete hanımlarının sevgilisi olacak biri değildi. Onda öyle bir şey vardı ki, kadınlar onu itici bile bulabilirdi. Bu adam nezaket, güzellik ya da tatlı sözlerle kandırılacak biri değildi. Eğilip bükülmesi, –tabii mümkünse– sadece kendi sebepleri gereği olabilirdi.

“Ekselansları.” Leydi Penelope çapkın bir reverans yaparken Artemis adamı daha çekimser bir reveransla selamlamayı uygun gördü. Bu durumu fark eden olmadı. “Bu akşam sizi gördüğüme çok sevindim.”

“Leydi Penelope.” Dük, Penelope'nin elinin üzerine eğilip doğruldu. Koyu gözlerinde en ufak bir duygu belirtisi yoktu, ne olumlu ne de olumsuz. “St. Giles Hayaleti hakkında duyduğum bu hikâye de nedir?”

Penelope dudaklarını yaladı. Baştan çıkarıcı bir hareket gibi görünse de Artemis kuzeninin bunu sadece gerginlikten yaptığını biliyordu. Dük en iyi anlarında bile oldukça ürkütücü bir erkekti. “Çok büyük bir maceraydı, Ekselansları. Dün gece St. Giles'ta Hayalet'in ta kendisiyle karşılaştım!”

Dük, Penelope'nin yüzüne öylece baktı.

Artemis yerinde huzursuzca kıpırdandı. Penelope, muzipliğinin Dük'ün gözünde bir başarı olmadığını anlamamış gibiydi.

“Kuzen, belki de biz...”

“Leydi Penelope Britanya'daki en cesur kadınlardan biri,” diye bağırdı Lord Featherstone o anda. “Tatlı, cesur kişiliğine bir de dış güzelliğini ekleyecek olursak, alın size mükemmel tavrın ve zarafetin emsali. Leydim, lütfen bu değersiz mücevheri hayranlığımın bir göstergesi olarak kabul edin.”

Lord Featherstone bu sözlerin üzerine tek dizinin üstüne çökerek Penelope'ye taşlı enfiye kutusunu uzattı. Artemis kendi kendine homurdandı. Penelope'nin iddiayı, ikisinin de hayatını tehlikeye atma pahasına hakkıyla kazandığını düşünmeden edemedi. Lord Featherstone'un enfiye kutusunu sunması, gös basit bir hediye değildi elbette.

Sersem herif.

Penelope enfiye kutusuna uzandı ancak güçlü bir el ondan önce davrandı. Dük Featherstone'un elindeki kutuyu alıp –diğeri bu hareket karşısında ister istemez irkildi– ışığa tuttu. Oval kutu altındandı ve üzerinde etrafı incilerle süslenmiş küçücük yuvarlak bir kız resmi vardı.

“Çok güzel,” dedi Dük ağır ağır. Kutuyu avucunun içine alarak Penelope'ye döndü. “Ancak size asla layık değil, Leydim. Bir daha değerli hayatınızı böylesine değersiz bir ıvır zıvır için tehlikeye atmayacağınızı umarım.”

Kutuyu Penelope'ye atarken, genç kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Artemis her türlü zarafetten uzak bir hareketle eğilip kutunun yere düşmesini ya da Penelope'ye çarpmasını engelledikten sonra doğrulunca Dük'ün kendisini izlediğini fark etti.

Artemis kısa bir an için donakaldı. Daha önce hiç adamın gözlerinin içine bakmamıştı. Artemis genelde balo salonlarının kenarlarına ve oturma odalarının arka köşelerine yollanırdı.

Beyefendiler bir Leydi'nin refakatçisini hemen hemen hiç görmezlerdi. Eğer kendisine Dük'ün göz rengi sorulsaydı, sadece koyu olduklarını söyleyebilirdi. Ki gerçekten de öyleydiler. Gözleri koyu, neredeyse siyahtı. Wakefield Dükü'nün gözleri henüz taze kavrulmuş kahve, yeni cilalanmış ceviz ağacı, ışıktaki parlayan fok balığı tüyü gibi koyu ve derin kahvenin rengine sahipti. O gözlere bakmak her ne kadar güzel olsa da, kış aylarındaki demir kadar soğuktular. Tek bir dokunuşla insanın ruhunu dondura-
bilecek kadar soğuk.

“Ustaca bir yakalayış, Bayan Greaves,” dedi Dük büyüyü bozarak.

Arkasını dönerek merdivenleri çıkmaya başladı.

Artemis adamın arkasından bakıp gözlerini kırıştırdı. Adını ne zaman öğrenmişti?

“Kendini beğenmiş ahmak,” dedi Lord Featherstone, Dük'ün kendisini duyabileceği bir sesle. Ancak Wakefield hiçbir tepki vermeden evin içine girip gözden kayboldu. Lord Featherstone Penelope'ye döndü. “Dük'ün centilmenlik dışı hareketinden ötürü sizden özür dilemeliyim, Leydim. Sanırım kendisi henüz kırkına bile gelmeden her türlü eğlence duygusunu yitirip aksi ve yaşlı bir adama dönüşmüş. Yoksa elli miydi? Dük'ün babam kadar yaşlı olduğuna dair iddiaya bile girebilirim.”

“O kadar da değil,” dedi Penelope. Kaşları Dük'ün gerçekten de bir gecede yaşlanmış olabileceği endişesi içinde çatılmıştı. “Kırkıdan fazla olamaz, öyle değil mi?”

Sorusunu, içini çekerek enfiye kutusunu sonradan Penelope'ye geri vermek üzere cebine saklayan Artemis'e yöneltmişti. Eğer ona sahip çıkmazsa Penelope'nin kutuyu malikânede ya da arabada unutacağından şüphesi yoktu. “Bildiğim kadarıyla Ekselansları henüz otuz üç yaşında.”

“Öyle mi?” Penelope'nin yüzü, kuşkuyla gözünü kırıştırmadan önce aydınlanmıştı. “Nereden biliyorsun?”

“Kız kardeşleri kendi aralarında konuşurlarken kulak misafiri olmuştum,” diye karşılık verdi Artemis kuru bir sesle. Penelope hem Leydi Hero hem de Leydi Phoebe’nin arkadaşıydı; ya da en azından tanıdıkları ancak Penelope bırak hatırlamak, dinlemek gibi bir meziyete bile sahip olmadığından, arkadaşlarının sohbet esnasında ne söylediklerinin farkında bile olmazdı.

“Ah. Pekâlâ, iyi.” Kendi kendine başını sallayarak Lord Featherstone’un kendisine uzattığı kola girerek onunla birlikte eve yürümeye başladı.

Pelerinlerini alıp gardıroplara kaldıran üniformalı uşaklar tarafından karşılandıktan sonra geniş merdivenleri çıkarak Lord d’Arque’in balo salonuna ulaştılar. Salon bir masal diyarına benziyordu. Ayaklarının altındaki pembe beyaz desenli mermer zemin parlıyordu. Başlarının üstünde, üzerlerinde binlerce mumun yandığı kristal avizeler sallanıyordu. Devasa vazoların içine yerleştirilmiş pembe, beyaz ve çuhaçiçeğinin her tonundaki sera karanfillerinin kokusu odanın her yanını sarmıştı. Balo salonun bir ucunda yerini almış müzisyen grubu ağır bir melodiyi çalıyordu. Ve gökkuşağının bütün renklerinde giyinmiş misafirler zarafetle, ruhani bir masal topluluğu gibi dans edercesine oradan oraya salınıyorlardı.

Artemis kendi kahverengi elbisesine bakarak hüznle burnunu kıvırdı. Diğer misafirler birer periye benziyorsa, kendisi de küçük koyu bir cüce olmalıydı. Penelope ve kontun yanında yaşamak için geldiği yılda dikilen elbisesini bugüne dek Penelope ile katıldığı bütün balolarda giymişti. Ne de olsa o yalnızca bir refakatçiydi. Bu gibi yerlere arka planda kaybolmak için gelirdi ve bunu da olağanüstü bir beceriyle yapardı.

“Çok iyi geçti,” diyordu Penelope ısıltıyla gülümseyerek.

Artemis gözlerini kırpıştırarak neyi kaçırdığını merak etti. Etraftaki kalabalığın artmasıyla birlikte Lord Featherstone’u gözden kaybetmişlerdi. “Anlayamadım?”

“Wakefield.” Penelope rengârenk yelpazesini açarken, refakatçisinin düşüncelerini okuyup tamamlamasını bekler gibi bir hali vardı.

“Dük’le görüşmemiz mi iyi geçti?” diye sordu Artemis kuşkuyla. *Bu kesinlikle doğru değildi.*

“Ah, evet.” Penelope yelpazesini hızla kapatarak Artemis’in omuzuna dokundu. “Kıskandı.”

Artemis güzeller güzeli kuzenine bakakalmıştı. Aklına, Dük’ün yanlarından ayrıldığı sırada tavrını tarif edecek bir sürü sıfat geliyordu: *aşağılayıcı, küçümseyici, üstünlük taslayıcı, kibirli...* şimdi bir daha düşününce Artemis daha düzinelerce yakıştırma bulabileceğinden emindi ancak *kıskanç* kesinlikle bunlardan biri değildi.

Artemis dikkatle boğazını temizledi. “Ben pek emin değilim...”

“Ah, Leydi Penelope!” Göbeğinin, zarif takım elbisesinin düğmelerini zorladığı bir beyefendi önlerinde duruyordu. “Bir yaz gülü kadar güzelsiniz.”

Penelope’nin dudakları bu yavan kompliman karşısında büzülmüştü. “Teşekkür ederim, Ekselansları.”

“Rica ederim, çok rica ederim.” Scarborough Dükü, Artemis’e dönerek göz kırptı. “Sizin de afiyette olduğunuzu umuyorum, Bayan Greaves.”

“Teşekkür ederim, Ekselansları,” diyerek karşılık verdi Artemis küçük bir reveransla.

Dük’ün boyu çok uzundu ancak hafifçe kambur duruşundan dolayı daha kısa görünüyordu. Başında kar beyazı bir peruk, üzerindeyse şampanya rengi zarif bir takım elbise vardı. Elmas tokalı ayakkabıları ne kadar varlıklı olduğunun bir göstergesiydi. Söylentilere göre de yeni bir eş arayışına çıkmıştı çünkü eşi birkaç yıl önce vefat etmişti. Ne yazık ki Penelope bir erkeğin kamburunu ve küçük göbeğini mazur görebilecekken, yaşı konusunda bu kadar anlayışlı olacağını söylemek mümkün değildi. Ne de

olsa Scarborough Dükü, Wakefield Dükü'nün aksine altmışını geçeli bir hayli olmuştı.

“Bir dostumu görmeye gidiyordum,” dedi Penelope. Adamı bir an önce atlatmak istiyordu.

Ancak Dük baloların en tecrübeli kişilerinden biriydi. Yaşına göre hayranlık uyandırıcı bir hünerle hareket edebiliyordu. Penelope'nin elini yakalayıp koluna geçirmişti bile. “O halde size gideceğiniz yere eşlik etme şerefine nail olmama izin verin.”

“Ah ama ben oldukça susadım,” diye karşılık verdi Penelope anında. “Acaba bana bir kadeh içki alabilir misiniz, Ekselansları?”

“Onur duyuyum, Leydim,” dese de Artemis o anda Dük'ün gözündeki parıltıyı fark etti. “Ancak refakatçinizin bu görevi yerine getirmekten gocunmayacağından eminim. Öyle değil mi, Bayan Greaves?”

“Elbette sorun olmaz,” diye mırıldandı Artemis.

Penelope hanımı olabilirdi ancak Penelope'yi elde etmek adına hiçbir şansı olmamasına rağmen Artemis yaşlı Dük'e karşı belli bir sempati duyuyordu. Kuzeninin cevabını duyamayacak kadar hızla dönüp uzaklaştı. İkramların sunulduğu oda balo salonunun diğer tarafındaydı ve Artemis dans pistinin kalabalık olmasından dolayı oldukça yavaş ilerleyebiliyordu.

Arkasından gelen uğursuz sesi duyunca dudakları ister istemez kıvrıldı. “Bayan Greaves, konuşabilir miyiz?”

Elbette, diye düşündü Artemis başını kaldırıp Wakefield Dükü'nün soğuk kahverengi gözlerinin içine bakarak.

“İsmimi biliyor olmanıza şaşırdım,” dedi Bayan Artemis Greaves.

Normal koşullarda fark edeceği türden bir kadın değildi. Maximus Bayan Greaves'in yüzüne bakıp onun refakatçiler, teyzeler ve fakir akrabalarından oluşan sayısız dişi gölgeden biri olduğunu düşündü. Hep geride kalanlardan. Gölgelemin içinde sessizce hareket edenlerden. Statü sahibi herkes bu kadınlara

sahipti ne de olsa bu gibi insanlarla ilgilenmek her centilmenin görevi sayılırdı. Kılık kıyafete sahip olmalarını, başlarını sokabilecekleri bir evlerinin olmasını, yedirilip içirilmelerini ve hayatlarından olabildiğince memnun olmalarını sağlamak, bu görevler arasındaydı. Onun dışında bu gibi kadınların erkeklerin üzerinde en ufak bir etkisi olmazdı. Onlar evlenmez ve çocuk sahibi olmazlardı. Yani hiçbir surette cinsel hayatları olmazdı. Böyle bir kadının farkına varmak için herhangi bir sebep yoktu.

Ancak Maximus yine de farkına varmıştı.

Bayan Greaves'i dün gece kuzeninin peşine takılmadan önce de fark etmişti. Üzerinde daima kendini gizlemek istercesine giydiği kahverengi ya da gri elbiseleri olurdu. Bir papağanın peşinden koşan serçe gibiydi. En azından Maximus'un duyabildiği kadarıyla neredeyse hiç konuşmayan bu kadın sessiz gözlem sanatını öğrenmişe benziyordu. Dikkatleri üzerine çekmek için en ufak bir girişimde bulunmazdı.

Ta ki dün geceye kadar.

Londra'nın en kötü semtinde kendisine bıçak çekme cesaretini göstermiş, gözünü korkusuzca gözüne dikmişti ve sanki birdenbire aydınlığa çıkmıştı. Birdenbire görüntüsü netleşmiş, etrafındaki kalabalıktan sıyrılmıştı. Maximus onu *görmüştü*. Sakin, oval yüzünü ve son derece sıradan hatlarını görmüştü. Kocaman, koyu gri gözleri dışındaki sıradan hatlarını görmüştü. Kahverengi saçı ensesinde düzgün bir topuz yapılmıştı, uzun solgun parmaklarını beline yaslamıştı.

Maximus onu *görmüştü* ve bu farkındalık onu nedense biraz rahatsız etmişti.

Artemis'in ince kaşları havaya kalkmıştı. "Ekselansları?"

Düşüncelere dalarak gereğinden fazla uzun bakmıştı ona Maximus. Bu düşünceyle rahatsız olmuş, konuşmaya başladığında sesi fazlasıyla sert çıkmıştı. "Gecenin bir vaktinde Leydi Penelope'nin St. Giles'a gitmesine izin verirken aklınız neredeydi?"

Tanıdığı birçok hanım böylesi ani bir suçlama karşısında gözyaşlarına engel olamazdı.

Bayan Greaves gözlerini yavaşça kırpma ile yetindi. “Kuzenimin yaptıkları üzerinde en ufak bir kontrolüm olduğunu düşünmenize akıl sır erdiremiyorum.”

Haklı bir cevap olmasına rağmen Maximus bunu itiraf edemezdi. “Londra’nın o semtinin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor olmalısınız.”

“Ah evet, tabii ki biliyorum, Ekselansları.” Maximus balo salonunu boydan boya geçen Artemis’in yoluna çıkmıştı. Genç kadın yeniden harekete geçmeye yeltendi.

Yanından geçip gitmesine izin vermek istemiyorsa genç kadınla birlikte yürümek zorunda olduğunu biliyordu Maximus. “Yine de kuzeninizi böylesine aptalca bir maceraya atılmaması için ikna edebilirdiniz.”

“Korkarım siz Ekselansları hem kuzenimin uysallığı hem de benim onun üzerindeki etkim hususunda fazlasıyla iyimser bir bakış açısına sahipsiniz. Penelope’nin aklına bir fikir düştüğü zaman, hiçbir gücün onu durdurması mümkün değildir. Korkarım Lord Featherstone’un sarf ettiği ‘bahse girmek’ ve ‘çarpıcı’ sözlerini duyar duymaz lanetlenmiştik.” Genç kadının kulağa hoş gelen sesinin mantıksızca bir çekiciliği vardı.

Maximus’un kaşları çatıldı. “Bu Featherstone’un hatası.”

“Ah, evet öyle,” diye karşılık verdi Artemis hiç de yerinde olmayan bir neşeyle. Maximus somurtarak baktı ona. Bayan Greaves, kuzeninin St. Giles’ta neredeyse her ikisinin de ölümüne sebep olacak olmasından ötürü en ufak bir endişe duymuyor gibiydi. “Leydi Penelope’nin Featherstone gibi beyefendilerle arkadaşlık etmemesi için uyarılması gerekir.”

“Ah, evet. Ve de hanımlarla.”

“Hanımlarla mı?”

Artemis ona alaycı bir bakış fırlattı. “Kuzenimin en akıllı fikirlerinin bazıları hanımlardan çıkmıştır, Ekselansları.”

“Ah.” Maximus öylece bakakalmıştı. Bu arada kirpiklerinin uzun ve siyah olduğunu fark etti, kirpikleri saçından daha koyuydu. Yoksa onları boyuyor muydu?

Artemis içini çekerek hafifçe öne eğildi. Omuzu erkeğin omuzuna değdi. “Geçen sene Penelope canlı bir kuşun benzersiz bir aksesuar olacağına ikna olmuştu.”

Bu kadın kendisiyle dalga mı geçiyordu? “Canlı bir kuş mu?”

“Aslına bakarsanız bir kuğuydu.”

Son derece ciddi görünüyordu. Bir çeşit oyun oynuyorsa, çok başarılı olduğunu söyleyebilirdi Maximus. Ne de olsa bu güne kadar duygularını ve düşüncelerini gizlemeyi öğrenmek için binlerce fırsatı olmuştu.

“Leydi Penelope’yi elinde bir kuğuyla hiç görmedim.”

Artemis adama hızlı bir bakış atınca Maximus genç kadının dudaklarının kenarının kıvrıldığını gördü. Bu ifade geldiği gibi çabucak geçmişti. “Şey, evet, sadece bir haftalığına idi zaten. Anlaşılan o ki kuğular bir güzel tıslayıp ısırabiliyormuş.”

“Leydi Penelope bir kuğu tarafından mı ısırıldı?”

“Hayır. Isırılan bendim.”

Maximus’un bu ufakık bilgi karşısında kaşları çatılmıştı. Bu güzel tenin bir yara iziyle lekelendiğini düşünmek hoşuna gitmiyordu. Bayan Greaves, Leydi Penelope’ye refakat ederken acaba kaç kez yaralanmıştı?

“Gerçekten de bazen kuzenimin kendi iyiliği için bir odaya kilitlenmesi gerektiğini düşünüyorum,” diye mırıldandı Bayan Greaves. “Ama böyle bir şeyin olması pek muhtemel değil, öyle değil mi?”

Hayır, değildi. Tıpkı Bayan Greaves’in kendine düşüncesiz kuzeninin uzağında başka bir yaşam olanağını bulmasının pek muhtemel görünmediği gibi.

Dünya bu şekilde dönüyordu ve mümkün olsa bile, Maximus bu konunun kendisini ilgilendirmediğini biliyordu.

“Anlattığınız bu hikâye bile Leydi Penelope’yi tehlikeli fikirlerden uzak durması için ikna etmenin bir yolunu bulmanızı zorunlu kılıyor.”

“Denedim, hâlâ da deniyorum,” diye karşılık verdi Artemis alçak bir sesle. “Ama ne de olsa ben yalnızca refakatçisiyim.”

Maximus durup kendine bu denli hâkim ve kaderin kendisine bahsettiğinden çok daha fazla dinginliğe sahip bu kadına baktı. “Arkadaşı değil misiniz?”

Artemis ona bakmak için döndü. Dudağının kenarındaki o belli belirsiz ve mesafeli gülümseme yeniden ortaya çıkmıştı. Sanki fazla gülümsememeyi ve duygularını hemen belli etmemeyi özellikle öğrenmiş gibi bir hali vardı. “Evet, aynı zamanda onun arkadaşıyım. Hem akrabası hem arkadaşı. Penelope’yi çok önemsiyorum ve yanılmıyorsam o da beni seviyor. Ama öncelikli olarak ve çoğunlukla hanımımın refakatçisiyim. Hiçbir zaman eşit olmayacağız çünkü benim konumum daima onunkinin altında olacaktır. İşte bu yüzden de St. Giles’a gece gitmememizi önersem bile, ona böyle bir şeyi asla emredemem.”

“Ve nereye giderse gitsin, siz de onunla gidersiniz, öyle mi?”

Artemis başıyla onayladı. “Evet, Ekselansları.”

Maximus’un çenesi gerildi. Bütün bunları bilmesine rağmen duymak hoşuna gitmemişti. Başını çevirdi. “Leydi Penelope evlendiğinde, kocası onu dizginleyecektir. Onun güvende olmasını sağlayacaktır.” *Senin güvende olmanı sağlayacaktır.*

“Belki de.” Artemis başını kaldırarak baktı ona. O zeki bir kadındı. Kuzenine karşı niyetini biliyor olmalıydı.

Maximus ona sertçe baktı. “Bunu yapacaktır.”

Artemis omuz silkti. “Sanırım bu en iyisi olacaktır. Penelope güvende olunca da St. Giles Hayaleti gibi ilginç insanlarla karşılaşmamıza gerek kalmayacaktır.”

“Tehlikeyi hafife alıyorsunuz.”

“Belki öyle yapıyorumdur, Ekselansları,” diye nazıkçe karşılık verdi Artemis. Sanki ikna edilmesi gerekiyormuşçasına, “Ancak itiraf etmeliyim ki Hayaleti görmek gerçekten de heyecan vericiydi,” diye devam etti.

“O bir haydut.”

“Bundan pek emin değilim.” Kalabalığın arasında yeniden yürümeye başlamışlardı ve Maximus o anda genç kadının içeceklerin ikram edildiği odaya yöneldiğini anladı. “Size bir sır verebilir miyim, Ekselansları?”

Hanımlar kendisine böyle bir teklifte bulunduğu zamanda genellikle flört etmek amacıyla yaparlardı ancak Bayan Greaves’in bakışlarında buna dair en ufak bir belirti bile yoktu. Meraklandığını hissetti. “Lütfen.”

“Hayaletin asil biri olduğunu düşünüyorum.”

Maximus kalp atışlarının hızlanmasına rağmen yüzünün ifadesiz kalmasına çaba sarf etti. Gözden kaçırdığı şey neydi? “Niçin?”

“Dün akşam kaybettiği bir şeyi buldum.”

Maximus göğsünün sıkıştığını hissetti. “Neyi?”

O gizli saklı gülüş yeniden dudaklarındaydı. Gizemli. Büyüleyici. Tamamen kadınsı.

“Mühür yüzüğü.”

Wakefield Dükü’nün yüzü hâlâ taş gibi ifadesizdi. Artemis onun ne düşündüğünü, dahası *kendisi* hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. Yoksa St. Giles Hayaleti hakkındaki ciddiyetsizliğini kınıyor muydu? Ya da kostümüyle ortada dolaşan bir haydudun bir asilzade olabileceği düşüncesini bir hakaret olarak mı görüyordu?

Artemis erkeğin yüzüne bir saniye kadar daha baktıktan sonra önüne döndü. Aslında adamın, Leydi Penelope’ye uygun bir refakatçi olup olmadığının dışında kendisi hakkında ne dü-

şündüğünün pek bir önemi olmadığını biliyordu. Daha önceleri gelip kendisiyle konuşmak gibi bir isteği olmamıştı hiç. Bundan sonra olacağından da şüpheliydi. Kısacası, aynı yörüngede hareket etmiyorlardı. Artemis acı acı gülümsedi. Aynı *evren içinde* hareket ettikleri bile söylenemezdi.

“Leydi Penelope için içecek bir şeyler mi almaya geldiniz?” diye sordu Maximus. Hoş sesi omuzunun üzerinden çınladı.

“Evet.”

Artemis göz ucuyla adamın başıyla onayladığını gördü. “Size yardımcı olayım.” Kadehlere içki dolduran uşağa dönüp parmaklarını şaklattı. “Üç kadeh.”

Artemis içinden eğlenerek Maximus orada öylece dururken adamın yerinden fırlayarak üç kadeh içki doldurmasını izledi.

“Çok nazıksınız, Ekselansları,” dedi Artemis sesini her türlü alaycılıktan arındırmaya gayret ederek.

“Bunun doğru olmadığını biliyorsunuz.”

Artemis ona hızlı bir bakış fırlattı, şaşırmıştı. “Öyle mi?”

Maximus başını eğerek sessizce mırıldanmaya başladı. “Çok zeki bir kadına benziyorsunuz. Kuzeninize kur yaptığımı biliyorsunuz. Bu yüzden de tek isteğimin onunla bu gece yeniden karşılaşmak olduğunun farkındasınız.”

Artemis’in buna verebileceği bir cevabı yoktu, o yüzden kendilerine sunulan kadehleri sessizlik içinde almakla yetindi.

“Söyleyin bana, Bayan Greaves,” diye söze girdi Dük balo salonunu yeniden geçmeye başladıkları sırada. “Kuzeninize kur yapmamı onaylıyor musunuz?”

“Benim onayımın bir anlamı olduğundan fazlasıyla şüpheliyim, Ekselansları,” diye karşılık verdi Artemis, beklenmedik bir asabiyetle. Yoksa kendisine büyüklük mü taslıyordu?

“Öyle mi dersiniz?” Maximus’un dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Ancak bilmeniz gereken şu ki, ben hanımlarla dolu bir evde büyüdüm. Kadınların özel odalarında

fısıldanmış bir sözün önemini asla küçümseyemem. Kuzeninizin kulağına fısıldayacağınız birtakım sözlerin davamı baltalayabileceğini biliyorum.”

Artemis şaşkınlıkla baktı ona. “Ekselansları bende gerçekte sahip olduğum gücün çok daha fazlasını görüyor.”

“Çok alçakgönüllüsünüz.”

“Hayır, değilim aslında.”

“Hımm.” Hâlâ Scarborough’yla sohbet eden Penelope’ye yaklaşmışlardı. Wakefield’in gözleri kısıldı. “Ancak soruma yanıt vermediniz: bana destek olacak mısınız?”

Artemis ona baktı. Konumu gereği adımını dikkatle atmasıyla fayda vardı. “Penelope’ye karşı herhangi bir şey hissediyor musunuz?”

“Bunun Leydi Penelope için bir önemi var mı?” diye sordu Maximus kaşını havaya kaldırarak.

“Hayır.” Artemis çenesini kaldırdı. “Ancak benim için bir önemi olduğunu belirtmeliyim, Ekselansları.”

O sırada dönüp onları gören Penelope’nin yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme belirdi. “Ah, Artemis, *nihayet*. Susuzluktan neredeyse ölmek üzereyim.” Artemis’in elindeki kadehi alarak kirpiklerinin arasından Wakefield’ı süzdü. “Beni biraz daha azarlamak için mi geldiniz, Ekselansları?”

Maximus, Penelope’nin elinin üzerine eğilerek bir şeyler mırıldandı.

Artemis bir adım geriye çekildi. Sonra bir adım daha. Penelope, Wakefield ve Scarborough. Bu tiyatronun oyuncularını onlardı.

Kendisi ise sadece sahne süpüren temizlikçiydi.

Gözlerini üçlüden ayırıp salonda gezdirmeye başladı. Duvarın dibine yaşlılar için dizilmiş iskemleleri gördü. Tanıdık bir yüzü fark etmesiyle o tarafa doğru hareket etmeye başladı.

“İçki alır mıydınız, hanımefendi?”

“Ah, ne kadar nazıksınız!” Bathilda Picklewood gri buklelerin çevrelediği yuvarlak, pembe yüzlü ve tıknaz bir hanımdı.

Kucağında etrafına dikkatli gözlerle bakan siyah-beyaz-kahve-rengi tüylü küçük bir spanyel köpek vardı. “Ben de tam gidip bir kadeh almayı düşünüyordum.”

Bayan Picklewood içkisinden bir yudum alırken Artemis de elini adı Mignon olan köpeğe uzattı. Mignon nazikçe Artemis’in parmaklarını yaladı. “Leydi Phoebe gelmedi mi?”

Bayan Picklewood üzüntüyle başını salladı. “Kalabalık davetlere gelmediğini biliyorsunuz. Bu akşam buraya yakın arkadaşım Bayan White’la geldim. Kendisi elbisesinin eteğindeki sökük danteli tamir etmeye gitti.”

Artemis başını eğerek yaşlı hanımın yanındaki boş koltuğa oturdu. Dük’ün en küçük kız kardeşinin kalabalık davetlere gelmediğini biliyordu ancak yine de umutlanmıştı. Birdenbire aklına bir şey geldi. “Ama Leydi Phoebe ağabeyinin ev partisinde olacak, öyle değil mi?”

“Ah, evet, o daveti dört gözle bekliyor. Ama korkarım Dük aynı hevese sahip değil.” Bayan Picklewood kıkırdadı. “Kendisi ev partilerinden, daha doğrusu her türlü partiden nefret eder. Daha öncelikli işlerine engel olduklarını söyler. Az önce sizi Maximus’la birlikte gördüm.”

Maximus’un, Wakefield Dükü’nün ilk adı olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı. Bir Dük’ün ilk adının olması tuhaf bir şeydi ancak bu isim ona yakışıyordu. Artemis onu gözünde kolaylıkla acımasız Romalı bir general olarak canlandırabiliyordu. Ama Bayan Picklewood’un Wakefield’a ismiyle hitap etmesi gayet doğaldı. Ne de olsa kendisi uzaktan bir akrabaydı ve Leydi Phoebe’nin bir tür refakatçisi olarak onlarla birlikte yaşıyordu.

Artemis kadına yeni uyanmış bir ilgiyle baktı. Bayan Picklewood ‘bir ev dolusu hanımlardan’ biri olmalıydı. “Penelope için aldığım içkiyi taşımama yardım ediyordu.”

“Hımm.”

“Bayan Picklewood...”

“Evet?” Yaşlıca Leydi Artemis’e ışıldayan mavi gözleriyle baktı.

“Sanırım Dük ve Leydi Phoebe’yle birlikte yaşama nedeninizi hiç öğrenemedim?”

“Ah, bu çok basit, canım,” dedi Bayan Picklewood. “Anne ve babalarının ölümünden sonra onlarla yaşamaya başladım.”

“Öyle mi?” dedi Artemis kaşlarını çatıp kucığına bakarak. “Bunu hatırlayamamışım.”

“Tabii bu sen doğmadan çok önceydi, öyle değil mi? 1721 yılıydı. Zavallı Hero o zaman sekiz yaşına girmişti ve Phoebe de henüz yaşını doldurmuş bir bebektir. O zamanlar bir teyzemin yanında kalıyordum. Olayı duyduğumda gelmem gerektiğini biliyordum. Başka kim bu çocuklarla ilgilenebilirdi ki? Ne Dük’ün ne de Maximus’un annesi sevgili Mary’nin başka yaşayan akrabaları vardı. İşte bu yüzden hemen gelip evi darmadağın bir halde buldum. Hizmetlilerin hepsi şoktaydı, arazi, para ve kâr konularını tartışmakla meşgul iş adamları çocuğun yatağından güçlükle kalkabildiğinin farkında bile değillerdi. Kızlarla ilgilenip Maximus’a da elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım. Korkarım o zamanlar bile son derece inatçı bir çocuktur. Kısa bir süre sonra kendisinin bir dük olduğunu ve bundan böyle ne bir bakıcıya ne de mürebbiyeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Tavrı oldukça sertti ama ne de olsa annesini babasını yeni kaybetmişti. Korkunç bir şoktu.”

“Hımm.” Artemis başını kaldırıp Penelope’nin yanında duran düke baktı. Gözleri yarı kapalı adamın düşüncelerini okumak imkânsızdı. “Sanırım bu, durumu biraz olsun açıklıyor.”

“Ah, evet,” dedi Artemis’in bakışlarını takip eden Bayan Picklewood. “Gerçekten de açıklıyor.”

Kısa bir süreliğine sessizlik içinde oturduktan sonra Bayan Picklewood yerinde doğruldu. “Gördüğünüz gibi, her şeye rağmen yine de güzel bir hayat olabiliyormuş.”

Artemis gözlerini kırptırdı. Yanındaki hanımın ne demek istediğini anlayamamıştı. “Anlayamadım?”

“Akrabalarının iyiliğine muhtaç bir hanım olmak,” dedi Bayan Picklewood nazikçe ve etkileyici bir biçimde. “Kendi çocuklarımız olmayabilir ancak insan şansı varsa kendine bu hayatta başkalarına yardımcı olmayı amaç edinebilir.” Hafifçe Artemis’in dizine vurdu. “Eninde sonunda her şey yoluna girecektir.”

Artemis, Bayan Picklewood’un elini dizinden itmek için büyük bir istek duymasına rağmen sessizliğini korudu. Ayağa kalkıp bağırarak için kendini zor tutuyordu. Balo salondan koşarak kaçmak, ön kapıdan çıkıp gitmek ve çıplak ayaklarının altında serin çimleri hissedinceye kadar koşmaya devam etmek istiyordu.

Bu hayat onun hayatı değildi. Olamazdı.

Ama Artemis hiçbirini yapmadı. Onun yerine nazikçe başını sallayarak Bayan Picklewood’a bir kadeh içki daha isteyip istemediğini sordu.

Üçüncü Bölüm

Sıcak bir günde avlanırken, Kral Herla serin ve derin bir gölet bulunduğu bir açıklığa çıktı. Atından inerek gölün suyundan içtiği sırada teke üzerindeki tuhaf, küçük bir adamın yansımasını gördü.

“İyi günler dilerim sana, Britanya’nın Kralı,” diye seslendi küçük adam.

“Peki, ya sen kimsin?” diye sordu Kral Herla.

“Ben Cüceler Kralı’yım,” dedi bunun üzerine cüce, “ve seninle bir anlaşma yapmak istiyorum.”

Kral Herla Efsanesi’nden

Artemis alaca renkteki ormanı gördüğü rüyadan uyanarak yat-tığı yerde gördüklerini hatırlamaya çalıştı. Gördüğü yer serin ve sessizdi, çıplak ayaklarının altındaki yosun ve nemli yapraklar adımlarını sessizleştiriyordu. Arkasından koşan bir ya da birden fazla köpek kendisine arkadaşlık ediyordu. Ağaçların arasından geçerek bir açıklığa varmış, heyecanla nefesini tutmuştu. Burada bir şey vardı, İngiltere ormanlarında olmaması gereken bir varlıktı ama Artemis onun yine de görmek istiyordu...

Odasında birinin varlığını hissetti.

Artemis etrafı sessizce dinlemeye koyuldu. Brightmore Malikânesi’ndeki odası evin arka bölümündeydi. Küçük ama konforluydu. Sabahın erken saatinde hizmetçilerden biri gelip

ateşi yakardı ancak onun dışında kendisini rahatsız eden kimse olmazdı. Odasındaki her kimse, hizmetçi değildi.

Belki de sadece hayal görüyordu. Gördüğü rüya içine işlemiş olabilirdi.

Artemis gözlerini açtı. Odanın tek penceresinden süzülen ay ışığı tanıdık gölgeleri aydınlatıyordu: yatağın yanındaki koltuğu, pencerenin önündeki şifonyeri, küçük şömine rafını...

Gölgelerden biri rafın önünden ayrılarak iri ve ürkütücü bir vücut halini aldı. Başında kocaman, sarkık bir şapka, yüzündeysen kocaman burunlu bir maske vardı. Bu St. Giles Hayaleti'ydi.

Her ne kadar Hayalet'in insanlara tecavüz edip onları öldürdüğü söylense de, Artemis'in içinde en ufak bir korku yoktu. Onun yerine içini tuhaf bir sevinç kaplamıştı.

Yine de emin olmakta fayda vardı.

"Beni kaçırmaya mı geldiniz?" diye sordu Artemis istemeden de olsa fısıldayarak. "Eğer öyleyse, önce üzerime bir şey giymeme izin vereceğinizi ümit ederim."

Hayalet homurdanarak şifonyerin yanına geçti. "Odalarınız neden ailenin odalarından ayrı yerde?" O da fısıldayarak konuşmuştu.

St. Giles'ta hiç konuşmamıştı ve Artemis aslında onun cevap vermesini de beklememişti. Merakına yenik düşerek örtülerinin altından çıkıp yatağın içinde doğrularak oturdu.

Ateş yanmadığı için oda oldukça serindi ve Artemis kollarını dizlerine sararken titrediğini hissetti. "Odam."

Şifonyerin yanında yapmakla meşgul olduğu şeye ara vererek başını çevirdi. Maskesinin profili tehditkardı. "Ne?"

Artemis, adamın sırtı kendisine dönük olmasına ve onu loş ışıktaki tam olarak görememesine rağmen omuz silkti. "Sadece bu oda var."

Adam yeniden şifonyere döndü. "O halde bir hizmetçisiniz."

Fısıltısından anlamak mümkün olmasa da Artemis onun kendisini tahrik etmeye çalıştığını düşündü.

“Ben Leydi Penelope’nin kuzeniyim. Pekâlâ,” diye ekledi sonradan, “tam olarak söylemek gerekirse, ikinci dereceden kuzeniyim.”

“O halde sizi neden buraya, evin arka köşesine attılar?” Çömelerek şifonyerin en alt çekmecesini açtı.

“Fakir akraba diye bir şey duymadınız mı?” Boynunu uzatarak adamın ne yaptığını görmeye çalıştı. Çoraplarını karıştırıyor gibi bir hali vardı. “Bu gece St. Giles’tan bir hayli uzaksınız.”

Adam homurdanarak çekmeceyi kapatıp bir üsttekine geçti. İçinde Artemis’in iki geceliği vardı; üçüncüsü üzerindeydi.

Artemis boğazını temizledi. “Teşekkür ederim.”

Adam duraksadı, başı hâlâ çekmeceye eğikti. “Ne?”

“Geçen gece hayatımı kurtardınız.” Düşünceli bir halde dudaklarını büktü. “Ya da en azından namusumu diyelim. Ve de kuzeniminkini. Bunu neden yaptığınıza dair en ufak bir fikrim yok ama yine de teşekkür ederim.”

Hayalet bunun üzerine döndü. “*Bunu neden mi yapmış olabilirim?* Tehlikedeydiniz. Benim yerimde kim olsa size yardım etmez miydi?”

Artemis’in dudaklarında alaycı ve biraz da hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Tecrübelerime göre hayır, etmezdi.”

Artemis, Hayalet’in arkasını dönüp odasını aramaya devam edeceğini düşündü ancak adam duraksamıştı. “Bu durumda yaşadığınız tecrübeden dolayı üzgün olduğumu belirtmek isterim.”

Tuhaf olsan şey ise, Artemis adamın bu söylediğinde samimi olduğunu düşünmesiydi.

Yatak örtüsünün kenarını parmaklarına doladı. “Bunu neden yapıyorsunuz?”

“Neyi neden yapıyorum?” diye sordu Hayalet doğrulup en üst çekmeceyi açarken.

Bu çekmecenin içinde az sayıdaki özel eşyası bulunuyordu: Apollo'dan, okula gönderildiği zaman gelen eski mektuplar; babasına ait bir minyatür; annesinin eski, telleri kopmuş küpeleri. Sadece kendisi için anlam taşıyan şeylerdi bunlar. Bir yabancıнын az sayıdaki özel eşyasına el değdirmesinin Artemis'i kızdırması gerekse de, genç kadın bugüne kadar hayatta başına gelenleri düşündüğü zaman, bunun çok önemsiz bir saygısızlık olduğuna karar verdi.

Adam durdu. “Bu çekmecedeki yarım ekmek ve iki elma var. Size yemek vermedikleri için mi çalışıyorsunuz?”

Artemis gerildi. “Onlar benim için değil. Ve yaptığım şey aslında çalmak da değil. Aşçı onları aldığımı biliyor.”

Adam homurdanarak arayışına devam etti.

“Niçin kostüm giyip St. Giles'ta dolaşıyorsunuz?” Artemis başını kaldırarak baktı ona. Adamın hareketli hesaplıydı. Ve kesin. Ancak yine de bir erkek için fazlasıyla zarıftı. “Biliyorsunuz ki kadınları tecavüz ederek öldürdüğünüzü hatta daha kötüsünü yaptığınızı düşünenler var.”

“Öyle biri değilim.” Çekmeceyi kapatarak gözlerini odanın içinde gezdirdi. Yıllar yılı geceleri avlanması karanlıkta kolaylıkla görmesini mi sağlamıştı? Artemis kendi odasının hatlarını görmekte bile zorlanıyordu. Adam eski elbise dolabına gitti. Bu dolap Brightmore Malikânesinin misafir odalarından birinden alınıp Artemis'in odasına konulmuştu. Adam kapağını açıp içine baktı. “Bugüne kadar hiçbir kadına zarar vermedim.”

“Hiç adam öldürdünüz mü?”

Adam bu soru karşısında kısa bir süre duraksadıktan sonra elini uzatıp içindeki yedek günlük elbisesini kenara itti. “Bir ya da iki kez öldürdüm, evet. Ancak o adamlar bunu hak etmişti, hundan emin olabilirsiniz.”

Artemis, St. Giles'ın korkunç bir yer olduğunu tahmin edebiliyordu. İnsanların açlık, sefalet, içki ve çaresizlik yüzünden

insanlığın en dip noktasına düşebildikleri bir yerdı orası. Amcasının aldığı gazetelerde orada işlenen suçları, hırsızlıkları, cinayetleri ve ailelerin açlık yüzünden öldüklerini okumuştı. Bir beyefendinin yıllarca her gece insanların karşı karşıya geldiği kötülüklerle mücadele etmelerine yardımcı olması... bunun için üstün körü bir sebepten fazlası gerekirdi. Artemis, bu adamın bütün bunları basit bir heyecan ya da bir iddia üzerine yaptığından şüpheliydi.

Bu düşünceyle derin bir nefes aldı. Bu adamın yaptıkları ne tür bir insanın işi olabilirdi? “St. Giles’ı çok seviyor olmalısınız.”

Adam bu söz üzerine aniden döndü, dudaklarından yüksek, kötü bir kahkaha koptu. “*Sevmek* mi? Tanrım, yanıyorsunuz hanımefendi. Ben bunu sevgiden ötürü yapmıyorum.”

“Ama yine de St. Giles halkı yararına uğraşmıyor musunuz?” Artemis düşüncelere dalarak adamın uğraşlarının ne türden olduğunu anlamaya çalıştı. Bir çeşit hobi miydi? Yoksa görev? Takıntı da denebilirdi belki. “İşiniz bu. Eğer dediğiniz gibi gerçekten hak edenler dışında kimse zarar görmüyorsa, bu durumda St. Giles halkı sizin yaptıklarınız sayesinde çok daha güvende oluyor, öyle değil mi?”

“Benim yaptıklarımın onları nasıl etkilediğini önemsemiyorum.” Bu söz üzerine dolabın kapağını kapadı.

“Ben önemsiyorum,” dedi Artemis basitçe. “Sizin yaptıklarınız hayatımı kurtardı.”

Adam durup odanın içinde etrafına bakındı. Bakacak fazla bir yer kalmamıştı: şömine rafı ve yatağın yanındaki komodin. Her ikisinde de bir şeylerin saklanacağı bölmeler veya çekmeceler yoktu. “Benim yaptıklarım sizi neden bu kadar çok ilgilendiriyor ki?”

Fısıltı halinde konuşurken bile sesindeki gerginlik belirgindi ve Artemis onun bu soruya bir cevap almayı hak ettiğini düşündü. “Bilmiyorum. Bana kalırsa sizde bir... tuhafılık var,

gerçekten. Genelde bir beyefendiyle uzun uzadıya sohbet etme imkânım olmaz.”

“Siz Leydi Penelope’nin akrabası ve refakatçisisiniz. Katıldığınız balolarda, partilerde ve çay davetlerinde bir sürü beyefendiyle karşılaşma imkânınınız olduğunu düşünüyorum.”

“Karşılaşıyorum, evet. Ama onlarla gerçekten sohbet edebiliyor muyum?” Artemis başını salladı. “Centilmenlerin benim gibi bir hanımla konuşmak için hiçbir sebepleri olmaz. Niyetleri kötü değilse tabii.”

Adam, Artemis’e doğru bir adım attı. Bu hareketi sanki istem dışı gibiydi. “Erkekler tarafından tacize mi uğradınız?”

“Bu da dünyanın bir gerçeği, öyle değil mi? Pozisyonum beni savunmasız kılabiliyor. Güçlüler daima zayıfların peşine düşerler.” Artemis omuz silkti. “Ama bu çok sık olan bir durum değil ve ben her halükârda kendimi savunabilen biriyim.”

“Siz zayıf değilsiniz.” Adamın bu tespiti nihaiydi ve en ufak bir şüpheye yer bırakmıyordu.

Artemis bunu bir iltifat olarak algıladı. “Birçok insan benim öyle olduğumu düşünür.”

“Birçok insan yanılıyor.”

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar ve Artemis, her ikisinin de birbirlerini ezberlediklerine dair bir hisse kapıldı. Kendisi bunu kesinlikle yapıyordu. Böyle kostümlü birinin nasıl bir karaktere sahip olacağını düşünmüş olsaydı şimdi karşılaştığı kişi aklından geçmezdi bile. Adamın kendisini gerçekten dinliyor gibi bir hali vardı ve bu başına uzun zamandır gelmeyen bir şeydi. *Şey, tabii dün gece Wakefield Dükü’yle ettiği sohbet hariç*, diye düşündü Artemis kendi kendine.

Hayalet, genç kadının gerçeklerini kısacık bir süre içinde çözebilmişti.

Öte yandan adamda bariz bir öfke vardı. Bastırdığı hiddet tüm bedeninde titreşiyor gibiydi. Artemis bunu hissedebiliyordu, öfke sanki neredeyse yaşayan ve Artemis'e de dokunan bir varlıktı.

“Ne arıyorsunuz?” diye sordu genç kadın aniden. “Bir centilmenin bir hanımın odasına izinsiz girmesi oldukça kaba bir davranıştır.”

“Ben centilmen değilim.”

“Öyle mi? Oysa ben tam aksini düşünmüştüm.”

Artemis düşünmeden konuşmuş ve hemen pişman olmuştu. Adamın, büyük ve güçlü gövdesiyle aniden yanında belirmesiyle birlikte Artemis rüyasındaki açıklıkta gördüğü yaratığın ne olduğunu hatırlayıverdi: bu bir kaplandı. Hem de İngiltere ormanlarında. Artemis bu saçmalık karşısında neredeyse kahkaha atacaktı.

Adamın yüzüne bakabilmesi için başını kaldırmak zorunda kaldı. Çıplak boynu açıkta kalmıştı ve bu da bir yırtıcı hayvanın önünde yapılmaması gereken bir hataydı.

Hayalet üzerine eğilip yumruklarını yatağın üzerine, Artemis'in kalçasının iki yanına koyarak hapsetti. Genç kadın yutkundu, erkeğin bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Kokusunu alabiliyordu: deri ve erkeksi terin kokusuydu bu ve normalde Artemis'e itici gelmesi gerekirdi.

Fakat tam tersi oldu.

Maskesini genç kadının yüzüne öylesine yaklaştırdı ki Artemis onun gözlerinin parıltısını görebiliyordu. “Sizde bana ait bir şey var.”

Artemis hareketsiz kalarak erkeğin kokusunu içine çekti. Çok yakından tanıdığı bir düşmanymış gibi, onunla aynı havayı soluyordu.

Erkeğin yüzü kendi yüzüne değecek gibiyken Artemis gözlerini kapadı. Kısacık bir an için dudaklarına sıcak bir şeyin dokunduğunu sandı.

Odasının dışından gelen ayak seslerini duydu. Hizmetçi kız geliyordu.

Artemis gözlerini açtığı anda odanın içinde yapayalnız olduğunu gördü.

Üst kat hizmetçisi Sally, elinde kömür kovanı ve fırçalarıyla odaya girmişti. Yatakta oturan Artemis'i fark edince şaşırıldı. "Ah, çok erkencisiniz, küçük hanım. Size çay göndermemi ister misiniz?"

Artemis başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı. "Hayır, teşekkür ederim. Birazdan kendim inip alırım. Dün gece eve çok geç döndük."

"Evet, farkındayım," dedi şömineyle uğraşan Sally. "Back-bourne Leydimizin gece ikiden önce eve gelmediğini söyledi. Bu kadar geç saatlere kadar uyanık olduğuna göre keyfi yerinde olmalı. Ah, camınız açık kalmış, bu nasıl olur?" Sally fırlayarak pencerenin yanına koştu ve hızla kapadı. "Bırr. Bu rüzgârı içeri almak için henüz çok erken."

Artemis'in kaşları havalandı. Odası evin üçüncü katındaydı ve dışarıdaki duvarın üzerinde ne tutunabilecek bir parmaklık ne de bir ağaç dalı vardı. O sersem adamın bahçeye düşüp ölmediğini umuyordu.

"Başka bir arzunuz var mı, küçük hanım?"

Şöminede yaktığı ateşin ardından Sally elindeki boş kovayla birlikte kapıya varmıştı bile.

"Yok, teşekkür ederim."

Artemis hizmetçi kadının kapıyı kapatmasını bekledikten sonra boynundaki ince zinciri geceliğinin yakasından çıkardı. Bu zinciri sürekli boynunda taşıyordu çünkü ucuna asılı olanlarla başka ne yapacağını bilemiyordu: parlak yeşil taşlı bir kolye ucu. Bir zamanlar güzel süslemeli bu taşın bir taklit olduğunu sanmıştı. Apollo bu taşı ona on beşinci doğum gününde hediye etmişti. Dört ay Apollo'ya yardımcı olabilmek için satmaya çalışmış

ve korkunç gerçeği öğrenmişti: taş altın üzerine yerleştirilmiş bir zümrüttü ve aslında bir servet değerindeydi ancak Artemis bu mücevheri ne yazık ki birtakım tuhaf sorularla karşılaşmadan satamayacağını görmüştü. Üstelik o sorulara verebilecek cevabı da yoktu. Apollo'nun böylesine değerli bir parçayı nereden ve nasıl alabilmiş olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Zümrüt kolye ucunu aylardır boynunda taşıyordu; lanet olası şeyi odasında bırakmaya dahi kokuyordu— ancak dün zincire başka bir şey daha ilave etmişti.

Artemis parmaklarıyla Hayalet'in mühür yüzüğünü yokladı. Başparmağının altındaki yakut sıcaktı. Aslında geri vermesi gerekirdi. Belli ki onun için önemliydi. Ancak içinden bir ses Artemis'in yüzüğü bir süre daha tutup saklamasını söylüyordu. Yüzüğü yeniden inceledi. Bir zamanlar taşın üzerinde bir arma ya da nişan olduğu belliydi ancak zamanla aşınmış, artık tanınamayacak bir hal almıştı. Yüzüğün altın halkası da yıllar içinde matlaşmış, alt kısmı ise incelmışti. Yüzüğün de ait olduğu ailenin de çok eski olduğu belliydi.

Artemis'in kaşları çatıldı. Hayalet, yüzüğün kendisinde olduğunu nasıl anlamıştı? Wakefield dışında hiç kimseye söylememişti, Penelope'ye bile. Çılgınca bir an için kostümün içindeki kişinin Wakefield Dükü olduğunu hayal etti.

Hayır. Bu çok saçmaydı. Hayalet'in yüzüğü o geceki olayları hatırladıktan sonra Artemis'in eline düşürdüğünü anlaması çok daha yüksek bir ihtimâldi.

Artemis iç geçirerek yüzüğü ve kolye ucunu yeniden geceliğinin altına sakladı. Gün başlamış, giyinme vakti gelmişti.

Brightmore Malikânesi'nin eğimli çatısının üzerine çömelen Maximus, Bayan Greaves'in odasına geri dönmek için kendini zor tutuyordu. Yüzüğünü, daha doğrusu babasına ait yüzüğü bulamamıştı ve dönmesi için ısrarla atan kalbi göğsünü deliyordu.

Kendine ait olanı geri alma dürtüsünün dışında daha ince, daha yumuşak bir his de vardı: Bayan Greaves'le yeniden konuşma isteği. Genç kadının gözlerinin içine bakarak onu bu kadar güçlü kılan şeyin ne olduğunu anlamak istiyordu.

Bu çılgınlıktı. İçindeki dürtüye karşı koyarak yandaki evin çatısına sıçradı. Brightmore Malikânesi Grosvenor Meydanı'ndaydı; ortalarındaki yeşil alanı çevrelemiş beyaz taş binalar yeni ve birbirlerine yakın konumdaydılar. Meydanın sonuna kadar çatıların üzerinden atlayarak bir oluktan kayıp sokaklardan birinde kaybolmak çocuk oyunundan farksızdı. Maximus kısa sokak boyunca gölgelerde kalmaya gayret ettikten sonra yeniden bir çatının üzerine atladı.

Pek yakında gün doğacaktı ve neredeyse hiç kimse başını kaldırıp yukarıya bakmıyordu.

Babasının yüzüğünü satmış mıydı yoksa? Çatının üzerinde koşarken, nefesi bu düşüncenin verdiği ıstırapla kesildi. Genç kadının odasını ve az sayıdaki eşyalarını iyice aramış ancak yüzüğü bulamamıştı. Birine vermiş olabilir miydi? Ya onu St. Giles'ta bir yerde düşürdüyse?

Bu mümkün değildi çünkü baloda yüzüğün kendisinde olduğunu söylemişti. Ancak genç kadın fakirdi. en azından kuzeninin evindeki odasını gördükten sonra Maximus bu kadarından emindi artık. Altın bir yüzük satılırsa küçük de olsa bir lüks edinilebilirdi.

Eski bir binanın çatısının kenarında durup ve gece çöpçüsünün elinde iki kovaıyla yürüdüğünü gördü.

Bir sonraki çatıya atladı.

Maximus aradaki mesafeye rağmen çatıya sessizce indi, uğraşının tek belirtisi ise doğrulurken ağzından çıkan hafif bir homurtuydu. Babasının ellerini, güçlü ve kısa parmaklarını, ellerinin üzerindeki koyu tüyleri, çocukken kırdığı sağ orta parmağının hafif eğimini hatırladı. Babası bir dük olabilirdi

ancak ellerinde her zaman iyileşmekte olan bir kesik, yara ya da morluk olurdu çünkü mevkiine rağmen ellerini kullanmaktan çekinmeyen biriydi. Babası, seyisi bekleyecek sabrı olmadığına atını kendisi eyerler, kaleminin ucunu kendi açar ve ava çıktığında da tüfeğini kendisi doldururdu. Yara izleriyle dolu o büyük eller, gerçeği söylemek gerekirse, daha küçük bir çocukken bile Maximus'un gözünde güven vericiydiler.

Babasının elini son görüşünde, Maximus mühürlü yüzüğü onun parmağından çıkarmıştı. O sırada eli kan içindeydi.

Sokağa atladığında ayaklarının kendisini St. Giles'a, olayın meydana geldiği noktaya getirmiş olduğunu fark etti.

Sol yanında bir kapı üzerinde, köhne bir kunduracı dükkânının levhası asılıydı. O kadar alçaktı ki dükkâna girmek isteyen çocuklar bile başlarını eğmek zorunda kalıyorlardı. Levha dükkânın kendisi kadar yeniydi, yıllar öncesine kadar içki satan bir tavernaydı ve yan tarafındaki dar sokakta da cin dolusu variller dururdu. Maximus irkilerek başını başka yöne çevirdi. O gece bu varillerin arkasında saklanmış, içkinin kokusu burnunun direğini sızlatmıştı. Hayalet maskesini taktıktan sonra da bu dükkân kapadığı ilk meyhane olmuştu. Sağ tarafında ise neredeyse sallanan, kiremitten yapılma eski bir bina duruyordu. Üst katları alt katlarından daha genişti ve belli ki odalarının her biri ta ki bir sıçan yuvasına dönüşene kadar tekrar tekrar kiraya verilmişti. Şimdi artık içinde insan yerine hayvanlar yaşıyordu. Ayağının dibindeki su kanalı binanın taş döküntüleriyle öylesine tıkanmıştı ki, bir sonraki yağmurun bile bu tıkanıklığı gidermesi mümkün görünmüyordu. Hava kendisiyse yoğun ve nemliydi, üstelik leş gibi kokuyordu.

Doğuda hava pembeleşmeye başlamıştı. Güneş pek yakında doğup gökyüzünü aydınlatacak ve burası hariç, Londra'nın her yerini yeni umutlarla dolduracaktı.

St. Giles'ta umuda yer yoktu.

Dönerken çizmeleri ayakaltındaki çakıl taşlarını kazıdı. O anda Bayan Greaves'in söylediklerini hatırladı. St. Giles'ı sevmek mi? Yüce Tanrım, hayır.

Tam aksine; Maximus, St. Giles'tan nefret ediyordu.

İçki varillerinin bir zamanlar durduğu dar sokaktan gelen belli belirsiz haykırışı duydu. Maximus döndü, kaşları çatılmıştı. Bir şey göremiyordu ancak gün doğmak üzereydi. Eve dönmesi, insanlar onu Hayalet kostümü içinde tanımadan önce sokaklardan uzaklaşması gerekiyordu.

Ama sonra o haykırış yeniden duyuldu, bu kez daha yüksek ve neredeyse hayvani bir acıyla dolu olsa da bunun bir insan sesi olduğu belliydi. Maximus yaklaştığı sokağa yakından bir göz attı. Yere yığılmış bedeni ve ıslaklığı o sırada gördü. Hemen eğilerek yerde yatan kişiyi kolundan tuttuğu gibi sokağın daha az aydınlatılmış bir köşesine çekti. Bu bir erkekti, hatta ceketinin yumuşak kadife kumaşına bakılacak olursa, bir beyefendiydi ve çıplak, tıraşlanmış başında kan vardı. Peruğunu düşürmüş olmalıydı.

İnleyen adamın başı, Maximus'a baktığı sırada geriye düştü. Gözleri büyümüştü. "Hayır! Yo, hayır. Az önce soyuldum zaten. Üzerimde hiçbir şey kalmadı."

Kelimeleri ağzında geveliyordu. Belli ki adam sarhoştü.

"Sizi soymak gibi bir niyetim yok," dedi Maximus sabırsızlıkla. "Nerede yaşıyorsunuz?"

Ancak adam onu dinlemiyordu. Sessizce ağlamaya başlamış, bedeninin tamamı kıyıya vurmuş bir balık gibi sarsılıyordu.

Maximus kaşlarını çatarak etrafına bakındı. St. Giles halkı yavaştan günün hazırlığını yapmak için evlerinden çıkmaya başlamıştı. Başları başka tarafa dönük iki adam yanlarından geçiyorlardı. Tehlike kokan herhangi bir şeyle ilgilenmemenin çok daha akıllıca olduğunu bilen çoğunluğun aksine, sokağın

başında yanlarında bir köpekle duran üç erkek çocuğu gözlerini dikmiş, kendilerine bakıyordu.

“Hey!” Yırtık pırtık kırmızı elbiseli, kısa boylu bir kadın çocukların yanına gelmişti. Çocuklar kaçmaya yeltense de kadın en büyük olanını kulağından yakalayıp tuttu. “Sana ne dedim ben Robbie? Gidip şu böreği baban için alıp getir.”

Çocuğun kulağını serbest bıraktığı anda çocukların hepsi birden koşmaya başladılar. Kadın doğrulup Maximus’u ve yerde yatan yaralı adamı gördü. “Hey! Sen! Onu rahat bırak.”

Kadın ufak tefek olmasına rağmen, Hayalet’in karşısında duracak kadar cesur biriydi. Maximus buna hayranlık duydu.

Adamın bitmek bilmeyen ağlamasına kulak tıkayarak kadına dönüp fısıltıyla konuşmaya başladı. “Bunu ben yapmadım. Onu evine götürebilir misiniz?”

Kadın başını kaldırdı. “Önce kendi kocamla ilgilenip sonra işime bakmam gerekiyor, öyle değil mi?”

Maximus başıyla onayladı. İki parmağını tuniğinin cebine sokup madeni bir para çıkardı ve kadına uzattı. “Bu, zamanınızın birazını ayırmaya yeterli olur mu?”

Kadın kendisine uzatılan parayı alıp baktı. “Evet, sanırım yeterli olacaktır.”

“Güzel.” Maximus yaralı adama baktı. “Bu kadına evinizin adresini söyleyin, sizi oraya götürecektir.”

“Ah, teşekkür ederim, çok nazıksınız hanımefendi.” Sarhoş adam kadına kurtarıcısı gibi bakıyordu.

Kadın gözlerini devirip eğilerek adamın kolunu tuttu. Sesi aksi de olsa belli belirsiz bir nezaketle konuşmaya başladı. “Söyleyin bakalım, kendinizi bu duruma nasıl düşürdünüz, beyefendi?”

“Bunu yapan Bay İblis’ti, bundan adım gibi eminim,” diye mırıldandı adam. “Elinde büyük bir tabanca vardı ve ona cüzdanımı vermezsem beni öldüreceğini söyledi. Cüzdanımı verdiğim halde bana vurdu.”

Maximus başını sallayarak uzaklaşmaya başladı. St. Giles'ta insanın başına gasptan daha kötüsü de gelebilir diye düşündü. Bugün Maximus'un durup meseleyi anlayacak vakti yoktu. Zaten hava yeterince aydınlanmıştı. Bir binanın yan tarafından çatıya tırmanmaya başladı. Aşağıda atların nal seslerini duyunca kendi kendine bir küfür savurdu. Süvarilerin St. Giles'ta dolaşmaları için henüz çok erkendi ancak Maximus bu riski göze almak istemiyordu.

Yirmi dakika sonra Wakefield Malikânesi'ni gördü.

St. Giles Hayaleti olarak işe ilk başladığında, Craven ve Maximus'un, şehir evine gizli bir şekilde girmesini mümkün kılan bir girişin gerekli olduğunu anlamaları uzun sürmemişti. İşte bu yüzden de Maximus eve doğrudan yönelmek yerine, arka taraftaki bahçe bölümüne giriyordu. Evle ahırın arasında ince uzun bir toprak patika, diğer tarafında ise çok eski bir eğlence bahçesi vardı. Burası, içine taş bir bankın sığabileceği, üzeri yosunlarla kaplı taştan kemerli bir yapıydı. Altında ise taş zemine monte edilmiş bir demir halka vardı. Maximus halkayı tutup kaldırıncı güzelce yağlanmış menteşelerin tuttuğu dört köşeli taş blok yana kaydı ve dar bir tünelin girişi görüldü. Maximus tünele girdikten sonra üzerindeki taşı çekip yerine yerleştirdi. Tamamen karanlıkta kalmıştı.

Islak bir karanlıkta.

Yükseklik sadece 150 santim olduğundan çömelip dar tünelin içinde yan yan yürümeye başladı. Maximus, omuzlarıyla neredeyse aynı genişlikte duvara arada sırada sürtünmek zorunda kalıyordu. Yukarıdan ağır ağır damlayan suların meydana getirdiği birikintilere basarak ilerledi. Göğsünün daraldığını hissediyordu, nefesi sık ve hızlıydı. Maximus daha derin nefes alıp eliyle irkilmeden nemli ve kaygan duvara tutunmak için çaba sarf etmek zorunda kaldı. *Sadece birkaç adımlık mesafe kaldı.* Maximus bu tüneli yıllardır kullanıyordu. Aslında şimdiye kadar

bütün iğrençliklerine ve ortaya çıkardığı anılara alışmış olması gerekiyordu.

Fakat buna rağmen, alt kattaki çalışma odasının geniş girişine vardığı sırada derin ve rahatlamış bir nefes almaktan kendini alıkoyamadı. Duvara tutunarak inmeye devam etti ve çakmaktaşıyla kavın bir arada bulunduğu dar girintiyi yokladı.

Bir kıvılcımı henüz ateşlemişti ki eve çıkan kapı açılarak elinde bir fenerle Craven görüldü.

Maximus ışığı görünce nefesini bıraktı.

Craven kendisine doğru bir adım atarak feneri kaldırdı. Maximus uşağına tünelle ilgili hislerini hiçbir zaman anlatmamıştı ancak Craven yine de elinden geldiğince çabuk bir şekilde mumları yakmaya başladı.

“Ah, Ekselansları,” dedi uşağı ağır ağır mumları yakarken. “Tek parça halinde dönmenize ve üzerinize neredeyse hiç kan bulaşmadığını gördüğüme sevindim.”

Maximus üstüne başına bakınca tuniğinin kolundaki kurumuş kan lekesini gördü. “Bana ait değil. St. Giles’ta gasp edilmiş bir beyefendi buldum.”

“Öyle mi? Peki ya diğer göreviniz verimli bir şekilde sonuçlandı mı?”

“Hayır.” Maximus tuniğini ve taytını çıkarıp hızla pantolonunu, yeleğini ve ceketini giymeye başladı. “Sana vereceğim bir görev var.”

“Ben hizmet etmek için yaşayan bir adamım,” diye karşılık verdi Craven tekdüze bir sesle, öylesine ciddiydi ki içindeki alaycılık ancak belli belirsiz bir biçimde anlaşıyordu.

Maximus çok yorgundu, bu yüzden de yardımcısının verdiği cevabı duymazdan geldi. “Artemis Greaves hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmeni istiyorum.”

Dördüncü Bölüm

"Bu nasıl bir anlaşmaymış bakalım?" diye sordu Kral Herla. Cüce sırtıyordu. "Kendinizi güzelce bir prensesle nişanladığınız herkesçe bilinmekte. Tesadüfe bakın ki ben de pek yakında evleneceğim. Eğer beni nikâhınıza davet etme inceliğini gösterirseniz, ben de sizi düğünüme davet etmek isterim."

Kral Herla bu mesele üzerine uzun uzadıya düşündü çünkü yabancılarla yapılacak bir anlaşma ne kadar masum gibi görünse de iyice düşünmeden kabul edilmemeliydi ancak Kral sonunda bu davette herhangi bir terslik olmadığına kanaat getirdi.

Kral Herla, Cüceler Kralı'nın elini sıkı ve her ikisi de birbirlerinin düğünlerine katılmayı kabul ettiler...

Kral Herla Efsanesi'nden

Artemis Greaveş üç gün sonra Chadwicke faytonundan inip şaşkınlıkla etrafına bakındı. Wakefield Düklerinin son yüz yıldır evi olan Pelham Malikânesi, hayatı boyunca gördüğü en büyük özel meskendi. Ön cephesini kaplayan sıra sıra pencerelerle süslü, sarı, devasa taş binanın önündeki arabalar küçücük görünüyordu. İkiz kolon kollar ortadaki binadan uzanıp kocaman bir daire çizerek araba yolunu sarıyordu. Yüksek sütunlu giriş, dört İyonik sütunun taşıdığı üçgen şeklindeki alınlığın altındaki geniş basamaklı merdivenler araba yoluna açılıyordu. Pelham

Malikânesi fazla misafirperver bir görüntüsü olmayan heybetli ve ürkütücü bir yapıydı.

Bu bakımdan sahibine çok benziyordu.

Artemis, siyaha çalan mavi takım elbisesini giymiş Wakefield Dükü'nün girişin ortasında durduğunu fark etti. Başında taşıdığı bembeyaz peruk ona sert ve aristokratik bir görünüm kazandırmıştı. Gülümsemeyen yüzünden anlaşılmasa da sayfiye evindeki davete gelen misafirlerini karşılamak üzere beklediği belliydi.

“*Onun* da gelip gelmediğini gördün mü?”

Artemis omuzunun üzerinden duyduğu fısıltıyla öylesine şaşırılmıştı ki, neredeyse kucağında uyuyan Bon Bon'u düşürecekti. Küçük köpeği, elinde tuttuğu şalı ve Penelope'nin aksesuar kutusunu sıkıca sararak dönüp kuzenine baktı. “Kimin?”

Kendi arabalarının dışında evin önüne park edilmiş üç araba daha vardı ve Penelope'nin “o” dediği de herhangi bir hanımefendi olabilirdi.

Penelope buna rağmen sanki Artemis birdenbire bir ahmağa dönüşmüşçesine gözlerini kocaman açtı. “O. Hippolyta Royale. Wakefield'ın onu niçin davet ettiğini anlamış değilim.”

Çünkü Bayan Royale son yılın en popüler hanımlarından biri de ondan, diye düşündü. Ayrıca aptal da değildi ki Artemis bu düşüncesini kendisine sakladı. Penelope'nin işaret ettiği yere bakınca söz konusu leydinin o sırada arabasından indiğini gördü. Genç kadın uzun boylu ve inceydi, koyu renk saçları ve gözleriyle aslında son derece çarpıcı bir hanımdı, özellikle bugün üzerine giymiş olduğu mat altın ve mor seyahat kostümü ona çok yakışmıştı. Artemis, Bayan Royale'in yanında refakatçi bulunmadığını fark etti ve birçok hanımın aksine onu hiçbir zaman özel bir arkadaşıyla birlikte görmediğini düşündü.

Nazik biriydi, en azından öyle görünüyordu çünkü Artemis onunla hiç tanışmamıştı. Genç kadın kimseyle kol kola girip dedikodu yaparak kıkırdamazdı. Bayan Royale daima yalnızdı.

“Kuğuyu getirmem gerektiğini biliyordum,” dedi Penelope o sırada.

Artemis tıslayan hayvanı hatırlayınca irkildi ve kuzenine bakarken bakışlarının çok sert olmadığını umdu. “Ne... kuğu mu?”

Penelope somurtuyordu. “O kadın yerine beni fark etmesi için bir şeyler yapmalıyım.”

Artemis kuzenine karşı hissettiği koruma içgüdüsüyle harekete geçti. “Penelope, canım, sen çok güzel ve çarpıcı bir kadınsın. Erkeklerin seni fark etmemesi ihtimalini düşünemiyorum bile.”

Süssüz ve göze çarpmayan bir kılıkta bile gelse yine de her zaman bütün dikkatleri üzerine çekeceğinin altını çizdi. Ne de olsa kuzeni bugüne bugün İngiltere’nin en zengin vârisiydi.

Penelope, Artemis’in sözleri karşısında gözlerini kırptırdı. Yüzünde neredeyse çekingen bir ifade belirmişti.

Bayan Royale, önlerinden geçerken mırıldanarak iyi günler dileyip Pelham Malikânesi’nin sütunlu girişine yöneldi.

Penelope’nin gözleri kısıldı. “Bu sonradan görmenin Dük’ü elimden almasına izin vermeyeceğim.”

Bunu söyledikten sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı. Belli ki Wakefield Dükü’ne Bayan Royale’den önce ulaşmak niyetindeydi.

Artemis içini çekti. Bu on beş gün çok zor geçecekti. Çakıl taşlı araba yolunun kenarına geçerek Bon Bon’u sütunlardan birinin dibinde, çimlerin üzerine bıraktı. Yaşlı köpek gerinerek kasılmış bacaklarıyla en yakın çalılığa sendeledi.

“Ah, Bayan Greaves.”

Artemis arkasını dönünce kendisine seğirten Scarborough Dükü’nü gördü. Binici kostümü içinde oldukça hoş görünüyordu. “Umarım yolculuğunuz rahat geçmiştir?”

“Ekselansları,” diyerek küçük bir reverans yaptı Artemis, kafası biraz karışmıştı. Dükler, daha doğrusu tüm centilmenler onu genelde görmezden gelirdi. “Yolculuğumuz rahattı. Peki ya sizinki, efendim?”

Dük’ün yüzü ışıltı ışıltıydı. “Atım Samson’la geldim. Arabamız da peşimdeydi.”

Artemis gülümsemeden edemedi. Lord Scarborough çok neşeli bir adamdı ve her zaman kendinden emin bir havası vardı. “Londra’dan buraya bütün yol boyunca mı?”

“Evet.” Scarborough nefesini bıraktı. “Egzersiz yapmak hoşuma gidiyor. Beni genç tutuyor. Leydi Penelope’nin nerede olduğunu sorabilir miyim?”

“Wakefield Dükü’nü selamlamak için önden gitti.”

Artemis, Bon Bon’u almak için eğildi. Küçük hayvan rahatlamış gibi içini çekti. Doğrulduğunda Scarborough Dükü’nün gözlerinin kısılmış olduğunu fark etti. Adamın baktığı yöne döndü. Penelope, Wakefield’a eğilmiş, adam elini öptüğü sırada gülümsüyordu.

Artemis’in meraklı bakışlarını yakalayan Scarborough yüzüne hemen geniş bir gülümseme yerleştirdi. “Meydan okumalardan oldum olası hoşlanmışımdır. İzin verir misiniz?”

Aksesuar kutusunu Artemis’in elinden alarak kolunu uzattı.

“Teşekkür ederim,” deyip elini adamın kolunun üzerine bırakan Artemis yaşlıca adamı neden sevdiğini bir kez daha hatırladı. Diğer kolunda yatan Bon Bon çenesini omuzuna yaslamıştı.

“Şimdi bakın, Bayan Greaves,” diyerek konuşmaya başladı Scarborough, Artemis’le birlikte yavaş adımlarla ön kapıya ilerlerken. “Korkarım sizi arayıp bulmamın altında gizli bir neden vardı.”

“Öyle mi, Ekselansları?”

“Ah, evet.” Neşeyle gözlerini kırptı adam. “Ve bana kalırsa siz de bunun ne olduğunu anlayacak kadar akıllı bir genç ha-

nımsınız. Kuzeninizin bu hayatta en çok sevdiği şeylerin neler olduğunu bana söyleyebileceğinizi umarım.”

“Şey...”. Artemis kuzenine bakarken düşündü. Penelope o sırada Wakefield Dükü’nün söylediği bir şeye gülse de Artemis Dük’ün gülümsemediğini fark etti. “Sanırım o da leydilerin çoğunun sevdiği şeyleri seviyor: mücevher, çiçek ve her türden güzel objeler.” Artemis duraksayarak dudağını ısırdı ama sonra omuzlarını silkti. Nasılsa bu bir sır değildi. “Güzel ve *pahalı* objeleri sever.”

Scarborough Dükü başını Artemis sanki bilgece bir şeyi açığa kavuşturmuş gibi kuvvetlice salladı. “Evet, evet, Bayan Greaves. Leydi Penelope tüm güzelliklere sahip olmayı hak ediyor. Ancak bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Herhangi bir şey?”

Sütunlu girişe yaklaştıkları sırada Artemis başını adama eğerek mırıldandı. “Penelope’nin gerçekten de sevdiği şey ilgidir. Saf, sürekli ilgi.”

Scarborough Dükü’nün başını kısaca sallayacak kadar zamanı kalmıştı. “Harikasınız, Bayan Greaves, gerçekten öylesiniz.”

Wakefield Dükü’yle Penelope’nin durduğu merdivenleri tırmanmaya başladılar.

“Ekselansları.” Wakefield’in selamı neredeyse hakarete varacak kısalıktaydı. Soğuk bakışları Scarborough ile Artemis arasında gidip gelirken dudağının kenarında alaycı bir gülümseme belirmişti. “Pelham Malikânesine hoş geldiniz.” Bekleyen bir uşağa kısa bir bakış atınca birlikte adam öne atıldı. “Henry size odalarınıza kadar eşlik edecektir.”

“Teşekkür ederim!” diyerek sırtıttı Scarborough Dükü.

“Ne hoş, küçük bir eviniz varmış, Wakefield. Kendi sayfiye evim Clareton’u gölgede bıraktığını itiraf etmeliyim. Gerçi son günlerde Clareton’a bir de müzik odası yaptırdım.” Scarborough’nun gözlerinde masum bir ifade vardı. “Pelham sevgili babanızdan sonra hiç yenilenmedi, öyle değil mi?”

Wakefield bu apaçık iğnelemeden rahatsız olduysa bile, belli etmemişti. “Hatırlarsanız, babam binanın karşı tarafındaki güney cephesini yenilemişti, Scarborough.”

Artemis o anda şaşırarak Scarborough’nun Wakefield’in babasıyla akran olabilecek yaşta olduğunu fark etti. Wakefield babasının dostunu evinde misafir ederken ne hissediyordu acaba? Babası hayatta olsaydı, nasıl görüneceğini tahmin ediyor olmalıydı. Artemis, Wakefield’in yüzünü inceledi. İfadesine bakılacak olursa hiçbir şey hissetmiyordu.

Scarborough Dükü’nün yüzü bir an için yumuşamıştı. “Bütün bu pencereleri annenizin bahçeyi seyredebilmesi için yaptırmıştı, öyle değil mi? Mary bahçesini çok severdi.”

Belli belirsiz de olsa Artemis, Wakefield Dükü’nün sol gözünün altının seğirdiğini gördüğünü sandı. Adamın bu küçücük tepkisi o anda konuşmasına neden oldu. “Yeni müzik odanızda hangi enstrümanlar var, Ekselansları?”

“İtiraf etmeliyim ki hiçbiri.”

Artemis gözlerini kırptırdı. “Müzik odanızda hiç enstrüman yok mu?”

“Hayır.”

“O halde anlamı ne?” diye sordu Penelope sinirli sayılabilecek bir sesle. Sohbeta ilk defa katılmıştı. “İçinde enstrüman olmayan oda bir müzik odası olamaz.”

Scarborough şaşırtıcı derecede üzgün görünüyordu. “Ah, ben bunu hiç düşünemedim, Leydim. O sıralarda tavan resimlerini yapması için en yetenekli İtalyan sanatçıyı, en güzel ithal pembe mermeri bulmakla ve işçilerin duvarlarla tavanı yeterli miktarda yaldızla süslemelerini sağlamakla öylesine meşguldüm ki enstrümanların kendisini unutmuşum.”

Leydi Penelope o anda sanki isteği dışında Scarborough Dükü’ne dönuverdi. “Altın...”

“Ah, evet.” Scarborough Dükü büyük bir ciddiyetle öne eğildi. “Bence altın yaldıza limit konulmamalı, sizce de öyle değil mi? Bir insanın son derece *cimri* görünmesine neden olmaz mı?”

Penelope’nin pembe dudakları aralanmıştı. “Ben...”

“Ve şimdi de siz bana müzik odasının enstrümanlarını almayı ihmal ettiğimi hatırlattığınıza göre, belki bana fikir de verebilirsiniz?” Scarborough kaşla göz arasında Penelope’nin elini alıp kendi koluna geçirmişti. “Mesela, İtalyan orglarının en iyi sese sahip olduklarını duydum ancak itiraf etmeliyim ki iki katı fiyatında olsalar da ben desenli Fransız orglarını daha çok seviyorum. Bazı hususlarda zevkin sanattan önce geldiğini düşünürüm, ya siz?”

Scarborough dönüp o anda cevap vermekle meşgul Penelope’yi eve yönlendirdi. Bunu öylesine ustaca yapmıştı ki, Artemis kuzeninin manipüle edildiğini fark edip etmediğini merak etti. Wakefield Dükü’nün bu tuhaf çiftin arkasından somurtacağını bekleyerek adamın yüzüne bakınca Artemis bir konuda haklı olduğunu gördü: Dük gerçekten de somurtuyordu.

Ancak somurttuğu Penelope değil, kendisiydi.

Artemis derin bir nefes aldı, yüreğinde tuhaf bir daralma hissediyordu. Dük ona öylesine ısrarlı bir biçimde bakıyordu ki, sanki tüm dikkatini Artemis’e yoğunlaştırmış gibiydi. Keskin gözlerindeki bakışlar ciddi ve karanlıktı ancak Artemis o bakışların ardında, bir anda keşfetmek isteğiyle yanıp tutuştuğu gizli bir şeyin parıltısını görür gibi oldu.

“Ekselansları.”

Artemis yerinden sıçradı. Gelen misafirlerin sayısı çoğalmış, Dük’ün dikkatini çekmişlerdi. Genç kadın eve girmek için hızla döndü ancak serin mermer hole girdiğinde Artemis Dük’ün gözlerinde gördüğü şeyin ne olduğunu anlayıverdi.

Sıcaklığın parıltısını görmüştü.

Artemis ürperdi. Bu düşünce dehşete kapılmasına neden olmamalıydı ancak yine de olmuştu işte.

Artemis ertesi sabah gün doğmadan uyandı. Penelope'ninkinin yanındaki odası daha küçük olsa bile, şu anda kadar sahip olduklarından çok daha büyüktü.

Fakat Pelham Malikânesi'nde her şey son derece büyüktü zaten.

Gerinerek önceki akşam devasa yemek salonunda yedikleri akşam yemeğini düşündü. Penelope, kendisi, Bayan Royale ve Scarborough Dükü'nün yanı sıra ellili yaşlarını süren Lord ve Leydi Noakes çifti; dedikoduya düşkünlüğüyle tanınan sosyete hanımefendisi Bayan Jellet; Bayan Jellet'in erkek versiyonu Bay Barclay, Dük'ün politika arkadaşları Lord ve Leydi Oddershaw ve son olarak da yine politika çevresinden Bay Watts misafirler arasındaydı. Artemis, misafirler arasında Leydi Phoebe ve Bayan Picklewood'u gördüğüne çok memnun olmuştu. Ancak ne yazık ki Leydi Phoebe ile sohbet etme imkânı bulamamıştı. Akşam yemeği esnasında masanın iki ayrı ucunda oturmuşlardı ve Phoebe de yemeğin bitmesinden kısa bir süre sonra dinlenmeye çekilmişti.

Artemis yataktan kalkarak her zamanki kahverengi kıyafetini giydi. Penelope'nin kalkıp kendisine ihtiyaç duymasına daha saatler vardı. Bu arada Artemis özlemini duyduğu şeyi yapmak istiyordu.

Sessizce odadan çıkıp geniş koridorun iki tarafına baktı. Uzaklaşan hizmetçi dışında hol tamamen boştu. Artemis eteklerini kaldırıp koşar adımlarla evin arka tarafına koşmaya başladı. Oradaki merdiven büyüktü ancak evin ön kısmındaki kadar devasa değildi. Basamakları dikkatle inmeye başladı. Yanlış bir şey yapmıyordu ancak yine de görünmeden hareket etmekten, hiç kimseye cevap vermemekten daha çok hoşlanıyordu.

Yaklaşık ön kapının boyutlarındaki bir arka kapıdan evin güney kanadına geçiliyordu. Artemis kapının kolunu yoklarken nefesini tuttu. Kol, parmaklarının altında döndüğü sırada ayak seslerini duydu.

Kapıyı hızla açarak aceleyle arka terasa çıktı. Durup derin derin nefes alıp verdi ve kapının yanındaki camlardan bir uşağın aceleyle koşuşturduğunu gördü.

Uşağın geçmesiyle Artemis geniş basamakları inerek bahçeye çıktı. Düzgünce kesilmiş çitler gündoğumunun pembe gri ışığında sert koyu gölgeler meydana getiriyorlardı. Elleriyile dikenli yapraklara dokunup çakıllı yolda ilerledi. Ne eldiven ne de şapka takmadığı için görgü kurallarını fena halde ihlal etmişti. Hanımefendiler ciltlerinin çillenmesinden korktukları için güneş olmasa bile bu ikisini takmadan dışarı çıkmaları alışılmış bir durum değildi.

Ancak Artemis kendini hiçbir zaman bir leydi olarak görmemişti.

Çitlerin geniş ve biçilmiş bir çim patikada son bulduğu yerde ani bir dürtüyle eğilerek ayakkabılarıyla çoraplarını sıyırdı. Onları tek eline alarak ağaçların arasından koşarken ayakları nemli çimlerin üzerinde ıslanıyordu.

Ağaçların son bulduğu yere geldiğinde nefes nefese kalmış, kalbi hızla çarpıyordu. Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Taşraya gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Çok uzun zamandır kendi olamamıştı.

Brightmore Kontu'nun bir sayfiye evi vardı tabii ancak ne o ne de Penelope oraya giderlerdi. İki de şehir hayatına fazlasıyla düşkündüler. Artemis yıllardır kırsala gelmemişti, çimlerin üzerinde son koşmasından da...

Evet, son olarak çocukluk evinden ayrılmak zorunda kalmadan önce koşabilmişti.

Üzücü düşünceleri aklından çıkarmak istercesine başını salladı. Şu anki zamanı çok değerliydi ve Artemis bu zamanı geçmişe üzülerek harcamak istemiyordu. Güneş artık tamamen doğmuştu, ışık taze ve yeniydi. Artemis parmak uçlarında ağaçların arasına dalarak dikkatle adım atıyordu. Ormanda çıplak ayakla son dolaştığından bu yana ayakları oldukça hassaslaşmıştı.

Artemis buranın gerçekte bir orman olmadığıнын farkındaydı, burası özenle ekilmiş bir ağaçlıktı, pahalı bahçıvanların mümkün olduğunca vahşi görünmesi için çaba sarf ettiği bir yerdi ancak Artemis için yeterliydi. Başının üzerinde uyanan kuşlar şakıyarak yeni günü neşeyle selamlıyorlardı. Bir ağaç gövdesinin arkasından koşarak çıkan bir sincap yanından geçen Artemis'e azarlarcasına baktı. Ayakları, hışırdayan yumuşak yaprakların yanı sıra arada bir çıplak toprağın hoş serinliğine temas ediyordu.

Artemis kendini burada kaybedebilirdi. Elbiselerini çıkarıp vahşi bir yaratığa dönüşebilir, medeniyetten ve sosyeteden kaçarak ormanda hayvanların arasına karışabilirdi. Bir daha asla geri dönmek, kendisini aşağılayan veya duvardaki kâğıtmışçasına yok sayan hiç kimsenin önünde eğilmek zorunda kalmazdı.

Özgür olabilirdi.

Ama o zaman Apollo ile kim ilgilenecekti? Kim onu ziyaret edecek, yemek götürüp aklını tamamen kaçırmaması için ona hikâyeler anlatacaktı? Bedlam'da unutulur, çürüyüp giderdi ve Artemis bunun sevgili kardeşinin başına gelmesine izin veremezdi.

İlerideki ağaçların arasında bir ses duydu. Artemis geniş bir ağaç gövdesinin arkasına gizlenerek hareketsiz kaldı. Bu her kimse, Artemis korkmuyordu ancak yalnız olmayı seviyordu. Bir süre daha yalnızlığın tadını çıkarmak istiyordu.

Önce bir nefes sesi duydu, sonra ise aniden etrafı köpeklerle çevrilmişti. Üç köpekten ikisi tazı; biriye sevimli, tüylü kuyruğunu hızla sallayan, av için yetiştirilmiş bir spanyeldi. Bir

an için Artemis ve köpekler durup birbirlerine baktılar. Genç kadın etrafına bakındıysa da kimseleri göremedi. Köpekler kendi başlarına gezintiye çıkmış gibiydiler.

Artemis parmaklarını uzatarak konuşmaya başladı. “Siz içinüz buraya yalnız mı geldiniz?”

Spanyel, Artemis’in parmaklarını ilgiyle koklamaya başladı, ağzı sanki geniş bir gülümsemeye yayılmış gibiydi. Artemis köpeğin ipeksi kulaklarını okşayınca diğer ikisi de varlığını onaylamak ona yaklaştılar.

Artemis hafifçe gülümsedikten sonra yürüyüşüne devam etmek için doğruldu. Köpekler önünde gezinirken Artemis’in parmaklarını tekrar koklamak veya ona sürtünmek için yanına gelerek ilerlemek için izin istiyor gibiydiler.

Artemis, yanındaki köpeklerle birlikte, nereye gideceğini hiç düşünmeden salına salına yürüdüğü sırada ağaçlar birdenbire ayrılıverdi. Önlerinde bir gölet vardı, sabah güneşinin ışınları alacalı suya yansiyordu. Göletin sonundaki zarif, rüstik köprü diğer taraftaki küçük ve ustaca inşa edilmiş kuleye ulaşıyordu.

Tazılar hemen göletin kenarına yanaşıp su içerken, spanyel de boynuna kadar suyun içine girip başını eğmeden içmeye başladı.

Artemis ağaçların önünde durup köpekleri izlerken, başını kaldırıp ormanın kokusunu içine çekti.

Tiz bir düdük sesi sessizliği bozmuştu.

Köpekler aynı anda başlarını kaldırdılar. Daha uzun boylu olan tazi –kahverengi sarı benekli bir dişi– köprüye doğru yönelirken, diğeri de –kıızıl bir dişi– hemen arkasından koşmaya başladı. Spanyel suya iyice dalıp şöyle bir silkelendikten sonra havlayarak diğerlerinin peşine düştü.

Artemis köprünün diğer tarafından yaklaşan birini gördü. Eski bir çift çizmesi ve bir zamanlar ustaca dikilmiş olduğu belli ceketi vardı. Uzun boylu, geniş omuzlu adamın hareketleri büyük

bir kedininkine benziyordu. Başındaki üçgen şapka, yüz hatlarını gölgede bırakmıştı. Artemis o an şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Ancak erkeğin aydınlığa çıkmasıyla Artemis yanıldığını anladı.

Bu Wakefield Dükü'ydü.

Maximus Bayan Greaves'i ormanın kenarında gördüğünde onu bir periye benzetti. *Tabii ki o*, diye geçirdi içinden. Başka hangi hanımefendi sabahın bu saatinde yatağından çıkmış olabilirdi ki? Başka hangi hanımefendi uğruna köpekleri yanından kaçıp giderdi?

Köpekler şimdi de yanına gelmiş, yeni arkadaşlarını onunla tanıştırmak istercesine etrafında hoplayıp zıplıyorlardı. Belle ve Starling ayaklarını tırmalarken Percy de çamurlu patilerini baldırlarına yaslayıp salyasını ceketine akıtıyordu.

"Sizi hainler," diye mırıldandı Maximus tazılara bakarak. Pasaklı spanyeli azarlamaya bile gerek duymuyordu. Bayan Greaves'in gitmiş olacağını bekleyerek göletin diğer tarafına baktığında genç kadının da kendisini izlediğini fark etti.

"Günaydın," diye seslendi Maximus.

Genç kadına vahşi bir orman yaratmış gibi yaklaşıyordu: zararsız görünmeye çalışarak ve dikkatli adımlarla. Ancak Artemis'in şaşırmış gibi bir hali yoktu. Genç kadına yaklaştığı sırada az önceki düşüncesini düzeltti: vahşi bir hayvan olsa korkardı.

Bayan Greaves'in bakışlarında ise sadece biraz merak vardı. "Ekselansları."

Göletin yanındaki uzun sazlıkları incelemekle meşgul Percy, genç kadının sesini duyunca başını kaldırdı. Belli ki konuşmasını davet olarak kabul etmişti. Koşarak Artemis'in yanına gelip bacaklarına sürtünmeye kalkıştı.

Bayan Greaves köpek daha yanına gelemeden sert bir bakış atıp, "Off," diyebilirdi sadece.

Percy kendini Artemis'in ayaklarının dibine bıraktı, dilini çenesinin kenarından sarkıtarak ve kulaklarını geriye atarak genç kadına hayran hayran bakmaya başladı.

Maximus köpeğe sinirli bir bakış fırlattıktan sonra arkasını dönüp süs göletinin etrafını dönerken Bayan Greaves de onunla birlikte aynı yöne adım atmaya başladı.

"Dün gece iyi uyuduğunuzu umarım, Bayan Greaves?"

"Evet, Ekselansları," diye yanıtladı onu Artemis.

"Güzel."

Maximus söyleyebilecek başka bir şey bulamadığından, başını eğmekle yetindi. Normalde sabah yürüyüşünde yanında birilerinin olmasını sevmezdi ancak Bayan Greaves'in varlığı neredeyse... sakinleştiriciydi. Maximus bakışlarını yere eğince genç kadının ayaklarının çıplak olduğunu gördü. Yürürken uzun ve narin ayak parmakları yere değiyordu. Ormanın toprağından kirlenmişlerdi. Böylesine uygunsuz bir görüntünün onu normalde iğrendirmesi gerekirdi.

Ancak verdiği tepki iğrenmenin tam aksiydi.

"Bunu siz mi yaptınız?" Eliyle yaklaştıkları kuleyi işaret eden genç kadının sesi alçak ve hoştu.

Maximus başını iki yana salladı. "Babam yapmıştı. Annem buna benzer bir şeyi İtalya'ya gittiklerinde görmüş ve romantik kule fikri çok hoşuna gitmiş. Babam onu şımartmayı çok severdi."

Artemis meraklı gözlerle Maximus'a baktı ancak yürümeye devam etti.

Maximus boğazını temizledi. "Onlar hâlâ hayattayken burada, Pelham Malikânesi'nde çok güzel günlerimiz olmuştu."

"Peki ya sonrasında?"

Maximus'un çenesi kasıldı. "Hayır. Kuzen Bathilda kız kardeşlerimi büyötmek için Londra'yı tercih edince ben de ailenin reisi olarak onların yanında kalmam gerektiğini düşündüm."

Gözünün ucuyla Artemis'in tuhaf bakışını yakaladı. "Ancak... affınıza sığınarak sormak istediğim bir şey var. Dük ve Düşes öldüklerinde siz daha küçük bir çocuk değil miydiniz?"

"Öldürüldüklerinde." Maximus sesindeki kızgınlığı gizleyememişti.

Artemis durdu. "Ne?"

Çıplak ayak parmakları toprağın içine gömülmüştü, beyaz, yumuşak ve tuhaf bir biçimde erotik görünüyorlardı. Maximus bakışlarını kaldırarak doğrudan Artemis'in yüzüne baktı. Acıyı gizlemeye çalışmanın bir manası yoktu. "Annem ve babam on dokuz yıl önce St. Giles'ta öldürüldüler, Bayan Greaves."

Artemis birtakım basmakalıp sözler söylemeye gerek duymadı. "Kaç yaşındaydınız?"

"On dört."

"Bu bir ailenin reisi olmak için pek de yeterli bir yaş sayılmaz." Genç kadının nezaketi Maximus'un içindeki yaranın kanamasına neden oldu.

"Eğer Wakefield Dükü'yseniz, yeterlidir," diye karşılık verdi Maximus kısaca. Genç kadının bu konuda kendisiyle *şimdi* tartışmasının tuhaf olduğunu düşündü. O zamanlar, Maximus yeniden konuşmaya başladıktan sonra bile kimse bunu önemsememişti. Kuzen Bathilda bile.

"Oldukça bir kararlı bir delikanlı olmalıydınız," diye karşılık verdi Artemis sadece.

Bunun üzerine verebileceği bir cevabı yoktu. Kısa bir süreliğine ağaçların arasında sessizce yürümeye devam ettiler.

Tazılar önden koşuştururken, Percy bir kurbağanın peşine düşerek oldukça komik bir kovalamaca sergiledi.

"İsimleri ne?" diye sordu Artemis başıyla köpekleri işaret ederek.

"Bu Belle," dedi Maximus diğerinden biraz daha büyük, tüyleri altın ve kıvılcık kahveye çalan dişi tazıyı göstererek. "Ve bu da Starling, Belle'in kızı. Spanyelin adı da Percy."

Artemis ciddiyle başını eğdi. “Bunlar çok güzel köpek isimleri.”

Maximus omuz silkti. “İsimlerini Phoebe verdi.”

Kız kardeşinin adını duyan Artemis’in dudaklarında küçük bir gülümseme fark etti Maximus. “Geldiğini gördüğüme sevindim. Sosyal etkinliklere katılmayı çok seviyor.”

Maximus ona kısa bir bakış attı. Genç kadının ses tonu tarafsız çıkmasına rağmen Maximus altındaki gizli imayı fark etmişti. “Gözleri görmüyor. Ya da neredeyse hiç görmüyor, bu bir şey fark ederse. Phoebe’nin yaralanmasına izin veremem, ne fiziksel ne de duygusal olarak. O çok hassas.”

“Kız kardeşiniz kör olabilir, Ekselansları ancak onun düştüğünüzden daha güçlü olduğuna eminim.”

Maximus bakışlarını genç kadının baştan çıkarıcı çıplak ayaklarından ayırdı. Ne hakla kız kardeşine nasıl davranması gerektiğini söylüyordu? Phoebe henüz yirmi bir yaşındaydı. “Kız kardeşim iki yıl önce bir basamağı göremediği için düşmüştü, Bayan Greaves. O esnada kolunu kırdı.” Maximus kardeşinin acı dolu solgun yüzünü hatırlayarak somurttu. “Beni fazlasıyla korumacı biri olarak görüyor olabilirsiniz ancak sizi temin ederim ki kız kardeşim için en iyisinin ne olduğunu gayet iyi biliyorum.”

Artemis sesini çıkarmasa da Maximus onun bu konudaki fikrini değiştirmiş olduğundan şüpheliydi. Kaşlarını çattı, sinirlenmişti, az önceki soğuk sözlerinden ötürü pişmanlık duyar gibi oldu.

Önlerinde yükselen kulenin önünde durup baktılar.

Bayan Greaves başını kaldırdı. “Rapunzel’in kulesine benziyor.”

Ustaca eskitilmiş gri taş bloklardan oluşan kuleyi tek ve alçak bir kemer süslüyordu.

Maximus tek kaşını kaldırdı. “Ben Rapunzel’in kulesini zihnimde daha yüksek canlandırmışımdır.”

Artemis başını geriye yatırarak küçük yapının tepesine bakınca beyaz boynunun uzun çizgisi güneşin ışığı altında parladı. Boynuyla köprücük kemiğinin arasındaki hassas noktada nabız atışı görünüyordu.

Maximus başını çevirdi. “Formda bir adam için buraya tırmanmak çocuk oyuncağı olsa gerek.”

Artemis dönüp ona bakınca Maximus yine o dudağının kenarında beliren küçük gülümsemeyi gördüğünü sandı. “Bu duvarları sıkıntı içindeki bir genç kızı kurtarmak için tırmanabileceğinizi mi söylüyorsunuz, Ekselansları?”

“Hayır.” Dudakları gerilmişti. “Sadece bunun mümkün olduğunu söylüyorum.”

Artemis homurdandı. Birdenbire önünde beliren Percy ayaklarının dibine zavallı, ölü bir kurbağa atıp geriye çekildi ve ganimetinden duyduğu gururla olsa gerek, Bayan Greaves’e ödül bekler gibi baktı.

Artemis dalgınlıkla köpeğin kulağının arkasını okşadı. “Siz olsanız, zavallı Rapunzel’i kaderine mi terk ederdiniz?”

“Bir hanımefendi kendini taştan bir kuleye kapattırarak kadar ahmaksa,” diye başladı Maximus kuru bir sesle, “kapıyı kırarak merdivenleri çıkardım ve onu binadan o şekilde kurtarmayı tercih ederdim.”

“Ancak Rapunzel’in kulesinin kapısı yoktu, Ekselansları.”

Maximus ölü kurbağayı ayağıyla kenara itti. “O halde, evet, sanırım tırmanmak dışında bir çarem olmazdı.”

“Ama bundan kesinlikle zevk almazdınız,” diye mırıldandı Artemis.

Maximus ona bakmakla yetindi. Genç kadın onu bir çeşit romantik kahraman olarak görmeye mi çalışıyordu? Koyu, yumuşak gri gözleri güzel ve baştan çıkarıcıydı ancak bakışları bir erkeğinki kadar sarsılmaz ve cesurdu.

Maximus dudaklarını büzerek bakışlarını yana çevirdi. “Her neyse, bu Rapunzel’in değil, Ay Kız’ın Kulesi.”

“Ne?”

Maximus boğazını temizledi. Nasıl olmuştu da bunu ona anlatabiliyordu? “Annem her zaman bunun Ay Kız’ın Kalesi olduğunu söylerdi.”

Artemis erkeğe o kararlı, cesur gri gözleriyle baktı. “Pekâlâ, bunun arkasında bir hikâye saklı olmalı.”

Maximus omuzlarını kaldırdı. “Ben çok küçükken anlatırdı hep. Aya âşık olan bir büyücüyle ilgili bir hikâyeydi. Aya daha yakın olabilmek için bu kuleyi yaparak kendini içine hapsettiği söyleniyor.”

Artemis adamın yüzüne bir şeyler bekliyormuşçasına bakıyordu. “Ve?”

Maximus ona şaşırarak baktı. “Ve ne?”

Artemis’in gözleri kocaman açıldı. “Hikâye nasıl bitiyor? Büyücü, Ay Kız’ın kalbini kazanabilmiş mi?”

“Tabii ki hayır,” diye karşılık verdi Maximus sinirli bir şekilde. “O ayın üzerinde yaşayan, erişilmesi mümkün olmayan biriydi. Bana kalırsa büyücü ya açıklıktan gücünü kaybederek ya da kuleden düşerek sonunda ölmüş olmalı.”

Artemis iç çekti. “Bu bugüne kadar duyduğum romantizmden en uzak hikâye.”

“Şey, benim de favorilerim arasında olduğu söylenemez,” diye karşılık verdi Maximus, kendi kulaklarına bile savunmacı gelen bir ses tonuyla. “Ben dev avcılarına dair masalları daha çok severdim.”

“Hımm,” dedi Artemis çekimser bir tavırla. “İçine girilebiliyor mu?”

Maximus, cevap vermek yerine çalılıarın arasında gizlenmiş kemerli girişe yürümeye başladı. Çalılıarı acımasızca yana çe-

kip ellerinde oluşan çizikleri görmezden gelerek Artemis'e önden girmesi için işaret etti.

Artemis onun ellerine baktıysa da sesini çıkarmadan yanından geçti.

Kuleye girer girmez önlerine sarmal bir merdiven çıktı. Maximus genç kadının eteklerini kaldırarak basamakları çıkmasını izledi. Çıplak bileğini gördüğü anda köpekler yanından geçerek büyük bir hevesle Artemis'i izlediler.

Maximus da onun peşinden gitti ancak tabii ki köpekler kadar hevesli değildi. En azından kendi kendine söylediği buydu.

Merdivenlerden sonra küçük taş bir platforma ulaştılar. Maximus son basamaktan sonra, ortaçağdan kalma bir kaleninkine benzer, mazgallı siperli alçak duvarın olduğu yere, Artemis'in yanına gitti.

Artemis kollarını öne uzatarak ellerini duvara yaslamış, aşağıya bakmak için eğilmişti. Kule çok yüksek değildi; tek katlı bir yapıydı ama yine de göletin ve etrafındaki ağaçların manzarası çok güzeldi. Belle de manzaraya bakmak için Artemis'in yanına gelerek arka bacaklarının üzerinde doğrulurken, Percy, boyu yetişemediğinden mızıldanarak oradan oraya koşuşturuyordu. Hafif esen rüzgâr, Bayan Greaves'in saçlarından birkaç perçemi alnına düşürürken Maximus onu bir gemi başı süsüne benzetmeden edemedi, gururlu ve vahşi görünümüyle maceraya hazır bir hali vardı.

Ne kadar saçma bir düşünceydi bu.

"Aslında çok saçma, öyle değil mi?" dedi Artemis kısa bir süre sonra, kendi kendine konuşurcasına.

Maximus omuzlarını silkti. "Bu bir eğlence parkı."

Artemis başını kaldırarak erkeğe baktı. "Babanız eğlenceye düşkün biri miydi?"

Maximus babasının güçlü ellerini, şefkatli fakat hüznü gözlerini hatırladı. "Hayır, pek sayılmaz."

Artemis başıyla onayladı. “O halde annenizi çok sevmiş olmalı, öyle değil mi?”

Maximus genç kadının bu sözleri karşısında nefesini tuttu. Kaybı daha dün olmuş gibi taze ve canlıydı. “Evet.”

“Çok şanslısınız.”

‘Şanslı’ aslında çoğu insanın Maximus’a yakıştırdığı bir sıfat değildi. “Niçin?”

Artemis gözlerini kapatarak yüzünü güneşe çevirdi. “Benim babam deliydi.”

Maximus ona keskin gözlerle baktı. Craven raporunu dün gece teslim etmişti. Vefat eden Vikont Kilbourne, babası Ashridge Kontu ve ailenin geri kalanıyla ile ayrı düşmüş, yaptığı talih-siz yatırımlarla tanınan ve en kötüsü de herkesin gözü önünde çıldırmış biriydi.

Maximus o anda nezaketen birkaç anlayış dolu söz sarf etmesi gerektiğini düşündüyse de çok uzun zaman önce nazik ve içi boş cümlelere karşı toleransını kaybettiği için kendini tuttu. Kaldı ki Artemis de Maximus’un kaybindan haberdar olduğu sırada anlamsız cümleler sarf etmeyecek kadar cesur davranmıştı. Bu durumda genç kadına aynı nezaketi göstermesi çok doğaldı.

Ancak Maximus yine de Artemis’i, sağı solu belli olmayan bir babayla yaşayan küçük bir kız olarak hayal ederken kaşlarını çattı. “Korkuyor muydunuz?”

Genç kadın ona meraklı gözlerle baktı. “Hayır. İnsan her zaman kendisini yetiştirenin, yani ailesinin tamamen normal olduğunu sanır, sizce de öyle değil mi?”

Maximus bunu hiç düşünmemişti: dükler genel anlamda pek normal insanlar sayılmazdı. “Ne gibi?”

Artemis omuz silkti. Yüzünü tekrar güneşe dönmüştü. “İnsanın kendi ailesi ve yaşam biçimi bir çocuğun tanıdığı, bildiği tek şeydir. O yüzden de genelde normal zanneder. Ben herkesin arada sırada geceler boyu uyanık kalıp da felsefi makaleler ya-

zan ve onları ertesi sabah öfkeyle yakan bir babası olduğunu düşünürdüm. Yaşım biraz büyüdüğünde başkalarının babalarının benim babam gibi davranmadığını gördüm ve işte o zaman gerçeği anladım.”

Maximus genç kadının tasviri karşısında endişeyle yutkundu. “Peki ya anneniz?”

“Annem yatalak bir hastaydı,” diye karşılık verdi Artemis, kesin ve duygusuz bir dille. “Annemle babamı aynı odada bir aradayken hiç hatırlamıyorum.”

“Bir erkek kardeşiniz var,” dedi Maximus araştırmacıasına.

Genç kadının yüzü gölgelendi. “Evet, ikiz kardeşim Apollo. Kendisi Bedlam’da.” Dönüp erkeğin yüzüne kocaman açılmış, keskin gözlerle baktı. “Ama siz bütün bunları zaten biliyorsunuz. Kardeşim adı çıkmış biri ve siz de gelecekteki karısı hakkında her şeyi önceden öğrenmek isteyen bir erkeğe benziyorsunuz.”

Maximus bunda utanılacak bir şey olmadığını düşündüğünden genç kuzeninin yanı sıra genç kadın hakkında da araştırma yaptığına dair teyit ya da inkâr edecek bir şey söylemeye gerek duymuyordu. Artemis’in yüzüne bakıp beklemekle yetindi.

Genç kadın içini çekerek duvardan uzaklaştı. “Leydi Penelope beni yakında yanında ister.”

Maximus peşinden gidip merdiveni inerken genç kadının düz omuzlarını, merdivenlere bakarken yana eğdiği ensesinin hassas çizgisini ve yanındaki Percy’nin eteklerine değerek koşmasını izledi. Wakefield Dükü’nün kendine eş olarak seçtiği kadının kuzeninin peşine düşmesi saçmalığın daniskası olurdu. Ancak buna rağmen, Maximus hayatında ilk defa unvanı yerine içindeki erkeğin sesine kulak vermemek için kendini zor tuttu.

Beşinci Bölüm

Kral Herla'nın iki hafta sonra dünya evine girmesi gerçekten de çok büyük bir olay oldu. Kalenin çatılarından haberi duyuran yüz trompetin yanı sıra geçit törenine önderlik eden genç dansçılar vardı ve akabinde verilen ziyafet de efsanevi türdendi. Ne var ki dünyanın her bir yanından gelip de düğüne şahitlik eden prens ve kralları, Cüceler Kralı'yla kıyaslamak mümkün değildi. Peri şıklığı içindeki Cüceler Kralı ve beraberindekiler keçilerin üzerinde katılırken, evlilik hediyesi olarak devasa, içi yakut ve zümrütlerle dolu bir boynuz getirmişlerdi...

Kral Herla Efsanesi'nden

Artemis, yaşadığı hayat ve kaderiyle uzun zaman önce barışmıştı. O bir yardımcıydı, kuzeninin her türlü kaprisini çeken bir hizmetçiydi. Hayatı kendisine ait değildi. Eskiden olması mümkün gibi görünenler; çok uzun zaman önce, henüz genç bir kızken geceleri hayal ettiği ne varsa artık gerçekleşemeyecekti.

Mesele bu kadar basitti.

Bu yüzden de o günün öğleden sonrasında Wakefield Dükü'nün Penelope'nin elini alıp kolunun üzerine yerleştirişini ve az önce öğle yemeğini yedikleri yemek odasından çıkışını izlemesinin de bir anlamı yoktu. Dük başını merakla Penelope'ye eğince koyu renk saçlar buluşmuştu. Birlikte çok güzel bir çift oluşturunyorlardı. Evlendiklerinde, Maximus'un karısına gündeği-

munda ormanda gezinti yapmayı ne kadar çok sevdiğini anlatıp anlatmayacağını merak etti. Ona Ay Kız hakkındaki o küçük, anlamsız hikâyeyi anlatır mıydı?

Artemis önünde birleştirdiği ellerine baktı. Ne yazık ki kıskançlık duygusu kendisi gibi kadınlara göre değildi.

“Geldiğinize çok sevindim!” Artemis’in düşüncelerini bölen Leydi Phoebe Batten’di. Genç kız, Artemis’in koluna girerek daha alçak bir sesle konuşmaya devam etti. “Maximus’un misafirlerinin hepsi çok *yaşlı*.”

Artemis, yemek odasından çıktıkları sırada diğer kadına baktı. Phoebe’nin açık renk saçları yuvarlak, yumuşak yüzünden geriye taranmıştı ve gök mavisi elbisesi pembe yanaklarıyla kocaman kahverengi gözlerini iyice ortaya çıkarmıştı. Phoebe’nin sosyeteye tanıtılmasına izin verilseydi, Artemis onun sadece dış görünüşünden dolayı değil; nazik yaradılışından da ötürü, cemiyyetin en popüler genç kızları arasına gireceğinden hiç şüphesi yoktu. Phoebe Batten’i sevmemek imkânsızdı.

Ancak Phoebe’nin de Artemis’inki gibi değişmez bir kaderi vardı: neredeyse kör oluşu onu alışlagelmiş tüm balolardan, akşam davetlerinden ve mevkiinin gerektirdiği kur ve flörtlerden uzak tutmuştu.

Artemis bazen Phoebe’nin, içinde bulunduğu durumla, kendisi gibi yetinip yetinmediğini merak ediyordu.

“Penelope yaş olarak size benden daha yakın,” diye karşılık verdi Artemis, birlikte güney terasının kapılarına yaklaştıkları sırada. Misafirlerin çoğu, yemekten sonra bahçede küçük bir gezintiye çıkmaya karar vermişlerdi. “Burada bir basamak var.”

Phoebe müteşekkire bir edayla başını sallayıp mermer basamağın üzerine dikkatli bir adım attı. “Evet ancak Penelope pek sayılmaz, öyle değil mi?”

Artemis arkadaşına hızlıca eğlenmiş bir bakış fırlattı.

İkisi söz konusu olduğunda, dikkate alınmayanın Penelope olmasına pek alışkın değildi. “Ne demek istiyorsunuz?”

Phoebe, Artemis’in kolunu hafifçe sıktıktan sonra yüzünü dışarıdaki güneşe doğru kaldırdı. “O oldukça iyi biri ama benimle ilgilendiği pek söylenemez.”

“Bu doğru değil,” dedi Artemis şoka uğramış bir tavırla.

Phoebe, Artemis’e hayattan bıkmış bir ifadeyle bakınca Artemis bu bakışın genç kızın yüzüne kesinlikle yakışmadığını düşündü. “Sadece Maximus’a dair planına faydası olacağını düşündüğü zamanlarda bana ilgi gösteriyor.”

Genç kızın söyledikleri doğru olduğundan Artemis buna verecek herhangi bir cevap bulamadı. “O zaman düşündüğümden de aptalmış.”

Phoebe sırtıyordu. “İşte bu yüzden burada olmanızdan dolayı çok mutluyum.”

Artemis’in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bahçeye inen basamaklara geldik.”

“Mmm. Güllerin kokusunu alabiliyorum.”

Phoebe başını birkaç metre ilerideki çardak gülüne çevirdi. Kusursuz bahçenin geri kalanının aksine, yabani otlarla kaplı güllerin durumu oldukça yabani sayılırdı. Aslında bir kulübe bahçesine daha çok yakışırdı. Burada olması için hiçbir sebep yoktu... yanında mutlulukla havayı koklayan kör genç kızın dışında.

“Herhangi bir şey görebiliyor musunuz?” diye sordu Artemis alçak bir sesle.

Bu soru öylesine özeldi ki, neredeyse kaba sayılabilirdi ancak Phoebe başını eğmekle yetindi. “Mavi gökyüzünü ve bahçenin yeşilini görebiliyorum. Oradaki gül çalılarının biçimini görebilsem de çiçekleri tane olarak seçmem mümkün değil.” Artemis’e döndü. “Aydınlık ışıktaki çok daha başarılıyım. Mesela, şu anda bana bakıp kaşlarınızı çattığınızı görebiliyorum.”

Artemis telaşla yüzünün ifadesini değiştirip daha nazik bir ifade takınmaya çalıştı. “Buna sevindim. Görüşünüzden çok daha fazlasını kaybettiğinizi sanmıştım.”

“İç mekânlarda ve geceleri durum dediğiniz gibi,” dedi Phoebe kabullenmiş bir tavırla.

Artemis karşılık olarak kısaca, “Hımm” dedi. Çakıllı patika yollarından birine girdiler. Bu sabah ormana koşarken bahçeyi atlamıştı Artemis. Şimdiyse, öğleden sonra güneşinde burada gezinti yapmanın keyfini yaşıyordu ve bu kez elinde eldiveniyle ve başında şapkası vardı.

O sırada atılan bir kahkahayla başlarını o yöne çevirdiler.

“Leydi Penelope mi?” diye sordu Phoebe Artemis’e eğilerek.

“Evet.” Penelope’nin Wakefield’in koluna flörtöz bir tavırla hafifçe vurduğunu gördü. Wakefield de gülümseyerek Penelope’ye bakıyordu. “Ağabeyinizle çok iyi anlaşıyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Phoebe.

Artemis, Phoebe’ye meraklı bir bakış attı. Phoebe geçmişte Penelope’nin ağabeyi için en iyi seçim olmadığını açıkça ifade etmişti ancak bu konuda söz hakkı olmadığı da bir gerçektir. Phoebe ağabeyinin Penelope ile evlenmesi durumunda evden çıkmak zorunda kalacağı için mi endişeleniyordu acaba?

Phoebe’ye, “Bayan Picklewood geliyor,” dedi iki hanıma yaklaştıkları sırada. “Bayan Jellet ile sohbet ediyor.”

“Ah, Phoebe, canım,” diye seslendi Bayan Picklewood. “Ben de şimdi Bayan Jellet’a bahçeyle ilgilenenin sen olduğunu söylüyordum.”

Phoebe gülümsedi. “Ben bahçenin sadece *bakımıyla* ilgileniyorum. Asıl tasarımını yapan annemdi.”

“Demek ki sanata eli yatkınmış,” diye karşılık verdi Bayan Jellet hiç duraksamadan. “İşlediğiniz alanı kıskanmıyor değilim. Benim Bay Jellet’ım sayfiye evimizde bana çok küçük bir bahçe

ayırıldı. Şimdi şu nazik çiçeğin ne olduğunu söyleyebilir misiniz bana? Buna benzer bir şeyi ömrümce gördüğümü hatırlamıyorum.”

Artemis, Phoebe'nin eğilerek çiçeği parmaklarıyla yoklamasını ve ardından da bitkiye, menşesine ve orada, yani Pelham'da nasıl yetiştiğine dair akademik bir ders vermesini izledi. Bu durum Artemis'in hoşuna gitmişti. Doğrusu, arkadaşının bahçe işleriyle bu kadar ilgili olduğunu bilmiyordu.

Islak bir burnun Artemis'in eline değmesiyle Bayan Picklewood küçük bir kahkaha attı. “Percy sizi çok sevmişe benziyor. Normalde Maximus'un yanından ayrıldığı pek görülmemiştir.”

Artemis başını eğip av köpeğinin sevimli kahverengi gözlerine bakarak kulaklarını okşadı. Bon Bon'un da köpeğin yanında olduğunu görüp şaşırdı. Nefes nefese kalmış bir halde, dilini dışarı sarkıtmıştı. Artemis başını kaldırıp baktı. Dük o sırada Penelope'yle birlikte bahçenin diğer ucuna ilerliyordu. “Mignon nerede?”

Bayan Picklewood küçük spanyelin bir şimşir tahtasının altını kokladığı yeri işaret etti. “Bon Bon'un aksine, Mignon büyük köpeklerden fazla hoşlanmıyor.”

“Hımm.” Artemis çömelerek küçük beyaz köpeği de okşamayı ihmal etmedi. “Onu bunca yıldır bu kadar hareketli görmedim.”

“Burayı Leydi Noakes'a da göstermeliyim,” diyordu o sırada Bayan Jellet yüksek bir sesle. “Çoğu zaman gerekli parayı bulamasa da çok meraklı bir bahçıvandır.” Çenesini boynuna değdirip fısıltıyla konuşmaya devam etti. “Biliyorsunuz, Noakes kumar oynuyor.”

Bayan Picklewood başını salladı. “Kumar çok büyük bir kötülüktür.” Bayan Jellet'a imalı bir bakış attı. “Lord Pepperman'ın hikâyesini duymuş muydunuz?”

“Hayır!”

Phoebe hafifçe homurdandı. “Kuzen Bathilda, Bayan Jellet, eğer izin verirseniz, Artemis az önce espalier¹ kayısı ağaçlarını çok merak ettiğini söylemişti.”

Artemis arkadaşının kolunu dikkatle tutup diğerlerinin yanından uzaklaşınca kadar bekledi, sonra kıza eğildi. “Espalier kayısı ağaçları mı?”

Phoebe burnunu havaya kaldırdı. “Herkesin ilgilenmesi gereken bir konu değil mi sizce de? Ayrıca, Pepperman hikâyesini bir daha dinleyebileceğimi hiç sanmıyorum.”

Havada yüksek bir düdük sesi duyuldu. Yanlarında yürüyen Percy alarına geçmiş bir tavırla başını kaldırıp hemen Wakefield’in yanına koşmaya başladı. Bon Bon yeni arkadaşına yetişmek için kısa bacaklarının üzerinde hopluyordu.

Artemis köpeklerin uzaklaşmasını izlerken, kendini bir anda Dük’e bakarken buldu. O da Artemis’in olduğu tarafa bakıyordu ve aradaki mesafeye rağmen bakışlarında bir emir var gibiydi. Sanki Artemis’ten bir şey istiyordu.

Artemis kendini sersemlemiş hissediyordu.

O anda Penelope, Dük’ün koluna dokunarak erkeğin dikkatini kendi üzerine çekti. Maximus, Penelope’ye bakıp gülümsedikten sonra ona bir şeyler söyledi.

Artemis güneşe rağmen ürperdiğini hissetti.

Phoebe omuzuna dokundu. “Aklıma bir şey geldi.”

“Öyle mi?” diye sordu Artemis dalgınlıkla. Wakefield ve Penelope, Lord ve Leydi Oddershaw ile karşılaşmışlardı. Artemis bu mesafeden bile Dük’ün omuzlarının hafifçe gerildiğini görebiliyordu. Lord Oddershaw’un söylediği bir şeyden rahatsız olmuş gibi bir hali vardı.

1 Ağaçların duvar diplerine dikilerek yassı bir şekilde büyütüldüğü teknik. (ed.n.)

“Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yararına Kurulan Leydiler Sendikası’na mensup bütün hanımların Harte’nin Sarayı’ndaki gösteriyi izlemek için bir araya gelmeleri güzel olmaz mıydı?”

Artemis gözlerini kırpıştırarak Phoebe’ye baktı. “Çok güzel bir fikir bu ve bence Penelope de katılmayı çok ister. Gösteriyi her zaman dikkatle izlemese de eğlenenin her türlüünü çok sever.”

Phoebe gülümsedi. “Ve tabii siz de gelmelisiniz. Ne de olsa onur üyesi sayılırsınız, öyle değil mi? Toplantılara Penelope ile geldiğinize göre?”

“Sanırım öyle.” Artemis’in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Leydiler Sendikası, St. Giles’taki kimsesiz çocuklar yurduna yardımlarda bulunduğu için kendisinin asla asil üye olmak gibi bir şansı yoktu. Ne de olsa para, üye olabilmek için en önemli koşullardan biriydi.

“Ah, lütfen geleceğinizi söyleyin,” dedi Phoebe Artemis’in kolunu sıkıca kavrayarak. “Robin Goodfellow’un Viola’yı canlandıracığı *On İkinci Gece* oyununu sahneleyecekler. Robin’in, erkek rolleri her zaman için çok eğlencelidir. Alçak sesini ve repliklerini komik bir şekilde okuyuşunu çok beğeniyorum.”

Ah, diye düşündü Artemis içi sızlayarak. Phoebe tiyatroya gittiğinde belki de sahnedeki oyuncularını göremiyordu bile. Oyunu, sadece konuşma ve repliklerden takip edebiliyordu.

“Elbette gelirim,” dedi Artemis arkadaşına sıcak bir sesle.

“O zaman konu hallolmuştur,” diye cevap verdi Phoebe küçük bir sıçrayışla. “Diğer hanımlara da gelip gelmeyeceklerini soracağım.”

Phoebe’nin bulaşıcı neşesi Artemis’i gülümsetti. Bahçenin sonunda, duvara dayalı taş banka yaklaşıyorlardı. Artemis bankın üzerinde derin düşüncelere dalmış, tek başına oturan kişiyi fark etti.

“Biliyor musunuz,” dedi içinden gelen bir dürtüyle, “Bayan Royale’in kendi haklarına sahip bir vâris olduğunu duydum.”

Phoebe'nin kaşları hafifçe çatıldı. "Öyle mi?"

Artemis, Phoebe'nin kolunu sıktı. "Leydiler Sendikası'nda her zaman fazladan bir kişiye yer vardır."

"Ah!" dedi Phoebe.

Artemis arkadaşının kolunu okşayarak sesini hafifçe yükseltti. "Ve Bayan Royale de burada zaten."

Adını duyan Leydi Royale başını kaldırıp onlara baktı. "İyi günler." Sesi bir kadına göre oldukça alçak, ifadesi ise temkinliydi.

Phoebe masumca gülümsedi. "Bahçenin keyfini mi çıkarıyorsunuz, Bayan Royale?"

"Ah, evet, Leydim," diye yanıtladı onu genç kadın. "Şey... siz ikiniz bana katılmak ister miydiniz?"

Bayan Royale'in bu daveti, Phoebe ve Artemis kadının her bir yanına oturmuş olduklarından, biraz geç kalmıştı.

"Teşekkür ederiz," dedi Phoebe tatlılıkla. "Ben de Bayan Greaves'e az önce Leydiler Sendikası'nın bütün üyelerinin, şehre döndüğümüz zaman bana Harte's Folly'deki gösteride eşlik etmelerini umduğumu söylemiştim."

Bayan Royale bu bilgi karşısında gözlerini kırpıştırdı ancak nazik bir tavırla cevap verdi. "Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yararına Kurulan Leydiler Sendikası'nı daha önce duyduğumu sanmıyorum."

Phoebe'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Duymadınız mı?"

Artemis, Phoebe St. Giles'teki yetimhane ve oradaki yardıma muhtaç çocuklar için yapılan iyilikleri anlatmaya başladığı sırada gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Başını kaldırıp baktığında Wakefield'in hâlâ Leydi Penelope ve Lord Oddershaw ile birlikte yürüdüğünü gördü. Yüzünde sinirli bir ifade vardı.

Acaba Lord Oddershaw ona ne söylemişti?

Maximus bitmemiş işlerle ve ay ışığında donuk, kanlı saçlarla ilgili gördüğü rüyadan uyandı. Oddershaw ile yaptığı tartışma

yüzünden gece ikiye kadar uyanık kalmıştı. Maximus, evinde verdiği partiye siyasi meselelerin girmesine aldırmazdı ancak Leydi Penelope ile bahçede gezindiği sırada diğer adamın mevzuyu ısrarla açmak istemesinden hoşlanmamıştı. Ancak Oddershaw görgüsüz palavracının teki olmasına rağmen, Maximus'un son içki girişimi söz konusu olduğunda yine de önemli bir siyasi müttefik sayılırdı.

Adamla saatler boyu süren tartışması da bu sebeptendi.

Yataktan kalkarak eski ceketini ve çizmelerini giydikten sonra Pelham Malikânesi'nin arka tarafına yürüdü. Her zamankinden daha fazla uyumuş olmasına rağmen yolda kendisini sadece küçük bir baş hareketi ya da reveransla selamlamakla yetinen birkaç hizmetliyle karşılaştı.

Sabah saatleri, sadece kendine ayırdığı saatlerdi.

Dışarı çıktığında Pelham'ın arkasından dolanarak ahırların olduğu yöne ilerlemeye başladı. Köpekler, başıboş gezecekleri için büyük bir hevesle ahırların önündeki avluda bekliyor olurdu ancak bugün avlu nedense boştu.

Maximus kaşlarını çatarak ormana yürümeye başladı.

Güneydeki geniş çimenliği geçtiğinde güneş tepedeydi. Ormana girdiği anda karşılaştığı gölge gözlerini bir an için kör etti. Maximus gözlerini kapatıp yeniden açtığı anda o, önünde eski çağlardan kalma sakın ve başka bir dünyaya ait bir tanrıça gibi beliriverdi. Uzun ağaçların altında, kadının yanında sanki ona aitlermiş gibi duran kendi köpekleri vardı.

Onu ilk fark eden Percy olmuştu. Bayan Greaves'in yanından uzaklaşan köpek heyecanlıydı ve çamura bulanmıştı. Küçük, önceleri beyaz olduğu belli bir diğer köpek de eteklerinin arkasında belirip deliler gibi havlayarak Percy'nin peşine düştü.

"Bu sabah geç kaldınız, Ekselansları," dedi Bayan Greaves, sanki kendisini bekliyormuşçasına.

Ne aptalca bir düşünce. “Gecenin geç saatlerine kadar Lord Oddershaw ile sohbet ettim,” diye karşılık verdi Maximus. “Bu Leydi Penelope’nin köpeği mi?” Ayak bileklerinin dibinde dolanan köpeği işaret etti. Hayvanı hiç bu kadar kirli ya da hareketli gördüğünü hatırlamıyordu.

“Evet.” Sanki bunu yıllardır yapıyorlarmış gibi, Artemis ona hemen ayak uydurarak yanında yürümeye başladı. “Lord Oddeshaw’la konuştuğunuz konu neydi?”

Maximus genç kadına baktı. Daha önce üzerinde defalarca gördüğü kahverengi elbisesi vardı. Maximus Artemis’in gardırobunu ezbere biliyordu artık: genç kadının iki günlük, bir tane de gece davetlerine giydiği elbisesi vardı. “Siyasi konularda konuştuk. Sizin gibi bir hanımın bu konularla ilgileneceğinden şüpheliyim.”

“Neden?”

Maximus’un kaşları çatıldı. “Ne neden?”

“Neden benim gibi bir hanımefendi sizin siyasi konuşmalarınıza ilgi duymasın, Ekselansları?” Ses tonunda en ufak bir ima dahi yoktu ancak Maximus yine de onun kendisiyle eğlendiğini düşünmeden edemedi.

Bunun bir sonucu olarak cevap verirken sesi biraz sert çıkmıştı. “Kanallarla ve Londra’daki fakir semtlerde içki ticaretini engellemek amacıyla benim ön ayak olup teklifini sunduğum bir önlemle alakalı bir tartışmaydı. Sizin de bildiğiniz gibi bunlar çok heyecanlı meselelerdir.”

Artemis oltaya takılmadı. “Kanalların içki ticaretiyle ne gibi bir ilgisi var?”

“Hiçbir ilgisi yok.” Maximus yerden aldığı bir sopayı Percy için fazlasıyla uzağa atsa da spanyel cinsi köpek buna aldırış etmeden sevinç içinde havlayarak koşmaya başladı. Leydi Penelope’nin köpeği de hemen onun peşine takıldı. Belli ki bu tuhaf çift birbiriyle dost olmuştu. “Oddershaw, içkiyle ilgili girişimimde

bana destek olmadan önce, kendisinin Yorkshire'daki madencilik işlerine yarayacak kanal inşaatı için desteğimi istiyor.”

“Ve siz de onun kanal inşaatı girişimine destek olmak istemiyorsunuz?” Artemis eteklerini kaldırarak bir ağacın köklerinin üzerinden adım atarken, Maximus onun beyaz ayak bileğinin parladığını gördü. Yine ayakkabılarını çıkarmıştı.

“Konu bu değil.” Maximus’un yüzü asılmıştı. Parlamentodaki konular öylesine karışıktı ki bu konuları çoğu zaman kadınlarla ya da politika ile ilgili olmayan erkeklerle konuşmayı sevmezdi. Mevzular öylesine iç içe geçmiş olurdu ki ayrıntıları açıklamak da o derece zorlaşırdı. Yeniden Bayan Greaves’e baktı.

Genç kadın yola bakıyordu ancak Maximus’un bakışlarını üzerinde hissederek başını kaldırdı ve erkeğin gözleriyle karşılaştı. İfadesi sabırsızdı? “Peki, o halde konu nedir?”

Maximus gülümsemesine engel olamadı. “Bu Oddershaw’un teklif ettiği üçüncü kanal projesi. Parlamento *ceplerini doldurmak için kullanıyor*. Gerçi...” alaycı bir tavırla başını salladı, “bunu yapan tek kişi o değil. Birçoğu, sadece kendi çıkarlarına yarayacak kanunların düzenlenmesini istiyorlar. Ama Oddershaw’un bu konudaki patavatsızlığı gözden kaçmıyor.”

“O halde isteğini yerine getirmeyecek misiniz?”

“Ah, hayır,” diye karşılık verdi Maximus yumuşak ancak gaddar bir sesle. “Lanet olası projesine destek olacağım. Onun ve daha da önemlisi kafadarlarının oylarına ihtiyacım var.”

“Neden?” Artemis durup onun yüzüne baktı. Maximus’un siyasi düşüncelerini gerçekten öğrenmek ister gibi bir hali vardı. Ya da belki de bundan daha fazlası vardı. Belki de aklını okumaya çalışıyordu.

Ya da ruhunu.

“St. Giles’a gittiniz,” dedi Maximus Artemis’e dönerek. “Oradaki yıkımı, içkinin yol açtığı *sefaleti* ve hastalıkları gördünüz.” Farkında olmadan genç kadına bir adım yaklaştı. “Bir yudum içki

uğruna bebeklerini satacak kadınlar var. Fazladan bir kadeh için hırsızlık yapan ve adam öldüren erkekler de var. Alkol, Londra'nın kalbinde yatan bir çürüme gibidir ve eğer engel olunmazsa bu şehrin sonunu getirecektir. Bu lanet olası içecek iltihaplanmış bir yara gibi dağlanmalı, temizce kesilip atılmalı yoksa bedeninin tamamı yok olacak, anlamıyor musunuz?" Maximus birden sesinin çok yüksek ve ihtirash çıkığının farkına vararak durup genç kadına baktı. Yutkundu. "Anlamıyor musunuz?"

Neredeyse tehditkâr bir tavırla genç kadının üzerine eğildiği halde, Artemis ona hiçbir şey söylemeden başını hafifçe kaldırarak bakmakla yetindi. "Bu konuda çok hırslı olduğunuzu görüyorum."

Maximus başını çevirerek bir adım geriledi. "Bu konuda hırslı olmam, Lordlar Kamarası'nın bir üyesi olarak vazifelerimden biridir."

"Ancak Lord Oddershaw gibi adamlar öyle değil. Az önce kendiniz söylediniz." Artemis ona yaklaşarak sanki birtakım gizemleri ortaya çıkarmak istercesine yüzüne baktı. "St. Giles için neden bu kadar uğraştığınızı merak ediyorum doğrusu."

Maximus hızla döndü, dudaklarında acı bir gülümseme vardı. St. Giles için uğraşmak mı? O semtten nefret ettiğini ona daha önce açıkça söylememiş miydi?

Sanki üzerinden bir kova dolusu buz gibi su dökülmüş gibiydi. Başını geriye savruldu. Hayır. St. Giles hakkındaki duygularını ona daha önce söylememişti. En azından Wakefield Dükü olarak.

Hayalet söylemişti.

Maximus dikkatle omuzlarını dikleştirerek yola döndü. "Beni yanlış anlıyorsunuz, Bayan Greaves. Benim hırslı olduğum konu içki ve kanunlara aykırı ticarettir. Bu ticaretin nerede yapıldığının bir önemi yok. Şimdi eğer izin verirseniz, kendime gün için çekidüzen verip misafirlerimle ilgilenmeliyim."

Islık çalarak köpeklerini çağırdı ve Artemis'in yanından uzaklaştı. Aynı zamanda çok önemli bir şeyin farkına varmıştı:

Bayan Greaves çok tehlikeli bir kadındı.

O öğleden sonra Artemis kendini bir kez daha kol kola Pelham'ın güney kapılarından çıkarken buldu. Yemek, tartışmayı pek seven ve sadece kendi düşüncelerini önemseyen Bay Watts'in yanında oturduğu için, son derece yorucu geçmişti. *Phoebe*'yle vakit geçirecek olmasına seviniyordu. En azından o Artemis'in kulağına bağırmaktan büyük bir zevk duymuyordu.

Phoebe gözlerini kısarak bahçenin ilerisini işaret etti.

"Orada ne yapıyorlar?"

Artemis misafirlerin bir araya toplandığı yeşil alana baktı. "Sanırım bir çeşit egzersiz alanı oluşturmuşlar. Ağabeyiniz daha önce oyunlardan bahsetmişti. Yanılmıyorsam beyler düello becerilerini ortaya koyacaklardır. Çakıldan çime çıktığımız yer burası."

Artemis önlerinde olup biteni Phoebe'ye anlatırken dikkatle yeşilliğin üzerine bastılar. Bir kısım uşaklar ellerinde kılıçlarla ortalıkta dolanırken, bazıları da hanımların gösteriyi seyredemeleri için sandalyeleri dizmekle meşguldü. Wakefield parmağını şaklatıp bir işaret yapar yapmaz uşaklar iki sandalye getirip onun önüne koydular.

Phoebe içini çekti. "Bu, birinin rakibini ıskalayıp da bedenini delip geçmediği takdirde pek ilginç olmayacaktır."

"Phoebe," diyerek şakacıktan azarladı onu Artemis.

"Doğru olduğunu biliyorsunuz." Phoebe gibi bu kadar masum görünen birinin böylesine kana susamış düşünceleri olması tuhaftı doğrusu. "Erkeklerin kaşlarını çatıp sert ve tehlikeli görünmeye çalıştıkları sırada bizim de onlara tezahürat yapmamız gerekiyor."

Artemis'in neşesi o anda Penelope'yi büyük bir nezaketle koltuğuna yerleştirmekle meşgul Wakefield'ı görmesiyle körelmişti. Uşaklar Penelope'nin yanına bir sıra koltuk dizmeye devam

ettiler. Penelope ışıldayan yüzünü Wakefield'a kaldırdı. Sonbahar güneşi altındaki güzelliği olağanüstüydü. Artemis, Wakefield'ın Londra'daki içki trafiğini anlatırken takındığı acımasız ifadeyi hatırladı. Tutkularını parlamentoya mı saklıyordu? Çünkü şu anda yüzünde durgun bir nezaket maskesi taşıyordu. Hayır, Artemis onun hiddetli bir siyasi tartışma esnasında da maskesinin kaymasına izin vermeyeceğini biliyordu.

“Önce kim başlıyor?” diye sordu Phoebe, Artemis’le birlikte Wakefield ve Penelope’nin iki sıra arkasındaki koltuklarına yerleştikleri sırada.

Artemis bakışlarını Dük’ten ayırarak kendi kendine bir kez daha, bu adamın çekimine kapılmasının bir anlamı olmadığını hatırlattı. “Lord Noakes ve Bay Barclay.”

Phoebe burnunu kıyırdı. “Gerçekten mi? Bay Barclay’in kaşlarını kaldırmak dışında herhangi bir fiziksel güç sarf etmediğini düşünürdüm.”

Artemis düellooculara bakarak hafifçe güldü. Lord Noakes ellilerinin sonuna yaklaşmış, orta boylu ve hafif göbekli bir adamdı. Bay Barclay en az yirmi yaş daha genç olmasına rağmen kesinlikle onun kadar zinde görünmüyordu. “Çok ciddi görünüyor. Ceketini çıkarıp kılıcını da erkeksi bir tavırla sağa sola savurmaya başladı.” Artemis anlık bir hareketle irkildi. “Ah, Tanrım.”

“Ne? Ne oldu?”

Artemis, önlerinde oturan Bayan Jellet’in konuşmalarını duymak istercesine kulak kabarmasıyla Phoebe’ye eğilerek fısıltıyla konuşmaya devam etti. “Bay Barclay kılıcıyla az kalsın uşaklardan birinin burnunu kesecekti.”

Phoebe neşeyle kıkırdayınca Wakefield başını hafifçe çevirerek onlara baktı. Koyu renk, soğuk gözleri Artemis’in gözleriyle öylesine ani bir şekilde karşılaştı ki, genç kadın elini kara daldırmış gibi hissetti. Dük’ün bakışı Artemis’in yanında oturan kız kardeşine kayınca sert dudakları küçük bir gülümsemeyle

aralandı. Ormanda birbiriyle yakın iki dost gibi olmalarına rağmen, o an, orada, iki uzak tanıdıktan öteye geçmemeleri çok garipti.

Düelloocular kılıçlarını kaldırdılar.

Maç herhangi bir sürprize yer bırakmayacak türdendi. Bütün beyefendiler genç yaştan itibaren nasıl düello yapılacağıyla kılıçlarını zarafet ve ustalıkla kullanmayı öğrendiklerinden, sergiledikleri gösteri bir dövüştən çok bir dansı andırıyordu. Artemis Londra'da aristokratların bedenlerini mükemmelleştirmek, egzersiz yapmak ve kılıç sanatının kurallarını öğrenmek için gittikleri okulların olduğunu biliyordu. Hepsisi de iyi ya da kötü eğitimliydi ve sistematik olarak öğrendikleri hamleleri yapıyorlardı.

Artemis büyük ihtimalle gösterişli Fransızca isimlere sahip mükemmel adımları atan iki adamı ölümcül niyetle hareket eden Hayalet'le kıyasladı elinde olmadan. Önünde dövüşen bu iki erkeğin Hayalet'in karşısında bir dakika bile şansları olmayacağını idrak etti. Bu düşünce içine sevinçli bir heyecan dalgasının yayılmasına neden oldu. Böylesine kanlı eğilimleri olduğu için kendinden utanç duyması gerektiğini biliyordu.

Ama duymuyordu. Evet, duymuyordu.

Düello, kılıç ucunun Lord Noakes'un işlemeli yeleğinin ve kalbinin hemen üzerine nazikçe değmesiyle son buldu.

Artemis sahneyi anlatırken Phoebe elinin arkasında gizlice esniyordu.

Sıradaki düello Lord Oddershaw ile Bay Watts'a aitti. Lord Scarborough da üçüncü gösteri için ceketini çıkardığı sırada, Artemis, Penelope'nin konuşmasını daha iyi duyabilmek için ona eğilen Wakefield'in başının arkasına baktı. Artemis, onun da kendisi kadar sıkılıp sıkılmadığını merak ediyordu. Kuzenine karşı ilgili olmasına rağmen Wakefield'in Penelope'nin sohbetini gerçekten ilginç bulduğundan şüpheliydi.

Artemis somurtarak başını çevirdi. Ne kadar da somurtkan bir kadına dönüşmüştü. Birdenbire gözünde kendi kendini

kuzeninin refakatçisi olarak düştüğü evde geçkin, unutulmuş, mutsuz ve yaşlı bir kadın olarak canlandırdı.

“Ah, bu çok ilginç işte.”

Artemis, Phoebe’nin bu sakın çıkışını duyunca başını kaldırdı. “Ne?”

“Lord Scarborough’nun Maximus ve Penelope’nin önünde olduğunu söylemişsiniz, öyle değil mi?” Phoebe başıyla belli etmeden ağabeyinin ve Penelope’nin önünde duran yaşlı adamın durduğu yeri işaret etti. Scarborough sırtarak Penelope’nin eli üzerine eğilmişti. “Buna pek alışkın olduğu söylenemez.”

“Neye?” Artemis bakışlarını yanındaki arkadaşına çevirdi. “Kim?”

“Maximus.” Phoebe’nin yüzüne tatlı bir gülümseme yayılmıştı. Artemis bu ifadeyi Wakefield gibi bir buzdağıyla bağdaştırmakta güçlük çekiyordu. “Bir rakibinin olmasına. Genelde ne istediğini belirler ve etrafındakiler de onun istediğini elde etmesi için uğraşırlar.”

Artemis dudağını ısırarak hizmetçilerin, aile üyelerinin ve arkadaşlarının Dük’ün isteklerini yerine getirmek için nasıl koşuşturduğunu düşünüp gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

Sanki Artemis’in kendisiyle eğlendiğini hissetmiş gibi, Wakefield o anda dönüp genç kadına bir bakış attı.

Artemis derin bir nefes alarak başını kaldırıp erkeğin koyu gözlerinin içine baktı.

Penelope’nin o anda elini erkeğin kolunun üzerine koymasıyla birlikte Wakefield yeniden önüne döndü.

Artemis gözlerini indirdiğinde titrediğini fark ettiği ellerini birleştirdi. “Scarborough sizce gerçekten de ağabeyinize rakip olabilecek biri mi?”

“Şey...” Phoebe başını eğerek düşünürken, Artemis de Scarborough’nun o anda Penelope’nin diğer yanında oturan beyefendinin, yerini kendisine vermesi için ikna edişini izliyordu. Dük

hızla boşalan koltuğa yerleşmişti. “Normal koşullarda ona asla şans vermezdim. Maximus genç, yakışıklı, zengin ve de güçlü bir erkek. Ve ben bile onun her zaman son derece etkileyici bir havası olduğunu düşünmüştümdür, sizce de öyle değil mi?”

Ah, evet.

“Ancak,” diye konuşmasını sürdürdü Phoebe, “Scarborough Dükü, Leydi Penelope’den oldukça hoşlanmışa benziyor ve ben de bunun önemli bir fark yaratabileceğine inanıyorum.”

Artemis kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsunuz?”

Phoebe kalın dudaklarını büktü, kocaman kahverengi gözlerinde üzgün bir ifade belirmişti. “Yani demek istediğim şu ki, Scarborough ona gerçekten değer veriyor, yanılıyor muyum? Ama Maximus için aynısını söylemek pek mümkün değil. Kovalamacanın kendisine cazip geldiğinden şüphem yok, ancak eğer kazanamazsa da,” diyerek omuz silkti genç kız, “gidip kendine uygun başka bir vâris bulması hiç de zor değil. Onun, yani Leydi Penelope’nin kendisi için gerçekte bir değeri yok. Ve söz konusu bir tercih yapmaksâ, tutkuyu ilgisizliğe tercih etmez miydiniz?”

“Evet.” Artemis hiç düşünmeden onaylamıştı. Hangi kadın kendisine ve sadece kendisine yöneltilmiş ilgiyi, gerçek bir ilgiyi istemezdi ki? Bu durumda talibinin fiziksel dış özellikleri ne kadar önemli olabilirdi? Penelope durup meseleyi düşünecek olsa, Scarborough Dükü’nün kazanması işten bile değildi. Zavallı Wakefield’in onun karşısında en ufak bir şansı bile olmazdı.

Ancak Wakefield hiç de zavallı biri değildi tabii. O krallığın en güçlü ve korkulmasa bile, karşısında dikkatli olunması gereken erkeklerinden biriydi.

Artemis onun narin koyu yeşil ipek ceketinin içindeki omuzlarını ve kur yaptığı kadının başka bir erkekle flörtleşmesini izlemek için yan çevirdiği yüzünün profilini inceledi. O anda bir çift böceğin ilkel dansını da izliyor olabilirdi. Ona bakan hiç

kimsenin, Penelope'yi kendisi için istediğini anlaması mümkün değildi.

Bu adamın tutkusunun hedefindeki kadın olmak nasıl bir histi kim bilir?

Artemis bu düşünceyle içinin heyecanla titrediğini hissetti. Wakefield'ın daha önce hiç ilişkisi olmuş muydu? Birine gerçekten ilgi duyması ne kadar mümkündü? O sabah, onca konu arasında, içki ticareti hususunda sergilediği heyecanın dışında o kadar mesafeli ve soğuk biriydi ki. Bir kadına tutkuyla bağlanabileceğini düşünmek bile gülünç geliyordu.

Buna rağmen onun amacına ulaşmak adına ne kadar kararlı olabileceğini ve sahip olduğu kadına da ne kadar yoğunlaşabileceğini tahmin edebiliyordu Artemis. Seçtiği eşini korur, hem korkmasını hem de ilgisinden özlemesini sağlardı. Genç kadın ürperdi. Kovalaması acımasız, zaferi ise merhametsiz olurdu.

Ancak Artemis bütün bunlara hiçbir zaman şahit olamayacaktı.

İçini çekerek kucagında kenetlediği ellerine baktı. Dük gibi bir erkeğin özlemini çekiyordu. Arzunun sebep olduğu fiziksel acıyı hissedebiliyordu ancak, bırakın bir Dük'ü daha ulaşılabilir bir erkeğe bile asla sahip olamayacağını da biliyordu. Kaderinde yalnızlıktan başka bir şey yoktu.

Bekârlığa mahkûmdu.

Scarborough Dükü'nün sesi yükseldi. Artemis başını kaldırdı. Son düelloocular da gösterilerini bitirmiş, Scarborough, Wakefield'a bir şeyler söylüyordu. Scarborough'nun yüz ifadesi neşeli ancak bakışları soğuktu.

"Neler oluyor?" diye sordu Phoebe.

"Bilmiyorum," diyerek karşılık verdi ona Artemis. "Sanırım Scarborough ağabeyinizden bir şey istiyor. Ah! Aman Tanrım. Wakefield'a meydan okudu."

"Öyle mi?" diye sordu Phoebe büyük bir ilgiyle.

Artemis'in kaşları havalandı. "Ağabeyiniz iyi bir dövüşçü müdür?"

"Bilmiyorum," dedi Phoebe omuzlarını silkerek. "Aslında son moda uğraşlara karşı pek ilgisi yoktur; politikayı tercih eder ama bunun hiçbir önemi yok, öyle değil mi? Scarborough ondan en az otuz yaş büyük olmalı."

Phoebe başını geriye atarak öyle bir güldü ki, üç sıra arkalarında oturanlar bile onu kolayca duyabildiler. Artemis kendini öne eğilmekten alıkoyamadı. Wakefield öylesine dik kafalı ve gururluydu ki.

Wakefield, Scarborough'nun bir şey söylemesi üzerine birdenbire ayağa kalktı.

"Kabul ediyor."

"Ah, Tanrım," dedi Phoebe büyük bir memnuniyetle.

"Kazanamaz," dedi Artemis sıkıntıyla mırıldanarak. "Scarborough'yu yense zorbalık etmiş olacak, kaybetse de..."

"Utancından yerin dibine girecek," diye tamamladı Phoebe Artemis'in cümlesini sakın bir sesle.

Artemis o anda arkadaşına karşı ani bir kızgınlık hissetti. Genç kız ağabeyinin az sonra yaşayabileceği çöküş karşısında hiç değilse biraz daha endişeli olabilirdi.

Wakefield'in uzun boylu, zayıf uşağı Dük'ün ceketini çıkarmasına yardım ediyordu. Uşak, Wakefield'in kulağını eğilip bir şeyler fısıldadı ancak dük başını kesin bir tavırla iki yana salladıktan sonra uzaklaştı. Siyah yeleşinin üzerindeki altın işlemeler güneşte parlıyor, kar beyazı gömleğinin kolları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Scarborough elindeki kılıcı büyük bir dikkatle etrafta savurmaya başlamıştı. Yaşlıca adamın kılıç kullanma konusunda usta olduğu belliydi. Artemis'in kalbi sıkıştı.

Böylesine gururlu bir erkeğin yenilmesindenense, kabadayı olarak görülmesi daha iyidir, diye düşündü.

Düelloocular karşı karşıya durup kılıçlarını kaldırdılar. Aralarında duran Lord Noakes'un havaya kaldırdığı elinde beyaz bir mendil vardı. Ortalık bir an için tamamen sessizleşti, herkes sanki burada olup bitenin bir gösteriden çok daha fazlası olduğunu anlamış gibiydi.

Beyaz mendil havada süzülerek yere düştü.

Scarborough yaşına göre oldukça çevik bir hareketle öne atıldı. Wakefield ilk darbeyi karşılayarak geri çekildi, dikkatliydi. İlk anda ya çok daha tecrübesiz bir kılıç dövüşçüsü olduğunu ya da kendini frenlediğini düşünmek mümkündü.

“Scarborough onu sıkıştırıyor,” dedi Artemis endişeli bir sesle. “Ağabeyiniz yalnızca savunma yapıyor.”

Scarborough sadece rakibinin duyabileceği bir sesle söylediği bir şey üzerine sırtıttı.

Wakefield'in yüzü o anda bembeyaz kesildi.

“Ekselansları,” diye seslendi Dük'ün uşağı uyarıcı bir ses tonuyla. Wakefield gözlerini kırpıştırarak dikkatli adımlarla geri çekildi. Scarborough'nun dudakları yeniden kıpırdandı. Ve ondan sonra da hiç beklenmedik bir şey oldu. Wakefield Dükü sanki dönüşüm geçirdi. Çömeldi ve yaşlı rakibine saldırırken, zarif bir tehdit oluşturan bedeniyle ürkütücü bir zarafetle karşı atağa geçti. Scarborough'nun gözleri büyüdü, telaşlı adımlarla geriye çekilirken karşıdan üst üste gelen kılıç darbelerini karşılamak için olağanüstü bir çaba sarf etti. Wakefield'in kılıcı güneşte parlarken, hareketleri öylesine hızlı, ince bedeni öylesine tehlikeli ve kontrollüydü ki Artemis o anda onun Scarborough'yla oynadığının farkına vardı.

Genç kadın farkında olmadan ayağa kalkmıştı, kalbi deliler gibi çarpıyordu.

“Neler oluyor?” Phoebe de yerinden kalkmış, duyduğu merakla genç kadını kolundan çekiyordu.

Wakefield korkusuzca ve hiç tereddüt etmeden rakibinin üzerine atılırken, savurduğu sayısız kılıç darbeleri öylesine kusursuz ve ölümcüldü ki eğer kılıçlar keskin olsaydı...

“O...” Artemis boğulacak gibi oldu, ağzı açık kalmıştı.

Bunu daha önce de görmüştü.

Wakefield’in hareketleri bir dansçıya değil, daha çok bir kaplana benziyordu. Öldürmeyi çok iyi bilen biri gibi hareket ediyordu.

Daha önce öldürmüş biri gibi...

Scarborough sendeledi, yüzü ter içinde kalmıştı. Wakefield saniyeler içinde, avını öldürmek üzere olan bir kaplan gibi diğer adamın üzerine atılırken, kılıcını indirirken dudakları neredeyse isteksiz bir azat etme ifadesiyle kıvrılmıştı.

“Ekselansları!”

Uşağın sesi, Wakefield’in boynuna atılmış bir kement gibi, geri çekilmesine neden oldu. Olduğu yerde dondu, geniş göğsü hızla inip kalkarken bembeyaz gömleğinin kol ağzları rüzgârda uçuşuyordu. Ona ağzı açık kalmış bir halde bakan Scarborough, kılıcını kendini savunmak istercesine havaya kaldırmıştı.

Wakefield kılıcını kasıtlı olarak yere değdirdi.

“Ne oldu?” diye sordu Phoebe. “Ne oldu diyorum?”

“Ben...” Artemis gözlerini kırptırdı. “Bilmiyorum. Ağabe-yiniz kılıcını indirdi.”

Scarborough eliyle kaşını sildikten sonra artık saldırı altında olmadığına inanmamışçasına Wakefield’a yaklaştı ve kılıcının köreltilmiş ucunu Wakefield’in boğazına indirdi. Darbesi karşısındakinin tenini morartabilecek şiddetteydi. Diğerine göre oldukça kısa boylu olan adam, elde ettiği zafere şaşırmışçasına nefes nefese kalmış bir halde durdu.

“Scarborough kazandı,” diye mırıldandı Artemis dalgın dalgın.

Wakefield geniş kollarını teslim olurcasına yanlara açıp sağ avucunu açarak kılıcını yere bıraktı.

Başını çevirince gözleri Artemis'in gözleriyle karşılaştı.

Adamın kararmış gözlerinde tehlike vardı ancak soğukluktan zerre kadar iz yoktu. Artemis onun içinde yanan cehenneme dokunmak istiyordu. Bir kaplanın gözlerine bakarken, kaplanın geriye çekilerek bir beyefendiye dönüştüğü anda Artemis bir şeyden emin olmuştu:

Wakefield Dükü aslında St. Giles Hayaleti'ydi.

Altıncı Bölüm

On beş gün sonra da Kral Herla'nın Cüceler Kralı'nın düğününü ziyaret etme sırası gelmişti. En iyi ve en güçlü adamlarını yanına alarak karanlık bir mağaradan içeriye girdi ve cüceler kat kat yerin altında yaşadığı o yere, yani dünyanın derinliklerine ulaştı.

Bir gün ve bir gece boyunca seyahat ederek daha da derinlere indikten sonra uçsuz bucaksız bir düzlüğe vardılar. Üzerlerinde kavisli, pürüzlü ve sert kayalıkların çevrelediği meşum bir gökyüzü, altlarında Cüceler Ülkesi'nin kulübeleri, yolları ve şehir merkezi uzanıyordu...

Kral Herla Efsanesi'nden

Maximus, gün doğmadan hemen önce nefesini tutarak uyandı. Annesinin bembeyaz yüzü göz kapaklarının ardındaki karanlığa kazınmış gibiydi. Zümrütleri cansız boynundan koparılıp alınmıştı. Havada cin kokusu vardı sanki ancak Maximus bunun sadece rüyanın etkisi olduğunu biliyordu.

Eski mi eski Wakefield yatağında yattığı sırada Percy gelip elini kokladı. Üzerindeki gölgeliğe bakınca içine kazınmış altın tacı çevreleyen koyu yeşil renkteki üzüm motiflerini gördü. Ataları da bu tür kâbuslar görüp endişeler yaşamışlar mıydı? Galerisinde asılı duran portrelerin gururlu yüzlerine bakılacak olursa, böyle bir şey olmamıştı. O adamların hepsi de unvanlarını babalarının

ya da büyükbabalarının huzur içinde ölmeleri sonucunda elde etmişlerdi. İntikamı alınmamış cinayetler olmamıştı hiç.

Maximus kâbuslarını hak ettiğini düşünüyordu.

Percy'nin, parmaklarını büyük bir sevgiyle yalamasıyla Maximus içini çekerek yataktan kalktı. Hayvan bir adım geri çekilerek oturup kuyruğunu hızla sallayarak Maximus'un giyinmesini bekledi. Diğer köpekler gibi Percy'nin de geceyi ahırda geçirmesi gerekirken, Belle veya Starling kadar zeki olmamasına rağmen bir şekilde sayısız hizmetçiyi ve Craven'i aşacak bir yol bulur, geceleri Maximus'un yatak odasına gelirdi. Bunu nasıl yaptığı ise bir muammaydı. Belki de zekânın olmadığı yerde şans ön plana çıkmıştı.

"Gel bakalım." Maximus elini baldırına vurarak peşinde köpeklerle birlikte odadan çıktı.

Ahırdan tazıları almaya giderken yolda karşılaştığı uykulu hizmetçi kızı başıyla selamladı. Köpekleri yumuşak, ipeksi başlarını Maximus'un avuçlarına bastırırken Percy viyaklayarak ve nemli kaldırım taşlarının üzerinde sekerek etraflarında kocaman bir daire çiziyordu. Selamlaşma faslı bittikten sonra da ormana doğru yola çıktılar.

Yükselen güneşin solgun ışınları ağaçların yapraklarının arasından süzülüyordu. Yanılmıyorsa, çok güzel bir gün; öğleden sonra yapılacak piknik ve eğlence için mükemmel olacaktı. Dünün Leydi Penelope'ye kur yapma bakımından çok başarılı geçtiğini düşündü. Koluna girip durmadan kıkırdamış, hatta bazen en tuhaf durumlarda bile gülmesini sürdürmüştü ve halinden son derece memnun bir görüntü sergilemişti. Genç kadının bu neşesi Maximus'un kişiliğinden çok unvanı ve parasıyla alakalı olsa da bu, onların statüsündeki insanlar için beklenen ve doğal bir durumdu. Bu düşüncelerin keyfini bozmasına izin vermemeliydi.

Percy'nin bir tavşanın peşine takılmasıyla köpekler bir tabur askerin çevikliğiyle koşarak ağaç altındaki çalılıklara girdiler.

Maximus, bu kovalamacadan ürkerek ağaçtan uçarak uzaklaşan kuşları izledi.

O saniyeden sonra da artık yalnız olmadığından emin oldu.

Kalbi, genç kadının varlığıyla kesinlikle *hızlanmamıştı*.

“Günaydın, Ekselansları.” Bayan Greaves’in başı açıktı, üzerindeyse her zamanki çamur renkli kostümü vardı. Yanakları sabah yürüyüşünden pembeleşmiş, dudakları da koyu pembe gül rengindeydi.

Maximus onun ayaklarının yine çıplak olduğunu görerek sinirlendi. “Ormanda yürürken ayakkabı giymeniz daha uygun olacaktır. Ayaklarınızı kesebilirsiniz.”

Genç kadının dudakları gülümseme olmayan o gülümsemeyle kıvrılınca Maximus’un siniri daha da arttı. Herkes onun isteklerini yerine getirmek için yarışırken, Artemis için bu durum geçerli değildi.

Koşarak gelen Percy yakaladığı avını büyük bir gururla genç kadının ayaklarının önüne bıraktıktan sonra üzerine atlamaya kalkıştı.

“Aşağıya,” diye emretti Bayan Greaves yumuşak bir sesle. Spanyel genç kadının emrini yerine getirirken neredeyse kendi kirli patilerine takılıp düşecek gibi oldu.

Maximus iç geçirdi.

“O zavallı tavşan yavrusunu mu yakaladın?” diye mırıldandı Artemis sevinçten ne yapacağını bilemeyen Percy’ye bakarak. “Parçalara ayırdın mı?”

Maximus’un kaşları havalandı. “Bir Leydiye göre kanlı avlara fazla meraklı gibisiniz, Bayan Greaves.”

Artemis omuz silkti. “Onun yetişkin bir tavşanı yakalayabilmesine hiç ihtimal vermiyorum, Ekselansları. Ayrıca,” diye ekledi genç kadın doğrulurken, “ne de olsa av tanrıçasının ismini taşıyorum.”

Maximus ona garip bir ifadeyle baktı. Genç kadının bu sabahki ruh hali biraz tuhaf gibiydi. Şimdiye dek kendisine karşı tavrı hiçbir zaman hürmetkâr değildi belki ancak bugünkü tutumu neredeyse çatışmacıydı.

Tazılar, Leydi Penelope'nin beyaz kucak köpeği ile birlikte nefes nefese kalmış bir halde Bayan Greaves'i selamlamak üzere yanına geldiler.

Maximus ona soru soran bir ifadeyle bakınca genç kadın omuzlarını silkmekle yetindi. "Bon Bon bu sabah koşuşturmalarından hoşlanmışa benziyor, üstelik Percy'yi çok sevdiği de belli. Sanki ikinci baharını yaşıyor gibi bir hali var."

Artemis yürümeye başladı. Starling, Bon Bon ve Percy yenden ormana koştular ancak Bell onlarla birlikte yerleri koklaya koklaya yürümeyi tercih etti. Omuzlarının üzerindeki gerginlik olmasa, dostane bir sessizlik içinde hiç konuşmadan yürüdükleri düşünülebilirdi.

Maximus genç kadına yandan bir bakış fırlattı. "Yanılmıyorsam ebeveynleriniz oldukça eski kafalı insanlardı?"

"Annem öyleydi," diye cevapladı onu Artemis başını eğerek. "Artemis ve Apollo. Olimpik ikizler."

"Ah."

Artemis derin bir nefes alınca elbisesinin dekoltesi erkeğin dikkatini dağıtacak şekilde esnedi. "Kardeşim dört yıl önce Bedlam'a gönderildi."

"Evet, biliyorum."

Maximus genç kadının yüzünde gördüğü o küçük, alaycı gülümsemeden hiç hoşlanmadı. "Elbette ki biliyorsunuz. Söyleyin bana Ekselansları, ilgi duyduğunuz bütün kadınları, onlara kur yapmaya karar vermeden önce araştırır mısınız?"

"Evet." Bu gerçeği inkâr etmesinin bir anlamı yoktu. "Mümkün olan en iyi kadınla evlenmek, unvanıma karşı en önemli sorumluluğumdur."

Artemis cevap olarak tarafsızca mırıldanması Maximus'u sinirlendirdi. "Kardeşiniz delirip, sarhoş bir haldeyken üç kişiyi öldürdü."

Artemis gerildiğini hissetti. "Bunu bildiğinize göre, Penelope'ye kur yapmaya devam etmek istemeniz beni şaşırttı. Deliliğin irsi bir durum olduğunu biliyor olmalısınız."

Belli ki bu, genç kadının en hassas noktasıydı. Ancak ona rağmen tanrıçanın adını gururla taşıyordu. Nazlı yetiştirilmediği her halinden belliydi. "Leydi Penelope ile gerçek bir akrabalığınız yok. Hem cinayetin de doğrudan delilikle bir alakası olduğu söylenemez. Kardeşiniz bir kontun torunu olmasaydı, akıl hastanesine yatırılmaz, hemen asılırdı. Bu şekilde sonuçlanması, herkes için en iyisi olmuştur. Bir asilzadenin deli olması, asılmasından her zaman daha iyidir."

Maximus genç kadının yüzüne baktığında, her zamanki alışılmış yüz ifadesini geri kazanmadan önceki acı dolu ifadeyi gördü. "Haklısınız. Yaşadığımız rezalet korkunçtu. Sanırım annemi öldüren de bu oldu. Haftalar boyu kardeşimin gözaltına alınıp idam edileceğini düşündük. Penelope'nin babası olmasaydı..."

Açıklığa vardıklarında Artemis durup erkeğin yüzüne baktı. Maximus'un içinden genç kadını kollarına almak gibi tuhaf bir his geçti. Dünyayı ve bütün dedikoduları ondan uzak tutacağına dair söz vermek istiyordu.

Ancak genç kadın omuzlarını dikleştirerek onun yüzüne doğrudan ve korkusuzca bakmaya başladı. Belki de bir kurtarıcıya ihtiyacı yoktu. Belki de onsuz çok daha iyi durumdaydı. "Biliyor musunuz, kardeşim deli değil, üstelik o adamları da öldürmedi."

Maximus genç kadına baktı. Canavarların sevdikleri genelde onların işledikleri günahları göremezlerdi. Fakat bunu yüksek sözle dile getirmesinin hiçbir anlamı yoktu.

Artemis derin bir nefes aldı. "Onu oradan çıkarmalısınız."

Maximus'un kaşları havalandı. "Ben düküm, ülkenin kralı değilim."

"Yapabilirsiniz," diye karşılık verdi genç kadın inatçı bir tavırla, "onu serbest bıraktırabilirsiniz."

Maximus iç geçirerek başını çevirdi. "Elimde olsa bile, böyle bir şeyi yapacağımı hiç sanmıyorum. Bunu kabul etmenin sizi üzdüğünü biliyorum ancak kardeşinizin deli olduğuna karar verildi, Bayan Greaves. Yanında, hunharca öldürülmüş üç cesetle birlikte bulundu. Eminim ki..."

"O yapmadı." Tam önünde durmuş, küçük avucunu erkeğin göğsüne dayamıştı ve Maximus öyle bir şeyin mümkün olmadığını bilse de genç kadının teninin sıcaklığını kendi elbiselerinin altından hisseder gibi oldu. "Anlamıyor musunuz? Apollo suçsuz. Dört senedir o cehennem gibi yerde kilit altında tutuluyor ve hiçbir zaman da çıkamayacak. Ona yardım etmelisiniz. Buna mecbursunuz."

"Hayır," dedi Maximus elinden geldiğince nazik bir sesle. "Ben hiçbir şeye mecbur değilim."

Genç kadının yüzündeki maskenin bir an için düşmesiyle yıkıcı ve gerçek bütün duyguları açığa çıkmıştı: yüzünden öfke, üzüntü ve erkeğin kendi kederini bile gölgede bırakacak bir keder okunuyordu.

Maximus şaşkınlıkla ağzını açıp konuşmak istedi.

Ancak buna fırsat bile bulamadan genç kadın adına yakışır bir şekilde ani bir darbe indirdi. "Kardeşimi kurtarmak zorundasınız," dedi, "çünkü eğer bunu yapmazsanız tüm İngiltere'ye St. Giles Hayaleti olduğunuzu açıklarım."

Artemis nefesini tuttu. Bir kaplanın boynuna bir dizgin geçirmeye cesaret etmişti ve şimdi de bekliyordu. Genç adam isteğini yerine getirmeyi kabul edecek miydi, yoksa pençesinin tek ve güçlü bir vuruşuyla onu bir kenara mı savuracaktı?

Wakefield Dükü hareketsizdi, keskin gözleri yavaşça kısılrken Artemis de o anda onun İngiltere Kralı'ndan sonra en güçlü erkek olduğunu hatırladı.

Maximus sonunda konuşmaya karar verdi. "Sanmıyorum."

Genç kadının dudakları gerildi. "Bunu yapabileceğime inanmıyor musunuz?"

"Ah, böyle bir hainliği yapabileceğinize elbette ki inanıyorum, Bayan Greaves," dedi Maximus ipek gibi bir sesle ve yeniden yürümeye başlayarak.

Artemis yutkundu. Birlikte yürüdükleri halde artık hiç de öyle görünmüyordu.

Genç kadın yanaklarının yandığını hissetti. "Sadakatim öncelikle kardeşime aittir."

"St. Giles'ta hayatınızı kurtardım," diye hatırlattı ona Maximus.

Artemis erkeğin esnek zarafetini ve ölümcül kılıç ustalığını ve arabaya binmeden hemen önce erkeğin kendisine başıyla verdiği son selamı da hatırladı. Şimdi, onun, kendisinin emniyette olduğunu görmek istediğini anlıyordu.

Fakat bütün bunların bir önemi yoktu. "O benim kardeşim ve hayatı tehlikede. Bunun için kendimi suçlu hissetmeyeceğim."

Maximus ona hoşnutsuz bir bakış attı. "Ben de sizden böyle bir şey beklemiyorum zaten, hanımefendi. Sadece gerçekleri ortaya koyuyorum. Niyetim size hakaret etmek değil. Sizi dikkate değer bir rakip olarak gördüğümü bilmelisiniz."

"Ama?"

Maximus içini çekerek durdu ve ona sabrını zorlayan bir hizmetçiye bakar gibi baktı. "Sanırım siz *benim* nasıl bir rakip olduğumu anlamakta güçlük çekiyorsunuz. Şantaja boyun eğmek gibi bir niyetim yok."

Artemis derin bir nefes aldı. İçinden erkeğe belli belirsiz bir hayranlık duyuyordu. Apollo için savaşmayacaksa, savaş alanını

terk etmiş olacaktı çünkü yaptığı gerçekten de adil sayılmayacak bir şantajdan ibaretti.

Ancak genç kadın, onur geleneklerine göre yetiştirilmiş bir centilmen değildi. O bir kadındı. Çoğu zaman Maximus kadar karışık onur meselelerini anlayabilecek düzeyde zekâsı olmayan erkekler tarafından ezilen bir kadın. Peki ya şimdi? Şimdi de kaderin oynadığı oyuna kurban gitmek üzereydi.

Bu onun hayatıydı. Kaderin akışı onu buraya getirmişti işte. Onuru ne düşünecek zamanı vardı, ne de bir işine yarayacaktı.

Artemis çenesini kaldırdı. “Sırrınızı herkese anlatacağıma inanmıyor musunuz?”

“Buna cesaret edebileceğinizi sanmıyorum.” Acımasız sabah güneşinin ışığı altında o kadar yalnız görünüyordu ki. “Ama eğer etseniz bile, Bayan Greaves, birinin size inanacağından şüpheliyim.”

Artemis’in nefesi, darbeyi daha üzerine inmeden bile hissederek kesilmişti ancak karşısında duran erkek soğuk ve önemsemeyen tavrıyla konuşmasını sürdürüyordu.

“Ne de olsa siz, adı deliye çıkmış bir adamın kız kardeşisiniz. Sırrımı birine açıklamaya kalkıştığınız anda kendinizi kardeşinizin yanında, yani Bedlam’da bulma olasılığınız çok yüksek olacaktır.” Kendisini en çok korktuğu kâbusun tehdidiyle yüzleştirirken, Maximus onu kusursuz ve mesafeli bir hareketle eğilerek selamladı. Bugüne kadar etrafına ördüğü duvarı aşabilen olmuş muydu acaba? Bir insanın sıcaklığına ihtiyaç duymuş muydu ki? “İyi günler dilerim, Bayan Greaves. Pelham Malikânesi’ndeki ziyaretinizin bundan sonra da memnuniyet verici olmasını umarım.”

Maximus arkasını dönerek uzaklaştı.

Belle ve Starling onu arkalarına bakmadan takip etseler de Percy tereddütle durup bakışlarını sahibiyile Artemis arasında gezdirdi.

“Git haydi,” diye mırıldandı Artemis köpeğe bakarak. Bunun üzerine Percy de hafifçe mızırdanarak Dük’ün peşine takılarak uzaklaştı.

Bon Bon sızlanarak Artemis’in ayak bileklerine yaslandı. Hava aniden soğumuştı sanki. Artemis çıplak ayak parmaklarını ormanın verimli toprağına gömerek Wakefield’in uzaklaşan küstah sırtına baktı. Bu adam kendisini zerre kadar tanı mıyordu. Bütün o zenginlik, güç ve münzevi kayıtsızlık içindeki erkeklerden sadece biriydi. O da Apollon’un özgürlüğü yolunda kat edilmesi gereken bir engeldi. Bu yüzden de yepyeni filizlenen bir şeyi yok etmiş gibi hissetmesi için hiçbir sebep yoktu.

Üstelik yanılıyordu. Artemis dediğini yapmaya elbette ki cesaret edebilirdi. Erkek kardeşi için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

O öğleden sonra güneş Pelham Malikânesi’nin güney tarafını aydınlatıyordu. Maximus bu günün güzelliğinden ve daha da önemlisi elde etmeye çalıştığı hammdan keyif duyması gerektiğini bilse de, tek düşünebildiği şey o sinir bozucu Bayan Greaves’ti. Kendisine, evet, Wakefield Dükü’nün ta kendisine şantaj yapmakla sınırlarını iyice aşmıştı. Maximus’un zaaf gösterebileceğini düşünmesi, erkeği hem delicesine öfkelen-dirmiş, hem de hayrete düşürmüştü. İçinde, ta derinlerde dolaşan başka, acıya benzer bir duygunun varlığını da hissediyordu ama Maximus *bu hissi* fazla dikkate almayıp öfkesine yoğunlaşmayı tercih ediyordu. Sabahki davranışından dolayı o haspaya karşı duyduğu hoşnutsuzluğu belli etmeyi çok isterdi ancak genç kadın onu çocukça bir tavır takınarak gün boyu görmezlikten gelmişti.

Ne var ki genç kadının bu kasıtlı kayıtsızlığı kendisini zerre kadar rahatsız etmiyordu.

“Benim bir palavracı olduğumu düşüneneceksiniz, Ekselansları ama ok ve yayı gayet güzel kullanabildiğim bir gerçektir,” dedi o anda yanındaki Leydi Penelope cıvıltılı bir sesle.

“Öyle mi?” diye mırıldandı Maximus dalgınlıkla.

Arkalarındaki Bayan Greaves bir hayalet sessizliğiyle yürüyordu. Arkasını dönüp genç kadına bakmak, kendisine bir şeyler söylemesini istiyordu. Ancak kendini tutup onun yerine Leydi Penelope’yi büyük bir sakinlikle, atış alanının etrafında toplanan uşakların ve hizmetçilerin olduğu yere yönlendirdi. Karşıda, çimlerin diğer tarafında kurulmuş üç devasa ahşap hedef tahtası vardı. Sıra, hanımların ok atma konusunda sahip oldukları yetenekleri sergilemesine gelmişti. Beyefendilerin, okçu hanım hak etse de etmese de kendilerini izlemeleri ve övgü dolu sözler sarf etmeleri gerekiyordu, ne de olsa bir leydinin gururu son derece hassas bir konuydu.

Maximus sabırsızca bir iç çekişi gizledi. Bu tür şeyler; bu aptalca oyunlar, ev partisinin tamamı hem Leydi Penelope gibi bir kadına kur yapabilmek hem de çoğu zaman sadece unvanı, sosyal mevkii ve parlamentodaki pozisyonu gereği yapması gereken şeylerden sadece biriydi ancak şimdi olduğu gibi bazı zamanlarda Maximus’u çok rahatsız ediyordu. Şu anda Londra’da bir kafeteryada oturup başka bir parlamento mensubu ile cin satışının engellenmesinin yasallaşması için tartışıyor olabilirdi. St. Giles’ta ailesinin ölümünün ipuçlarının peşinden de gidebilirdi. Lanet olsun, sekreteri ile birlikte mülkünün idaresi üzerine de çalışabilirdi. Bu en sevdiği işler arasında sayılmasa da yine de önemli bir husustu.

Onun yerine gerçek bir züppe misali burada, kolunda oldukça aptal bir kızla birlikte çimenlerin üzerinde dolaşp zamanını harcıyordu.

“Siz de okçulukla ilgilenir misiniz, Bayan Greaves?” Maximus, bu soruyu durduk yere sorduğunu fark etti. Belli ki başına güneş geçmişti.

“Ah, hayır,” diye bağırdı Leydi Penelope kuzeni cevap vermeye fırsat bulamadan. “Artemis okçulukla ilgilenmez. Bu tür şeylere zamanı yoktur.”

Niçin? diye sormak istedi Maximus. Leydi Penelope’nin refakatçisi olması, okçuluk kadar önemsiz bir şey bile olsa kendine ait hobiler edinmesine engel teşkil etmezdi ya, öyle değil mi? Ama belki de teşkil ediyordur, kim bilir? Ne de olsa genç kadının pozisyonu, yalnızca kendi aileleri olmayan kadınlara özgü bir çeşit modern kölelikti. Leydi Penelope istese, Bayan Greaves’i sabahtan gecenin geç saatine kadar meşgul edebilirdi ve Bayan Greaves’in de çaresiz olarak içinde bulunduğu esarete minnet duymak zorunda kalırdı.

Maximus bu düşünceyle neşesinin iyice kaçtığını hissetti.

“Aynı zamanda ata binmeyi, resim yapmayı, dans etmeyi ve şarkı söylemeyi de çok severim,” diyerek çene çalmaya devam etti Leydi Penelope. Parmaklarıyla erkeğin koluna vuruyordu. “Belki de bu akşam siz ve diğer misafirler için bir şeyler söyleyebilirim, ne dersiniz, Ekselansları?”

“Bundan büyük bir zevk duyarım,” diye cevap verdi Maximus otomatik bir sesle.

Maximus arkasından hafif bir boğulma sesine benzer bir şey duydu. Başını çevirdiğinde Bayan Greaves’in dudaklarının titrediğini fark etti. Birdenbire Leydi Penelope’nin güzel sesine dair birtakım şüphelere kapıldı.

“Ah, bakın, Dük Scarborough hedef tahtalarının yerleştirilmesine yardım ediyor,” diye devam etti Leydi Penelope o sırada. “Dün akşam bana sayfiye evinde koşma ve okçuluk gibi spor dallarını içeren yıllık yarışmalar düzenlediğini anlattığına göre bu konuda oldukça uzman biri olmalı. Eskrimde de ne kadar yetenekli olduğu ortada zaten.” Leydi Penelope konuşmalarının pek de uygun kaçmadığını anlamış olacak ki, Maximus’a rahatsız edici derecede sevimli bir bakış attı. “Tabii, herkes eskrimde ya

da herhangi spor dalında ustalaşacak zamanı bulamayabilir, öyle değil mi?”

Arkadan gelen hafif öksürme sesi bu defa zorla tutulmaya çalışılan bir kahkahaya dönüşmüştü.

“Ah, Ekselansları’nın başka, daha ziyade beyinle ilintili sayısız yetenekleri olduğundan eminim,” diye duyuldu Bayan Greaves’in şüphe uyandırıcı tatlılıktaki sesi.

Leydi Penelope’nin *‘beyinle ilintili’* tanımını çözmeye çalışır gibi bir hali vardı.

“Zamanımın çoğunu parlamentoda geçiriyorum,” diye yanıtladı Maximus, kendi kulağına bile fazlasıyla kendini beğenmiş gelen bir sesle. “Sesinizi yeniden bulmuş olduğunuza sevindim, Bayan Greaves.”

“Emin olun ki sesimi hiç kaybetmedim, Ekselansları,” diye cevapladı Bayan Greaves onu baldan tatlı sesiyle. “Ama burada anlamamız gereken, sizin hiçbir surette eskrim yapmadığınız mıdır? Eğer öyleyse, en azından Scarborough Dükü’yle olan düellonuzun başındaki performansınızın gerçekten de mucizevi olduğunu söylemeliyim. Doğrusunu bilmesem, neredeyse her gece kılıçla dövüştüğünüze dair yemin bile edebilirdim.”

Maximus yavaşça Artemis’e döndü. Bu kadının niyeti neydi?

Bayan Greaves erkeğin bakışlarına karşılık verirken yüzü sakindi ancak gözlerinde adamın sırtının tüylerinin ürpermesine neden olan hınzır bir parıltı vardı.

“Ne dediğin hakkında en ufak bir fikrim yok, Artemis,” dedi Leydi Penelope yakarırcasına.

“Kolluğunuzu takmaya yardımcı olabilir miyim, Leydi Penelope?” diye sordu o anda Maximus’un arkasında beliren Scarborough.

Maximus sessiz bir küfür savurdu. Bu ahmak herifin yanlarına geldiğini duymamıştı.

Bayan Greaves onaylamaz bir tavırla başını iki yana salladı. “Sizin gibi bir beyefendiden böylesine küfürler duyduğum için şoke olduğumu belirtmeliyim, Ekselansları.”

“Eminim ki şoke olduğunuz filan yok, Bayan Greaves,” diye yapıştırdı Maximus cevabını hiç düşünmeden.

Genç kadının yumuşak dudağının kenarı kıvrılınca Maximus onu elinden tutup çalılıkların arasına çekmemek için zor tuttu. O baştan çıkarıcı ağzı genç kadın ya gerçekten gülümseyinceye ya da zevkten yüksek sesle inleyinceye kadar fethetmek istiyordu.

Maximus bu erotik görüntüyü gözünün önünden uzaklaştırdı. Neler düşünüyordu böyle? Bu, evlenmek istediği kadının yanındaki küçük, silik refakatçi değil miydi? Üstelik şantajcının önde gideniydi. Onun için iğrenmenin dışında hiçbir şey hissetmemeliydi.

Ancak o pasaklı kahverengi elbisesinin içinde bile inanılmaz derecede çekici görünen genç kadının hafifçe kendisine eğilip fısıldamaya başladığında, aklına gelen ilk kelime *iğrenme* değildi doğrusu. “Sizin yerinizde olsam hızlı davranırdım, Ekselansları, yoksa Scarborough, Leydi Penelope’yi burnunuzun ucundan kapacak gibi görünüyor. Ne de olsa aranızdaki daha havalı düellolu olan o, öyle değil mi?”

Maximus’un ağzını açıp da herhangi bir şey söylemesine fırsat bırakmadan arkasını dönerek Phoebe’nin olduğu yere seğirtti genç kadın.

Maximus somurtarak leydilerin ok atmak üzere hazırlıklarını tamamladıkları yere baktı. Scarborough bir şekilde Leydi Penelope’nin arkasında durmayı başarmış, kollarıyla genç kadının arkadan sarıp kolluğunu takmasına yardım ediyordu. Maximus gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. O an, gerçekten de böylesine bir dalavereye inanabilecek türden bir kadın için niçin savaştığını düşündü. Sebebi çok açıktı.

Bunu unvanı için yapması gerekiyordu.

Maximus omuzlarını dikleştirip çiftin yanına yaklaştı. “İzin verir misiniz?” Hem Scarborough’nun somurtmasını hem de Leydi Penelope’nin muzip gülümsemesini görmezden gelerek becerikli ve seri bir hareketle genç kadının kollarını bağladı. Geriye çekildiği anda ise kendini, Bayan Greaves’in Phoebe ile birlikte durduğu yere bakmaktan alıkoyamadı.

Bayan Greaves onu alaycı bir baş hareketiyle selamladı.

Maximus yine somurtarak arkasını döndü ve diğer misafirlerinin de ok atışına hazır olup olmadıklarına baktı.

“Bugün biz erkekler seyirci rolünü üstleniyoruz,” dedi Scarborough yana çekilirken, büyük bir neşeyle.

Maximus, Leydi Noakes’ın yayını kaldırdığı sırada Phoebe ve Bayan Greaves’in olduğu yere yürümeye başladı.

“Arka sıralarda mı saklanıyorsunuz, Ekselansları?” diye sordu Bayan Greaves, Maximus kendisine yaklaştığında.

Leydi Noakes okunu fırlattı.

“Ah, Tanrım,” dedi Bayan Greaves.

“Hedefin çok uzağına düştü, öyle değil mi?” diye sordu Phoebe.

“Neredeyse Johnny’yi vuracaktı,” dedi Maximus neşesiz bir sesle.

“Uşağınız pek çevik bir hareketle yana çekildi,” dedi Bayan Greaves düşünceli bir tavırla. “Sanki St. Giles Hayaleti tarafından eğitilmiş gibi.”

Maximus genç kadına gözlerini kısarak baktı.

Artemis ona gülümsedi, bu seferki gülümsemesi gerçek ve tatlıydı. Ve içinde bulundukları koşullara rağmen, yaptığı şantaja, etraflarındaki insan kalabalığına ve öfkesine rağmen, Maximus hayranlıkla nefesini tuttu. Demek Bayan Greaves gülümsediğinde bütün yüzü aydınlanıp olağanüstü bir güzelliğe bürünüyordu.

Maximus yutkunarak başını yana çevirdi.

Phoebe kıkırdıyordu. “Niçin bizim yanımıza sığındığını şimdi anlıyorum, sevgili ağabeyim. Kendini korumak yiğitlik yapmaktan çok daha akıllıca bir iştir, öyle değil mi?”

Sessizlik içinde Bayan Jellet’in ve Leydi Oddershaw’un oklarını hiç düşünmeden ve çılgınca atmalarını izlediler. Bayan Jellet’in oku nasıl olduysa belli ki rüzgârın da yardımıyla kendisini bile şaşırtarak hedef tahtasına ulaştı.

Maximus boğazını temizlerken hem kendi korkaklığını hem de misafirlerinin ok ve yay konusundaki yeteneksizliklerini dile getirmekten çekiniyordu. “Leydi Penelope’nin duruşu çok iyi.” O sırada okuyla yayını geren Leydi’nin bedeni iyice geriye kıvrılmıştı.

“Ah, evet öyle,” diye karşılık verdi Bayan Greaves samimi yetle. “Oldukça sık egzersiz yaptığını söyleyebilirim.”

Leydi Penelope’nin okunun hedef tahtasının kenarına çarpıp yere düşmesini izlediler.

“*Hedefini tutturması* başka bir konu elbette,” diye mırıldandı Bayan Greaves.

Maximus Johnny’nin büyük bir dikkatle alana girip yere düşen okları toplamasını izlerken irkildi. Uşağı bile kendisinden çok daha cesur bir adamdı.

“Bir atış daha yapacak,” dedi Scarborough, Leydi Penelope’nin yeniden pozisyon aldığını görünce. Vücudu gerçekten de çok güzel diye düşündü Maximus duygusuzca: simsiyah buklelerini süsleyen kiraz rengi kurdeleler rüzgârda uçuşuyordu ve profili de neredeyse eski Yunanları andırıyordu.

Leydi Penelope’nin okunu atmasıyla uşakların üçü de kendilerini baş aşağı bir şekilde yere attılar.

“Ah, çok iyi bir atıştı, Leydim!” diye bağırdı Scarborough. Leydi Penelope’nin oku hedef tahtasının en dıştaki mavi çizgisine saplanmıştı.

Yüzünde gururlu bir ışıltı beliren Leydi Penelope geriye çekilip yerini Bayan Royale’e verdi.

Uşaklar kuşatma altında gibiydiler.

Yayını eline alan Bayan Royale onlara seslendi. “İyisi mi geriye çekilin, bunu daha önce hiç yapmadım.”

“Hiç ok atmamış mı?” diye mırıldandı Phoebe.

“Hindistan’da büyümüş,” dedi bir sonraki sırasını bekleyen Bayan Jellet. “Ne kadar vahşi bir yer. Teninin neden bu kadar koyu olduğu şimdi anlaşılıyor.”

Bayan Royale’in ilk iki atışı hedefin çok uzağına düşse de üçüncü okunu hedef tahtasının dış kenarına saplamayı başardı. Kendinden memnun bir ifadeyle bir adım geriye çekildi.

Neyse ki ok atışları gösterisinin geri kalanı olaysız bir şekilde tamamlandı ve hanımların hiçbirisi hedef tahtasının ortasında yer alan kırmızı çizgiyi isabet ettirememiş olsa da, uşakları da bu işten zarar görmeden kurtulmuştu. “Bu öğleden sonrayı bir zafer olarak görmeliyiz,” dedi Phoebe.

Maximus Leydi Penelope’yi eve, ikramlıkların olduğu yere götürmek için kolunu uzattı. Birlikte yürürlerken, başını eğerek bir yandan da genç kadının az önceki okçuluk gösterisi hakkındaki bitmek bilmeyen becerilerini dikkatle dinlemeye çalışıyordu. Gerekli anlarda birtakım övgü sözlerini sarf etmeye özen gösterse de, Maximus, Bayan Greaves’in hâlâ atış alanında oyalandığının farkındaydı.

“Ah, eldivenlerimi unuttum,” diye bağırdı Leydi Penelope malikânenin sarı salonuna girdikleri sırada. Diğer misafirler yerlerini almaya başlamışlardı.

“Gidip onları sizin için getirmeme izin verin,” dedi Maximus bu defa Scarborough’dan hızlı davranarak.

Leydi’nin ve diğer Dük’ün cevap vermesine fırsat bırakmadan eğilerek selam verip uzaklaştı.

Bomboş koridorlardan geçerek evin güney kapısına ilerledi. Misafirlerinin tamamı sarı salonda toplanmış olduklarından hizmetçileri de onlarla ilgileniyorlardı.

Bir tanesi hariç, misafirlerin hepsi salondaydı.

Güney kapısından çıktığı anda onu gördü. Yüzü yana dönük bir halde çimlerin üzerinde duruyordu, sırtının dik duruşu eski zamanlardan kalma bir savaşçı kızı andırıyordu. Maximus ilerlerken Bayan Greaves'in yayını sertçe gerdiğini ve rüzgârı da hesaplayarak okunu attığını gördü. Ok daha hedefine ulaşmadan Artemis yenisini çekip fırlatıyordu. Üçüncüsü de aynı hızla diğerinin peşinden gitti.

Maximus hedef tahtasına baktı. Okların üçü de tahtanın ortasındaki kırmızı dairenin içinde, birbirine yakın bir noktadaydı. *Ok atmayı bilmeyen* Bayan Greaves, diğer hanımların ve belki de erkeklerin hepsinden çok daha iyi bir nişancıydı.

Bakışlarını tahtadan ayırıp genç kadına bakınca onun da kendisini izlediğini gördü. Gülümsemeyen yüzünde gururlu bir ifade vardı. *Artemis*. Av Tanrıçası'nın; hayranını bile gözünü kırpmadan öldüren tanrıçanın adıydı bu.

Maximus içinde bir şeylerin kıpırdanarak yükseldiğini ve sertleşerek hevesli bir meydan okumaya dönüştüğünü hissediyordu. O yumuşak başlı bir cemiyet kadını değildi. Öyleymiş gibi davransa da Maximus bunun doğru olmadığını biliyordu: o bir tanrıçaydı, vahşi, özgür ve de tehlikeliydi.

Ve de çok uygun bir rakip.

Leydi Penelope'nin eldivenlerini alıp hiç gülümsemeden Artemis'e bir selam gönderdi. Genç kadın da aynı ciddiyetle eğilerek selamına karşılık verdi.

Maximus eve dönerken düşünceliydi. Bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyordu ancak onu alt etmeye niyetliydi. Ona efendinin kim olduğunu gösterecekti ve genç kadın Maximus'un zaferini kabul ettiği anda da... onu elde edecekti. Ve Tanrı şahidi olsundu, onu; avcısını ve tanrıçasını bir daha hiç bırakmayacaktı.

Yedinci Bölüm

Kral Herla'nın düğünü her ne kadar gösterişli de olsa, Cüceler Kralı'nın kutlamaları muhteşemdi. Eğlenceler, danslar ve hikâye anlatımları yedi gün yedi gece boyunca devam etti. Cücelerin dünyadan gelen hazinelere ve servete karşı duydukları derin ve bitmez tükenmez bir sevginin eseri olarak, mağaranın içi altın ve değerli taşlarla donatılmıştı. Kral Herla sonunda hediyesini sunduğunda cüce halkının arasından onaylayıcı bir homurtu yükselmişti: Kral'ın hediyesi, kapağının altından ısıltı ışıltı parlayan elmasların taşıdığı, yumruk büyüklüğünde bir altın kutuydu...

Kral Herla Efsanesi'nden

“Ve gözlerinde de cehennemden henüz çıkmışçasına, kırmızı alevler vardı.” Penelope kendi anlattığı masalın etkisiyle ürpermişti.

St. Giles Hayaleti'yle karşılaşmalarının nasıl bir şey olduğunu belki de yüzüncü kez dinleyen Artemis, Phoebe'nin kulağına eğilerek bir şeyler mırıldandı. “Ya da gözü sanki bir çeşit enfeksiyon kapmış gibiydi.”

Genç kız eliyle ağzını kapatarak kıkırdamasını gizlemeye çalıştı.

“Öyle bir durumda sizi o şeytanın elinden kurtarmak için anında olay yerine gelirdim,” diye bağırdı Scarborough Dükü o anda.

Dük, akşam yemeği sonrasında, hanımların ve diğer misafirlerin toplandığı sarı salona yeni girmişti. Hanımlar çoğunlukla zarif oyma desenli koltuklarda ve kanepelerde otururken, erkekler ayakta durmayı tercih ediyorlardı. Wakefield odanın etrafını kolaçan ederken, Scarborough odaya girer girmez Penelope'nin yanına koşmuştu. Artemis onun ne tür bir oyun oynadığını merak etti. Elbette ki kuzenine katılması gerekiyordu, öyle değil mi? Ancak onun yerine, Artemis erkeğin kendisini düşünceli gözlerle süzdüğünü gördü.

Genç kadın ürperdi. Maximus'un bu öğleden sonraki küçük okçuluk gösterisinden sonra sanki farklı bir maksat güttüğünü hissediyordu. Belki de yaptığı şey aşırı kibirliydi ancak Artemis ne olursa olsun bu fırsatı elinden kaçıramazdı. O Londra sosyetesine mensup herhangi bir leydi değildi. Kırsalda yetişmiş, ormanda geçirdiği uzun günlerin sonucu olarak nasıl avlanıldığını öğrenmişti. Tabii ki bugüne kadar avladıkları kuşlar ve sincaplardan ibaretti, yırtıcı düklerle alakası olmamıştı ama sonuçta işin prensibi hepsi için geçerli değil miydi? Artemis erkek kardeşini kurtarmaktan başka çaresi olmadığını kabul edinceye kadar onun peşinden gitmeye ve rahatsız etmeye kararlıydı. Bu çok hassas bir manevraydı: bir yandan onun gerçek kimliğini, yani St. Giles Hayaleti olduğunu herkese duyurmaya hazır olduğunu söylüyordu ancak bunu yaptığı takdirde de elindeki tek kozu kaybedeceğinin farkındaydı. Gerçekten de çok iyi düşünülmesi gereken bir oyundu ama en azından ilk hamlesini başarıyla tamamlamıştı Artemis:

Adamın dikkatini üzerine çekmişti.

"Bu yaptığınız gerçekten de çok cesurca," dedi Artemis, Scarborough Dükü'ne dönerken yükselttiği sesiyle. "St. Giles Hayaleti'ne meydan okumanızı kastediyorum. Ne de olsa onu oldukça iriyarı bir adam olarak hatırlıyorum. Aslına bakarsanız boy olarak da tıpatıp..." Başını kaldırıp sanki özellikle bir ki-

şiyi arar gibi odanın içinde bakınmaya başladı Artemis. Gözleri Wakefield'ı bulunca da erkeğin yüzündeki alaycı ifadeyi gördü. “Evet, ev sahibimiz, Sayın Wakefield Dükü kadar diyebilirim.”

Artemis, Wakefield'ın kısılmış gözlerine karşılık verirken meydana gelen rahatsız edici sessizlik Penelope'nin sıradan yorumuyla bölündü. “Saçmalama, Artemis. Hayalet, Ekselansları'ndan en az on santim daha uzundu. Ancak buna rağmen Scarborough Dükü'nün onu yenebileceğinden en ufak bir şüphem yok.”

Penelope'nin söylediği son sözlerin yalan olduğu öylesine belliydi ki Artemis gözlerini devirme zahmetine bile girmedii.

“Elbette, ben de Ekselansları'nın ağabeyimden daha faydalı olacağına inanıyorum,” diyerek araya girdi Phoebe, ağabeyine karşı işlediği ihanete aldırış etmeksizin.

“Phoebe,” diye homurdandı Wakefield alçak ve uyarıcı bir sesle.

“Evet, sevgili ağabeyim?” Phoebe ısıll ısıll gülümseyen yüzünü, köşesinde hazımsızlık çeken bir kaplana benzeyen Dük'e çevirdi. “Dün Scarborough'ya karşı sergilediğin performansının pek de iyi olmadığını kabul etmelisin.”

“Ekselansları, Scarborough Dükü'nün eskrimde benden daha tecrübeli olduğu aşikâr.” Wakefield diğeri Dük'ün önünde nezaketle eğilirken Artemis onun Scarborough'nun yaşına gerçekte hakaret edip etmediğini düşündü. “Ve sen yumurcak, büyüklerine karşı daha saygılı olmalısın.”

Wakefield'ın muzip ses tonu Artemis'i hazırlıksız yakaladı. *Kız kardeşine gerçekten de çok değer veriyor* diye düşündü. Fazlasıyla korumacı biri olabilirdi ama Phoebe'yi çok sevdiği belliydi. Bu düşünce Artemis'i rahatsız etti. Bu adama şantaj yaptığını hatırladı. Onun yumuşak ve insani yönlerini düşünmek işine gelmiyordu.

Silahlarını kuşanıp bir sonraki hamleye hazırlandı. “Hayaletin gerçekten de o kadar uzun olduğunu mu düşünüyorsun? Bana kalırsa boyu ve fiziksel yapısı itibariyle Ekselansları'yla tıpatıp

örtüşüyor. Sayın Dük daha iyi kılıç kullanıyor olsaydı onunla St. Giles'ta karşılaşmış olmamız mümkün derdim.”

“İyi ama Ekselansları'nın St. Giles sokaklarında ne işi olabilir ki?” diye sordu Penelope bu sefer gerçek bir şaşkınlıkla. “Orada sadece haydutlar ve de sefiller dolaşır.”

“Evet ama biz de oradaydık, öyle değil mi?” diye yapıştırdı Artemis cevabını.

Penelope eliyle hoşnutsuz bir hareket yaptı. “Bu farklı bir durum. Ben büyük bir maceraya çıkmıştım.”

“Duyduğuma göre de bu macera neredeyse ikinizin de ölümüne sebep olacaktı,” diye fısıldadı Phoebe, Artemis'in kulağına eğilerek.

“Haydi gelin, Leydim,” diye seslendi Scarborough neşeyle. “O alçak herif hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Hatırladığım kadarıyla, bize şarkı söyleme sözünüz vardı. Bunu şimdi yapmaya ne dersiniz?”

“Ah, evet.” Penelope'nin yüzü, az sonra ilginin odağı olma hevesiyle bir anda aydınlanmıştı. “Sadece bana eşlik edecek birini bulmamız lazım.”

“Ben çalabilirim,” dedi Phoebe, “tabii eğer söyleyeceğiniz parçayı biliyorsam.”

Artemis, Phoebe'nin odanın içinde yürüyüp klavsenin başına geçmesine yardımcı oldu.

“Neyi icra etmek istersiniz?” diye sordu Phoebe zarafetle enstrümanın önüne yerleştiği sırada.

Penelope gülümsedi. “*Çoban Kızın Ağıtı*’nı çalabilir misiniz?”

Artemis içini çekerek kendine oturacak bir yer buldu. Penelope'nin oldukça kısıtlı repertuvarının neredeyse tamamı duygusal ve ağdalı şarkılardan oluşuyordu.

Wakefield, Artemis'in yanına oturunca genç kadın hafifçe gerildiğini hissetti.

“Sanırım ıskaladınız,” diye mırıldandı Wakefield dudaklarını belli belirsiz hareket ettirerek. Penelope’nin çenesini eğip elini uzatmasını izlediler. “Bundan çok daha iyisini yapabildiğinize eminim.”

“Yoksa bana meydan mı okuyorsunuz, Ekselansları?”

Maximus’un dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Artemis’e bakmıyordu. “Ancak bir aptal düşmanını provoke eder. Tanrı aşkına bu kadın ne yapıyor?”

Artemis başını çevirip Phoebe’yle şarkı söyleyen Penelope’ye baktı. Bir eli karnının üzerinde, diğerini ise hiç de doğal olmayan bir hareketle ileriye uzatmış trajik bir ifadeye takınmaya çalışıyordu.

“Bu onun sahne duruşudur, Ekselansları. Kuzenimle evlendiğiniz zaman bunu sık sık göreceğinizden şüphem yok.”

Dük irkilmmişti. “Pes.”

Phoebe yaşının çok ilerisinde, cesur bir performans sergiliyordu.

Artemis duyduğu memnuniyetle kaşlarını kaldırarak Dük’e doğru eğildi. “Kız kardeşiniz enstrümanı harika bir şekilde çalıyor.”

“Evet bu doğru,” diye karşılık verdi Maximus yumuşak bir sesle.

Ondan sonra ise Penelope şarkısını söylemeye başladı. Aslına bakılırsa kötü bir şarkıcı olduğu söylenemezdi ancak soprano sesi oldukça zayıf ve yer yer oldukça keskin çıkıyordu.

Ayrıca seçtiği parça da oldukça başarısız sayılırdı.

“*Sakin ola ki kıvrıcık tüylü kuzumu okşamaya kalkışma,*” diye şakıyordu Penelope, “kuzu” kelimesini telaffuz ederken doğru notaya basamadan. “*Çünkü o kötü bir adamın eli değmeyecek kadar masum ve çekingendir.*”

“Biliyor musunuz,” diye söze girdi arkalarında oturan Bayan Jellet düşünceli bir sesle. “Bu şarkının sözlerinin çift anlamlı olduğunu düşünüyorum.”

Artemis, Dük'ün alaylı bakışları altında yanaklarının kızardığını hissetti.

“Uslu durun, Bayan Greaves,” diye mırıldandı Maximus nefesinin altında. Sesi boğuk ve derindi.

“Tam da geceleri yüzünde bir maskeyle St. Giles sokaklarında dolaşan bir adama yakışacak sözler bunlar,” diye fısıldadı Artemis.

Maximus kaşlarını çatarak etrafına bakındı. “Susun.”

Genç kadın kaşını kaldırdı. “Niçin?”

Adamın kendisine attığı bakışta hayal kırıklığı okunuyordu.

“Demek artık böyle olacak?”

Artemis'in utanmasını gerektiren hiçbir şey yoktu. Çenesini havaya kaldırdı. “Evet. Tabii eğer bu sabahki isteğimi yerine getirmeyi kabul ederseniz, durum değişir.”

“Bunun imkânsız olduğunu siz de biliyorsunuz.” Maximus bakışlarını Penelope ve Phoebe'ye çevirse de Artemis onun küçümsemeyle kıvrılmış dudağından dikkatinin onlarda olmadığını anlıyordu. “Kardeşiniz üç kişiyi öldürdü.”

“Hayır,” dedi Artemis hafifçe eğilerek. Sözlerinin başkaları tarafından duyulmasını istemiyordu. Adamın üzerinde bu aşırı derecede süslü odayla hiç bağdaşmayan orman kokusunu duya-biliyordu. “Üç kişiyi öldürmekle *suçlandı*. O yapmadı.”

Maximus'un yüzü o anda, Artemis'in daha önce de gördüğü ve sevmediği bir ifadeyle yumuşadı. “Kardeşinize karşı sadakatiniz gerçekten de takdire şayan ancak kanıtlar oldukça kesindi. Bulunduğu sırada üzerinde kan ve elinde de büyük bir oymalı bıçak vardı.”

Artemis arkasına yaslanarak ona baktı. Kan ve bıçak konusu bilinen bir şeydi ancak söz konusu bıçağın *oymalı* olduğu hiç kimse tarafından bilinmiyordu. “Gördüğüm kadarıyla araştırmalarınız oldukça ayrıntılıymış.”

“Elbette. Aksini mi düşünürdünüz?” Maximus nihayet dönüp genç kadına baktı. Yüzü, sanki sabahın erken saatlerinde gözlerden uzak bir ormanda birlikte gezintiye çıkmamışlar gibi, sert ve soğuktu. “Belki hatırlarsınız, Bayan Greaves, göz koyduğum şey her ne olursa olsun, onu elde etmek için elimden geleni yaparım.”

Artemis çok istediği halde olay çıkarmadan kalkıp erkeğin yanından gidemeyeceğini biliyordu. “Pekâlâ Sayın Ekselansları, adil olmak gerekirse, siz de benim hiçbir şey yapmadan savaş alanını terk etmeyeceğimi biliyor olmalısınız.”

Maximus başını belli belirsiz bir şekilde eğdi. “O halde dik-katli olun, Bayan Greaves.”

Neyse ki o anda Penelope’nin şarkısı uzun ve cırtlak bir tonla son buldu. Seyirciler öylesine şaşkındı ki, içlerinden biri el çırpmaya başlamadan uzun bir sessizlik anı oluştu.

“Ne kadar güzeldi,” dedi Artemis yüksek sesle konuşarak, “belki bir tekrar istesek...”

“Ah, ağabeyimin de çok güzel bir sesi var,” diyerek aceleyle araya girdi Phoebe, Artemis’e inanmaz bir bakış atarak. “Bizim için bir şarkı söyler misin, Maximus?”

Penelope’nin yüzü, üzerindeki ilginin dağılacak olması düşüncesiyle asılmıştı.

“Beni kimsenin dinlemesine gerek yok,” diye itiraz etti Wakefield.

“Ben tatlı bir hanımefendi sesini kalın bir erkek sesine tercih ederim,” dedi Scarborough.

Wakefield’ın gözleri kısıldı. “Belki bir düet olabilir. Eminim ki Phoebe bir sürü şarkının notalarını ezbere biliyordur.”

Ayağa kalkıp yüksek, oymalı bir dolabın yanına gitti ve içinden çıkardığı nota defterlerinin başlıklarını, Phoebe’nin aralarından ezbere çalabildiği bir parçayı seçebilmesi için yüksek sesle okumaya başladı.

Seçilen parçayı duyan Penelope burnunu kıvrarak bunun için gerekli sesin bir alto olduğunu, kendisinin ise sadece soprano sesiyle şarkı söyleyebileceğini söyledi.

Penelope'nin bir şarkıyı daha tek başına söyleyeceği düşüncesi seyirciler arasında anlık bir alarma yol açtı.

Phoebe çareyi araya girmekte buldu. "Ne yapalım, bu durumda ağabeyime ben eşlik edeceğim. Bizim için şarkı söylemeyi kabul etmişken, Maximus'u dinleme fırsatını kaçırmak istemiyorum." Ve Dük daha kaçma fırsatı bile bulamadan, Phoebe şarkının giriş notalarını çalmaya başladı.

Artemis ellerini kucağında birleştirdi. Belli ki Phoebe, Penelope'den bir şarkı daha dinlemeye katlanamadığı için ağabeyini, bunu yapması için zorla ikna etmişti. Artemis'in büyük bir beklentisi yoktu ve etraftakilerin tedirginliğe bakılacak olursa, hiç kimsenin yoktu zaten. Bu düet sona erdiğinde Artemis onu köşeye sıkıştırıp...

O anda ilk notalar yükseldi.

Erkeğin alçak fakat berrak sesi duyularını ele geçirip boynunun arkasından bir okşayış gibi aşağılara kayarken genç kadın zevkle ürperdiğini hissetti. Artemis ağzını kapatmakta güçlük çekiyordu. Wakefield Dükü'nün sesi melekleri ağlatabilecek türdendi, ya da şeytanları. Şu sıralar hayranlıkla dinlenen erkek seslerinden olmasa da ne de olsa şimdilerde Londra'da revaçta olan yüksek, yapay seslere hiç benzemiyordu kulağa her zaman hitap edecek türden, kendinden emin, güçlü ve peslerde erkeksi titreşimin hissedildiği güzel bir sestti. Böyle bir sesi saatlerce oturup dinleyebileceğini düşündü Artemis.

Wakefield Dükü sesinin misafirleri üzerinde yarattığı heyecan dalgasından habersiz gibiydi. Tek eliyle nota yaprağını tutarken rahat bir tavırla Phoebe'nin üzerine eğilirken, diğer elini sevgiyle kız kardeşinin omuzuna koymuştu. Ve özellikle son derece karışık

bir bölümü birlikte okudukları anda Maximus kardeşinin muzip sırtışına gülümseyerek karşılık verdi.

Tabii ki bunu bilinçsizce yapmıştı.

Hatta neredeyse neşeliydi.

Dük unvanını taşımasaydı, böyle biri mi olacaktı acaba? Mesafeli ya da hükmetme ve kontrol etme dürtüsü olmayan güçlü bir erkek mi olurdu? Sevgi dolu ve mutlu bir erkek?

Bu tarife uyan erkeği düşünmek Artemis'e nedense çekici gelmişti. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşündüğü anda Dük'ün bakışlarıyla karşılaştı ve hemen anladı: özlediği ve istediği şu anki ve olduğu adamdı, tüm kusurlarıyla birlikte hem de. Onun hükmedici karakteriyle çatışmak, onunla birlikte ormanda gezinmek, ona kendilerinin yarattığı oyunlarda hem zihnen hem de bedenen meydan okumak istiyordu.

Peki ya soğukluğu?

Maximus'un asil gözlerine bakarken tüm kalbiyle bir şey diledi. Mümkün olsa onun soğukluğunu alıp kendi benliğinde hapsetmek, aleve dönüştürüp bu alevin her ikisini de yutmasını isterdi.

Apollo kirli saman balyasının üzerinde yatarken yaklaşan nöbetçilerin ayak seslerini duydu. Devriye gezmeleri için çok geç bir saatti. Bu kasvetli yerin tutukluları küflü ekmek ve acı sudan oluşan akşam yemeklerini çoktan yemişlerdi. Işıklar kısılmıştı. Söz konusu yaramaz bir durum olmadığı takdirde nöbetçilerin etrafta dolaşmaları için geçerli bir nedenleri yoktu.

Apollo içini çekti, daha rahat bir pozisyon bulabilmek için yerini hafifçe değiştirmesiyle zincirleri şangırdadı. Yeni mahkûm dün getirilmişti, Apollo'nun bildiği kadarıyla bu genç bir kadındı. Hücrelerin inşa edilmiş şeklinden dolayı yan komşularını göremiyordu. Sadece kendi hücresinin bulunduğu yerin karşısındaki

hücre görüş alanına giriyordu. O hücre de hastalıklı cildi yosunla kaplı bir kayayla benzerlik gösteren bir adama aitti.

Yeni gelen kadın mahkûm dün gecenin geç saatlere kadar şarkı söylemişti. Şarkısının sözleri oldukça bayağı olsa da sesi çok güzel fakat yapayalnız gibiydi. Gerçekten de deli miydi yoksa sadece kendisinden bıkmış kocasının ya da akrabalarının zavallı bir kurbanı mıydı, işte bunu bilmek imkânsızdı.

Zaten bunun burada hiçbir önemi yoktu.

Koridorda bir ışık yandı. Ayak sesleri kesilmişti.

“Bana verebileceğin bir şey var mı, güzelim?” Bu konuşan iriyarı ve karaktersiz Ridley olmalıydı.

“O halde bize bir öpücük ver bakalım.” Ve bu da Ridley’nin sağ kolu Leech’ti.

Genç kadın alçak sesle ve canının yandığını belli ederek inledi. Niyetlerinden hayır gelmeyeceği belliydi. Zincirler şangırdıyordu, sanki genç kadın adamların kendisine ulaşmasını engellemek istiyor gibiydi.

“Hey!” diye bağırdı Apollo. “Hey, Ridley!”

“Kapa çeneni, Kilbourne,” diye seslendi nöbetçi. Rahatsız olmuş gibi bir hali vardı.

“Duygularımı incitiyorsun, Ridley,” diye karşılık verdi Apollo hemen. “Buraya gelip daha güzel bir öpücük almak istemez miydin?”

Bu sefer bir karşılık alamamıştı Apollo. Sadece kadının hıçkırıklarla sarsılan sesi duyuluyordu. Bir de yırtılan kumaşın sesi.

Lanet olsun.

Bir zamanlar Apollo kendini görmüş geçirmiş biri olarak görürdü. Londra’nın derinliklerine işlemiş günahlara aşina olduğunu sanırdı. İçki içip kumar oynardı ve hatta zaman zaman güzellere hizmetleri karşılığı para ödemekten çekinmezdi çünkü üniversiteden yeni çıkmış kendine güveni tam bir delikanlı için bunlar peşinden gidilmesi gereken heveslerdi. O kadar masum ve naifti ki. Sonradan Bedlam’a gelince gerçek kötülüğün ne

olduğunu görmüştü. Burada erkek diye geçinenlerin çoğu, sırf eğlence olsun diye kendilerinden daha zayıflara eziyet ederlerdi. Sadece kurbanlarının çaresiz yüzlerine bakıp gülmek bile onlara zevk veriyordu.

Apollo sayısız geceler boyunca hiçbir şey yapamadan yerinde yatmak zorunda kalmıştı.

Ama belki de bugün o çakalların dikkatini, kendilerine seçtikleri avdan uzaklaştırabilirdi.

“Hey, Leech. Yoksa Ridley’nin aletini ağzına mı aldın?” Dudaklarını kaba seslerle şapırdatırken zincirlerin el verdiği ölçüde öne eğilmeye çalışıyordu. “Çalışmak yerine etrafta tembel tembel dolaşırsan işin bu olur, öyle değil mi? Onun dölünü yutmayı seviyor musun? Eminim ki o güzel diline doyamıyordur, Leech.”

“Lord’un çenesini onun yerine kapat,” diye homurdandı Ridley.

Leech’in güdük bedeni anında Apollo’nun hücresinin önünde belirdi. Omuzunun üzerinde kısa bir sopa taşıyordu.

Apollo sırtarak bacak bacak üstüne attı. Pisliğin üzerinde yatıyormuş gibi değil de bir hanımefendinin salonunda oturuyor gibi bir hali vardı. “Size iyi bir gün dilerim, Bay Leech. Uğramanız ne kibar bir davranış. Benimle çay içer misiniz? Yoksa çikolata mı tercih edersiniz?”

Leech homurdandı. Pek öyle uzun konuşmayı seven biri değildi. Onun yerine konuşan hep Ridley olurdu. Ama kavisli kaşlarının yalanladığı düşük bir zekâsı vardı. Apollo’ya yaklaşmaya gerek bile duymadan, zincirlerin ulaşabileceği noktadan uzak durarak elindeki sopayı şiddetle Apollo’nun bacaklarına indirmeye yeltendi.

Leech’in sopasıyla kol ve bacak kırdığına dair dedikodular vardı ama Apollo hazırlıklıydı. Bacaklarını son anda geriye çekerek Leech’in suratına güldü.

“Ah, hayır. Güzelce oyun oynamak böyle olmaz.”

Leech'in iyi tarafı, güvenilir olmasıydı. Öfkesi iyice çığırından çıkmadan önce elindeki sopayla iki göstermelik darbe daha indirdi. Vuruşlardan birinin koluna isabet etmesiyle, Apollon kolunun ve omuzunun uyuştuğunu hissetti. Aynı anda attığı tekmeyle Leech'in elindeki sopayı yere düşürmeyi başardı.

Nöbetçi geriye sıçradı. Elini yoklarken somurtuyordu.

Kadın artık sürekli ve korkunç bir şekilde inliyordu. Apollo'nun bu hayvani ses karşısında tüyleri diken diken oldu.

"Rid-ley, ah sevgilim, Rid-ley!" diye seslendi Apollo sıkıttığı dişlerinin arasından şarkı söylercesine. "Leech suratını astı. Haydi gel gel, benimle oynamaya gel, tatlı Rid-ley!"

Yan hücreden kötü bir küfür duyuldu.

"Rid-ley! Hepimiz aletin ne kadar küçük olduğunu biliyoruz. Yoksa onu Leech'in yardımı olmadan bulamıyor musun?"

İşte bu etkili oldu. Koridorda yankılanan ağır çizme sesleri Ridley'nin gelişinin habercisiydi. İri yarı adam önu yarı yarıya açılmış pantolonuyla Apollo'nun görüş alanına girdi. Ridley, geniş, ağır omuzları ve kalın kollarının arasına sıkışmış bir kaya parçasını andıran kafasıyla baştan aşağıya saf kötülükten ibaretti. Dudağı gülümsemeye benzer bir hareketle kıvrılmıştı. Apollo yaptığı hatayı o anda fark etti çünkü arkasında beliren adamı görmemişti. Tyne, Ridley'nin yarısı kadar biri olsa da fırsatını bulduğu anda en az onun kadar kötü olabilecek biriydi.

Tyne ve Leech birbirinden ayrılarak Apollo'nun her iki yanından saldırarak şekilde yerlerini alırken, Ridley sırtarak arkadaşlarının pozisyon almalarını bekliyordu.

Apollo bu duruma pek hazırlıklı değildi.

"Evet, beyler," dedi Apollo ağır ağır, yavaşça ayağa kalkarken, "gördüğünüz gibi kendime çeki düzen verme fırsatı bulamadım. Gecenin bu geç saatinde bu kadar çok ziyaretçimin gelmesine alışık olduğumu söyleyemem. Ridley, neden şu kafadarlarını

göndermiyorsun? Baş başa oturup birer fincan çay içmeye ve bu meseleyi halletmeye ne dersin?”

Tyne ve Leech aynı anda saldırıya geçtiler. Tyne, Apollo’nun solundan başına bir darbe indirmeye hazırlanırken, Leech de eğilip sağ bel boşluğuna vurmak istedi. Apollo, Tyne’nın yumruğunu kolunun tam üzerinde yakaladı. Sağ kolu hâlâ tam düzelmemişti ama en azından Leech’in suratına bir dirsek atıp adamı arkasındaki duvara savurdu. Apollo, Tyne’a hafifçe dönerek adamı sol yumruğuyla geriye itti. Tyne sendelese de dik durmayı başarmıştı. Apollo ona tam bir tekme savuracakken içinde bulunduğu tehlikenin farkına vardı.

Ridley’i göremiyordu.

Bir anda ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Apollo başını taş zemine çarpınca bir an için gözlerini kör eden ışığın dışında hiçbir şey göremedi. Bir sonraki an başını kaldırıp baktığında ise, başına dikilmiş Ridley’nin ayaklarını bağlayan zincirleri elinde tuttuğunu gördü.

Bir eliyle kanayan burnunu tutan Leech sendeleyerek yanlarına gelip Apollo’nun suratına sertçe vurdu. Apollo kolunu kaldırmaya çalıştı. Hareketi öylesine yavaştı ki bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Leech bu sefer onun kaburgalarına bir tekme attı. Acıyı hissedebilse de sanki üstü örtülü gibiydi ve bunun da alarm zillerinin çalması için yeterli olduğunu biliyordu Apollo. Bacaklarını vücuduna çekerek hassas karın bölgesini korumaya çalışsa da Ridley elindeki zincirleri hızla çekerek bacaklarını açtı. Leech de yerden aldığı sopasını havaya kaldırıyordu.

Ridley sırtıyordu. Eli, düğmeleri yarı yarıya açılmış pantolonun önündeydi. ‘Ağzını bu sefer iyice kapatacağız.”

Hayır.

Apollo’nun aklının köşesi gerçek bir korkuyla irkilmişti. Başını kaldırıp hızla Ridley’nin karnına vurdu. Nöbetçi haykırarak

kıçının üstüne düştü. Apollo büyük bir çaba sarf ederek etrafına tekmeler savurmaya çalıştı.

Aniden başına bir darbe aldı.

Bulanmış gözlerle yukarı baktı. Leech'in lanet olası sopasıydı bu. Tanrı biliyor ya, elinde olsa adamın elindeki sopayı alıp onu kendi silahıyla dövmek için can atıyordu.

Tyne ayağıyla gırtlığına basınca Apollo'nun ciğerleri sıkıştı. Bir kez. İki kez.

Nefes alamıyordu.

Üç kere.

Sonra her şey karanlığa gömüldü.

Maximus ertesi sabah yürüyüşüne çıktığında, sabah güneşinin ışınları ormanın zeminine vuruyordu. O sabah erken kalkmıştı, şehir evinin bodrumundaki egzersizlerini burada yapamadığı için çok huzursuzdu. Londra'da işleri de bekliyordu ve Maximus oraya gitmek için can atıyordu.

Bir kadına evlilik için kur yapmak oldukça zorlu bir işti.

Belle başını anlayış gösterircesine Maximus'un avucuna tosluyordu. Percy ve Starling çoktan ileriye koşmuşlardı ama Belle yanında kalmayı seviyordu.

Yani en azından genel olarak.

Birdenbire kulaklarını diken köpek öne atılarak zarafetle ormanaltı bitkilerinin arasına girdi. Maximus diğer köpeklerin sevincini duyabiliyordu.

Maximus kalbinin anlamsız bir şekilde hızlandığını hissetti. Tüm zıtlıklarına ve genç kadının tehditlerine rağmen onu görmek istiyordu ancak şu anda bunun nedenini anlamak için bir çaba sarf etmeye niyeti yoktu.

Attığı birkaç adımdan sonra gölcüğün bulunduğu açıklığa ulaşıp etrafına bakındı. Köpeklerin gölcüğün yolunu çoktan ya-

rıladıklarını gördü, hatta Bon Bon bile oradaydı. Ama Maximus onu yol üzerinde hiçbir yerde göremiyordu.

Gördüğünde ise erkekliğinin arzuyla sertleştiğini hissetti.

Bir su perisi kadar zarif görünen Artemis Greaves, eteklerini belinde toplamıştı ve baldırlarına kadar pırıl pırıl suyun içindeydi.

Buna *nasıl cüret* edebilmişti?

Maximus hızlı adımlarla gölcüğün etrafında dolaşp genç kadının bulunduğu yerin en yakın noktasında durdu. “Bayan Greaves.”

Artemis onu gördüğüne pek de memnun olmadığını gösteren bir bakış attı. “Ekselansları.”

“Burada,” diye başladı Maximus yumuşak ancak tehlikeli bir sesle, “ne yaptığınızı sorabilir miyim?”

“Bunun açıkça belli olduğunu sanıyordum,” diye mırıldandı Artemis kıyıya yanaştığı sırada. “Serinliyorum.”

Maximus dişlerini sıktı. Genç kadın kıyıya yaklaştıkça, suyun içinden çıkan süt beyazı bacakları daha da belirginleşiyordu. Baldırlarından küçücük ayaklarına kadar çıırılçılak olduğu besbelliydi. Sabah güneşinin altında parıldayan solgun ve hassas teni öylesine baştan çıkarıcıydı ki.

Bir beyefendi olarak başını çevirmesi gerekirdi.

Ama lanet olsun, bu gölet ona aitti.

“Buraya herhangi birileri de gelebilirdi,” diye tısladı Maximus, yaşlı ve tutucu bir kadın gibi konuştuğunun farkında olarak.

“Bunu gerçekten de düşünüyor musunuz?” diye sordu Artemis nihayet kıyıya varıp gölcüğün yosunla kaplı platformuna bastığında. “Misafirlerinizin çoğunun sabahın dokuzundan önce yataktan kalkacağından şüpheliyim. Penelope’nin öğleden önce odasından çıktığı görülmemiştir.”

Başını kaldırıp da orada öylece dururken, gerçekten de Maximus’un misafirlerinin sabah alışkanlıklarını tartışmak ister gibi bir hali vardı. Eteklerini indirmek gibi bir niyeti yoktu. Maximus,

su damlacıklarının genç kadının yuvarlak baldırından yola çıkıp dizinin üstünden kayışını ve zarif bileğine kadar ilerleyişini izledi.

Bakışlarını hızla genç kadının yüzüne kaldırdı.

Genç kadının yüzünde hâlâ meraklı bir bakıştan ötesi yoktu, sanki bir erkeğin önünde yarı çıplak durması, güne başlamanın en doğal yoluymuş gibiydi.

Tanrım, yoksa onun hadım bir haremağası olduğunu mu düşünüyordu?

Maximus onu tutup sarsmak, başını utançtan öne eğinceye kadar azarlamak istiyordu. İsteddiği şey...

“Hemen *eteklerinizi indirin*,” diye homurdandı Maximus. “Anlaşmazlığımızdan dolayı beni bu şekilde provoke etmeye niyetliyseniz, işe yaramayacağını da bilmelisiniz.”

“Öyle bir niyetim yoktu,” diye karşılık verdi Artemis sakince. “Size daha önce söylediğim gibi, sadece bundan keyif aldığım için serinlemeye geldim ancak yine de yanıldığınızı düşünüyorum.”

“Ben...” Genç kadının çıplak bacaklarına bakıp da söylediklerini takip etmesine olanak yoktu. “Ne?”

“Sizi provoke edemeyeceğimi de nereden çıkardınız?” Artemis kaşını kaldırarak eteklerini tutan düğümü çözdü. Güzel bacaklarını bileklerine kadar örten elbiseye bakan Maximus bundan zerre kadar rahatsız olmadı.

“Bir daha benim göletimde serinlemeyeceksiniz,” dedi.

Artemis omuzlarını silkip yerden ayakkabılarını ve çoraplarını aldı. “Pekâlâ, Ekselansları ama çok yazık olacak. Ben yüzmeyi de istemiştim.”

Artemis dönüp patika yola çıkarken baştan çıkarıcı ayak bileklerini gören Maximus, onu gölcüğünün içinde çırılçıplak bir halde yüzerken hayal etti.

Tüm. O. Bembeyaz. Ten.

Aklı bir an için duracak gibi oldu.

Başını yeniden kaldırıp baktığında Artemis köpeklerle birlikte neredeyse ormana ulaşmıştı. Genç kadının kalçası ayartıcı bir biçimde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Ona yetişebilmek için hızlı adımlarla yürümesi gerekti.

Genç kadının yanına ulaştığı sırada ona yandan bakıp dudaklarının sıkılı olduğunu gördü.

“Yüzmeyi biliyor musunuz?”

Maximus bir an için genç kadının cevap vermeye tenezzül etmeyeceğini sandı. Artemis içini çekti. “Evet. Apollo ve ben çocukken çok özgürdük. Komşu çiftçilerden birinin arazisinde bir gölet vardı. Gizlice girdiğimiz gölette bir süre sonra ikimiz de yüzmeyi öğrenmiştik.”

Maximus’un kaşları çatıldı. Craven’in raporu tamamen gerçek olaylara dayalıydı. Genç kadının doğum tarihini, ebeveynlerinin kim olduğunu, Leydi Penelope ile olan akrabalığını içeriyordu ama Maximus, Bayan Greaves hakkında çok daha fazlasını öğrenmek istediğini hissediyordu. İnsanın düşmanları hakkında her şeyi öğrenmesi her daim akıllıca bir hareketti.

“Mürebbiyeniz yok muydu?”

Artemis’in gülüşü yumuşak olsa da sesi üzgün gibiydi. “Üç mürebbiyemiz vardı. Aylar boyu, hatta bir seneyi geçkin bir süre yanımızda kaldıktan sonra babam paramız bittiği için onları göndermek zorunda kalmıştı. Apollo ve ben buna rağmen okuma yazmayı ve basit matematik problemlerini çözmeyi öğrenmiştik ama bundan fazlası hiç olmadı. Ben Fransızca bilmiyorum, çala-bildiğim bir enstrüman yok ve resim yapmayı da hiç öğrenmedim.”

“Eğitim konusundaki eksiklerinizin sizi rahatsız ediyor gibi bir hali yok,” diye dile getirdi Maximus gözlemini.

Artemis omuzlarını silkti. “Rahatsız olmam bana bir fayda sağlar mıydı ki? Hanımların genelinin sahip olmadığı başka yeteneklerim var: daha önce de söylediğim gibi yüzmeyi biliyorum ve bir silahla ateş edebiliyorum. Bir kasapla onu doğduğuna piş-

man edecek kadar pazarlık yapabilirim. Nasıl sabun yapılacağını biliyorum. Alacaklıları kapıdan kolayca def etmenin yolunu da buldum. Giyimde kuşamda tamir işini becerebiliyorum ancak işleme yapamıyorum. Bir at arabasını kullanabilirim ancak at binmeyi beceremem. Lahana ve havuç yetiştirmeyi bilirim ve hatta onlardan güzel bir çorba bile pişirebilirim ama gül yetiştiriciliği hakkında en ufak bir fikrim yoktur.”

Maximus bu anlatım karşısında yumruklarını sıkıyordu. Hiçbir beyefendi el bebek gül bebek büyüttüğü kızını, bir hanımefendi olmak için gereken en temel eğitimi vermeden yetiştirmemeliydi.

“Ama buna rağmen siz yine de Ashridge Kontu’nun torunusunuz.”

“Evet.” Cevabı kısa ve özdü. Maximus o anda hassas bir noktaya temas ettiğini anladı.

“Bunu hiçbir zaman dile getirmediğiniz. Akrabalığınız bir sır mı yoksa?”

“Hayır, değil.” Artemis burnunu kıvrarak konuşmaya devam etti. “En azından benim için değil. Büyükbabam beni hiçbir zaman sahiplenmedi. Babam annemle evlendiği zaman araları açılmış ve görünüşe göre inatçılık kanımızda var.”

Maximus kendi kendine homurdandı. “Büyükbabanızın sizi hiçbir zaman sahiplenmediğini söylüyorsunuz. Kardeşinizi sahiplendi mi peki?”

“Kendince evet.” Artemis yanındaki tazılarla yürümeye devam ediyordu. Maximus o anda eğer genç kadının bir yayı ve sırtında bir ok torbası olsaydı, adını aldığı tanrıçanın portresi için poz verebileceğini düşündü. “Apollo gelecekteki vârisi olduğu için, büyükbabam onun eğitiminin önemli olduğunu düşünmüş olmalı. Apollo’nun Harrow’daki okul eğitiminin parasını ödemiştir. Apollo büyükbabanızı bir iki kez gördüğünü bile söyler.”

Maximus sert bir nefes aldı. “Siz büyükbabanızı hiç görmediniz, öyle mi?”

Artemis başını salladı. “Bildiğim kadarıyla hayır.”

Maximus’un kaşları çatıldı. Aileyi terk etmek hiç bilmediği bir şeydi. Böyle bir şeyi, sebebi ne olursa olsun, yapmayı asla düşünemezdi.

Maximus genç kadına iyice yaklaşarak yüzüne baktı. “Onunla... şey olduğunda... iletişime geçmeyi denediniz mi?”

“Annem ölüm döşeğinde yatıp da Apollo gözaltına alınırken, hepimiz oldukça çaresiz durumda kaldığımızda mı?” Artemis burnundan soludu.

“Tabii ki denedim. Yazdığım mektupların hiçbirine cevap vermedi. Annem kuzeni Brightmore Kontu’na yazmamış olsaydı ne yapardım, bilemiyorum. Tamamen parasız kalmıştık, babam yaklaşık bir yıl önce ölmüştü, annem ölüm döşeğindeydi ve Thomas da nişanımızı bozmuştu. Herhalde sokağa düşmekten başka çarem kalmazdı.”

Maximus aniden durdu. “Nişanlıydınız.”

Artemis iki adım daha ilerledikten sonra Maximus’un artık yanında yürümediğini fark etti. Omuzunun üzerinden dönüp erkeğe baktı, dudaklarında yine o gülümseme olmayan bükülüş vardı. “Benim hakkımda bilmediğiniz bir şey mi buldum yoksa?”

Maximus sessizce başını salladı. Neden? Bunu neden düşünememişti? Dört yıl önce yirmi dört yaşında olmalıydı. O zamanlar elbette ki talipleri olacaktı.

“Şey, aslında çok da üzülmemeliyim,” diye karşılık verdi Artemis. “Nişanımızı henüz kimseye duyurmamıştık, böylesi daha iyi olmuştu: ahlaksız biri gibi görünmeden nişanı gizlice bozmak onun için daha kolaydı.”

Maximus genç kadının yüzündeki ifadeyi görmemesi için, başını başka yöne çevirdi. “Kimdi?”

“Thomas Stone. Kasaba doktorunun oğluydu.”

Maximus küçümseyen bir ifadeyle güldü. “Size layık biri değil.”

Artemis'in bakışları sertleşti. "Daha önce de nazikçe dile getirdiğiniz gibi, babam ipe sapa gelmez fikirleriyle ünlüydü. Üstelik kayda değer bir drahomam da yoktu. Bu yüzden çok seçici davranmam mümkün değildi. Ayrıca," dedi yumuşayan sesiyle, "Thomas oldukça tatlı biriydi. Bana her zaman papatya ve menekşeler getirirdi."

Maximus ona inanmaz gözlerle bakıyordu. Bir tanrıçaya böylesine gündelik çiçekler vermek de neyin nesiydi? Hangi aptal böyle bir şey yapardı? Ona kalsa, zambak ve şakayıkları, her renk ve kokudan gülleri genç kadının başından aşağıya dökerdi.

Menekşeymiş, peh.

Maximus sinirle başını salladı. "Ama sonradan onları da getirmekten vazgeçti, öyle değil mi?"

"Evet." Genç kadının dudakları büküldü. "Ashına bakarsanız, Apollo'nun tutuklandığını duyar duymaz vazgeçti."

Maximus bir adım yaklaşarak genç kadının yüzünde pişmanlığa benzer bir ifade, onu kırabilecek bir şey aradı. Yoksa doktorun oğluna âşık mı olmuştu?

"Sesinizde acıya benzer bir şey mi duyuyorum?"

"Beni güneşi bile sevdiğinden daha çok sevdiğini söylemişti," diye karşılık verdi Artemis, külden daha kırılgan ve kuru bir sesle.

"Ah." Maximus, ormanın gölgesinden pırıl pırıl güneşe çıktıkları sırada başını yukarı kaldırıp baktı. O adam, kendi adını kurtarmayı başarmış olsa bile hem aptalın hem de sahtekârın tekiydi. Üstelik kim olsa bu kadının güneşe değil, aya bağlı olduğunu anlayabilirdi. "Keşke elimde olsa da o adamın zavallı hayatının geri kalanını bir daha güneş yüzü görmeden yaşamasını sağlayabilsem."

Artemis durup ona baktı. "Bu söylediğiniz çok romantik bir şey."

Maximus başını iki yana salladı. "Ben romantik bir erkek değilim, Bayan Greaves. Gerçekten kastetmediğim şeyleri söylemem. Bunu bir zaman kaybı olarak görürüm."

“Öyle mi?” diye sordu Artemis ona tuhaf bir ifadeyle bakarak. Sonra da iç geçirerek başını evin olduğu yere çevirdi. “Artık ormanın içinde değiliz, öyle değil mi? Gün neredeyse başlamak üzere.”

Maximus eğildi. “Gerçekten de öyle. Miğferinizi takın, Leydi Ay.”

Artemis çenesini havaya kaldırdı. “Siz de öyle.”

Maximus başını onaylarcasına eğip bir daha dönüp bakmadan uzaklaştı. Ama içinden durumun farklı olmasını dilemeden edemedi. Silahlarını bir kenara bırakıp birlikte her daim ormanda olabilmenin bir yolunu bulabilmelerini diliyordu.

Ancak bu da son derece tehlikeli bir düşünceydi.

Sekizinci Bölüm

Kral Herla'nın düğün hediyesine çok sevinen Cüceler Kralı, eğlence bitip de misafirlerin dağılmaya başlamasıyla birlikte dostuna kar beyazı bir av köpeği hediye etti.

"Avlanmayı sevdiğinizi biliyorum," dedi Cüceler Kralı. "Bu av köpeği eyerinizde olduğu sürece okunuz hedefini asla şaşmayacaktır. Ancak hiçbir zaman köpek kendi isteğiyle aşağıya sıçramadan atınızdan inmemeniz gerektiğini de unutmayın. Böylelikle her daim güvende olursunuz."

Kral Herla Efsanesi'nden

Artemis saat on biri gösterdiği sırada Penelope'nin odasına girdiğinde makyaj masasının aynasının önünde oturan kuzeninin başını bir o yana bir bu yana çevirerek saçını incelediğini gördü.

"Bu yeni tarz hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Penelope. Yüzünü çevreleyen kıvrırcık bukleler, incilerle süslenmişti. "Bu Blackbourne'un fikriydi ancak ben bu modelin yüzüme yakışıp yakışmadığından pek emin değilim."

Blackbourne odanın diğer köşesinde Penelope'nin çoraplarını hazırlamakla meşguldü ve hanımının konuşmalarını açıkça duyabiliyordu. Gerçi bu durum Penelope'nin pek de umurunda değildi. "Ben beğendim," dedi Artemis samimiyetle. "Oldukça şık, aynı zamanda da modern olmuş."

Penelope'nin yüzü güzel ve birçok insanın hiç görmediği gerçek gülüşüyle aydınlanmıştı. Artemis bir an için Wakefield'in bu gülüşü daha önce hiç görüp görmediğini merak etti. Bu düşünceden kurtulmak istercesine başını salladı. "Şalını ister misin?"

"Sanırım sen daha önce dışarıya çıktın," dedi Penelope buklelerinden birine dokunarak.

"Evet. Bon Bon'la gezintiye çıktım."

"Ben de Bon Bon'un nerede olduğunu merak etmiştim." Penelope aynada kendi kendine gülümsedi. Belli ki saçından memnun kalmıştı. "Hayır, şalı burada bırakıp daha sonra üşürsem Wakefield ya da Scarborough'dan gelip benim için almalarını isteyeceğim."

Omuzunun üzerinden Artemis'e sırtarak baktı.

Artemis başını salladı, kuzeninin dükleri getir götür işleri için kullanacak olması ona ilginç geliyordu. "Başka bir şey yoksa inelim mi?"

"Evet." Penelope eliyle son kez saçına dokundu. "Ah, bekle. Bir şey daha vardı..." Pelham Malikânesindeki kısa süreli kalışları esnasında makyaj masasının üzerindeki yerlerini alan mücevherlerin, yelpazelerin, eldivenlerin ve diğer yayıntıların arasında bir şey aramaya koyuldu. "Hah, buldum işte. Bir şey unuttuğumu biliyordum. Bu, bu sabah saat sekiz civarında özel bir ulakla senin için bırakılmıştı. Çok saçma. O kadar erken saatte kim birine haber gönderir ki?"

Penelope elindeki kırışmış mektubu Artemis'e uzattı.

Artemis mektubu alarak başparmağının tırnağıyla mührünü açtı. Penelope'yi mektubu geç teslim ettiği için azarlamasının bir anlamı yoktu. Kuzeni uslanmak bilmez, düşüncesizin tekiydi, özellikle de kendisiyle ilgili olmayan konularda. Artemis ucuz kâğıda dökülmüş kelimeleri ardı ardına telaşla okurken, bir anda mektubun, uzun zaman önce kötü bir şey olduğu tak-

dirde kendisine haber ulaştırmayı için Bedlam'da rüşvet verdiği gardiyandan geldiğini fark etti.

Kardeşiniz... ölüyor... hemen gelin.

Ölüyor.

Hayır, bu doğru olamazdı. Tam da onu oradan çıkarmanın bir yolunu bulmuşken, mümkün değildi.

Ama Artemis bu riski göze alamazdı.

“Penelope.” Artemis elindeki mektubu dikkatle katlayıp parmak uçlarının arasında ufaladı. Elleri titriyordu. “Penelope, benim Londra'ya dönmem gerekiyor.”

“Ne?” Penelope aynada burnunu inceliyordu. Üzerine biraz pirinç pudrası sürmeyi ihmal etmedi. “Saçmalama. Ev partisi nereden baksan daha bir buçuk hafta devam edecek.”

“Apollo çok hasta. Ya da...” Artemis titrek bir nefes aldı. “... onu yeniden dövmüş olmalılar. Yanına gitmeliyim.”

Penelope, aynı yeni bir gece elbisesi aldığında kol kenarını süsleyen dantelleri beğenmediğinde yaptığı gibi, derin bir iç çekti. “Artemis, bak canım. Sana defalarca... kardeşini artık unutman gerektiğini söyledim.” Kardeş kelimesini telaffuz etmenin bile kendisi için ne kadar zor olduğu belliydi. “Sen ona artık yardım edemezsin. Onun rahat etmesini istemen çok insani bir durum, bunu biliyorum ancak sana şunu sormama izin ver: akıl sağlığı yerinde olmayan bir canavarı rahat ettirmek ne derecede mümkün olabilir ki?”

“Apollo ne hasta ne de bir canavar,” diye karşılık verdi Artemis gergin bir sesle. Penelope'nin hizmetçileri hâlâ odadaydılar. Kulakları yokmuş gibi davransalar da Artemis hizmetçilerin her şeyi ne kadar iyi duyabildiklerini biliyordu. Küçük düşmenin kendisini alt etmesine izin vermeyecekti. Apollo'nun ona ihtiyacı vardı. “Yanlışlıkla suçlandı.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun, canım,” dedi Penelope nazik olmak istercesine, Artemis'in bundan hiç şüphesi yoktu.

Ama yine de kuzenine bağırmmamak için kendini zor tuttu. “Babam kardeşin ve hatta senin için elinden geleni yaptı. Şimdi o zavallı deli için ısrarla uğraşman pek de müteşekkir bir davranış sayılmaz, öyle değil mi? Bundan daha iyisini yapabileceğinden eminim.”

Artemis odadan koşarak çıkmak istedi. Penelope’nin alı şılmış sözlerini onun yüzüne çarpıp bütün bu sahteliğe bir son vermek istiyordu.

Ama bunun Apollo’ya bir faydası olmayacaktı.

Hâlâ amcasının yardımına ihtiyacı vardı. Eğer şimdi gider de Penelope’yle Brightmore Kontunun korumasından çıkarsa, Apollo’ya ulaşabilirdi belki ancak onu Bedlam’dan çıkaramazdı. Bu ancak nüfuzlu bir erkeğin yapabileceği bir şeydi.

Hatta belki de *sadece* Wakefield Dükü’nün yapabileceği bir şeydi.

Evet. Yapması gereken şey buydu. Apollo’nun yanına gidemek onu öldürse bile, burada, ev partisinde kalıp Dük’ü kendisine yardım etmesi için *ikna* etmeliydi. Apollo’ya yardım etmesi için onu zorlamalıydı. Gerekirse St. Giles Hayaleti’nin sırrını evlerin çatılarından haykırırdı.

Ne de olsa artık gerçekten de kaybedebileceği bir şey kalmamıştı.

Maximus o gün misafirleri ile öğle yemeğindeydi. Pelham Malikânesi’nin büyük salonunda, uzun maun masanın başında otururken hayatında belki de ilk kez öncelik sırasına göre yemek zorunda olmamayı diledi. Düklere masanın başında oturma hakkını veren ve düşük statülü refakatçilerinin de masanın en sonuna oturmasını emreden protokol kurallarına lanet ediyordu. Söz konusu düşük statülü refakatçilerden biriyle sohbet etmek istese neredeyse bir güvercin göndermesi gerekecekti. Tabii ki böyle bir şeyi yapmasına olanak yoktu. Bayan Greaves’in yüzündeki ani

kızarıklığın, telaşlı el kol hareketlerinin ve güzel gri gözlerindeki çaresiz bakışın sebebi her neyse... bütün bunlar onu aslında hiç ilgilendirmiyordu.

Ya da en azından ilgilendirmemeliydi, çünkü Maximus o anda yanında oturan misafirinın sohbetini takip etmekle güçlük çekiyordu.

Gerçi Leydi Penelope'yi anlamak hiçbir zaman kolay değildi.

Konuşurken kirpikleri uçuşuyordu sanki. "Bayan Alvers'e de dediğim gibi, çikolatanın saat dörtten sonra yenilmesi mümkündü ama içmek, üstelik yanında salatalık turşusuyla buna imkân yok ve doğru bir şey de değil. Siz de benimle aynı fikirde değil misiniz, Ekselansları?"

"Saat dörtten önce ya da sonra olsun, çikolata hakkında pek bir fikir edindiğim söylenemez," diye karşılık verdi Maximus kuru bir sesle.

"Gerçekten edinmediniz mi, Wakefield?" diye sordu solunda oturan Scarborough. Yüzünde şoka uğramış bir ifade belirmişti. "Bence bu içler acısı bir durum, lütfen üzerinize alınmayın ama..."

"Alınmadım zaten," diye mırıldandı Wakefield şarabından bir yudum almadan hemen önce.

"Ama görgülü insanların hepsi çikolata hakkında bir fikre sahiptirler," diye sürdürdü konuşmasını yaşlı adam, "hatta başka içeceklerle ne zaman ve yanında hangi yiyeceklerle tüketilmeleri gerektiği zamanlar hakkında da bilgi sahibi olmalılar. Leydi Penelope bu konuda fikrini belirtmekle çok düşünceli davranıyor."

Maximus kaşını kaldırarak rakibine baktı. Gerçekten de adam bu turu yüz ifadesini biraz olsun bile değiştirmeden böylesine saçma sapan bir konuda yerinde bir saptama yaparak kazanmıştı. Dahası... Leydi Penelope'nin yüzüne yakından baktı ve beklediği şeyi görünce de sessiz bir iç çekti. Leydi tatlı sözlere bürünmüş yemi, kancayı, ipi ve ağ kurşunuyla birlikte yutmuştu. Maximus kadehini belli etmeden yaşlı adama kaldırdı.

Scarborough da ona göz attı.

Leydi Penelope o sırada gösterişli dekoltesini önündeki balık dolu tabağın içine yaslayarak ciddi bir ifadeyle Scarborough'ya eğildi. "Benimle hemfikir olduğunuza çok memnunum, Ekse-lansları. Belki inanmayacaksınız ama Artemis daha geçen hafta çayını içerken fincanının mavi veya *kırmızı* desenli olmasını zerre kadar önemsemediğini söyledi!"

Scarborough keskin bir nefes aldı. "Ne demezsiniz!"

"Evet." Leydi Penelope bu korkunç etiket ihlalini de ortaya attıktan sonra rahatlamış bir vaziyette arkasına yaslandı. "Bende her ikisinden de var tabii ancak *kırmızı* desenli fincanda kah-venin dışında herhangi bir şeyi ikram etmem söz konusu bile olamaz. Gerçi bazen," diye konuşurken Scarborough'ya fingirdek bir bakış atmayı da ihmal etmedi, "bazen mavinin içinde çikolata ikram ettiğim de olmuyor değil."

"Sizi gidi yaramaz sizi," diye takıldı ona yaşlı Dük.

Maximus bu duydukları karşısında sesli bir iç çekse de hiç kimse bunu fark etmedi. Evlendiği zaman tahammül etmek zorunda kalacağı sohbet gerçekten de bundan mı ibaret olacaktı? Düşünceli bir halde kadehinin içine baktı ve sonra da bakışlarını, masanın sonunda Bay Watts'ın söylediği bir şeye fazlasıyla sesli gülen Bayan Greaves'e kaydırды. O kadının sohbetinden asla bıkmayacakmış gibi hissediyordu. Bu düşünce onu rahatsız etti. Bayan Greaves'i düşünmemeliydi bile. Özenle kurduğu hayatının içinde ona yer yoktu.

"Sanırım zavallı Artemis'i ayıplamamam gerekir," diye konuşmasını sürdürdü Leydi Penelope düşünceli bir tavırla. "Ne de olsa onda benim sahip olduğum görgü ya da hassasiyet mevcut değil."

Maximus neredeyse burnundan soluyacaktı. Görgü denilen şey, içinde çikolatanın ikram edildiği porselenle belli oluyorsa,

Bayan Greaves'in gerçekten yetersiz olduğunu söyleyebilirdi belki ama Maximus bunun doğru olmadığını da biliyordu.

Yeniden masanın ucuna baktığında, Bayan Greaves'in Bay Watts'ın söylediği bir şeyi daha iyi duyabilmek için başını ona doğru eğdiğini gördü. O anda içinden geçen şey, adamı oturduğu sandalyeden iterek kaldırmak oldu. Bakışları kısa bir an için karşılaştınca genç kadının da kendisine nispet yaparcasına baktığını gördü. Dudakları, başını çevirmeden hemen önce acıyla bükülmüştü sanki.

Bir sorun vardı. Duygularını belli ediyordu genç kadın.

Maximus şarabını yudumlayıp meseleyi anlamaya çalıştı. Onu bu sabah ormanda gördüğünden bu yana henüz birkaç saat geçmişti. O zaman da her zamanki gibi meydan okuyan bir tavrı vardı, zayıflıktan eser yoktu. Yemek öncesi eğlencede kadınlarla erkekler birbirinden ayrılmışlardı. Beyler, elleri boş döndükleri bir keklik avına çıkmışlardı ve kadınlar da bir çeşit parti oyununu oynamışlardı. Oyunlar esnasında onu rahatsız eden bir şey mi olmuştu yoksa?

Tatlının gelmesi Maximus'u şaşırtsa da yemeğin bitmek üzere olmasına seviniyordu. Misafirlerinin ayaklandığı sırada Leydi Penelope'nin yanından aceleyle ayrılıp Bayan Greaves'in olduğu yere yürümeye başladı.

Artemis de o sırada onun yanına geliyordu zaten.

"Avınızın iyi geçmiş olmasını dilerim, Ekselansları," dedi Artemis, yemek salonun ortasında buluştukları anda, sesi kupkuruydu.

"Korkunçtu. Eminim ki haberini almışsınızdır," diye karşılık verdi Maximus.

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm," dedi Artemis hızlıca. "Kırsal alanda avlanmaya pek alışkın değilsiniz belki de?"

Maximus gözlerini kırptırdı. Genç kadının ima ettiği şeyi anlamakta güçlük çekiyordu. "Ne?.."

“Ne de olsa,” diye devam etti Artemis bir engerek kayganlığına, “siz çoğu zaman Londra’da avlanıyorsunuz, öyle değil mi?”

Yakınlarında dolanan Bay Watts, Artemis’in sözlerini duyunca şaşkınlıkla gülümsedi. “Tanrı aşkına, siz ne demeye çalışıyorsunuz, Bayan Greaves?”

“Bayan Greaves belli ki benim parlamentodaki görevlerime atıfta bulunuyor,” diye cevap verdi Maximus sıkılı dişlerinin arasından.

“Ah,” Bay Watts’ın kaşları düşünceli bir tavırla çatılmıştı. “Bir parlamenterin çalışmalarını avlanmaya benzetilebilirsiniz sanırım ama yine de Bayan Greaves, umarım açık sözlülüğümü bağışlarsınız. Bunu bu şekilde ifade etmenin tuhaf olduğunu söylemeden edemeyeceğim.”

“O zaman iyi ki Dük’ün parlamentodaki görevini kastetmemişim,” dedi Bayan Greaves hemen. “Londra derken Londra’yı, hatta sokaklarını kastettim.”

Bu sözler karşısında irkilen Bay Watts’ın yüzündeki belli belirsiz gülümseme de tamamen kayboldu. “Eminim ki Dük’ü Londra sokaklarında sık sık görüldüğünü ima ederek hakaret etmeye çalışmıyorsunuz,” diyen Bay Watts’ın yanakları al al olmuştu, belli ki sokaklar deyince aklına bir sürü çağrışım düşmüştü. “Ancak şunu bilmelisiniz ki...”

Maximus, zavallı adamı içinde bulunduğu durumdan kurtarmaya karar verdi. “Bayan Greaves bunları yanlışlıkla söyledi, Watts.”

“Öyle mi dersiniz, Ekselansları?” Genç kadın çenesini meydan okurcasına havaya kaldırmış olmasına rağmen gözlerinde çaresiz ve savunmasız bir parıltı gördü Maximus. Bu öyle bir parıltıydı ki Maximus onu aynı anda hem tutup sarsmak hem de korumak istiyordu. “Yanlışlıkla söylediğimi sanmıyorum. Ama siz yine de bu tartışmaya son vermemi istiyorsanız, beni durdurmak için tam olarak ne yapmanız gerektiğini gayet iyi biliyorsunuz.”

Maximus derin bir nefes alıp kendilerini izleyenlerin varlığını hiçe sayarak düşünmeden konuşmaya başladı. “Neler oluyor?”

“Ekselansları, benim ne için ya da kim için savaştığımı çok iyi biliyorsunuz.” Gözleri ıslıl ıslıldı. Maximus buna inanamasa da kanıt ortadaydı.

Bunlar gözyaşlarıydı. Bir tanrıça asla ağlamamalıydı.

Genç kadının kolunu tuttu. “Artemis.”

Birdenbire yanlarında Kuzen Bathilda belirmişti. “Fontaine Manastırı’nın kalıntılarını görmek üzere bir gezi yapmayı düşünüyoruz, Maximus. Eminim ki Bayan Greaves de hazırlanmak isteyecektir.”

Maximus yutkundu, genç kadını bırakmak istememesi çok tuhaftı. Misafirleri dönmüş, onlara bakıyordu ve Leydi Penelope’nin de kaşları hafifçe çatılmıştı. Bay Watts ise oldukça tedirgin görünüyordu. Maximus parmaklarını gevşetip bir adım geriye çekilerek başını eğdi. “Bayan Greaves. Kuzen Bathilda. Yarım saat sonra buluşmaya ne dersiniz? Evin güney terasında? Sizlere kalıntılarda eşlik etmekten memnuniyet duyacağım.”

Bu sözlerinin üzerine de arkasını dönüp uzaklaştı.

Artemis, misafirler evden çıkıp eski manastırın kalıntılarını görmek üzere harekete geçtikleri sırada Bayan Picklewood’un endişeli bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Yaşlı kadın yürürken, Artemis’i Leydi Phoebe ile eşleştirmeyi ihmal etmemişti. Önlerinde Leydi Penelope, sağında Dük Wakefield, solunda da Dük Scarborough olduğu halde ilerliyorlardı. Artemis gözlerini güneşe karşı kısarak Wakefield’in geniş sırtını izledi. Bayan Picklewood’un olası bir skandalı engelleme çabalarını anlayışla karışılıyordu ancak diğer kadının tedirginliğinin Artemis’i kendi misyonundan uzaklaştırmasına izin veremezdi.

Apollo ölüyordu.

Bu düşünceyle attığı her adımda bütün bedeni sarsılıyordu. Kardeşinin yanına koşmak, onu kollarına alıp yaşayacağı son anları onun yanında, onunla birlikte geçirmek istiyordu.

Ama bunu yapması imkânsızdı. Planına sadık kalması gerekiyordu.

Penelope başını geriye atıp gülünce şapkasının kurdelesini rüzgârda uçuşturdu.

“İkisini birden parmağında oynatıyor, öyle değil mi?” diye sordu Phoebe sakın bir sesle.

Artemis gözlerini kırptırdı, karanlık düşüncelerinden zorlukla sıyrıldı. “Öyle mi dersiniz? Ben Wakefield’in hep kendine karşı dürüst olduğunu sanırdım. Eğer uzaklaşmak istese, arkasına bile dönüp bakmadan gider diye düşünüyorum.”

“Belki öyledir,” dedi Phoebe, “ancak ağabeyimin şu anda istediği şey Penelope. Bazen onun durup gerçekte neyin peşinden gittiğini düşünmesini isterdim.”

“Durup düşünmediğini nereden biliyorsunuz?” diye sordu Artemis.

Phoebe ona bir bakış attı. “Düşünmüş olsaydı, Penelope’yle ne kadar uyumsuz olduklarını fark etmez miydi?”

“Sanki bunu önemsiyormuş gibi varsayımda bulunuyorsunuz.”

Artemis bir an için düşünmeden konuşup genç kızı kırdığını düşündü. Fakat sonra Phoebe başını yavaşça iki yana salladı. “Unuttuğunuz bir şey var. Dışından çok sert görünüyor olabilir ancak özünde ağabeyim dışarıdan görüldüğü kadar soğuk biri değildir.”

Artemis bunu zaten biliyordu. Maximus’un Phoebe’ye bakarken takındığı ifadeyi, şarkı söylerken o güzel dudaklarının aldığı şekli görmüştü. Annesinin eğlence parkında ve köpeklerle birlikte ormanda gezinirken nasıl biri olduğunu anlamıştı. Buzun altında yatan o yaşayan ve nefes alan erkeği tanımıştı.

Ama şimdi onun hakkında böyle şeyler düşünmek istemiyordu. Maximus'a karşı hissettiği yakınlığı bir kenara bırakıp onu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmalıydı.

Keşke bunun bir yolunu bulabilse.

Adımlarını, Phoebe'yle birlikte önlerindeki üçlüye yaklaşacak kadar hızlandırmaya çalıştı. Manastır kalıntılarına, bomboş gökyüzüne uzanan gri taşlardan oluşan kemerlere yaklaşmışlardı.

"Biliyor musunuz?" diye döndü Phoebe'ye Artemis, diğer üçlünün duyacağı şekilde. "Geçen gün de böyle soğuk bir erkekle tanışmıştım. St. Giles Hayaleti'nin de kalbi bir buz saçağından farksız. Aynı ağabeyiniz gibi, aslına bakarsanız. Bu karşılaştırmanın daha önce yapılmamış olmasına çok şaşırdım, çünkü birbirlerine çok benziyorlar. Yani hemen hemen. St. Giles Hayaleti'nin yanında Dük aslında biraz daha korkak biri gibi görünüyor."

Önlerinde yürüyen Wakefield'ın sırtı gerilmişti.

"Artemis..." diye söze başladı Phoebe, sesinde hem şaşkınlık hem de dehşet vardı.

"Ah! İşte geldik!" diye seslendi Bayan Picklewood o sırada.

Artemis arkasına dönünce Bayan Picklewood'un hemen arkalarında olduğunu gördü. Gözleri kısıldı. Bu kadın yaşına göre oldukça hızlı hareket edebiliyordu.

"Şimdi, Ekselansları," dedi Bayan Picklewood neşeli bir sesle Scarborough ile konuşarak. "Bir zamanlar sevgili kuzenim, rahmetli düşese bu manastır hakkında son derece ilginç hikâyeler anlattığınızı duymuştum. Belki de hafızamı tazelememe yardımcı olabilirsiniz?"

"Sizin hafızanız, Bayan Picklewood," diye söze girdi Scarborough nezaketle eğilerek, "ustura kadar keskindir."

"Ah ama siz yine de bize o bir hikâye anlatın lütfen," dedi Penelope ellerini çırparak.

"Pekâlâ ama benim hikâyem oldukça uzundur, Leydim," diye karşılık verdi ona Dük. Cebinden büyükçe bir mendil çıkarıp

bir zamanlar manastırın duvarına ait olduğu belli büyük bir taş parçasının tozunu sildikten sonra kumaş parçasını taşın üzerine yaydı. “Lütfen. Buyurun oturun.”

Artemis dışındaki tüm hanımlar kendilerine oturacak bir yer buldular. O ise ayakta durmayı tercih ediyordu. Hanımlara eşlik eden uşaklar ve hizmetçiler de yanlarında getirdikleri şarap ve minik kekleri sepetlerden çıkarıp ikram etmeye koyuldular.

“Başlayalım o halde,” dedi Scarborough, dramatik bir poz takınarak. Ayaklarını yana açıp elinin birini yeleğinin düğmeleri arasına yerleştirdikten sonra diğer eliyle de manastırın kalıntılarına doğru uzatmıştı. “Bir zamanlar burası, sessizlik yemini etmiş rahipler tarafından kurulmuş, ihtişamlı bir manastırmış...”

Artemis, Scarborough’nun sözlerini dinlemiyordu. Bir araya gelmiş grubu bir süre ilgisizce izledikten sonra misafirlerin etrafından dolanıp yürümeye başladı. Bayan Jellet’in arkasından geçerken kısa bir an için durdu, sonra da yürümeye devam etti. Niyeti, Penelope’nin yanında duran Wakefield’in yanına gitmekti.

“... genç kız uyandığında, rahiplerin kendisine olağanüstü güzellikte bir yemek hazırlamış olduklarını gördü ancak sessizlik yemini içinde olduklarından dolayı hiçbiri tek bir kelime bile etmiyordu...”

Artemis önüne bakarak dibinde otların yetiştiği bir taş parçasının yanından dikkatle geçtiği sırada, onu görünceye kadar yanında belirmiş olduğunu fark etmemişti.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye homurdandı Wakefield Artemis’in kulağına. Genç kadının kolunu sıkıca kavramıştı.

Artemis akıllı davranarak sessiz kaldı.

Wakefield onu duvarın kısmen yıkılmamış tarafına doğru çekti. Grubun arka tarafındaydılar şimdi, o yüzden de onları fark edenlerin sayısı pek azdı. Bayan Picklewood başını, uzun boyun tüylerini havaya kaldırmış bir bekçi köpeği gibi başını

kaldırıp baktı. Ancak Wakefield yaşlı kadına kötü bir bakış atmakla yetindi.

O andan sonra da diğerlerinin görüş alanının dışına çıkmışlardı.

Ama Dük durmadı. Genç kadını kalıntıların arasından iteleyerek manastırın diğer tarafındaki ağaçlık alana yürüttü. Maximus, ağaçların serin gölgesine vardıklarında nihayet durdu.

“Tanrı aşkına...” Dönüp genç kadının iki kolunu da sertçe kavradı. “Neler oluyor böyle?”

“O ölüyor,” diye fısıldadı Artemis öfkeyle, erkeğin ellerinin altında tir tir titreyerek. “Penelope onu bana daha erken verecek kadar umursamadığı için, mektup elime geçtiğinde saatler neredeyse öğleni gösteriyordu. Apollo yattığı o cehennem çukurunda ölüyor.”

Maximus’un çenesi gerilmişti. Araştıran gözlerle genç kadının yüzünü süzdü. “Seni bir saat içinde Londra’ya götürebilecek bir araba ayarlayabilirim. Eğer yollar...”

Artemis adamın yüzüne hızlı ve sert bir tokat attı.

Maximus’un başı bu darbeye hafifçe yana döndü ama onun dışında verdiği tek tepki gözlerini kısmak oldu.

Artemis’in göğsü sanki koşuyormuşçasına hızla inip kalkıyordu. “Hayır! Londra’ya *sen* gitmelisin. Onu oradan *sen* çıkarılmalısın. Kardeşimin hayatını *sen* kurtarmalısın çünkü bunu yapmazsan, seni ve o sahte itibarını yerle bir edeceğime yemin ederim. Ben...”

“Seni küçük cadı,” diye fısıldadı Maximus, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Dudaklarını ani ve sert bir hareketle genç kadının ağzına yapıştırdı.

Öpüşünde en ufak bir yumuşaklık yoktu. Artemis’in dudaklarını bir yağmacı gibi ele geçirmişti: sert ve öfkeyle. Bir zamanlar onun buz gibi soğuk olduğunu düşünmüş olsa da, Artemis o buzun şimdi öfkesinin ateşiyle eriyip yok olduğuna şahit oluyordu.

Dilini genç kadının ağzına itti, yanağına değen nefesi ateş gibi bir soluktan ibaretti. Erkeğin dudaklarında şarabın ve gücün tadı vardı ve genç kadın ona titreyerek karşılık verdi. Erkeğin göğsü Artemis'in göğsüne batıyordu ve genç kadının aldığı her ümitsiz nefesle beraber göğüsleri erkeğin yeleğine daha da çok yaslanıyordu. Maximus'ta, genç kadının neredeyse yolunu kaybetmiş bir halde olmasına rağmen, nezaketten ve romantizmden eser yoktu. Artemis kendini erkeğin dudaklarının vahşiliğinde ve öfkesinin tutkusunda kaybederken buldu. Neredeyse her şeyi unutmuştu.

Kendisine ihtiyaç duyan kardeşini tam zamanında hatırladı.

Nefes nefese kalmış bir halde geri çekilirken, erkeğin ellerinin onu kaçmaması için daha da sıkıca tuttuğu sırada doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

Maximus başını eğerek gözlerinin içine baktı. "Ben hiçbir şeyi yapmaya mecbur değilim, Bayan Greaves. Ben bir düküm, sizin kucak köpeğiniz değilim."

"Ve burada, *şu anda*, ben de *Artemis'im*, Bayan Greaves değil," diye karşılık verdi genç kadın. "Söylediğimi yapacaksın çünkü yapmazsan seni tüm Londra'nın maskarası haline getireceğim. İngiltere'den sonsuza kadar sürüleceksin."

Maximus'un gözleri öfkeyle açılmıştı ve Artemis bir an için onun kendisine vuracağından emindi. Fakat onun yerine genç kadını sertçe sarsıp boynunu kapatan ince fuları yere gönderdi.

"Talep etmekten vazgeç. Olmadığın bir şey gibi görünmeye çalışmaktan da vazgeç."

Artemis'in göğsünde hissettiği acı öylesine keskin ve soğuktu ki. Maximus'un onu sözlerle değil de gerçek bir hançerle vurduğunu sandı.

Genç kadını yeniden kendine çeken Maximus, dudaklarını onun açıkta kalmış boynuna bastırdı. Artemis erkeğin uyarıyla keskinleşmiş dişlerinin temasını hissedebiliyordu.

Artemis başını geriye atarak gözlerini kapadı. Dudakları titriyordu. Apollo *ölüyordu*. “Lütfen. Lütfen, Maximus. Bundan sonra seni kışkırtmayacağım. Gölgede kalacak, bir daha asla çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkarmadan göletinde yüzmeyeceğim, seni rahatsız etmeyeceğim, yeter ki bu istediğimi yerine getir. Sana yalvarıyorum. Kardeşimi kurtar.”

Maximus dudaklarını genç kadının boynundan çekti. Kalınların arasından hâlâ o saçma sapan çocuk masallarını anlatan Scarborough’nun sesi duyuluyordu. Artemis, öten bir kuşun sustuğunu fark etti. Ebedi ağaçların hışırtılarını duyuyordu. Ama onu duyamıyordu.

Belki de artık yanında değildi. Belki de sadece bir hayal ürünüydü.

Paniğe kapılmış bir halde gözlerini açtı.

Maximus ona sanki taştan oyulmuş, tamamen ifadesiz bir yüzle bakıyordu. Dudakları, kaşları ve yanakları tamamen hareketsizdi. Gözleri hariç. Onlar da tutkulu bir ateşle yanıyordu, pervasızca ve de derinden. Artemis nefesini tutmuş, bu gözlere bakarken, kendinin ve kardeşinin kaderini bekliyordu.

Bir tanrıça asla yalvarmamalı. Maximus’un o anda aklından geçen tek düşünce buydu. Bunun dışında her şey, kendi statüsü, parti, anlaşmazlıkları bu gerçeğin yanında değersiz kalıyordu. *Bu kadının* asla yalvarmaması gerekiyordu.

Hâlâ genç kadının ağzının tadını dilinde hissedebiliyordu, göğüslerini kendi göğsünde ezmek ve çıplak boynunu açıkta bırakacak şekilde eğmek istediği halde onu bıraktı.

“Pekâlâ.”

Artemis gözlerini kırptırdı, tatlı dudakları az önce duyduğu şeye inanmamışçasına aralanmıştı. “Ne?”

“Yapacağım.”

Maximus gitmek için arkasını dönerken aklında bir plân belirlemeye başlamıştı bile. O anda genç kadının parmaklarını kolunda hissetti. “Onu Bedlam’dan çıkaracak mısın?”

“Evet.”

Belki de bu kararı genç kadının gözündeki yaşları gördüğü anda almıştı. Belli ki bir zaafı vardı, Aşil’in topuğundan bile daha ölümcül bir zaafı bu: genç kadının ağladığını görmeye dayanamıyordu.

Artemis’in gözleri o anda, sanki avuçlarına ayın kendisini bırakmışçasına ışıldıyordu. “Teşekkür ederim.”

Maximus başını eğip oyalanıp yeniden kadının dudaklarının cazibesine yenik düşmeden önce dönüp Pelham Malikânesi’ne yürümeye başladı.

Güneşe çıktığında misafirlerini gördüğüne neredeyse şaşırmıştı. Artemis’le ormanda baş başa geçirdiği zaman sanki onu başka bir dünyaya götürmüş ve gerçekte sadece birkaç dakika sürdüğü halde ona günler boyu süren bir serüven gibi gelmişti.

Kuzen Bathilda ona çatılmış kaşlarıyla bakıyordu. “Maximus! Leydi Penelope bize meşhur manastırı gezdirip gezdiremeyeceğini merak ediyordu. Scarborough bize o zavallı kızın kendini yüzyıllar önce oraya nasıl kapadığını anlattı.”

“Şimdi olmaz,” diye mırıldandı Maximus yaşlı kadının yanından hızla geçerken.

“Ekselansları.” Bathilda ona hiçbir zaman annelik yapmamıştı. Maximus’un annesi, o on dört yaşındayken ölmüştü, artık anne eline ihtiyaç duymadığı bir yaştaydı. Ama Bathilda seyrek de olsa bu ses tonunu kullanarak unvanını telaffuz ettiğinde Maximus onu daima dinlerdi.

Yüzünü yaşlı kadına döndü. “Evet?”

Gruptan biraz ayrı duruyorlardı. “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Kuzen Bathilda kaşlarını çatarak. “Leydi Oddershaw ve Bayan Jellet’in son beş dakikayı seninle Bayan Greaves hakkında

fısıldaşarak geçirdiklerini biliyorum. Hatta Penelope bile yardımcılarına, onu ormana sürükleyecek kadar önemli ne söylemiş olabileceğini merak ediyordur.” Bathilda derin bir nefes aldı. “Maximus, bir skandal yaratmanın eşiğinde olduğunu bilmelisin.”

“O zaman Londra’ya gidecek bir sebebimin çıkması da iyi bir şey, öyle değil mi?” diye karşılık verdi Maximus. “Bir iş meselesinin bekleyemeyeceğinin haberini almış bulunmaktayım.”

“Ne?”

Ancak Maximus’un daha fazla saçma sapan bahane üretecek zamanı yoktu. Artemis haklıysa ve kardeşi gerçekten ölüyorsa, adam can vermeden önce Londra’ya yetişmesi şarttı.

Manastırın bulunduğu yerden uzaklaşır uzaklaşmaz adımlarını hızlandırarak koşmaya başladı. Maximus Pelham’a ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Ahıra uğrayıp iki tane atın hazırlanmasını istedikten sonra koşarak eve girdi. Craven’in merdivenlerin en üstünde durmuş, kendisini izlediğini görmek onu hiç şaşırtmadı.

“Ekselansları epey nefes nefese kalmış. Umarım fazlasıyla hevesli bir hanımın hışmından kaçmıyorsunuzdur?”

“Hafif bir çanta topla, Craven,” diye kısaca yanıtladı onu Maximus. “Ölüm saçmış delinin tekini Bedlam’dan kaçırmak için Londra’ya gidiyoruz.”

Dokuzuncu Bölüm

Kral Herla ve adamları insanlar ülkesine geri dönerken, en nihayetinde güneşi gördükleri sırada bir sürprizle karşılaştılar.

Mağaranın girişini kapatan bir böğürtlen çalılığı, eskiden bereketli arazilerin ve besili sığırların olduğu yerde şimdi tuhaf, dikenli ağaçlardan bir orman duruyordu. Biraz ileride ise büyük bir şatonun harabeleri vardı. Olan biteni öğrenebilecekleri bir köylüyle karşılaşınca kadar yollarına at üstünde devam ettiler. ‘Bizim burada ne kralımız ne de kraliçemiz vardır,’ diye kekeledi köylü.

“En azından Kral Herla ortadan kaybolup da kraliçesi üzüntüsünden öldüğünden beri yok. Bu da, Lordlarım, yaklaşık dokuz yüz yıl önce olmuştur.”...

Kral Herla Efsanesi’nden

Artemis, misafirleriyle manastırın harabelerinin olduğu yerde karşılaşan Dük’ün seslerini duyabiliyordu. Sesler yükselip alçaldı ve sonradan meydana gelen sessizlik, Artemis’in kendim orada, o küçük ormanda, tek başına kalmış gibi hissetmesine neden oldu. Yalnız ve güvende.

Ama o artık hayalperest bir genç kız değildi. Er ya da geç gerçek dünyayla ve misafirlerin geri kalanıyla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu.

Derin bir nefes alarak eliyle saçını düzelitti ve fikrini değış-tiremeden manastıra yürümeye başladı.

Durum o kadar da kötü değildi, en azından Apollo'nun tutuk-landığının ertesi sabahı kadar kötü hiç değildi. O gün tüm köyü geçip kasaptan bir parça et alması gerekmişti. Kasap kapılarını kapatıp Artemis'in dükkânın önünde durduğunu görmemiş gibi davranmıştı. Genç kadın da evine eli boş dönmek zorunda kal-mıştı. Dost bildiğı insanların yüksek sesli fısıltılarıysa kulağında yankılanıp durmuştu.

Artemis ormandan çıktığı sırada misafirler dönüp ona ba-karken, Leydi Oddershaw ve Bayan Jellet hemen kafa kafaya verdiler. Phoebe ise onu gördüğüne sevinmişçesine gülümsedi.

Dostluğun göstergesi gerçek bir gülümsemeydi bu ve binlerce sahte gülüşe bedeldi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Penelope, Artemis yanına ulaştığı sırada. "Ve fuların nerede?"

Artemis yanaklarının ve cırlıçıplak kalmış boynunun kızar-dığını hissetti ama dik durmak dışında yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Elini gelişigüzel bir tavırla boynuna götürünce ucunda zümrüt damla taşının ve Maximus'un yüzüğünün de açıkta olduğunu fark etti. *Maximus bu yüzüğü görmüş müydü?* Eğer gördüyse de bunu belli edecek hiçbir davranışta bulunmamıştı. Artemis her ikisini de elinden geldiğince fark ettirmeden elbi-sesinin yakasının içine soktu. Yüzük sadece bir mühürdü zaten. Londra'da bunlardan çok sayıda vardı. Artemis yüzüğün fark edilmemesi için dua etti.

"Artemis?" diye sordu cevap bekleyen Penelope.

"Püsküllü bir baştankara kuşunu görüp daha yakından bakmak istedim."

"Wakefield Dükü'yle birlikte mi?"

"O da doğaya ilgi duyan biri," dedi Artemis gerçeğı tamamen sadık kalarak.

“Hımm.” Penelope’nin yüzünde şüpheli bir ifade vardı ama o anda Scarborough’nun fısıldadığı bir şey üzerine dikkati dağılmıştı. Misafirler Pelham Malikânesi’ne dönmek üzere eşyalarını toplamaya başlamışlardı.

Phoebe, Artemis’in yanına gitmek istedi ancak Bayan Picklewood elini genç kızın koluna girip onu Bayan Royale’e eşlik etmesi için, yanında götürdü.

Phoebe’nin yüzünden şaşkın bir ifade geçse de nezaketi üstün gelince gülümseyerek Bayan Royale’in koluna girdi.

“Bayan Greaves, benimle yürür müsünüz lütfen?” diye sordu Bayan Picklewood, ricadan çok emre benzeyen bir ses tonuyla. “Patika yolu çok engebeli.”

“Elbette,” diye mırıldandı Artemis, yaşlı kadının koluna girdiği sırada.

“Uzun zamandır sizinle sohbet etme fırsatı bulamamıştık,” diye söze girdi Bayan Picklewood yumuşak bir sesle. Artemis yaşlı kadının kendilerini bilerek bu mevkiye yerleştirdiğinden emindi. “Kır partisinden zevk aldığınızı umarım?”

“Evet, efendim,” diye karşılık verdi Artemis büyük bir ihtiyatla.

“Güzel, güzel,” diye mırıldandı Bayan Picklewood. “Çoğu zaman insanların bu kır partilerine gelip de, nasıl desem, *yüksek prensiplerini* Londra’da bırakmaları beni tedirgin ediyor. İnanmazsınız belki ama ne kadar çok skandalın yaşandığını ben bilirim, hayatım!”

“Ah?” Artemis her ne kadar bu tür imalara karşı bağışık kazanmış olduğunu düşünse de Bayan Picklewood sevdiği biri olduğu için, yaşlı kadının düşüncelerini önemsiyordu. Söyledikleri kulaklarına kadar kızarmasına neden oldu.

“Ah, evet, evet canım,” diye sürdürdü Bayan Picklewood sözlerini aynı yumuşaklıkla. “Ve tabii ki her zaman olduğu gibi bu tür dedikodulara karışanlar en masum zavalıcıklardır. Çünkü evli bir kadın özellikle de unvan sahibi biriye her istediğini

yapmakta serbesttir. Ama saygıdeğer bir genç kızın, unvanı ya da sosyete de herhangi bir ağırlığı da yoksa, çok ama çok dikkatli olması gerekir.”

Bayan Picklewood konuşmasına, önlerine çıkan bir kaya parçasının etrafından dolanırlarken ara verdi. “Ve tabii ki evlenmemiş bir hanımın *uygunsuz* kaçabilecek herhangi bir davranışta bulunması da sınırları aşan bir durumdur. Özellikle de bu davranış, sahip olduğu tek pozisyonu da kaybetmesine neden olacak cinsten ise.”

“Anlıyorum,” dedi Artemis gergin bir sesle.

“Gerçekten anlıyor musunuz, canım?” Bayan Picklewood’un sesi nazik olsa da altındaki demir sertliğini sezmek imkânsızdı. “Böyle bir durumda ayıplanan tarafın erkeklerin değil de daima hanımların olması ne yazık ki dünyanın bir numaralı kuralıdır. Aynı zamanda genel anlamda ne kadar onurlu olsalar da düklerin de genç ve evlenmemiş hanımları alçakça emellerine alet etmek için gizli saklı yerlere götürmesi de ne yazık ki bu dünyanın bir kuralıdır. Sakın ümitlenmeyin.”

“Tabii.” Artemis sakince nefes alıp sesinin titrememesine özen gösteriyordu. “Anlıyorum.”

“Başka türlüünün mümkün olmasını dilerdim,” dedi Bayan Picklewood sessizce iç geçirerek. “Gerçekten. Ama sanırım bizim gibi hanımların bu hayatta bir işe yaramanın ötesine geçmelerine imkân ve ihtimal yok. Başka türlü düşünenlerin birçoğunun başına olmadık işler gelmiştir.”

“Bizim gibi hanımların?”

“Evet, tabii, canım.” Bayan Picklewood’un sesi teselli etmek istercesine çıkmıştı. “Benim beyaz saçlarımla ve yüzümdeki çizgilerle doğduğumu mu sanıyorsunuz? Bir zamanlar ben de sizin gibi genç ve alımlı bir kızdım. Sevgili babam kâğıt oyunlarını çok severdi. Ama ne yazık ki bunu hiçbir zaman çok iyi becerememiştir. Bana birçok teklifle gelen taliplerim olmuştu ama anlaşılamaya-

cağımızı düşünerek Florence teyzemin yanında yaşamaya karar verdim. Ne yazık ki fazlasıyla titiz ve yaşlı bir hanımdı ama yine de yumuşacık bir kalbi vardı. Florence teyzemden sonra ağabeyimin evine yerleştim. Kan bağının aradaki sevgiyi derinleştirdiğini düşünebilirsiniz ama bu ağabeyimle benim için geçerli değildi. Belki de birbirimize duyduğumuz düşmanlık yengemin de çabalarıyla daha çok derinleşmiştir. Bir kuruşu harcamadan önce kırk kere düşünen biri olduğu için, evde fazladan bir karnın doyurulmasına hiçbir zaman razı olmadı. Teyzemin yanına dönmek zorunda kaldım. Ondan sonra da...”

Pelham Malikânesi'ne varmak üzereydiler. Bayan Picklewood durup gözlerini hüzünlü bir ifadeyle muhteşem evin üzerinde gezdirdi. “Gerisini zaten biliyorsunuz. Zavallı Mary düğ koca-sıyla birlikte öldü. Evet. İlişkimiz mesafeliydi. Oldukça mesafeli hem de. Ama Mary ve ben genç kızlığımızda çok yakın iki arkadaşlık ve meydana gelen trajediyi duyduğumda da hemen çıkıp geldim. Başlarda avukatların ve işadamlarının etrafta dolandıkları zaman bir süreliğine birinin beni evden kovacağını düşünürdüm. Hero ve Phoebe'yi yetiştirecek başka birilerinin bulunacağını. Ama Maximus yeniden konuşmaya başlayınca bu konu da kapanmış oldu. On dördünde bile bir düğ olarak bir sürü yetki ve sorumlulukları vardı. Annesiyle birbirimize yazdığımız mektupları gösterdiğimde kız kardeşleri yetiştirecek kişinin ben olacağıma karar verdi.”

Bayan Picklewood durup derin bir nefes aldığı anda iki hanım da eve baktılar.

Artemis diğer kadına döndü. “Yeniden konuşmaya başladığınızı söylemişsiniz?”

“Hımm?” Bayan Pinklewood gözlerini kırıştırdı. “Ah, evet. Birçok kişinin şimdi bunu hatırlayacağını sanmıyorum ama anne babasının ölümü onu öylesine derinden etkilemişti ki, yaklaşık iki hafta boyunca hiç konuşmamıştı. Onu muayene etmeye gelen

doktor bozuntularından beyninin yaşadığı travmadan zarar gördüğünü söyleyip bir daha konuşmayacağını iddia edenler oldu. Tabii bu çok büyük bir saçmalıktı. Aklını başına toplaması için sadece biraz zamana ihtiyacı vardı. Akli da tamamen yerindeydi. Sadece fazlasıyla hassas bir çocuktü.”

Kendine geldiğı zaman artık çocuk olmaktan çıkmış ve Wakefield Dükü'ne dönüşmüş bir çocuk, diye düşündü Artemis. “Onun için korkunç bir deneyim olmalı.”

“Evet, öyleydi,” dedi Bayan Picklewood lafı dolandırmadan. “Onların cinayetine tanık olmuştü, biliyor musunuz? Ve bu da böylesine duygusal bir delikanlı için korkunç bir şok olmalı.”

Artemis yaşlı kadını düşünceli gözlerle süzüyordu. *Duygusal,* Artemis'in Dük'ü tarif etmek için kullanacağı bir kelime olamazdı. Ama belki de yaşadığı o korkunç trajediden önce farklı bir insandı?

“Aman Tanrım!” diye bağırdı o anda Bayan Picklewood. “Konudan çok uzaklaştım. Özür dilerim, canım. Korkarım bazı zamanlar kelimelerim benden önce gidiyor. Size anlatmak istediğim tek şey, eninde sonunda sizden farklı biri olmadığımdı. Sadece hayatın farklı aşamalarındayız. Ben de içinde bulunduğunuz pozisyonun ne denli cezbedici olabildiğini gayet iyi anlayabiliyorum. Ama onlara karşı koymayı öğrenmelisiniz. Kendi iyiliğiniz için.”

“Teşekkür ederim,” dedi Artemis büyük bir ciddiyetle. Kendisine verilen nasihatın çok samimi olduğunu biliyordu.

Bayan Picklewood boğazını temizledi. “Bu küçük sohbetimizin aramızı açmayacağını umuyorum?”

“Benim açımdan hayır,” diye telkin etti Artemis yaşlı kadını.

Bayan Picklewood kendinden memnun bir halde başını salladı. “O zaman isterseniz bizim için hazırlanmış atıştırmalık bir şeyler var mı, gidip bakalım.”

Artemis başını evet anlamında salladı. Çay fikri kulağa hoş geliyordu. Ondan sonra da Penelope'yi ikna etmek için elinden geleni yapması gerekecekti.

Londra'ya ve Apollo'ya dönmesi gerekiyordu. Ve Maximus'a.

Bayan Picklewood'un nasihati her ne kadar bilgece olsa da, Artemis'in ona uymak gibi bir niyeti yoktu.

Bethlem Kraliyet Hastanesi ya da bilinen adıyla Bedlam, bir hayır kurumu olarak çalışan, tek parçadan oluşan bir taş binaydı. Büyük Yangın'dan hemen sonra inşa edilen hastanenin uzun ve alçak silueti oldukça modern ve ihtişamlıydı. Sanki yöneticilerin, içindeki çürümüşlüğü üstüne kuş kondurmak istemesi gibi bir hali vardı.

Yahut mallarının reklamını yapmak istercesine, diye düşündü Maximus alayla, gecenin on ikiyi vurduğu anda binanın büyük ana kapısından süzülürken. Bu gece üzerinde St. Giles Hayaleti kostümü vardı. Wakefield Dükü olarak Lord Kilbourne'un serbest bırakılmasında bir etkisi olabileceğinden emin olduğu halde, bu zaman alacaktı.

Ancak içeride yatan deli adamın o kadar vakti yoktu.

Başının üzerindeki kapı kemerini süsleyen ikiz taş figürlerine baktı. Biri deliliği, diğeri ise melankoliyi temsil ediyordu. Önünde, ay ışığının tek renge büründürdüğü geniş ve üstü açık bir avlu uzanıyordu. Avlu ve binanın kendisi tatil günlerinde ziyaretçilerle dolup taşardı. Delirmiş bir sürü erkeğin ve kadının eğlencesini izlemek için para vermiş turistler. Maximus böyle bir şeyi hiç yapmamıştı ancak yakın arkadaşlarıyla birlikte bu heyecan verici dehşet gösterisini izleyip de gördüklerini anlatan birçok hanımla aynı masada oturup onları dinlediği olmuştur. Yüzden fazla zavallı burada hapsedilmiş, yatıyordu ve bu da Kilbourne'u bulmak için bir rehber ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Maximus ağır ön kapıya süzülüp kilitli olduğunu gördü. Bu durum onu tabii ki şaşırtmadı. Bütün pencereler, hastaları içeride güvende tutmak için parmaklıklarla donatılmıştı. Ama yemeklerin ve belki de bizzat hastaların getirilebilmesi için açılmış çok sayıda yan kapı vardı. Aralarından birini seçip açmaya çalıştı fakat onun da kilitli olduğunu gördü. Bu durumda aklına gelen bir sonraki seçeneği denemeye karar verdi.

Kapıyı çaldı.

Kapının açılması için geçen zaman ona sonsuz gibi gelmişti.

İçeriden kendisine kocaman açılmış gözlerle bakan nöbetçi yi gördü.

Maximus hemen hançerini çekip nöbetçinin boğazına dayadı. “Sakin ses çıkarma.”

Görevlinin ağzı şaşkınlıkla açık kalsa da sesini çıkarmadı. Üzerinde pantolonu, yeleği ve yırtık pırtık bir ceket olan adamın başında yumuşak bir şapka vardı. Belli ki uyuyordu. Bedlam’ın gecenin bir yarısında ziyaretçi kabul etmeye alışkın olmadığı belliydi.

“Lord Kilbourne’u görmek istiyorum,” diye fısıldadı Maximus. Bu adamla bir daha karşılaşma ihtimali çok düşük olsa da yine de dikkatli olmakta fayda vardı.

Görevli gözlerini kırptırdı. “Tedavisi mümkün olmayanların birimindeki nöbetçilerin nezaretinde yatıyor.”

Maximus başını kaldırdı. “O halde beni ona götüreceksin.”

Adam dönmek üzere hareket etti. Maximus hançerinin ucunu uyarırcasına boğazına dayadı. “Unutma, nöbetçi arkadaşlarına haber vermek yok. Kendimi bir kılıç dövüşünün ortasında bulduğum anda bu dünyadan göçüp gidecek ilk kişi sen olursun.”

Görevli sertçe yutkunarak abartılı bir ihtimamla arkasını dönerek Maximus’a Bedlam’ın içine giden yolu gösterdi. Kapıyı açmaya gelirken yanında getirdiği fenerin titrek ışığında uzun bir koridora girdiler.

Koridorun solunda avluya bakan uzun ve parmaklıklı pencereler vardı. Sağ tarafta yan yana dizilmiş kapılar ise karanlığın içinde kayboluyordu. Her kapının üst kısmına kare biçimde kesilmiş, parmaklıklı bir pencere vardı. İçeride yatan hastaların sesleri duyuluyordu: hışırtılar ve iç çekişler, inlemeler ve tuhaf, ürkütücü bir uğultu. Bir yerlerde yükselen itiraz dolu sese herhangi bir karşılık gelmemiştir. Hava, bir sürü kokunun karışımıyla ağırlaşmıştı: idrar, haşlanmış lahana, kül suyu ve mum yağı, ıslak taş ve dışkı kokusu, hepsi bir aradaydı. Bu koridor, hatta hastanenin tamamı Maximus'ta bir çeşit deja vu duygusunu uyandırır da sebebini hatırlayamadı.

Koridoru neredeyse yarılamışlardı ki arkalarından gelen ayak seslerini duydular. "Sully? Sen misin?"

Adının Sully olduğunu öğrendiği görevli durup arkasını döndü. Gözleri panikle açılmıştı. Maximus yüzünü omzuna doğru indirip maskesinin burnunun görünmesini engellemeye çalışarak arkasına baktı.

Koridorun diğer ucunda duran adamın bu mesafeden onların kim olduklarını görmesine olanak yoktu.

Maximus, Sully'yi pelerinin altında gizlediği hançeriyle dürttü. "Sana söylediklerimi sakın unutma."

"Evet... sadece benim, Ridley," diye kekeledi Sully.

"Yanındaki kim?" diye sordu Ridley şüpheli bir sesle.

"Kardeşim George. Benimle bir iki kadeh atmaya gelmiş," dedi Sully heyecanla. "Merak etme, sorun yaratmaz."

"Yürümeye devam et," diye fısıldadı Maximus.

Ridley koridorda yürümeye başladı.

"George'u odama götüreceğim," diye seslendi Sully yüksek bir sesle. Köşeyi döndükleri anda ortada duran merdivenleri koşarak tırmanmaya başladılar.

"Peşimizden gelir mi?" diye sordu Maximus.

“Bilmiyorum.” Sully Maximus’a tedirgin bir bakış fırlattı. “Ridley oldukça kuşkucu biridir.”

Maximus üst kata çıktıklarında arkasına baktı fakat karanlıkta kendilerini takip eden birilerini göremedi. Yeniden Sully’ye döndü. “Bana Kilbourne’u göster.”

“Bu taraftan.”

Solda bir kapı, onun yanında ise bir sandalyeyle üzerinde bir anahtarın asılı durduğu bir kanca vardı.

“Gece nöbeti sırası Leech’te,” diye mırıldandı Sully kapının anahtarını kilide sokarken. “Ama tahminimce yine sızmış bir halde yatağında uyuyordur.”

Sully fenerini havaya tutup kapıyı açtığı sırada Maximus’un gözü kapının üzerindeki ‘tedavi edilemez’ yazısına ilişti.

İleride alt katın koridorunun aynısı vardı ama burada her iki tarafta da hücreler vardı. Odaların kapıları yoktu. Amaç ya içeridekileri dış dünyadan gizlemektir ya da ziyaretçileri korumak. Hücredekiler, ahırdaki hayvanlara benzer bir şekilde saman balyalarının üzerinde yatıyorlardı ve dışkılarının kokuları da Maximus’un gözlerini yaşartmaya yetiyordu. Beyaz saçlı, sakallı adamın yanından geçerken, yaşlı adamın renksiz, görmeyen gözlerle ışığa baktığını fark etti. Kapının önünden geçerken kendilerine doğru vahşi bir hamle yapan genç ve güzel kadını gördü. Zincirlerin şangırdamasıyla ani bir hareketle geri çekilip düşen genç kadın boğulacak gibi oldu. Yan taraftaki hücrenin içindeki genç yüksek sesle ve isterik bir şekilde gülerken bir yandan da kendi yüzünü tırmalıyordu.

Sully ıstavroz çıkararak sondaki hücreye ilerledi. Durup fenerini havaya kaldırmasıyla saman balyasının üzerinde yatan iri erkek bedenini aydınlatmış oldu.

Maximus kaşlarını çatarak yerde yatan adama yaklaştı. “Yaşıyor mu?”

Sully omuz silkti. “Diğerlerine akşam yemeklerini getirdikleri sırada yaşıyordu. Tabii uyuduğu için yemek filan yiyemedi.”

Uyumaktan çok baygın bu adam, diye düşündü Maximus kızgınlıkla. Adamın yanında, pis samanların üzerinde diz çöktü. Vikont Kilbourne kız kardeşine hiç benzemiyordu. Genç kadın incecikken bu adam fazlasıyla iriydi. Omuzları geniş ve elleri kocamandı, uzun bacakları neredeyse hücrenin tamamını kaplıyordu. Yakışıklı olup olmadığını söylemek mümkün değildi: şişmiş yüzü kurumuş kanla kaplıydı, her iki gözü de morarmış, dudağı ise yarılmış ve küçük bir eriğin boyunu ve rengini almıştı. Maximus bu mesafeden, adamın göğsünden almaya çalıştığı nefesle birlikte tuhaf ve ıslığa benzer bir inilti duyabiliyordu.

Kilbourne ölmek üzereydi. Buradan çıkarılmaya gücü yetecek miydi? Belli ki bir doktora gösterilmemişti. Yüzündeki kanı bile silen olmamıştı.

Maximus öfkeyle dudaklarını sıktı. “Kelepçelerinin anahtarı sende mi?”

“Kapının yanında asılı olması lazım,” dedi Sully dönmeye yeltenerek. Maximus’un onu tutup yakalamasıyla nöbetçi korkuyla inledi.

“Bir dakika içinde dönmezsen seni bulurum. Beni anladın mı?”

Sully başını hızla salladı.

Maximus onun gitmesine izin verdi.

Sully bir dakika bile geçmeden elinde demir bir halkayla birlikte dönmüştü. “Bunlardan biri olmalı...”

“Burada ne yapıyorsunuz siz?”

Maximus her iki kılıcını da çekerek doğruldu ve sesin geldiği yöne baktı.

Sully bir çığlık atarak olduğu yerde donakaldı. Elindeki anahtarları bir kalkan gibi önünde tutuyordu.

Hücrenin kapısında duran adam Maximus’un kılıcını boğazında hissedince durdu. Gözleri büyümüştü. Maximus adamın

sesini tanımıştı. Bu Ridley'di. Oldukça iriyarıydı. Neredeyse ayaklarının dibinde yatan adam kadar yapılıydı ve bir öküze benziyordu.

"Sully, kelepçeleri çöz," diye emretti Maximus, gözlerini Ridley'nin üzerinden ayırmadan.

Yere düşen kelepçelerin sesini duydu.

"Sen," diye işaret etti Maximus, Ridley'e kılıcıyla, "ayaklarını kaldır."

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Ridley sersemlemiş bir halde fakat itiraz etmeden eğilip Kilbourne'nun ayaklarını aldı. "Neredeyse ölmüş zaten."

"Bana feneri ver ve başını tut," dedi Maximus bu kez Sully'ye, Ridley'nin söylediklerini dikkate almadan.

Birinci görevlinin yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi ama yine de kendisine denileni yaptı ve feneri diğer arkadaşına uzattı. Adamlar homurdanarak ve de belli belirsiz küfürler savurarak Kilbourne'nun hamur gibi gevşemiş bedenini kaldırdılar.

"Neredeyse bir ton ağırlığında, lanet olası," dedi Ridley samanın içine tükürerek.

"Çok konuşmayın," dedi Maximus sakince. "Başka bir nöbetçi daha gelirse, size ihtiyacım olmaz, öyle değil mi?"

Bu sözler ikinci nöbetçinin ağzını kapaması için yeterli oldu. Koridoru baştan aşağıya geçtikten sonra zorlanarak merdivenleri inmeye koyuldular. Maximus adamları, Kilbourne'u düşürmemeleri için dikkatle izlemenin dışında onlara yardım etmedi. Ellerini olası bir nöbetçi saldırısına karşı hazırda tutmak istiyordu.

"Onu almaya geleceğini bilseydim, işini daha önce bitirirdim," diye mırıldandı Ridley nihayet alt kata indiklerinde.

Maximus başını yavaşça çevirdi. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet," dedi Ridley büyük bir memnuniyetle. "Hep çok fazla konuşuyordu, onun bunun evladı. Sonunda başına bunun geleceğini biliyordu."

Maximus ölüm kalım savaşı veren Kilbourne'a baktı. Adamın yüzü tanınmaz haldeydi. Maximus o anda böyle bir şeyi *hiç kimsenin hak etmediğini* düşündü.

"O ilk geceyi atlattığına şaşırdım aslında," dedi Ridley düşünceli bir tavırla. Belli ki karşısındakiyle dost olduğunu zannediyordu.

"Öyle mi?" diye sordu Maximus dümdüz bir sesle. Sırasıyla yanlarından geçtikleri hücrelere, içeride yatan mahkûmların rahatça izlenebildiği uzun ve geniş koridora baktığında bu yerin bir hayvanat bahçesi kulesini anımsattığını düşündü. Buradaki insanlar diğerlerinin eğlencesi için kullanılıyordu, aynı sirkte insanların karşısına çıkarılan egzotik hayvanlar gibi... aradaki tek fark, hayvanların daha iyi bakım görmesiydi.

"Ona gününü gösterdik," dedi Ridley Maximus'un tenini ürperten bir sesle. "Ve eğer bu kadar çabuk bayılmamış olsaydı, daha da çok gösterirdik. Ne demek istediğimi anlamışsındır?"

"Ah, evet, sanırım anladım," diye homurdandı Maximus. Giriş katının koridorunun sonuna ulaşmışlardı. "Onu kapının yanına yere bırakın."

Sully, Maximus'a tedirgin bir bakışla bakarken Ridley de şaşkındı.

"Buraya mı? Onu kapının dışına nasıl çıkarmayı düşünüyorsun?"

"Sen bu konuda kafanı yorma," dedi Maximus nazik bir sesle, sonra da kılıcının sapını Ridley'nin şakağına vurdu.

Ridley yere yığıldı.

Sully kollarını havaya kaldırdı. "Lütfen, efendim!"

"Senin de bu işte parmağın var mı?"

"Hayır!"

Sully yalan söylüyor olabilirdi ancak Maximus'un yüreği yine de ona vurmaya el vermedi. Kilbourne'un üzerindeki kan midesini bulandırıyordu. Eğilerek adamın sağ kolunu aldı ve kocaman cüssesini omuzunun üzerine attı. Adam ağırdı ama cüs-

sesinden beklenen bir ağırlık değildi bu. Maximus, Kilbourne'un bileğindeki keskin ve sert kemikleri hissedebiliyordu. Burada zayıfladığından şüphesi yoktu.

Bu düşünce Maximus'un neşesini iyice kaçırdı. "Kapıyı aç." Sully koşarak isteğini yerine getirdi.

Maximus kapıdan çıkarken duraksayıp omzunun üzerinden Sully'ye baktı. "Ridley'e ve diğer nöbetçilere şunu söyle: Geri geleceğim. Gece, hepiniz uyurken, en az beklediğiniz bir anda. Ve eğer bir mahkûmun daha Lord Kilbourne'a yapılan muameleye maruz kaldığını görürsem, soru bile sormayacağım. Adaleti kılıcımınla sağlayacağım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim." Sully dehşete kapılmıştı.

Maximus gecenin karanlığına adım attı.

Omuzundaki yüküyle ana kapıya ilerleyip çıktı gitti. Dışarıda, Moorfields bahçeleri ve ana kapıların biraz ilerisinde bekleyen bir at arabası vardı.

"Yürü," diye mırıldandı Maximus, Kilbourne'u arabanın koltuğuna yerleştirip kendi de bindikten sonra.

"Peşimizden gelen birileri var mı?" diye sordu Craven dizginleri şaklatırken.

"Hayır, en azından henüz yok," diye karşılık verdi Maximus nefes nefese. Arkasına bakıp olası takipçileri görmeye çalışırken nefesini düzenlemeye çalıştı.

"O zaman görevin başarılı olduğunu söyleyebiliriz."

Maximus homurdanarak yatan deliye baktı. En azından hâlâ nefes alıyordu. Kendi kendine burada bir Bedlam kaçkınıyla ne işi olduğunu sordu.

Maximus başını iki yana sallayarak Craven'e cevap verdi. "Eğer Kilbourne hayatta kalırsa, evet."

Artemis kapının hafifçe çalınmasıyla uyandı. Gözlerini kırpıştırarak bir anlık şaşkınlıkla odanın içinde etrafına bakındı ve o anda Pelham Malikânesi'ndeki misafir odasında olduğunu hatırladı.

Kapı yeniden vuruldu.

Sıcak yatak örtülerinin altından çıkıp üzerine bir şal aldı. Pencereye attığı kısa bir bakışla, günün henüz ağarmakta olduğunu gördü.

Kapıyı açınca karşısında giyinmiş genç bir hizmetçi kızı gördü. "Evet?"

"Özür dilerim, hanımefendi ancak arka kapıda sizin için gelmiş bir ulak var. Sizden başka kimseyle konuşmayacağını söylüyor."

Apollo. Onunla ilgili olmalı. Artemis titreyerek terliklerini giydi ve hizmetçi kızın arkasından merdivenleri inerek arka tarafa, mutfakın olduğu yere gitti. Maximus kardeşini bulabilmiş miydi? Yaşıyor muydu?

Mutfakta günün hazırlıkları çoktan başlamıştı. Aşçılar ve hizmetçiler hamurları açıyor, uşaklarsa tabak, çatal, bıçakları taşıyorlardı ve genç bir kız da büyük bir gayretle ocağın ateşini canlandırmaya çalışıyordu. Mutfakın ortasında duran büyük masanın üzerinde hazırlıklar için gerekli malzemeler vardı. Masanın bir ucunda önünde bir fincan çay ve tereyağı sürülmüş taze ekmek duruyordu. Artemis'in yaklaşmasıyla ayağa kalkan çocuğun üstü başı yolculuktan toz içindeydi.

"Bayan Greaves?"

"Evet?"

Çocuk ceketinin cebini yoklayarak içinden bir mektup çıkardı. "Ekselansları bu mektubu sizden başkasına vermememi tembihledi."

"Teşekkür ederim." Artemis mektubu alarak uzun uzun üzerindeki mührü baktı.

“Buyurun, hanımefendi,” dedi çocuk tereyağı bıçağını uzatarak. Çocuğun yüzü, ta Londra’dan geldiği halde taptaze ve canlıydı. “Mührü açmanız için.”

Artemis müteşekkire bir ifadeyle gülümsedi; gülümsemesi titrekte gerçi ve telaşla mektubun mührünü açtı. Mektupta sadece tek bir cümle yazılıydı ama Artemis için tüm dünyaya bedeldi:

Yaşıyor ve benim evimde.

-M

Artemis farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı. *Ah, Tanrı’ya şükür, kardeşi yaşıyordu.*

Artemis hemen onun yanına gitmeliydi.

Avucundaki mektupla beraber mutfaktan çıkmaya hazırlanıyordu ki, bir anda haberi getiren çocuğu hatırlayıp ona döndü. “Korkarım cüzdanımı yanıma almayı unuttum ama burada biraz beklersen, sana verebileceğim bir şilinin olduğundan eminim.”

“Buna hiç gerek yok, hanımefendi.” Çocuğun yüzünde nazik bir gülümseme belirmişti. “Ekselanslarının eli çok açıktır. Sizden bir kuruş bile almamam gerektiğini söyledi.”

Artemis sadece, “Ah,” diyebilirdi. Maximus kendisini, belki de çocuğa verebileceği parasının olmaması durumunda yaşayacağı olası bir utançtan da kurtarmıştı. Kalbinin ısındığını hissetti. “Pekâlâ, o halde sana teşekkür ederim.”

Delikanlı neşeyle başını evet anlamında salladı ve kahvaltısına döndü.

Artemis aceleyle merdivenlere döndü. Bir önceki gün Penelope’yi, ev sahiplerinin iş için Londra’ya gitmesiyle artık burada kalmalarının bir anlamı olmadığına neredeyse ikna edebilmişti. Belki de kuzenini her zamankinden biraz daha erken kalkmaya bile ikna edebilirdi.

Üst katın loş koridorunda odasının kapısına yöneldiği sırada bir uşağın telaşlı adımlarla koridorun aşağısına koştuğunu duydu. Artemis kapıyı iterek açtı ve şifonyerin başına giderek aceleyle hazırlanmaya başladı. Yardım almadan giyinmeyi çok uzun zaman önce öğrenmişti, çünkü babasının sürekli bir hizmetçi tutacak parası olmazdı. Her zamanki kahverengi elbisesini giydikten sonra saçını yapmak için oturdu ve bir tuhafılık olduğunu fark etti: saç fırçası ters çevrilmişti. Artemis fırçasını, kılları daima yukarıya bakacak şekilde bırakırdı. Fırçanın sırtı alelade ahşaptan yapılmıştı fakat domuz kılları son derece hassastı.

Yoksa onu hizmetçi mi yerinden oynatmıştı?

Ama şöminenin ateşi henüz yanmıyordu. Hizmetçi bu durumda henüz odasına girmemişti.

Artemis şifonyerin en üst çekmecesini açtı. Çorapları her zamanki yerinde duruyordu. Ancak ondan sonraki çekmece...

Gece elbiselerinden birinin kenarı, sıkıştığı çekmecenin köşesinden sarkıyordu. Artemis tam olarak emin olamıyordu, belki de kendisi çekmeceyi biraz hızlı kapamıştı ama buna pek fazla ihtimal vermiyordu genç kadın.

Birisi odasına girmişti. Birisi eşyalarını karıştırmıştı.

Artemis, odasına yaklaştığı sırada koridorda duyduğu uzaklaşan ayak seslerini hatırladı. Yoksa Maximus, Artemis'in mutfığa, haberci çocukla konuşmak için çağrıldığı sırada odasını araması için uşağını mı göndermişti? Artemis bunun tuhaf olduğunu düşünerek olanlara bir anlam veremedi. Belki de genç kadından istemek zorunda kalmadan yüzüğünü geri almaya çalışıyordu?

Boynundaki zinciri fularının altından çekerek yüzükle kolye ucunu yokladı. İkisi de avucunun içinde parlıyordu. Artemis başını iki yana sallayarak kolyeyi ve yüzüğü elbisesinin yakasından içeriye soktu. Yüzük Maximus'a aitti ve onu Londra'da görür görmez kendisine geri verecekti.

Apollo'yu görür görmez.

Hazırlığının geri kalanını birkaç dakika içinde tamamladıktan sonra aceleyle Penelope'nin odasına gitti.

Kuzeni hâlâ yataktaydı elbette ama bir iki saat sonra kahvaltıya inmeye hazırды.

“Neden bu kadar erken kalkmamız gerektiğini anlamıyorum,” diye homurdandı Penelope. “Wakefield telaşla Londra'ya gittiğine göre burada beni görececek kimse yok, öyle değil mi?”

“Scarborough'ya ne oldu?” diye sordu Artemis dalgınca, sonra da derin bir iç geçirdi. İhtiyacı olan en son şey Penelope'yi yaşlı dük için burada kalmaya teşvik etmekte.

“Scarborough çok çekici bir adam,” diyen Penelope'nin yanakları, gelişigüzel bir tavırla söylediği sözlerine rağmen hafifçe kızarmıştı. “Ama Wakefield kadar varlıklı ya da nüfuzlu biri değil.”

“O bir dük,” diye karşılık verdi Artemis yumuşak bir sesle, kahvaltının hazırlanmış olduğu evin arka tarafındaki uzun odaya geçtikleri sırada. “Üstelik senden de *hoşlanıyor*.”

“Ah, öyle mi dersin?” Penelope durup çekingen bir ifadeyle Artemis'e baktı.

“Elbette,” diye karşılık verdi Artemis kuzenine. Başıyla yaşlı Dük'ün durduğu yeri işaret etti. “Yüz ifadesine baksana?”

Scarborough'nun gülümsemesi öylesine genişti ki Artemis adamın yüzünde bir çatlağın meydana gelmesinden korktu. Bu gerçekten garipti ancak Dük kuzeninden gerçekten hoşlanıyor gibiydi, sadece gençliğinden ya da güzelliğinden değil, Penelope'nin kendisinden.

“Ama o çok yaşlı,” dedi Penelope, bir kez olsun sesini alçaltarak. Kaşlarının arası hafifçe çatılmıştı, sanki duruma gerçekten üzülmüş gibi bir hali vardı.

“Bunun gerçekten bir önemi var mı?” diye sordu Artemis nazikçe. “O, karısını her daim pahalı hediyelerle sevindirecek türden bir erkeğe benziyor. İlk eşinin mücevherlerle dolu bir hazine

sandığı olduğu konuşuluyor. Bunun ne kadar güzel olabileceğini düşünsene?”

“Hımm.” Penelope dudağını ısırды. Kararsız görünüyordu. “Nasılsa Londra’ya döneceğiz.”

Konuşurken Scarborough’nun yanına yaklaştımlardı. Adamın yüzü Penelope’nin son sözlerini duyduğu anda düşüverdi. “Sakın beni terk ettiğınızı söylemeyin, Leydi Penelope?”

Penelope, Scarborough’nun kendisi için ayırdığı sandalyeye otururken küçücük oldu. “Ev sahibimiz de *bizi* terk ettiğine göre, en doğrusunun bu olduğunu düşünüyorum.”

“Ah, evet.” Scarborough tabağındaki domuz buduna baktı. “Wakefield dün ürkmüş bir yabani tavşan gibi kaçırды. Onu hiç böyle görmemiştım. Umarım ki,” dedi neşeyle, aynı anda da Artemis’e bir bakış atarak, “St. Giles Hayaleti’yle ilgili muzipliğiniz onu çok fazla sarsmamıştır, Bayan Greaves.”

“Dük’ün bu kadar kolay ürkeceğini sanmıyorum,” diyerek karşılık verdi Artemis.

Scarborough kaşını kaldırıp ellerini yana açtı. “Ama yine de kendi evinden kaçıp gitti, öyle değil mi?”

Artemis’in kalbi hızlanmıştı. Maximus’un üzerinde herhangi bir şüpheyne sebep olmak *şu anda* istediğı son şeydi.

“Ama Dük, Londra’da acil bir işinin çıktığını söyledi,” dedi Penelope. Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. “Gidişinin Artemis’in söylediğı bir şeyne alakalı olduğunu sanmıyorum.”

“Haklı olduğunuzdan eminim,” dedi Scarborough çabucak. “Ama yine de böyle aniden ayrılması sonucu kız kardeşi Londra’ya tek başına dönmek zorunda kalacak.”

“Bayan Picklewood ona eşlik edecektir, öyle değil mi?” diye sordu Artemis merakla.

“Bildığım kadarıyla hayır,” diye yanıtladı Scarborough. “Görünüşe göre Bayan Picklewood bu sabah Bath’taki bir arkada-

şının aniden rahatsızlandığı haberini almış. O da onun yanına gidebilmek için buradan ayrılmış.”

“O zaman Leydi Phoebe de Londra’ya kendi hizmetçisiyle döner. Bu kadar basit,” dedi Penelope konuyu kapatmak istercesine.

“Bir hizmetçinin bir refakatçinin yerini doldurabileceğini sanmıyorum, özellikle de Leydi Phoebe’nin durumunda bir hanım için.” Scarborough’nun sesi düşünceliydi. “Dediğim gibi, Wakefield’in işini gözleri görmeyen kız kardeşinden daha fazla önemsemesi son derece üzücü bir durum.”

Artemis bu apaçık sözler karşısında içten içe sarsıldığını hissetti. Belki de Dük’ün ısrarla dile getirdiği bu durumu kendi lehine çevirebilirdi. Penelope ona sadece haftada bir dilediğince geçirebileceği yarım gün izin veriyordu. Apollo ciddi bir şekilde yaralanmış olsa bile, Penelope’nin ona, Wakefield Dükü’nün Londra’daki evine gitmesine bir iki saatten fazla izin vereceğinden şüpheliydi. Ama bunu Penelope’ye kendi fikriymiş gibi sunarsa...

Artemis boğazını temizledi. “Wakefield’in Leydi Phoebe’ye ne kadar düşkün olduğunu biliyorum.”

“Tabii, tabii,” diye mırıldandı dük o sırada.

“Aslında, kız kardeşine eşlik edecek gönüllü birinin olmasının onu çok memnun edeceğinden eminim.”

Penelope o kadar da saf biri değildi. Artemis’in ipucunu anında kavradıysa da bundan pek hoşlanmadı. “Ah, ne yazık ki yapamam. Çünkü yanımda sen, hizmetçiler ve bütün o valizler olduğu halde arabaya sığmamız yeterince zor zaten. Maalesef bu mümkün değil.”

“Bu çok kötü, tabii,” diye mırıldandı Artemis. “Tabii Phoebe kendi arabasını aldığı takdirde sen ona tek başına da eşlik edebilirsin.”

Penelope dehşete kapılmıştı.

“Ya da ben onunla gidebilirdim.”

“Sen mi?” diye sordu Penelope ona yan gözle bakarak. Bu bakışta içten içe bir hesap vardı sanki. “Ama sen *benim* refakatçimsin.”

“Evet, haklısın,” dedi Artemis telaşlı bir sesle mırıldanarak. “Böylesine aşırı bir iyi niyet gösterisi de fazla olurdu.”

Penelope’nin kaşları çatılmıştı. “Wakefield benim gerçekten fazlasıyla iyi biri olduğumu düşünür mü sence?”

“Ah, evet,” dedi Artemis. Kocaman açılmış gözlerinde samimiyet vardı. “Çünkü sen gerçekten de öyle birisin. Ve eğer beni Bayan Picklewood’un burada olmadığı süre için ödünç verirsen, Wakefield’ın sana nasıl teşekkür edeceğini bilemeyeceğinden eminim.”

“Ah, Tanrım,” diye fısıldadı Penelope. “Bu ne kadar da iyi bir fikir böyle?”

“Siz başlı başına bir lütufsunuz zaten, Leydim,” diye duyuldu Scarborough’nun sesi, Penelope’nin elini öpmek için eğildiği ve aynı anda da Artemis’e göz kırptığı sırada.

Onuncu Bölüm

Kral Herla'nın adamlarından biri köylünün bu sözleri üzerine atından inmek istedi ancak ayakları yere basar basmaz bir toz yığınınna dönüştü. Bunu gören Kral Herla, Cüceler Kralı'nın uyarısını hatırladı: hiç kimse atından küçük, beyaz köpekten önce inmemeliydi, aksi takdirde toza dönüşeceklerdi. Kral durumun farkına varınca yüksek sesle haykırdı ve o anda adamlarıyla birlikte hayaletimsi bir varlığa dönüştü. Atını mahmuzlayarak bundan sonra yapabileceği tek şeyi yapmaya koyuldu: Ava çıktı. Böylece Kral Herla ve beraberindekiler ay ışığının aydınlattığı gecelerde atlarını sürüp ne bu ne de bir başka bir dünyaya ait olmaksızın varlıklarını sürmeye mahkûm oldular...

Kral Herla Efsanesi'nden

“Uyanabilecek mi?” diye sordu Maximus o sabah yatan deliye bakarak.

Kilbourne Vikontu, Wakefield Malikânesi'nin altındaki bodrum katına, gizli bir tünelden geçirilerek getirilmişti. Maximus ve Craven'in hazırladıkları yatağın yanında, adamı sıcak tutacak bir kova dolusu kömür közü duruyordu.

Craven cansız gibi yatan hastaya bakarak kaşlarını çattı. “Henüz bilemiyorum, Ekselansları. Belki de onu yer altından çıkarıp daha sağlıklı bir yere alabilirsek...”

Maximus başını sabırsızca salladı. “Kilbourne’un bulunmasını riske edemeyeceğimizi biliyorsun.”

Craven başını anlayışla öne eğdi. “Bedlam’ın yöneticilerinin askerleri Hayalet avına gönderdikleri dedikodusu yayılmış bile. Anlaşılan o ki hastalarından birinin kaçması onları fazlasıyla utandırmış.”

“Asıl utanmaları gereken o hastanenin durumudur,” diye mırıldandı Maximus.

“Haklısınız, Ekselansları,” diye karşılık verdi Craven. “Ama ben hastamız için yine de endişeleniyorum. Kovadan çıkan zehirli gazlar, bodrumun rutubetinden bahsetmiyorum bile...”

“Bir hasta için en uygun koşullar değildir,” diyerek araya girdi Maximus, “ama bulunup Bedlam’a geri götürülmesi çok daha kötü olacak. Bir dayak olayını daha atlatması mümkün değil.”

“Dediğiniz gibi yapabildiğimiz en iyisi bu olduğu halde, pek memnun olduğumu söyleyemem, Ekselansları. En azından iyileştirme konusunda bizden daha tecrübeli bir doktor çağırma imkânımız olsa...”

“Bu konuda da itirazım aynıdır.” Maximus huzursuzca bodrumun karşı duvarının olduğu yere yürüdü. Lanet olsun. Artemis’in iyiliği için Kilbourne’un uyanması gerekiyordu. Genç kadının minnetle ıslık ıslık parlayan yüzünü hatırladı ama kardeşinin şu anki durumunu gördüğü takdirde hiç de o kadar minnettar olmayacağından emindi.

“Kaldı ki,” diye konuşmasını sürdürdü Maximus, Craven’in yanına dönerek, “sen en az bu işin eğitimini almış doktorlar kadar iyisin. En azından iğrenç mucizevi ilaç karışımlarına karşı özel bir ilgin yok.”

“Hımm,” diye mırıldandı Craven. “Ekselansları’nın güveni beni her ne kadar gururlandırır da, doktorluğumun bugüne dek sizin yaralarınızı ve kesiklerinizi tedavi etmekle sınırlı olduğunu

vurgulamak zorundayım. Başından yara almış ve kaburgaları kırılmış bir hastayı tedavi etme durumum olmadı hiç.”

“Öyle olsa bile sana güvenim tam.”

Craven’in yüzü tamamen ifadesizleşmişti. “Teşekkür ederim, Ekselansları.”

Maximus yardımcısına baktı. “Duygusallaşmayalım, Craven.”

Craven’in kayalığa benzeyen yüzü seğiriyordu. “Asla, Ekselansları.”

Maximus içini çekti. “Yukarıda görünsem iyi olacak, aksi takdirde hizmetçiler nereye kaybolduğumu merak edecekler. Kendine gelecek olursa hemen gelip bana haber vermeni istiyorum.”

“Emredersiniz, Ekselansları.” Craven baygın adama tereddüt içinde baktı. “Lord Kilbourne uyandığında onu saklayacak başka bir yer bulmam gerekecektir.”

“Bu sorunu daha önce düşünmediğimi sanma,” dedi Maximus homurdanarak. “Keşke onu sürekli saklayacak bir yer bulabilsem.”

Bu moral bozucu düşüncelerle arkasını dönüp üst kata çıktı. Craven orada, bodrumda kalıp Kilbourne’un bakımını sürdürecekti ve Maximus da gün içinde fırsat bulduğu her boşlukta gelip durumu kontrol edecekti. Maximus’un söylediği doğrudu: bu görevi Craven’dan başkasına emanet edecek kadar güvenebilecekleri hiç kimse yoktu.

Maximus üst kata çıktığında kendisini pusuda bekleyen uşağı Panders ile karşılaştı. Neyse ki adam tuhaf sorular sormayacak kadar iyi eğitim almış biriydi. Orta yaşlı, gösterişli ve göbeği hafifçe çıkmış Panders’ın kar beyazı peruğu her daim muntazam iken bugün öylesine endişeli ve dağınık bir hali vardı ki Maximus’un kaşı aniden kalktı.

“Özür dilerim, Ekselansları ama çalışma odasında sizinle görüşmek için ısrar eden bir asker bekliyor. Misafir kabul edemeyeceğinizi söylediğim halde onu bir türlü gitmeye ikna edemedim. Bertie ve John’u çağırmayı düşündüm ama onlar da

güçlü kuvvetli birer delikanlı oldukları halde, askerin silahlı olduğu geldi aklıma. Halınızın üzerinde kan lekeleri görmek istemem doğrusu.”

Maximus bu konuşmanın başında alarına geçecek gibi olsa da sonunda gelen ziyaretçinin kim olduğuna dair bir fikri oluşmuştu bile. Sakin bir özgüvenle Panders’ı yatıştırmaya çalıştı. “Sakin ol. Ben şimdi gidip adamla kendim konuşurum.”

Çalışma odası caddeden gelen gürültülerin ya da gün boyu kendisiyle görüşmek için randevu talebinde bulunan ziyaretçilerin rahatsızlık veremeyeceği bir noktada, evinin arka bölümündeydi.

Ancak bugünkü misafirinin durumu farklıydı.

Yüzbaşı James Trevillion, Maximus’un kapıyı açmasıyla döndü. Uzun boylu süvarinin uzun ve çizgilerle bezenmiş bir yüzü, Maximus’la yaklaşık aynı yaşta olmasına rağmen kendisine sert bir görünüm kazandırıyordu.

“Ekselansları.” Trevillion başını kısacık bir hareketle öne eğmesi başka bir durumda bir tür hakaret olarak kabul edilebilirdi. Neyse ki askerin saygı konusundaki tasarruflu davranışlarına çoktan alışmıştı.

“Trevillion,” diye mırıldandı Maximus, ağır maun çalışma masasının arkasına otururken. “Bu ziyaretinizin sebebini neye borçluyum? Daha bir hafta önce görüşmüştük. Bu kadar kısa sürede Londra’daki içki ticaretini durdurmayı başardığınızı söylemeyeceksiniz herhalde, öyle değil mi?”

Trevillion, Maximus’un alaycı tavrına alınmış olsa bile bunu belli etmemeyi başardı. “Hayır, Ekselansları. St. Giles Hayaletiyle ilgili haberlerim var...”

Maximus askeri elini sinirle kaldırarak susturdu. “Size daha önce de defalarca söyledim. St. Giles Hayaletiyle ilgili takıntınız beni hiç alakadar etmiyor. St. Giles’taki kötülüğün adı *ıçkidir*, saçma sapan bir Palyaço kostümü içinde dolaşan delinin teki değil.”

“Evet, Ekselansları, Hayaletle ilgili düşüncelerinizin farkındayım,” diye karşılık verdi Trevillion büyük bir sakinlikle.

“Ama yine de duymazdan gelmeye ısrar ediyorsunuz.”

“İşim için en iyisini yapmaya çalışıyorum, Ekselansları. Hayalet ile Bay İblis denen şu yeni ortaya çıkmış adam arasında...”

“Kim?” Maximus sesinin fazlasıyla keskin çıktığının farkındaydı ancak bu adı daha önce de duymuştu: St. Giles’ta soyulan şu sarhoş aristokrat da kendisine saldıran kişinin Bay İblis olduğunu söylemişti.

“Bay İblis,” diye tekrarladı Trevillion. “St. Giles’ı mesken tutmuş belalı bir sokak serserisi. Hayalet’ten çok daha sonra ortaya çıkan biridir.”

Maximus çenesini kenetleyerek karşısındakine baktı. Bundan yaklaşık iki sene önce Dördüncü Süvari Birliği’nin teçhizatlandırılarak Londra’ya getirilmesini ve şehirdeki yasak içki ticaretine karşı savaş açmasını sağlamıştı. Trevillion’u bizzat seçmişti çünkü aradığı kişi zeki ve cesur bir adamdı. Kendi başına önemli kararlar alabilecek birini istiyordu. Aynı zamanda hem rüşvete hem de tehditlere karşı duracak birini. Ancak sorun şu ki; bir askerin işinde mükemmel biri olmasını sağlayan beceriler, onu aynı zamanda kanuna aykırı gördüğü şeyler konusunda aşırı ınatçı biri yapıyordu. Trevillion, Hayalet’i görevinin neredeyse başından bu yana bir takıntı haline getirmişti.

Kendi düşmanının maaşını ödemesi işin en tuhaf yanıydı tabii.

Trevillion yana kayarak ellerini sırtında kavuşturdu. “Siz henüz duymamış olabilirsiniz, Ekselansları ancak St. Giles Hayaleti dün gece Bedlam’a izinsiz girerek bir nöbetçiye saldırdı ve katil bir delinin kaçmasına yardım etti.”

Ah, Trevillion’un bu konuyla ilgilenmesi son derece doğaldı. Maximus koltuğunda arkasına yaslanarak parmaklarına çan kulesi şeklini verdi. “Bu konuda ne yapmamı öneriyorsunuz?”

Trevillion, Maximus'a uzun bir süre baktı. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu. "Hiçbir şey, Ekselansları. St. Giles Hayaleti'ni, St. Giles'a, hatta Londra'nın geri kalanına daha da fazla zarar veremeden yakalayıp mahkûm etmek benim vazifemdir."

"Ve bu son olay da onu bir şekilde yakalamanızı sağlayacak, öyle mi?"

"Elbette ki hayır, Ekselansları," dedi Yüzbaşı saygılı bir tavırla. "Ancak bir sokak serserisinin aynı anda çoğunlukla adını aldığı yerin dışında, yani en doğuda, ta Moorfields'da görülmüş olması bence ilginç bir durum."

Maximus, durumu önemsemediğini göstermeye çalışarak omuz silkti. "St. Giles Hayaleti, bildiğim kadarıyla Covent Garden'ın yakınındaki opera binasının önünde görülmüş. Bu da St. Giles'ın dışında bir yer."

"Ama St. Giles'a çok yakın," diye yanıtladı Trevillion yumuşak bir sesle. "Moorefields, Londra'nın diğer ucunda. Üstelik söz konusu o Hayalet de iki yıl önce emekli oldu."

Maximus hareketsiz kaldı. "Anlayamadım?"

"St. Giles Hayaleti hakkında bir araştırma yaptım, Ekselansları," diye karşılık verdi Trevillion son derece sakin bir sesle. Sanki yağmuru anlatıyor gibiydi. "Hareketlerine, yaptıklarına ve anlık fiziksel farklılıklara bakarak bir sonuca ulaştım. St. Giles Hayaleti'ni oynayan en az üç kişi var."

"Nasıl..." Maximus gözlerini kırıştırdı. Süvarinin kendisini izlediğinin farkındaydı. Trevillion'un aradığı, Maximus'un sırtını açığa çıkarabilecek adam şu anda onların dört kat altında yatıyordu. Maximus kendini toparlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Emin misiniz?"

"Evet." Trevillion ellerini yine sırtında birleştirdi. "Hayaletlerin biri diğer ikisinden çok daha ölümcüldü. Yumuşak şapkasının altında sıkça gri bir peruk taşırdı ve kendi emniyetini de fazla önemsemeyen biriydi. Bu onu diğerlerinden ayıran bir

özellikti. Sanırım o kişi bu yaz emekli oldu. Bildiğim kadarıyla Hayaletlerden biri hiç öldürmedi. Koyu kahverengi saçı kendi saçıydı ve hep arkadan bağlardı. Onu iki yıldır hiç görmedim. Yaptığı işe bakılacak olursa, ölmüş de olabilir. Üçüncüsü hâlâ oldukça aktif. Başında beyaz bir peruğu var ve kılıcı çok ustaca kullanıyor. Onun orijinal Hayalet olduğunu düşünüyorum, ne de olsa ilk gördüğüm oydu. Eski yurt binasının yandığı gecede genelevi çalıştıran deli kadının tutuklanmasına yardım etmişti.”

Yüce Tanrım. Maximus bir için karşısındaki adama bakmaktan başka hiçbir şey yapamadı. O kadını yakalayan kendisiydi.

Neyse ki Trevillion, Maximus’un sessizliğini fark etmemiş gibiydi. Konuşmasını sürdürdü. “Teorime göre de gece Bedlam’a giren kişi bu son Hayalet’tir. Yani orijinal Hayalet. Serbest bıraktığı deli kendisi için önemli biri olmalı.”

“Ya da deli olan Hayalet’in kendisidir.” Maximus diğer adamın artık gitme zamanının geldiğini ima edercesine önüne bir deste kâğıt çekti. “Yine de bütün bunların benim için ne gibi bir önem teşkil ettiğini anlamış değilim.”

“Öyle mi?”

Maximus süvari yüzbaşısına keskin bir bakış fırlattı. “Açıklayın.”

Omuz silkme sırası Trevillion’daydı. “Yanlış anlamanızı istemem, Ekselansları. Ancak Hayaletin ilgi alanlarının sizinkilerle büyük bir benzerlik taşıdığını fark ettim. Geceleri St. Giles’ta dolaşp sık sık hırsızların, haydutların ve içki ticaretiyle uğraşanların peşine takılıyor. İçki ticaretine karşı takıntısı sizinkiyle birebir benzerlik gösteriyor.”

“Fakat aynı zamanda bir katil ve tecavüzcü olduğu da söyleniyor,” diye ekledi Maximus kuru bir sesle.

“Evet ama bundan birkaç ay önce konuştuğum bir kadın bana St. Giles Hayaleti’nin kendisini tecavüze uğramaktan kurtardığını anlatmıştı,” dedi Yüzbaşı.

“Ne söylemeye çalışıyorsunuz, Trevillion?”

“Herhangi bir şey söylemeye çalışmıyorum, Ekselansları,” diyerek karşılık verdi asker yumuşak bir sesle. “Sizi yapacaklarınızla ilgili bilgilendirmek dışında bir amacım yok.”

“O halde raporunuzun tamamlandığını varsayabilirsiniz,” dedi Maximus önündeki kâğıtları karıştırmaya başlayarak. “Başka bir şey yoksa halletmem gereken işlerim var.”

Yüzbaşı eğilerek selam verdikten sonra odadan çıktı ve kapıyı yavaşça kapadı.

Maximus elindeki kâğıtları anında bıraktı ve kapıya baktı. Ona kalırsa, Trevillion biraz fazla yaklaşımtı. Nazik fakat belli bir amaçla sorulmuş olan sorular, zekice yorumlar, bütün bunlar, bir sırrı ortaya çıkarmaya neredeyse hazır hale bir adamın işiydi.

Tabii eğer zaten Maximus’un St. Giles Hayaleti olduğunu bilmiyorsa.

Maximus sinirli bir şekilde iç geçirerek bu düşüncüyü aklından çıkarmaya ve önündeki evraklara yoğunlaşmaya çalıştı. Az önce yalan söylememiştii, gerçekten de halletmesi gereken işleri vardı. Sekreterinin okuyup imzalaması için bıraktığı evrakların yanı sıra bir de Northumberland’daki arazisiyle ilgili okuması ve üzerinde düşünmesi bir rapor vardı önünde.

Sekreteri Philby birkaç daha konuyu görüşmek için gelinceye kadar sabahın büyük bir bölümünü bu işleri hallederek geçirmişti. Maximus, masanın ve zeminin üzerinde yayılmış haritalar üzerinde çalışmaya devam edebilmeleri için öğle yemeğinin çalışma odasına getirilmesini istedi. Öğleden sonra kapıda beliren Craven yaptığı kısa bir baş hareketinden sonra yeniden ortadan kayboldu. Maximus başını evrakların üzerine eğerek bodrumunda bilinçsiz bir halde yatmaya devam eden adamı düşünmemeye çalıştı.

Akşam yemeğini de ayaküstü bir şekilde yediler çünkü Philby’yle birlikte küçük bir arazinin verasetiyle ilgili dokümanları

incelemek zorundaydılar. Arazinin bir kömür madenine bağlantısı olmasa aslında hiçbir değeri yoktu ve bu zahmete bile değmezdi.

Evin ön tarafında bulunan koridordan yükselen sesleri duyup başını kaldırdığına saatin neredeyse dokuzu gösterdiğini gördü.

Maximus ayağa kalkıp gerindi. “Sanırım bugünlük bu kadar yeter, Philby.”

Sekreteri ağır ağır başını sallayıp haritaları toplamaya başladı. Maximus çalışma odasından çıkmak üzere kapıya ilerledi.

Daha görmeden sesini duyduğu kız kardeşi Phoebe, Maximus köşeyi döndüğü sırada elindeki şapkayla birlikte eldivenlerini Panders’in ellerine bırakırken Belle, Starling ve Percy de genç kızın ayaklarının dibinde dolanıyordu. Maximus genelde Pelham’da kalan köpekleri görünce kaşlarını kaldırdı.

“Yolculuğunun olaysız geçtiğini umuyorum,” dedi Maximus kız kardeşini selamlarken. Percy onu neredeyse yere yıkmak üzereydi.

Phoebe ağabeyine döndü. Tatlı küçük kardeşi kendini Maximus’un kollarına atıverdi. “Ah, Maximus, yanımda Artemis vardı ya, oldukça eğlenceli geçtiğini söyleyebilirim!”

Maximus o anda kız kardeşinin omuzunun üzerinden bakıp Artemis’i gördü. Kollarında da kendisine büyük bir ciddiyetle bakan Bon Bon vardı.

“Bayan Greaves,” dedi Wakefield Dükü, kız kardeşi kollarından ayrıldığı sırada. “Bu ne sürpriz böyle?”

Onu son görüşünün üzerinden henüz bir gün geçmiş olsa da erkeği karşısında görmek, genç kadının üzerinde yine de sarsıcı bir etki bırakmıştı. Ne kadar da emredici bir tavrı vardı. Ne kadar canlıydı. Maximus onu sıkıca tutup öylesine yoğun bir tutkuyla öpmüştü ki Artemis o anda boğulacağını sanmıştı. Kendini o anda çaresiz hissetmiş, daha fazlasını istemişti. Şimdiyse karşı-

sında duruyordu ve Artemis'in ona soracağı o kadar çok sorusu olduğu halde hiçbirini dile getiremiyordu.

"Ekselansları," diye mırıldandı Artemis, Bon Bon kollarında kıvranırken küçücük bir reverans yaparak. "Sürprizin sizin için kötü olmadığını umarım."

Artemis'in yere bıraktığı yaşlı köpek koşarak Percy'nin yanına gitti ve heyecanla bacaklarını ısırmağa başladı.

"Saçmalamayın lütfen, Artemis," diye güldü Phoebe. "Ve sen, Maximus. Bu kadar ciddi durma lütfen. Artemis'i korkutacaksın ve böyle bir şeye izin veremem. Burada kalmak için daha yeni geldi."

"Kalmak mı?" diye sordu Maximus kaşını kaldırarak.

"Evet." Phoebe, Artemis'in koluna girdi. "Leydi Penelope, kuzen Bathilda hasta arkadaşına bakmaya gittiği için, refakatçi olarak Artemis'i yanıma verebileceğini söyledi. Sence de bu çok nazik bir davranış değil mi?"

"Evet, fazlasıyla," diye mırıldandı Maximus, Artemis'e keskin bir bakış fırlatarak. "Küçük köpeğini de mi göndermiş?"

"Bon Bon'a genelde bir tek ben bakarım," diye karşılık verdi Artemis eliyle eteklerini düzeltirken. Yoksa Maximus gitmesini mi istiyordu? Bu düşünceyle göğsüne bir sancı saplanmıştı. "Hava değişiminin kendisine iyi geleceğini düşündüm ve Penelope de bana katıldı."

"Haklı olabilirsiniz." Maximus onu başıyla onayladı. Yüzü ifadesizdi. "Peki, tazılarla Percy'yi getirmek kimin fikriydi?"

"Benim tabii ki," diye yanıtladı Phoebe ağabeyini neşeyle. "Onları Pelham'da bıraktığımızda yalnızlık çektiklerini düşünüyorum."

"Hımm," diye mırıldandı Maximus kayıtsızca.

"Eve gelirken, yolculuk boyunca bir sürü plan yaptık," diyerek gevezeliğini sürdürdü Phoebe. "Harte'nin Sarayı'ndaki tiyatroya

ve alışveriŖe çıkabileceğimizi düşündüm, hatta belki panayıra bile gidebiliriz.”

Maximus’un dudakları gerildi. “İlk ikisinde size eşlik edebilirim ama sonuncusu söz konusu bile olamaz.”

“Ah ama...”

“Phoebe.”

Maximus’un bir kelimesi bile genç kızın susmasına yeterli olmuştı. Yüzündeki gülümseme kaybolmak üzereydi ki genç kız kendini toparlayarak konuşmasını sürdürdü. “Neyse, Artemis buradayken çok güzel vakit geçireceğimize inanıyorum. Hizmetçi kıza üst kattaki pembe odayı hazırlayıp bize çay getirmesini söyledim. Bize katılmak ister misin?”

Artemis, Maximus’un bu teklifi reddedeceğini düşündü. Phoebe arabada ağabeyinin, Londra’da aynı evi paylaşmalarına rağmen, çoğu zaman tek başına kalmayı tercih ettiğini anlatmıştı.

Ancak Maximus başını eğerek kardeşinin teklifine olumlu yanıt verdi. “Memnun olurum.”

Kolunu Artemis’e uzatmasıyla birlikte genç kadın elini üzerine koydu ve Phoebe’nin dönüp uşakla konuşmasını fırsat bilerek Maximus’a eğildi. “O nerede?”

Maximus başını sertçe iki yana salladı. “Sonra.”

Artemis dudağını ısırıldı. Londra’ya yolculuk neredeyse bir işkenceyken, gülümseyip Phoebe’ye karşı neşeli olmaya çalışmıştı ama bütün yol boyunca Apollo’yu merak edip durmuştu.

“Lütfen.”

Adamın koyu kahverengi gözleri Artemis’in gözleriyle karşılaştı. “Mümkün olan en kısa zamanda. Söz veriyorum.”

Bu durum mantık dışıydı ancak erkeğin telkin edici sözleri Artemis’in içini ısıtmıştı. Apollo’nun sağlık durumu kötü olsa, Maximus’un onu hemen doğrudan kardeşinin yanına götüreceğinden şüphesi yoktu. Belli ki önce çay ve keklere zaman ayırmaları gerekiyordu.

Maximus diğer dirseğini kız kardeşine uzatarak arkalarında köpeklerle birlikte iki genç kadını altın kaplı tırabzanlı döner merdivenlerden üst kata çıkardı. Yukarıda, merdivenlerin tam karşısında büyük bir salon vardı. Pembe boyalı kapıların üzerinde altın kaplı üzüm motifli kabartmalı oymalar vardı. Salonun yüksek tavanıysa dalgalı bulutların üzerinde süzülen küçük tanrıların resimleriyle süslenmişti. Artemis başını geriye atıp tavanı incelemeye koyuldu.

“Aşıl’ın eğitimi,” diye mırıldandı Maximus genç kadının kulağına eğilerek.

Evet, bu Kentaur Motifi’ni açıklıyordu.

“Çayı burada içmek zorunda mıyız?” diye sordu Maximus’un diğer yanında duran Phoebe. “Burada kendimi hep bir sahne üzerindeymişim gibi hissediyorum. Mavi oturma odasının çok daha rahat olduğunu düşünüyorum.”

Maximus kız kardeşinin şikâyetini duymazdan geldi. “Şuradaki masaya dikkat et. Bayan Henrys biz sayfiyedeiken buraya taşıtmış.”

“Ah.” Phoebe ağabeyinin yardımıyla alçak mermer masanın yanından geçerek pembe renkli bir kanepenin üzerine oturdu. Yanına oturmak için zıplayan Bon Bon’un ağzı geniş bir köpek gülümsemesiyle aralanmıştı

Artemis Phoebe’nin karşısındaki koltuğa oturdu, tazılarsa hemen onun ayaklarının dibinde yerlerini aldılar.

“Londra’daki işinin önemli olduğunu ümit ediyorum,” dedi Phoebe büyük bir ciddiyetle. “Ne de olsa Pelham’dan o kadar ani bir şekilde ayrılman partinin sonu oldu. Bu sabah herkes arabasını geri çağırıldı.”

“Sizi zor durumda bıraktıysam özür dilerim,” diye yanıtladı Maximus kardeşini. Hanımların oturdukları yere yakın duran şöminenin rafına yaslanmış dururken, üzülmekten çok sıkılmış

bir hali vardı. Percy onun yanına gidip derin bir iç çekerek şöminenin yanına yattı.

Phoebe gözlerini devirdi. “Endişelenmen gereken şey benim zor durumda kalıp kalmamam değil. Leydi Penelope’nin keyfi epey kaçmıştı, öyle değil mi Artemis?”

“Biraz... şey, gücenmiş olduğu doğru,” dedi Artemis temkinli bir sesle.

“Öyle mi?” Artemis’e bakan Maximus’un gözlerinde aynı zamanda hem alaylı hem de samimi bir bakış vardı.

“Yani en azından Scarborough Dükü onu teselli etmeyi kendine vazife edininceye dek öyleydi,” dedi Phoebe. “Ona dikkat etsen iyi olur, sevgili ağabeyim. Scarborough kadını burnunun dibinden kaçırabilir.”

“Bu konuda Scarborough’nun geliri on katına çıktığı zaman endişelenebilirim belki.”

“Ah, Maximus,” dedi Phoebe dudaklarını bükerek.

O anda hizmetçilerin odaya girmesiyle birlikte Phoebe vereceği cevabı yutmak zorunda kaldı.

Artemis çay servisinin aralarında duran alçak masanın üzerine konulmasını izledi. Çayın yanında keklerin ve küçük atıştırmalıkların bulunduğu bir tepsi de vardı.

“Başka bir isteğiniz var mı?” diye sordu baş hizmetçi Phoebe’ye.

“Teşekkür ederim.” Phoebe hizmetçilerin odadan çıkmasıyla birlikte Artemis’e döndü. “Çayı siz koymak ister misiniz?”

“Elbette.” Artemis öne eğilerek fincanlara çay koydu.

“Bana söz düşmez, biliyorum Maximus,” diye söze girdi Phoebe sakince. Bu arada Bon Bon’a bir parça kek vermeyi de ihmal etmedi. “Ancak değerini parayla ölçecek bir eşten daha iyisini hak ettiğini düşünmeden edemiyorum.”

“Parayı önemsemeyen bir eşim mi olsun isterdin?” diye sordu Maximus hafif bir sesle, Artemis’in uzattığı çay fincanını alır-

ken. Zarif fincan takımı erkeğin büyük elinde bir yüzük kadar küçük görünüyordu.

“Paran yerine *sana* değer veren bir eşin olmasını tercih ederdim,” diye tersledi Phoebe ağabeyini.

Maximus eliyle sabırsız bir hareket yaptı. “Bunun bir önemi yok. Param dükalık unvanımdan geliyor ve yaşadığım sürece de düküm. Beni unvanımdan ayırmak kalbimi göğsümden söküp atmakla aynı kapıya çıkacaktır. Unvanımla biz bir bütünüz.”

“Buna gerçekten inanıyor musunuz?” diye sordu Artemis alçak bir sesle.

Phoebe ve Maximus aynı anda Artemis’e şaşırarak baktılar ancak Artemis sadece Maximus’a yoğunlaşmıştı. Maximus’a ve onun gizemli koyu kahverengi gözlerine.

“Evet.” Maximus’un cevabı tereddüt yoktu, düşünmek için bile duraksamamıştı.

“Peki, unvanınız olmasaydı?” diye sordu Artemis bu kez. Phoebe’nin önünde onunla bu şekilde konuşmaması gerektiğini biliyordu; aralarındaki özel ilişkiyi fazlasıyla gözler önüne seriyordu bu durum ancak Artemis yine de onun cevabını bilmeyi çok istiyordu. “O zaman da böyle mi düşünürdünüz?”

Maximus’un ağzı sabırsızca açılıp kapandı. “Bu unvana *sahip olduğuma* göre, bunun hiçbir önemi yok.”

“Kırmayın beni.”

Maximus ağzını açtı, kapadı, kaşlarını çattı ve sonra da yavaşça konuşmaya başladı. “Bilmiyorum.” Genç kadının yüzüne bakıyordu. “Sorunuz çok saçma.”

“Ama özünde yine de çok anlamlı,” diyerek araya girdi Phoebe.

“Öyle olduğuna eminim,” dedi Maximus, elindeki çay fincanını tepsiye geri koyarak. Ancak bundan çok daha önemli meseleler var halletmem gereken. “İzin verirsen Bayan Greaves’i ödünç alarak ona evi gezdirip senin refakatçin olarak yerine getirmesi gereken görevler hakkında bilgilendireceğim.”

Phoebe şaşırılmış görünüyordu. “Bunları yarın sabah yaparım diye düşünmüştüm.”

“Bayan Greaves’e odalarını gösterip yarın hallolmasını istediğin özel işlerini anlatabilirsin ama benim de kendisine bu gecedten vermek istediğim birtakım özel talimatlarım var.”

“Ah ama...”

“Phoebe.”

Genç kız sustu. “Ah, pekâlâ.”

Maximus’un dudakları seğiriyordu. “Teşekkür ederim.” Köpeklerle ciddi bir bakış fırlattı. “Sizler *burada kalıyorsunuz.*”

Artemis, Maximus’un baş hareketiyle hemen yerinden kalktı ve Phoebe’ye iyi geceler dileyerek erkeğin peşinden odadan çıktı. Maximus hemen merdivenlere yönelerek üçüncü kata çıktı.

“Bu gerekli miydi?” diye sordu Artemis peşinden giderken alçak bir sesle.

“Kardeşini görmek istiyorsun, öyle değil mi?” diye karşılık verdi Maximus genç kadına

“Elbette,” dedi Artemis sertçe, “ancak Phoebe’nin bakıcısıymışım ve onunla ilgili özel talimatların varmış gibi davranmana gerek yoktu.”

Maximus merdivenlerin tepesinde öylesine aniden durup döndü ki Artemis neredeyse ona çarpacaktı. Hemen önünde durdu, adamın bedeninden yayılan sıcaklığın ve yüzeyin hemen altında kaynıyormuş gibi görünen öfkesinin farkındaydı.

“Ama sana vereceğim özel talimatlar var zaten,” dedi Maximus lafı hiç dolandırmadan. “Kız kardeşim neredeyse tamamen kör. Bir şekilde onun refakatçisi olarak buraya gelmeyi başardığına göre, refakatçisi gibi de davranabilirsin elbette. Onu güvende tutmanı bekliyorum senden. Onu tehlikeli gezintilerden uzak tutmanı, görmeyen gözleriyle sınırlarını aşmasına izin vermemeni ve bu kapıdan her çıktığınızda yanınızda en az bir, tercihen iki uşak bulundurmanı istiyorum.”

Artemis başını kaldırarak Maximus'un yüzüne baktı. Endişesi gerçektir ancak bütün bunlar Phoebe için boğucu olmalıydı. "Panayırda geçireceği bir öğleden sonranın tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun gibi bir için evet," dedi Maximus. "Kalabalığın arasında kolayca kaybolabilir, itilip kakılabilir ya da birileri tarafından taciz edilebilir. Gözleri görmeyen, nazik yaradılışlı, genç bir hanımefendi kimilerinin gözünde son derece kolay bir hedeftir. Onun incinmesine izin veremem."

"Anlıyorum."

"Emin misin?" Maximus hareket etmiyordu, erkeğin boyu posu tek başına yeterince ürkütücüydü. "Kız kardeşim benim için çok değerlidir. Onu her türlü zarardan korumak için ne gerekirse yaparım."

"Onu güvende tutmak için kullandığın yöntemler onun için bir kafes haline gelse bile mi?" diye sordu Artemis yumuşak bir sesle.

"Phoebe'den, kendi yaşlılarından hiçbir farkı yokmuş gibi bahsediyorsun," diye homurdandı Maximus. "Ama o farklı. Kardeşim kör. Her türlü masrafa ve zahmete katlanarak bu eve bütün doktorları, bilimadamlarını, şifacıları getirdim. Ona, işe yarayacak olmaları ümidiyle her türlü zararlı ilacın verilerek eziyet edilmesine göz yumdum. Hiçbiri, hiçbir şey Phoebe'nin kör olmasını engelleyemedi. Onun görme yetisini kurtaramadım belki ama kılına zarar gelmesine izin verirsem, bana lanet olsun."

Artemis derin bir nefes aldı, erkeğin coşkusu aynı zamanda hem heyecan verici hem de ürkütücüydü. "Anlıyorum."

"Güzel." Maximus arkasını dönerek onu koridora yönlendirdi.

"Burası kız kardeşimin odası," dedi açık yeşil bir kapıyı işaret ederek. "Bu da Phoebe'nin senin için düşündüğü pembe oda." Maximus, Phoebe'nin odasının yanında, kapısı aralık duran odayı gösterdi. Hizmetçinin biri aceleyle dışarı çıkıp Maximus'un önünde derin bir reverans yapmak için durdu ve koşmaya devam etti.

Artemis içeriye göz attı. Duvarları ipeksi koyu pembe gül rengine boyanmış odanın isminin nereden geldiği anlaşılıyordu. Gölgelekli yatağın her iki başucunda ise üzeri sarı mermerle kaplı oymalı gece sehparının yanı sıra şöminenin etrafı pembe damarlı mermerle kaplıydı.

“Burası harika,” dedi Artemis samimiyetle. Omuzunun üzerinden Dük’e bir bakış attı. “Senin odaların da mı bu katta?”

Maximus başını evet anlamında salladı. “Bu koridorun devamında.”

Birlikte bir pasaja girdiler ve evin arka tarafına ilerlemeye devam ettiler.

“Burası Phoebe’nin genelde kullandığı mavi oturma odası dediğimiz oda. Bunlar da benim odalarım.”

Maximus’un odalarına açılan zengin orman yeşili kapıların üzerinde siyah süslemeler vardı.

“Gel.” Genç kadını lambri etkisi yaratan küçük bir kapıya yöneltti. Arkasında dar, belli ki sadece hizmetçilerin kullandığı bir merdiven vardı. Dönerek aşağıya indikçe karanlık bir yere doğru ilerlediler ancak Artemis onu korkusuzca takip ediyordu.

İki kat aşağıda, taş bir merdivenin altına açılmış kapıdan geçtiler. Maximus ikinci bir kapının önünde duraksayıp dikkatli bir şekilde Artemis’e baktı. “Burada olduğunu kimse öğrenmemeli. Onu oradan Hayalet olarak kaçırmak zorunda kaldım. Aramaya başladılar bile.”

Artemis anladığını belli edercesine başını salladı, boğazı düğümlenmişti. Dört yıl. Apollo’nun Bedlam’a kapatılmasının üzerinden dört yıl geçmişti.

Maximus anahtarı çevirip kapıyı açınca uzun, alçak ve gizli olduğu belli olan bir oda görüldü.

“Ekselansları.” Bu adam, Artemis’in düello gösterilerinde gördüğü uşaktı. Odanın içindeki yatağın yanında duran bir sandalyeden kalkmıştı. Ve yatağın içinde de...

Artemis, etraftaki her şeyi görmezden gelerek hızla öne atıldı. Apollo öylesine sessiz yatıyordu ki sevgili yüzü aldığı yaraların ve şişliğin etkisiyle neredeyse tanınmaz haldeydi. Teninin yara almamış yerleri ise solgundu.

Artemis kardeşinin yanına dizlerinin üzerinde çöktü ve titreyen eliyle alnına düşmüş terli saçlarını yana itti.

“Craven,” diye duyuldu arkasında duran Maximus’un sesi. “Bu Bayan Artemis Greaves, kendisi hastamızın kız kardeşidir.”

“Hanımefendi,” dedi Craven Artemis’i başıyla selamlayarak.

“Doktor çağırdınız mı?” diye sordu Artemis bakışlarını Apollo’nun yüzünden ayırmadan. Elini kardeşinin tıraşsız yanağından boynuna kaydırdı. İşte. Bir kelebeğin kanat çırpışı gibi. Demek ki damarlarındaki kan hâlâ akıyordu.

“Hayır,” diye yanıtladı onu Maximus.

Artemis arkasını döndü. Gözleri kısılmıştı. “Niçin?”

“Daha önce de sana söyledim,” dedi Maximus sabırla, sesi dümdüzdü. “Hiç kimse bilmemeli.”

Artemis ona kısa bir süre daha baktıktan sonra Apollo’ya döndü. Haklıydı. Elbette ki haklıydı. Apollo’nun bulunup Bedlam’a geri götürülmesini göze alamazlardı.

Ama yine onu bu halde görüp gerekli tedaviyi yaptıramamak Artemis’i öldürüyordu.

Craven boğazını temizledi. “Ben lordumuza elimden geldiğince baktım, hanımefendi. Bir doktorun yapabileceği bir şey yok.”

Artemis adama hızlı bir bakış attı. “Teşekkür ederim.” Aslında daha fazlasını söylemek istiyordu ama genç kadının boğazı düğüm düğümdü. Gözleri batıyordu.

“Ağlama, gururlu Diana,” diye mırıldandı Maximus. “Ay senin ağlamanı istemez.”

“Hayır,” dedi Artemis ona hak vererek. Sert bir hareketle yanaklarını sildi. “Şimdilik ağlamayı gerektirecek bir durum yok.”

Artemis bir elin omuzuna değdiğini hisseder gibi oldu. “Bir süreliğine yanında kalabilirsin. Craven’in de biraz dinlenmeye ihtiyacı var zaten.”

Artemis arkasına bakmadan başını salladı. Bakmaya cesareti yoktu.

Adamların ayak sesleri uzaklaştıktan bir süre sonra kapının kapandığını duydu. Mumların alevleri şöyle titreştikten sonra yeniden hareketsizce yanmaya devam etti.

Aynı kardeşi gibi, hareketsizce.

Artemis başını Apollo’nun koluna koyup hatırlamaya başladı. Deliliğin ve fakirliğin parçaladığı bir ailenin çocuklarıydılar. Ebeveynleri, başka türlü dertlerinden dolayı onlarla ilgilenememişlerdi. Artemis kardeşiyle birlikte ormanda yaptığı gezintileri, onu, gölcüğün yanındaki sazlıkların içindeki kurbağaları nasıl yakaladığını düşündü. Kardeşi hayali ejderhalarla savaşırken, kendisi de kuş yuvalarını arayıp bulmakla meşguldü. Apollo’nun okula gönderildiği gün Artemis’in çocukluğunda yaşadığı en kötü gündü. Artemis, engelli annesinin ve kaybettiklerini yeniden kazanma çabasıyla planladığı delice “işleriyle” meşgul babasıyla yalnız kalmıştı. Apollo tatil için geri döndüğünde Artemis nasıl da rahatlayıp mutlu olmuştu. Demek ki kardeşi onu ebediyen bırakmamıştı.

Artemis Apollo’nun göğsünün inip kalkmasını izleyip anılarına dalmaya devam etti. Hayata dair ne varsa elinden alınmıştı: Apollo. Thomas’ın sevgisi. Anne ve babası, evi, geleceği. Hiç kimse hiçbir zaman onun fikrini sormamıştı, istekleri ve ihtiyaçlarıyla ilgilenen olmamıştı. Bir sürü şeye maruz kalmıştı ama kendisi herhangi bir şey yapma şansına sahip olamamıştı. Raftaki bir bebek gibi oradan oraya itilmiş, manipüle edilmiş ve bir kenara atılmıştı.

Ama o bir bebek değildi.

Bir zamanlar sahip olabileceği şeyler: bir yuva, bir koca ve kendine ait bir aile artık çok uzağındaydı. Onlara asla sahip olamayacaktı. Ancak bu, başka bir şeye sahip olmaya karar veremeyeceği, hayatını elinden geldiğince iyi bir şekilde yaşayamayacağı anlamına gelmezdi. İstedığı gibi yaşayamayacağı...

Hayatının geri kalanını ya manipüle edilip kaybettiklerinin acısını hissederek yaşayabilirdi ya da kendine yeni bir hayat kurabilirdi. Yeni bir gerçek.

Craven odaya tekrar girdiğinde mumlar yanıp bitmişti. “Hanımefendi? Saat geç oldu. Ben bu gece Lord’un yanında kalırım. Siz gidip yatın.”

“Teşekkür ederim.” Artemis ayağa kalktı. Bedeni soğuk taşın üzerinde oturmaktan tutulmuştu. Craven’in yüzüne baktı. “Bir değişiklik olursa bana haber verirsiniz, öyle değil mi?”

“Evet, veririm,” dedi Craven nazık bir sesle.

Artemis son bir kez Apollo’nun yanağına dokunduktan sonra dönüp merdivenleri çıktı.

Cansızlığın ve çaresizliğin hâkim olduğu bu odadan ayrıldı.

On Birinci Bölüm

Kral Herla vahşi avını adamlarıyla birlikte yüz yıl boyunca sürdürdü. Onları ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde at üstünde görenler, ıstavroz çıkarıp hemen dua ederlerdi çünkü bu karşılaşmadan kısa bir süre sonra mutlaka bir ölüm gerçekleşirdi. Yılda bir gece, sadece bir gece, Kral Herla ve avı gerçeğe dönüşürdü: sonbahar haşşatının yapıldığı dolunay gecesinde.

O gece herkes dehşete kapılıp saklanmaya çalışırdı. Kral Herla bazı ölümlülere de avlayıp onları sonsuza dek lanetlerdi. O gecelerden birinde Kral Herla genç bir erkeği yakaladı.

Adı Tam'di...

Kral Herla Efsanesi'nden

Maximus oturma odasında bir mektubu mühürlüyordu ki yatak odasının kapısının açıldığını duydu. Craven yeniden Kilbourne'un yanına dönmüştü ve diğer hizmetçiler de kendisini gece saat on ila sabah altı arasında rahatsız etmemeleri için kesin talimat almışlardı. Maximus ayağa kalkıp yatak odasına gitti.

Artemis yanında durduğu yatağını güzel, koyu gri gözleriyle inceliyordu.

Maximus damarlarındaki kanın yanmaya başladığını hissetti. "Burası benim özel odam," dedi adam, genç kadına yaklaşıırken.

“Biliyorum.” Artemis ona korkusuzca bakıyordu. “Sana yüzüğünü geri vermeye geldim.”

Boynundaki fuları çekip alınca elbisesinin dört köşeli sade yakası ve ucu göğüslerinin arasındaki vadide kaybolan zincir ortaya çıkmıştı. Parmağını gölgeli girintiye sokup aldığı zinciri başının üzerinden çıkardı. Maximus zincirin ucunda başka bir şey daha gördü; yeşil bir şey sonra Artemis zinciri cebine koymadan önce ucundan yüzüğü çıkarıp ona uzattı. Maximus ona bir adım yaklaşarak yüzüğü parmaklarının arasına aldı. Yüzük genç kadının bedeninin sıcaklığıyla hâlâ sıcaktı, sanki eski metal parçasına hayat vermişti. Bakışlarına karşılık verirken, genç kadının nefes alması durmuş gibiydi ve yanaklarının pembesi gitgide koyulaşırken sanki onu daha da savunmasız bir hale getiriyordu. Maximus içinden gelen bir dürtüyle onu tutup dilini tatlı teninin yumuşaklığında gezdirmek istiyordu.

Genç adam yutkundu. “Neden buradasın?”

Artemis ince omuzunu silkti. “Sana söylemiştim: yüzüğünü getirmek istedim.”

“Hava karardıktan sonra tek başına bekâr bir erkeğin odasına, yatak odasına geliyorsun ve ertesi sabah da kolaylıkla verebileceğin bir metal parçasını iade ediyorsun.” Sesinde alay vardı. Birdenbire kadını üzmeğe istedi. İçinde bulundukları durumdan ötürü hissettiği o keskin öfkeyi hissetmesini istedi. Genç kadının ve kendi geçmişi olmasa, bu kadına kur bile yapabilirdi. Onu kendine eş olarak alabilirdi. “Namusunu hiç mi önemsemiyorsun?”

Artemis erkeğe yaklaşıncı Maximus onunla aynı havayı soluduğunu hayal etti. Genç kadının başını kaldırıp yüzüne bakmasıyla, Maximus onun hiç de görüldüğü kadar sakin olmadığını anladı.

“Hayır,” diye mırıldandı Artemis, sesi bir denizkızının şarkısını andırıyordu. “Hem de hiç.”

“O halde ben de önemsersem, bana lanet olsun,” diye mırıldanıp onu öpmeye başladı.

İşte. İşte yine oradaydı: onu içine çekerken, tüm şüphelerini, korkularını, üzüntülerini ve de düşüncelerini yok eden o girdap. Onların yerine sadece saf ve yakıcı bir biçimde hissetmesini sağlayan girdap. Maximus sıcak dilini fethedercesine genç kadının ağzının içine kaydırdı. Artemis parmak uçlarında yükselip ona daha da yaklaştırmaya çalışırken parmaklarını erkeğin ropdöşambrının ipek kumaşında gezdiriyordu. Mümkün olsaydı, onun bedeninin içine girer, geniş ve güçlü göğsünü kendisine yuva edinir oradan bir daha asla çıkmazdı.

Bu adamı, lanet olası unvanına, arazilerine, geçmişine ve tüm mecburiyetlerine rağmen istiyordu Artemis. Maximus. İsteddiği yalnızca Maximus’tu. Yapabilse onu çırılçıplak haliyle alır ve bundan büyük bir mutluluk duyardı.

Zenginlikleri olmadan istiyordu onu ama eğer ziynetleri olmaksızın alamayacaksa, ziynetleriyle birlikte kabul etmeye de hazırdı.

Maximus ağır ağır nefes alarak geri çekildi ve genç kadının yüzüne öfkeyle baktı. “Durduramayacağın bir şeyi başlatma.”

Artemis erkeğin gözlerinin içine baktı. “Benim durmaya niyetim yok.”

Maximus’un gözleri kısıldı. “Sana evlilik vaat edemem.”

Artemis bunu biliyordu. Hiçbir zaman vaat edebileceğini de düşünmemişti. Bir dakika öncesinde kendisine sorulmuş olsaydı, Artemis bunu bildiğine dair yemin edebilirdi ancak erkeğin dolaysız sözleri yine de kalbine bir ok gibi saplanmıştı. Sıkılı dişlerini bir gülümsemenin ardına gizledi. “Senden böyle bir talebim oldu mu?”

“Hayır.”

“Ve hiçbir zaman da olmayacak,” diyerek söz verdi Artemis.

Maximus'un başındaki pahalı peruğu çekip aldı ve bir kenara savurdu. Elini adamın kısacık kesilmiş saçlarında gezdirerek bu özel hissin tadını çıkardı. İşte tüm o şeylerin altındaki adam buydu. Herkesin tanıdığından farklı bir kişiydi.

Artemis onu tüm kılıklarından arındırmak için büyük bir istek duydu. Telaşla ropdöşambrının düğmelerini açmaya çalışırken güzelim ipek kumaş neredeyse yırtılacaktı.

"Sakin," diye mırıldandı Maximus, genç kadının ellerini yakalayarak. Maximus'un sesi nazik olduğu halde yüzü hiç de öyle değildi. "Tecrübeli misin, sevgili Diana?"

Artemis'in kaşları çatıldı. İsteddiği son şey, Maximus'un kendisini saçma sapan birtakım çekincelerden dolayı uzaklaştırıp göndermesiydi. Diğer yandan ise artık aralarında herhangi bir yalan olsun istemiyordu. "Hayır."

Maximus'un yüz ifadesi, dudaklarının küçücük bir memnuniyet duygusuyla kıvrılması dışında hiç değişmemişti. "O zaman müsaade edersen bunu ağırdan alacağız. Bu hem kendi iyiliğin hem de ben tadına iyice varmak istediğim için böyle olmalı."

Artemis itiraz etmek istese bile yapamazdı. Maximus genç kadının ellerini iyice yana açarak eğildi ve dudaklarını yeniden ele geçirdi. Dudakları genç kadının dudaklarını ayırırken, başparmaklarının ucuyla avuç içlerine hafifçe baskı uygulayarak baştan çıkarıcı daireler çizmeyi ihmal etmiyordu. Öpücüğün uzaması neredeyse acı vericiydi, sanki dünyanın tüm zamanı kendilerine ait gibiydi. Genç kadının üst dudağını yalayan Maximus, Artemis'in dudaklarını aralamasıyla muzipçe geri çekildi.

Artemis ellerini çekmeye çalışsa da erkeğin elleri çok güçlüydü. Hafifçe kıkırdayan Maximus, genç kadının ellerini bırakmadan vücudunu ona yasladı. Artemis'in dikkati, dudağının kenarında hissettiği küçük bir ısırıkla dağıldı ve ondan sonra da kendine geriye düşer bir halde buldu.

Bir salise boyunca kapıldığı korkuyla bedeni kaskatı kesilir gibi oldu... ondan sonraysa yumuşak ve esnek bir yatağın üzerine düştü. Artemis başını kaldırıp Maximus'un yüzünde yine o belli belirsiz, kendinden memnun gülümsemeyle üzerine eğildiğini gördü.

Elini uzatıp parmağıyla genç kadının boyun çizgisini izlerken dokunuşu hafifti, elbisesinin yakasının göğüslerinin üzerinde birleştiği noktaya ilerlerken, tenini neredeyse gıdıklar gibiydi.

Artemis ürperdi.

"Fularının elbisenin yakasından ne zaman düştüğünü unuttuğumu sanma," diye mırıldandı Maximus. "Bu çok tuhaf çünkü bugüne kadar gittiğim tüm balolarda çok daha açık dekolterler görmüş olmama rağmen, bir türlü aklımdan çıkarmayı başaramadığım, senin göğüslerinin hayaliydi." Karanlık ve gizemli bakışları Artemis'in gözlerindeydi. "Göğüslerinin ve vücudunun diğer kısımlarının hayali diyelim. Belki de bunun sebebi, insan içinde öylesine gösterişsiz bir halde dolaşıyor olmandır. Bu durumda örtülerin düşüp altındakilerin açığa çıkması daha da heyecan verici oluyordur. Ya da belki de," diyerek eğildi ve genç kadının kulağına fısıldayarak konuşmaya devam etti, "sebep sensin. Sadece sen."

Dük dilini kulağının kenarında gezdirdikten sonra durup dişleriyle kulak memesini hafifçe çekti ve sonra da açık, ıslak dudaklarını boynundan göğüslerinin eğimine indirdi.

"Daha önce hiçbir kadını böylesine saplantı haline getirmedim," dedi Maximus, sıcacık dudaklarını sarf ettiği her kelimeyle birlikte Artemis'in tenine değdirerek. "Yoksa beni büyülemiş olabilir misin, Diana?"

Dili göğüslerinin arasında gezinirken Artemis keskin bir nefes aldı. Genç kadın nihayet serbest kalan ellerini erkeğin başına götürerek daha da kendine çekti. Maximus hâlâ giyinik göğüsleriyle sevişiyordu.

Büyü altında olan biri varsa o da kendisi olmalıydı. Birkaç kısa an içinde evlilik umudunu bir kenara atmamış mıydı? Apollo tutuklanmadan önce sahip olacağını düşündüğü geleceğini?

Şu anda sevinçten başka bir şey hissetmiyordu. Nihayet yaşadığını hissediyordu. Topallayarak da olsa, kendi hayatının dizginlerini ele almıştı. İsteddiği şey buydu.

Büyülenmiş olsa bile, Artemis bu büyüünün asla sona ermesini istemiyordu.

Gözlerini kırpınca, Maximus'un kendisini izlediğini fark etti. "Yoksa şüphelerin mi var?"

"Aksine." Maximus'u kendine çekti ve bu kez onu öpen kendisi oldu. Çok ustaca olmasa bile oldukça şiddetli bir öpücüktü.

"O halde yüzüstü dön, ay kraliçem benim," diye mırıldandı Maximus dudaklarında. "Seni şu dünyevi ağırlıklarından kurtarayım."

Artemis karnının üzerine yatıp erkeğin korsesinin düğmelerini açmasını, eteğinin kemerini ve korsajını çözmesini bekledi. Maximus haklıydı: bedeninden çıkarılan her kumaş parçasıyla hafifliyor, kendini daha özgür hissediyordu.

Maximus onu nazıkçe sırtüstü çevirip korsesini başının üstünden çıkardıktan sonra saçındaki tokaları ayıklayarak her birini büyük bir dikkatle ropdöşambrının cebine koydu, ta ki Artemis'in saçı büyük ve ağır bir şelale gibi omuzlarından dökülünceye dek.

"Artemis," diye fısıldadı Maximus saçını göğsünün üzerine çekerken. "Av, ay ve doğumun tanrıçası." Dudakları alayla bükülmüştü. "Sonuncusunu hiçbir zaman anlayamamışımdır, ne de olsa kendisi bakire bir tanrıçaydı, öyle değil mi?"

"Vahşi şeyleri unutuyorsun," diye yanıtladı onu Artemis fısıldayarak. "Bütün vahşi hayvanların ve yaşadıkları yerlerin koruyucusu olmasının yanı sıra, sanıyorum özünde doğum da bir kadının hayvanlaşmasına en yakın andır, ne dersin?"

Maximus geri çekilerek genç kadının yüzünü inceledikten sonra gülümsedi. “Aklının çalışma şekline tapıyorum.”

Tapıyorum kelimesi Artemis’in kalbinin deli gibi çarpmasına neden olsa da böyle bir ifadenin yatak odasında çok büyük bir önem teşkil etmediğini biliyordu. Artemis sahip *olabildikleri*yle mutlu olmaya karar verdi, gerekte sahip olmak istediklerinin bir önemi yoktu artık.

Kollarını erkeğin boynuna doladı. “Ropdöşambrını hâlâ çıkarmamışsın.”

“Mmm,” diye mırıldandı Maximus ancak dikkati tamamen kadının göğüslerindeydi. İç elbisesi eski ve yıpranmıştı ve Artemis’in de göğüslerinin ince kumaşın altından görüldüğünden hiç şüphesi yoktu.

Maximus bir elini genç kadının tek göğsünün üzerinden kaydırıp kumaşı gerdirdi. “Bunu sen mi yaptın?”

Başparmağını, daha önce açılmış bir deliğin üzerine temizce dikilmiş yamanın üzerinde gezdirdi. Yama tesadüfen sağ göğüs ucunun hemen üzerindeydi.

“Evet,” diye yanıtladı onu Artemis. “Başka kim olacak?”

“Ne kadar da pratik bir kadın.” Dudaklarını göğüs ucunun üzerine yerleştirdi.

Artemis gerinerek kendini göğüs ucunu emen sıcaklığa bıraktı. Elleriyle erkeğin başını sıkıca kavramıştı. “Başka çaresi olmayan bir kadın desek?”

Maximus başını kaldırıp ona baktı. Yüzünde öfke vardı. “Başka çaren olmadığı için mi geldin bana?”

“Hayır.” Artemis’in kaşları çatıldı çünkü erkeğin dudaklarının yokluğu hiç hoşuna gitmemişti. “Sana *istediğim* için geldim.” Yukarı uzanarak dişlerini erkeğin çenesinin kenarın hafifçe geçirdikten sonra kendini yeniden geriye bıraktı. “Kendi özgür irademle geldim. İsteddiğim gibi davranma hakkına sahibim.”

Maximus başını yavaşça salladı. “Evet, öylesin.”

Elleriyle genç kadının iç elbisesini kavrayıp baştan aşağı yırttı.

Şimdi önünde çıplaktı, göğüs uçlarından tut, bacak arasındaki en gizli yerlerine kadar. Aslında utanması gerekirdi. Utanması ve de korkması.

Ama onun yerine Artemis kendini tamamen özgür hissediyordu. Kollarını başının üzerine uzatarak sırtını gerdi ve kirpiklerinin arasından erkeğe baktı. “Artık şu ropdöşambrı çıkaracak mısın?”

Maximus’un göz kapakları düştü. Alev alev yanan bakışlarını çıplak bacaklarında gezdiriyordu. “Evet, sanırım artık çıkarabilirim.”

Artemis onun ropdöşambrının önündeki düğmeleri umarsızca çözmesini izledi. Altında sadece bir gömlek ve pantolonu vardı. Gömleği hızlıca başının üzerinden çekip çıkardı, omuz kasları o hareket ettikçe gerilip rahatlıyordu.

Maximus’un çıplak göğsünü gören Artemis nefesini tuttu. Daha önce çok çıplak erkek göğsü görmemişti; çocukken gördüğü birkaç köylünün çıplak göğsü, bir keresinde de Londra sokaklarından dolaşan sarhoş bir askerin ve tabii ki mermer heykellerin göğüsleri dışında. Ama bildiği bir şey varsa, o da aristokratların çoğunun böyle yapılı bir vücuda sahip olmadıklarıydı. Birdenbire bu adamın yalnızca Wakefield Dükü değil, aynı zamanda St. Giles Hayaleti olduğunu hatırladı. Böylesine kaslı omuzlara, güçlü kollara ve geniş bir göğse sahip olabilmek için ne kadar çok çaba sarf etmişti, kim bilir? Bu tehlikeli bir savaşçının bedeniydi.

Maximus’un gözleri, genç kadının düşüncelerini anlamışçasına kısılmıştı. Pantolonunu ve iç çamaşırını hızla çıkarıp yatağa tırmandı.

“Şimdi ikimiz de Tanrı’nın bizi yarattığı gibiyiz,” dedi Maximus üzerine eğilirken.

Maximus kaşını kaldırdı. “Ve sen de beni bu halimle mi tercih ediyorsun?”

“Daima,” dedi Artemis. “Aramızda hiçbir engel yok: ne senin ne de benim geçmişim. Senin mevkiin ve unvanlarının burada hiçbir anlamı yoktur.”

Maximus eğilerek göğsünün ucunu öpünce Artemis kıvrandı. “Hanımların çoğu benim unvanımın getirdiği şatafatı seviyor diyebilirim.”

“Ben hanımların çoğu gibi değilim ama,” dedi Artemis sertçe.

“Bu doğru. Sen tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun,” dedi Maximus genç kadının göğüs ucunu ağzının içine alırken.

Artemis içinde yükselen alevle birlikte inledi. Erkeğin dilini hassas göğsünde hissediyordu. Göğsündeki kıllar genç kadının karnını gıdıklıyordu ve sert baldırlarından biri birdenbire Artemis’in bacaklarının birleştiği noktadaydı.

Artemis nefesini tuttu. Kendi ya da erkeğin çıplaklığından utanç duymuyor olabilirdi ancak bu bundan sonra olacaklarla ilgili hiçbir çekincesi olmadığı anlamına gelmiyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Hatta yaklaşmamıştı bile. Yaşıtları evlenip annelik zevkini tadarken o da Penelope’nin nakış ipiklerini düzenlemekle meşguldü.

Ancak bunu istiyordu. Maximus’u istiyordu. Ellerini erkeğin kısıcık saçlarının arasında gezdirirken, sert kıllarının ne kadar etkileyici olduğunu düşündü. Hafifçe beyazlamış şakakları adama aynı zamanda hem daha emredici hem de insani bir görünüm kazandırmıştı. Ellerini indirdiği geniş omuzlarının sıcaklığı ve kaslarının gerginliği, heyecanla dudağını ısırmasına neden oldu. Ne kadar canlı ve hayat doluydu. Az sonra da sevgilisi olacaktı.

Maximus aniden diğer göğsüne geçip sertçe emmeye başladı, parmaklarıyla da nemli göğüs ucunu okşamaya devam ediyordu. Zevkin iki hassas noktası Artemis’i sabırsızlandırdı. Elleriyle erkeğin belini sıkıca kavradı. Daha fazlasını istiyordu.

Maximus geri çekilerek yüzüne baktı. “İyi misin?”

“Evet.” Artemis kaşlarını çatarak dudağını ısırırken başını yastığın üzerinde bir sağa bir sola savuruyordu.

Maximus’un dudağının kenarı kıvrılrsa da onun da hiç eğlenir gibi bir hali yoktu. Yanakları koyulaşmış, dudaklarının kenarındaki çizgilerse derinleşmişti. Artemis onun vücudunun o bölgesini bacağında hissedebiliyordu. Sanki genç kadına sürtünür gibiydi, canlı bir varlığın fedakârlık araması gibi.

Maximus kadının vücudunun yanını huysuz bir kırsrağı sakinleştirmek ister gibi okşuyordu.

Artemis yanan gözlerini ona çevirerek kendisini sıcak ve sert arzulu bir şekilde öpmesini istedi. “Sabırlı ol.”

“Artık sabırlı olmak istemiyorum,” dedi Artemis meydan okurcasına. Bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordu. Neler olacağını, neler hissedeceğini ve bundan sonra farklı bir kadına dönüşüp dönüşmeyeceğini bilmek istiyordu.

Maximus’un parmağı kadınlığının vadisine uzandı. Gözlerinin içine bakıp gülümsedi. “İslandımışsın.”

Artemis kaşlarını çattı, bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmemek canını sıkmıştı.

Maximus eğilerek dudaklarıyla genç kadının dudaklarına dokunurken homurdandı. Homurdanması öylesine derindi ki sözlerini anlamak neredeyse imkânsızdı. “Benim için ıslaksın.”

Demek ki bu iyi bir şeydi.

Başparmağını kıvrımlarının arasında gezdirerek en tepedeki o noktayı bulup üzerine bastırırken genç kadının yüzüne baktı. Artemis’in bedeni istem dışı büküldü. Hissettiği zevk uzuvlarını ele geçirmişti.

Maximus çenesi seğirerek parmağını o noktaya bir kez daha bastırırken yüzü sert ve acımasızdı. Parmağı nihayet yolunu bularak içine girdi.

Artemis dudağını ısırarak Maximus'un yüzüne baktı. Bakışlarını kaçırmak istemiyordu. İsteddiği tek şey onun yaptığı şeyi sürdürmesiydi.

"Tanrım," diye fısıldadı Maximus. Burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu ve sanki istemsizmiş gibi onu öptü.

Artemis onun altında arzuyla açılırken hem başını hem kalçasını erkeğe bastırmaya çalışıyordu. Ama Maximus hareket etmesini engelleyerek ona parmağıyla zevk vermeye, diliyle işkence etmeye devam etti.

Artemis dudaklarını erkeğin dudaklarından ayırdı, nefes nefese kalmıştı. "Daha hızlı."

"Böyle mi?" diye sordu Maximus başparmağını içinde hızla oynatırken.

"Evet." Artemis gözlerini kapadı, o güzelim sıcaklığı hissederken sözleri belirsizleşmişti. "Evet, ah, evet."

Maximus'un uzun parmakları onun en özel yerlerini keşfederken, her dokunuşuyla ve öpüşüyle genç kadının zevkini daha da yükseklerle taşıyordu. Artemis içinde bir şeylerin oluştuğunu hissetti, ateş üzerindeki suyun kaynamaya başlaması gibiydi bu his. Hislerinin içinde kaybolmuş bir halde gözlerini kapadı. Coşkuluydu.

Hür hissediyordu.

Maximus öpüşmelerini sonlandırarak aniden göğüs ucunu ağzına alıp klitorisini işleyen parmaklarını hızlandırdığı sırada Artemis içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Sarsılarak kendini erkeğin ağzının içine ve eline bastırırken, o anda kendisini ele geçirmiş zevkin dalgaları el ve ayak parmak uçlarına yayılıyordu.

Sanki yeni bir dünya keşfetmiş gibiydi.

Artemis gözlerini açtı. Maximus onu izlerken hâlâ göğüs ucunu yalamakla meşguldü. "Bunu sevdiğin mi?"

Artemis sessizce başını salladı. Söyleyecek söz bulamamıştı.

Maximus gözlerini kapatarak kalçasını kadınlığına bastırdı. “Tanrım. Daha fazla bekleyemeyeceğim.”

Hareket edince kalın erkekliği birdenbire genç kadının hassas kıvrımları arasındaydı. Yumuşacık kayışları Artemis’in nefesini tutmasına neden oldu.

“Sadece...” Maximus homurdanarak genç kadının dizlerini kavradı ve yanlara açıp kendi kalçasının her bir yanına yerleştirerek bacaklarının arasında kendine yer açtı. Sıcak ve ağır bedeniyle Artemis’i neredeyse yatağın içine gömüyordu. Tek kolu üzerinde yükselerek elini bedenlerinin arasına sürdü. Artemis erkeğin parmaklarını karnının üzerinde sonra da kadınlığının girişinde hissetti.

Nefesini tuttu.

Maximus gözlerini açarak baktı ona. “Cesur ol.”

Artemis tek kaşını kaldırıp bekledi.

Maximus sırtıyordu.

Bir sıkıştırma, gittikçe artan bir baskı hissetti. Artemis gerildi. Canı yanımtı. Öylesine büyüktü ki Artemis kendini birdenbire küçücük ve kırılgan hissetti. Gerçekten böyle mi olması gerekiyordu?

Maximus öne eğilerek dudaklarıyla kadının burnunu okşadı.

“Tatlı Diana.”

Ve kendini sertçe itti.

Artemis derin bir nefes aldı. Canı yanıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Onun adı Artemis’ti ve avcı bir tanrıça acıya kolayca karşı koyabilirdi. Daha da önemlisi o şimdi kendisinin bir parçası haline gelmişti, artık içindeydi. Bu özel yakınlık, onunla kurduğu bu bağ ömrü boyunca unutmayacağı bir şeydi. Tüm hayatı sanki şu anda bir anlam kazanmıştı, burada ve şimdi. Artemis hareketsizce yatıyordu ama yine de elleriyle erkeğin sırtını okşamaktan geri duramadı. Şu anda o kadar güçlüydü ki, acı olsun olmasın, sadece kendisine aitti.

Ondan sonra ise, Artemis'i izlemeye devam ederek geri çekilip yeniden içine girdi.

Bu hareketi Artemis'in içinde bir kıvılcımın yanmasına sebep oldu. Daha önceki ateşe benzemese de sıcak ve neredeyse tatlı bir histi. Elleriyle erkeğin yüzünü kavradı ve bacaklarını daha da açtı.

Maximus acı çeker gibi homurdandı. "Ayak bileklerini belime dola, Diana."

Artemis kendisine söyleneni yaptı, bu pozisyon erkeğin içine daha da derin bir şekilde girmesini sağladı. Artemis onun çıkık elmacıkkemiklerini, kaşlarını ve saç diplerinde biriken teri okşadı. Maximus şimdi daha hızlı hareket ediyordu, içine her gidiş gelişi darbesiyle bedeni kadının bedenine saplanıyordu.

"Diana," diye fısıldadı. "Benim Diana'm."

Artemis dudağının kenarına dokununca Maximus dudağını aralayıp genç kadının başparmağını ağzının içine alıp etini nazikçe ısırmaya başladı.

Artemis onun göbeğini kendi göbeğine değişini, sert erkekliğin içinde ıslak biçimde gidip gelişini ve güçlü göğsünün göğüs uçlarına temas ettiğini hissediyor ve bundan büyük bir haz alıyordu. Artık herhangi bir acı duymuyordu. Sadece yakınlık vardı, hayvani bir yakınlık. Belki de yanılmıştı: belki de bir kadının vahşi bir hayvana en yakın olduğu an buydu: herhangi bir sınırlama veya düşüncesi, ne yapması ve yapmaması gerektiğini söyleyen bir cemiyetin olmadığı bir an. Medeniyetten uzaklaştığı an.

Bu ilkel hareketle birbirlerine kenetlenmişlerdi.

Maximus sarsıldı, bir atın çöküş anına benzer bir şekilde başı geriye düştü, sertçe yutkunuyordu. Artemis, son kez içine giren Maximus'un yüzüne baktı. Derinliklerine tutunuyorken içinde onun sıcak menisinin fışkırışını hissetti.

Yarın ya da hayatının bundan sonraki döneminde ne gelse, Artemis bu ana sahip olacaktı: tüm zamanlar içinde Maximus’la böylesine yakınlık içinde kenetlenmiş olduğu bu ana. Erkek olan Maximus’la.

İlk uyandığı anda, Apollo öldüğünü sandı.

Sadece bir an için.

Vücudu sıcaktı. Kolları ve bacakları ve yüzü, hatta tüm vücudu ağrılar içindeydi sanki ama hissettiği sıcaklığın mucizesi ve altındaki yumuşak malzemenin varlığı, bir ihtimalle ama sadece bir ihtimalle daha iyi bir yerde olabileceğini düşündürdü ona.

Sonra da Ridley’yi hatırladı.

Zindancının, pantolonunun düğmelerini açtığı sıradaki bakışlarını, dudaklarının acımasız ve pis sırıtışı geldi gözlerinin önüne. Apollo’nun göğsüne saplanan ok hem korku hem dehşetin bir parçasıydı ve ikisi bir arada da koskocaman bir utanç dalgasıydı.

Üzerinde yattığı şey her neyse, dönüp kalkmak istedi. Ya da en azından midesi kalkacak gibi oldu. Yeşil ve iğrenç safra, karnı kasılıp bükülürken ağzından yükselerek içinde olmayan bir şeyleri çıkarmaya çalışıyordu.

Yakınında bir ses duydu sonra da bir çift elin onu nazikçe omuzlarından kavradığını hissetti.

Apollo irkildi. Eller bir erkeğe aitti.

Hızla dönüp o elleri üzerine silkelemeye çalışırken saldırganına dik dik baktı.

Karşısında duran adam ellerini teslim olduğunu belirtircesine havaya kaldırdı. Uzun boylu ve oldukça ince yapıli biriydi. Normalde Apollo’nun korkacağı türden biri değildi ama şu anda olanlar zaten normal değildi.

Belki de artık hiçbir şey hiçbir zaman normale dönmeyecekti.

“Lordum,” dedi adam nazik bir sesle. “Benim adım Craven, Wakefield Dükü’nün uşağıyım. Onun evinde ve güvendesiniz.”

Sanki vahşi bir hayvanı ya da delinin birini yatıştırmaya çalışırcasına konuşmuştu.

Apollo bu ses tonuna oldukça alışkındı, bu yüzden etrafına bakarken dikkate almamaya karar verdi. Geniş ve loş bir odada alçak bir yatakta yatıyordu. Yatağın ve Craven'in sandalyesinin dışında içi kömürle dolu demir bir kova vardı. Yanan birkaç mum etraftaki eski kemerli taşların ve sütunların üzerine titrek gölgeler saçıyordu. Nemin bariz kokusunu alabiliyordu.

Burası Wakefield'in evinin bir bölümüyse, Apollo düklerin nasıl yaşadığına dair hayallerinin yanılgıdan ibaret olduğunu düşündü.

Buraya nasıl geldiğini ve Dük'ün nerede olduğunu sormak için uşağa döndü... ancak gırtlığında keskin acıdan başka bir şey hissetmedi.

İşte o anda Apollo konuşamadığını anladı.

On İkinci Bölüm

Tam tek bir şey haricinde her anlamda sıradan bir delikanlıydı: o bir ikiz olarak dünyaya gelmişti ve ikiz kız kardeşi Lin'le birbirlerine bir gül goncasının iç içe geçmiş taçyaprakları kadar yakındılar. Lin erkek kardeşinin hasat gecesinde Kral Herla tarafından yakalandığını öğrendiğinde, acı içinde haykırdı. Sonra da Kral Herla'yı tanıyanları ve avı hakkında bilgi sahibi kişileri arayarak en sonunda kendini dağlarda tek başına yaşayan tuhaf ve küçük bir adamın karşısında buldu. O adamdan sevgili kardeşi Tam'i kurtarmak istediği takdirde neler yapması gerektiğini öğrendi...

Kral Herla Efsanesi'nden

“Ekselansları.”

Derinden gelen saygılı ses, çok iyi yetiştirilmiş bir erkek hizmetçinin sesiydi. Bu ses Craven'in çok ama çok öfkeli olduğu anlamına geliyordu.

Maximus gözlerini açınca uşağının yatağının yanında durduğunu gördü. Elinde yanan bir mum vardı ve yanında yatan kadına özellikle bakmıyordu.

“Ne?”

“Kilbourne Vikontu uyandı, Ekselansları.”

Her iki adam da seslerini normal bir insanın rahatsız olmayacağı seviyede tutmuşlardı.

Ancak Artemis çoktan normal bir insan olmadığını kanıtlamıştı. “Ne zamandır uyanık?”

Maximus duyduğu ses üzerine başını hızla yana çevirdi. Normal bir kadının yüzü kızarırdı, evli olmadığı bir adamın yatağında bulunduğu için korkar, utanır ve de dehşete düşerdi. Tanıdığı birçok kadın bu durum karşısında baygınlık geçirirdi ya da en azından bayılmış gibi yapma inceliğinde bulunurdu. Artemis ise sadece Craven’ın yüzüne bakıp ondan bir cevap almayı bekliyordu.

Craven bile bu duruma şaşırmış gibiydi. “Hanımefendi?”

Artemis nefesini sabırsızca verdi. “Kardeşim. Ne zamandır uyanık?”

Craven şaşkınlığını üzerinden atabilmek için kırpıştırdı.

“Sadece birkaç dakikadır, hanımefendi. Uyanır uyanmaz geldim.”

“İyi.” Artemis başını sallayıp yatağın içinde doğrulurken yatak örtüsüyle muhteşem göğsünü örttü.

Maximus’un yüzü asıldı.

“Lütfen arkanızı döner misiniz, Craven?” diye sordu Artemis ve uşağın arkasını döndüğünü görür görmez de örtüleri bir kenara savurup yataktan kalktı. “O iyi mi?” diye sordu yerden çoraplarını almak için eğilip olağanüstü güzellikteki kalçasını Maximus’un gözleri önüne sererken. Yatağın kenarına oturup çoraplarını hızlıca bacaklarına geçirdi.

Craven boğazını temizledi. “Lord Kilbourne biraz acı çekiyor hanımefendi ama gelip sizi çağıracağımı söyleyince beni anladı.”

Artemis başını salladı. “Teşekkür ederim.” Korsesi için eğilip zorlukla üzerine giydikten sonra bağcıklarını tutturmaya çalıştı.

Maximus bir küfür mırıldanıp Craven’in onaylamaz bakışlarını görmezden gelerek Artemis’in yanına gitti. “İzin ver, ben yapayım.”

Artemis başını yana çevirerek ona yüzünün profilini gösterdi. Maximus'un omuzuna dokunmasıyla hareketsiz kaldı. Maximus'un bağcıklara ulaşabilmesi için saçını tek göğsünün üzerine çekti. Sabahı böyle karşılamak istememişti Maximus. O bir bakireydi, bakire bir tanrıça tabii ama en cesur kadınlar bile bekâretlerini kaybettikleri ilk geceden sonra biraz hassas olurlardı. Maximus pencereye attığı bakışla havanın hâlâ karanlık olduğunu gördü. Gün henüz ağarmamıştı bile. Birlikte kahvaltı yapmaya bile olanakları yoktu.

Korsenin bağcıklarını tek tek bağlarken boğazını temizledi. Genç kadının ensesinde kıvrılan yumuşak bukleleri fazla düşünmemeye çalışıyordu. "Saat kaç, Craven?"

"Henüz altı olmadı, Ekselansları," diye yanıtladı onu uşağı eksiksiz ve mesafeli bir nezaketle.

Maximus'un dudakları gerildi ancak bağcıkları tek kelime bile etmeden bağlamayı sürdürdü. Hızla kendi pantolonunu, gömleğini, yeleşini ve ceketini giydi. Artemis de aceleyle giyiniyordu ve Maximus o anda onun her gün böyle yardım almadan giyinip giyinmediğini düşündü. Belli ki öyleydi. Penelope ona hizmetçisini vermiyordu herhalde. Bu düşünceyle daha da sinirlendi. Kendi annesi ve tanıdığı hanımların çoğu başkasının yardımı olmadan giyinemezlerdi. Bu iş öyle tek başına yapılacak bir iş değildi.

Bu sadece daha alt sınıflara mensup olanların kaderiydi.

Maximus aldığı bir mumla beraber odasından çıkmak üzere harekete geçti. Gizli bodrumuna çıkan yolu defalarca yürüdüğünden ışığa ihtiyacı yoktu ama Artemis'in ihtiyacı olacaktı. Adımları merdivenlerde yüksek sesle yankılanarak yürüyordu ki ancak bodrumun kapısının önüne geldiği sırada aklına bir şey geldi:

Kilbourne üç kişiyi öldürmüş bir katildi.

Deli adamı zincirlemeye gerek görmemişlerdi çünkü o sırada kendinde değildi. Maximus şimdi kendi aptallığına lanet okuyordu. Adamın kapının arkasında beklemediğini nasıl bilebilirdi?

“Burada bekle,” dedi Artemis’e sertçe.

Artemis kaşlarını çatarak Maximus’un anahtarı kilide yerleştirmesini izledi. “Hayır.”

Maximus başını geriye atarak gözlerini kıstı. Emirlerine karşı gelinmesine hiç alışkın değildi. Derin bir nefes alarak genç kadını odasına geri gönderme isteğini bastırmaya çalıştı. “Ne durumda olduğumu bilmiyoruz.”

Artemis’in bakışları dikkatliydi. “İşte tam da bu yüzden içeri gireceğim.”

Maximus, Craven’a bir bakış attı. Uşak sanki daha önce hiç görmemiş gibi duvara kazılı eski bir yazıyı inceleyerek üzerine bir tez yazmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu.

“Tehlikeli olabilir.”

Artemis kaşını kaldırdı. “Benim için değil.”

“Artemis.”

Genç kadın uzanarak elini erkeğin elinin üzerine koymakla yetinerek anahtarı çevirip kapıyı açmasını bekledi. Artemis odaya girmek için adım atsa da Maximus onun önden girmesine izin veremezdi. Çılgın kardeşini görmesine engel olamazdı belki ancak onu korumak için elinden geleni yapacaktı.

Başını eğerek genç kadının önünden odaya girdi.

Bodrum çok sessizdi. Kovanın içindeki kömürler hâlâ kor halindeydi ve yanan tek mumun titrek ışığı yatağın üzerinde yatan adamı hafifçe aydınlatıyordu. Sessizlik içinde yan yatan Apollo’nun yüzü duvara dönüktü.

Maximus ona dikkatle yaklaştı. Artemis kardeşinin zararsız olduğunu düşünebilirdi ama o ne de olsa üç arkadaşının kanlı cesedi başındayken bulunmuştu. Bunu yapabilen bir adam her şeyi yapabiliirdi.

Yatağa bir adam kalmıştı ki üzerinde yatan adam uyanan bir devin edasıyla hızla doğruldu. Maximus, Kilbourne Vikontu’nun iri bir adam olduğunu fark etmişti; ne de olsa hareketsiz bedeni-

nin ağırlığını Bedlam'dan taşıyarak çıkarmıştı ama Kilbourne kendine gelince sanki daha da irileşmiş gibiydi. Güçlü omuzları bir demircininkilere benziyordu, taranmamış saç başının üzerinde iyice kabarmıştı. Sakalı uzamıştı ve bu haliyle bir orman kaçkınına andırıyordu. Ormanlarda avlanıp insan dilini konuşmayan, eski çağlardan kalma, büyük, vahşi bir yaratık gibiydi.

Maximus cinayetlerin abartılarak anlatıldığını düşünürdü ama önünde duran canavar gerçekten de bir adamın başını koparacak kadar güçlü görünüyordu.

“Apollo.” Artemis, Maximus’un arkasından dolandı.

Maximus genç kadını kolundan yakalayarak yanında çekti.

Artemis ona sinirli bir bakış fırlattı.

Erkek kardeşinin bakışlarıysa çok daha öldürücüydü. Maximus’un Artemis’in kolunu sıkıca kavramış eline baktıktan sonra öfkeli gözlerini kaldırıp Maximus’un yüzüne dikti. Maximus, Apollo’nun göz renginin kız kardeşiyle aynı olmadığını görünce rahatladı. Onun gözleri kahverengiydi. Çılgın adam dudaklarını aralayıp tuhaf bir ses çıkardıktan sonra ağzını yeniden kapadı. Göğsünden yükselen derin homurtuyu duyan Maximus bunun kendisine yönelik bir tepki olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Maximus ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti.

“Bırak beni, yanına gideyim,” dedi Artemis kolunu Maximus’tan kurtarmaya çalışarak.

“Hayır.” Kardeşinin hâlâ güçsüz olduğunu bilerek yanına gitmesine izin vermek başka bir şeydi ancak bu hayvanın yanına yaklaşmasına izin veremezdi.

“Maximus.” Artemis’in Lord’a ilk adıyla hitap ettiğini duyan Craven ve Kilbourne aynı anda dönüp genç kadına baktılar. Genç kadın onları görmezden geldi. “Yanımda durabilirsin ancak ben kardeşime *dokunup* onunla konuşacağım.”

Maximus iki nefes arasında bir küfür savurunca Craven’in onaylamaz bakışıyla karşılaştı. “Tanıdığım en inatçı kadınsın.”

Artemis ona sosyetenin en önde gelen kadınlarıyla yarışabilecek hiddette bir bakış attı.

Maximus iç geçirerek deli adama döndü. “Bana ellerinizi gösterin.”

Maximus neredeyse cevap alamayacağını düşünse de Kilbourne hemen iri ellerini öne uzattı.

Maximus bakışlarını canavarınkilere kaldırınca alaycı bir öfkeyle karşılaştı.

Demek ki o kadar da canavar biri değilmiş.

“Benim adım Wakefield,” dedi adama bakarak. “Daha önce tanışmış olduğumuzu sanmıyorum. Kız kardeşinizin isteği üzerine sizi Bedlam’dan çıkarıp buraya, kendi evime getirdim.”

Kilbourne tek kaşını kaldırarak gözlerini uzun ve alçak bodrumda gezdirmeye başladı.

“Evin altındasınız,” dedi Maximus. “Sizi kılıç yardımıyla çıkarmak zorundaydım. Bedlam’ın yöneticileri sizi geri almak için ellerinden geleni yapacaklardır.”

Kilbourne’un gözleri önce şüpheyle kısıldı, sonra kız kardeşine baktı.

“Burada emniyettesin. Seni Bedlam’a geri göndermeyecek,” dedi Artemis. Maximus genç kadının kolunu tutan elinin üzerinde bir dokunuş hissetti. “Yoksa götüreceksin mi?”

Maximus gözlerini vikontun üzerinden ayırmıyordu. “Hayır. Şerefim üzerine söz veriyorum: Bedlam’a dönecek olursanız, bu benim yaptığım bir şeyden ötürü olmayacaktır.”

Kilbourne’un bakışlarındaki alay geri gelmişti. Maximus’un, kendisinin Bedlam’a dönmesini sağlayacak türden bir şeyi yapabilecek türden biri olduğunu ima etmesi, gözünden kaçmamıştı.

Elinin üzerinde bir dokunuş daha hissettikten sonra genç kadının sitemli sesini duydu. “Maximus,” dedi Artemis o sırada kardeşine bakarak. “Ona güvenebilirsin, canım, gerçekten.”

Kilbourne bakışlarını Maximus'un üzerinden ayırmadan onu başıyla onayladı. Derin bir nefes alarak ağzını açtı. Dudaklarından korkunç, kopuk bir ses dökülünce Maximus'un gözleri iyice büyüdü. Anlamıştı.

"Dur!" Artemis kolunu Maximus'tan kurtarıp koşarak kardeşinin yanına gitti. "Apollo, durmalısın."

Kilbourne'un yüzünde korkunç bir ifade belirdi. Elini boğazına götürdü.

"Dur bakayım." Artemis küçücük elini kardeşinin elinin üzerine bastırdı. "Craven, bize biraz su, şarap ve birkaç temiz bez getirebilir misiniz, lütfen?"

"Hemen, hanımefendi," diyen uşak gitmek üzere arkasını döndü.

"Büyük boy bir kâğıt ve kalem de getir," dedi Maximus.

Craven aceleyle odadan çıktı.

"Hayatım," diyerek canavara sokuldu Artemis. Maximus, genç kadının konuştuğu kişi kardeşi olduğu halde, o anda kalbine saplanan kıskançlık duygusuna engel olamadı. "Bakmama izin vermelisin."

Adamın koca eli yana düştü.

Artemis keskin bir nefes aldı.

Genç kadının arkasında durduğu halde Maximus o mesafeden Kilbourne'nun boynundaki siyahlaşmış korkunç morluğu gördü.

Morluk bir çizme şeklindeydi.

Artemis dönüp Maximus'a baktı. Güzel gözlerinde büyük bir keder vardı.

Maximus, bu kez onu engellemek için değil, daha çok teselli etmek için elini tekrar tuttu. Kilbourne kız kardeşinin parmaklarının Wakefield'in parmaklarını sıkıca kavramasını kısık gözlerle izliyordu. Çılgın bir adama göre oldukça uyanık birine benziyordu.

Artemis kardeşine yatağa yatmasına yardım etmek için döndü. Kendine gelmiş olabilirdi ancak belli ki hâlâ yaralıydı. Artemis

onun üzerini örttü ve Craven'in dönüşünü beklerken kardeşine sevgi dolu sözler mırıldandı.

Craven'in elinde istenilen şeylerle dönmesi saatler sürmüş gibiydi. Artemis hemen bez parçalarından birini alıp uşağın getirdiği su dolu kaba batırdı. Artemis bezin suyunu sıktı ve kardeşinin boğazının üzerine koydu. Hareketli son derece şefkatliydi.

Maximus genç kadının işini bitirmesini bekledikten sonra kâğıt ve kalem Kilbourne'e verdi.

Adam ona baktıktan sonra dirseğinin üzerinde doğrularak bir şeyler yazmaya başladı.

Maximus eğilerek karmaşık el yazısını okumaya çalıştı.

Ne zaman gidebilirim?

Apollo yaşıyordu. Artemis kendine öğleden sonra Phoebe'nin peşinden bir dükkândan çıkıp diğerine girerken asıl önemli şeyin bu olduğunu hatırlattı. Hâlâ konuşamadığı, Artemis'in tüm itirazlarına ve Apollo'nun son derece dengeli davranışlarına rağmen. Maximus sevgili kardeşinin deli olduğunu düşündüğü halde – en azından artık *güvendedi*.

Bunun dışında her şeyin hallolması mümkündü, yeter ki kardeşi hayatta ve güvende olsun. Apollo iyileşip yeniden konuşabilecek ve kendisi de Maximus'un ne kadar aptalca davrandığını bir şekilde ispatlayabilecek.

Apollo iyi olacaktı.

“Artemis, gel de bak.”

Phoebe'nin hevesli tutumu onu gerçeğe döndürdü. Phoebe'yle alışverişe çıkmak Penelope'yle çıkmaya hiç benzemiyordu. Penelope'nin alışverişi, bir generalin büyük bir kampanya hazırlığına benzerdi: hedefleri, saldırı ve geri çekilme stratejileri olurdu; gerçi Penelope'nin geri çekildiği hiç görülmemiştir ve düşmanını yok edecek acımasız bir kadının tavrı vardı. Bu durumda düşman da Bond Caddesi üzerindeki dükkân sahipleriydi. Penelope çok

varlıklı olmasına rağmen kendine, satın aldığı her şeyin fiyatını pazarlık yaparak düşürmeyi vazife edinmişti.

Artemis bir keresinde Leydi Penelope Chadwicke'in isteklerine iki saat boyunca cevap verdikten sonra bir dükkân sahibinin sol gözünün altında bir tik oluştuğuna şahit olmuştu.

Buna karşın Phoebe ise alışveriş yaparken çiçek bahçesinde uçan bir arı gibi hareket ediyordu: oradan oraya gezerek ve aklında da belirli bir hedef olmaksızın. Şu ana kadar bir kırtasiye dükkânına uğramışlardı. Phoebe orada ciltli kitapların yanı sıra bolca büyük boy mektup kâğıdı satın alırken parmaklarını sevgiyle üzerlerinde gezdirmişti. Son olarak da minik ve yeşil dana derisiyle kaplı, üzerinde altından yabanarısı deseni bulunan bir bloknot beğenmişti. Ne kadar da kendisiyle özleşmiş bir şeydi. Ondan sonra ise bir parfümcüye girmişlerdi. Phoebe orada kokladığı parfüm şişesinin üzerine on dakika boyunca hapşırdı, hapşırtıkları arasında parfümün içeriğindeki amberden dert yanıyordu. Bu durakta da fazla zaman harcamamışlardı. Phoebe birkaç şişenin daha kokusuna baktıktan sonra, dükkân sahibinin parfüm işinden pek anlamadığını fısıldamış, sonra da çıkmışlardı.

Şimdiyse bir tütün dükkânında durmuş, Phoebe'nin parmaklarıyla çeşitli kavanozları yoklamasını izliyordu Artemis. İnce öğütülmüş tütünlerin bulunduğu kavanozların arkasında, içmek için satılan katlanmış tütün yaprakları vardı.

Artemis burnunu kıvırdı, tütün dumanının kokusunu hiçbir zaman sevmemişti. "Ağabeyiniz pipo içer mi?"

"Ah, Maximus asla pipo içmez," dedi Phoebe dalgınlıkla. "Boğazını kuruttuğunu söyler."

Artemis gözlerini kırptırdı. "O halde tütünü kimin niçin alıyorsunuz?"

“Hiç kimse,” dedi Phoebe, tütünün kokusunu içine çekerken. “Kokusuz tütünün bile birbirinden farklı, kendilerine özgü kokuları olduğunu bilir miydiniz?”

“Şey... hayır.” Artemis çekingen bir tavırla genç kızın omuzunun üzerinden tütünlere baktı. Ağzı açık kavanozların içindeki tütünlerin arasındaki belli belirsiz renk farkını görebilse de aslında hepsinin aynı görüldüğünü düşündü.

Uzun yüzlü göbekli dükkân sahibinin yüzü keyiften ısıldıyordu. “Leydimin yapraklarla ilgili çok hassas bir burnu var.”

Phoebe’nin yanakları kızardı. “İltifat ediyorsunuz.”

“Hiç de değil,” dedi adam. “Bir koku denemesi yapmak ister miydiniz? Amsterdam’dan yeni gelmiş bir ürünümüz var. Kokusunun lavantayla zenginleştirilmiş olduğuna inanır mısınız?”

“Hayır!” Belli ki lavanta pek geleneksel bir koku değildi. Phoebe çok heyecanlı görünüyordu.

Yarım saat sonra tütüncüden ayrıldıklarında Phoebe elinde, o çok değerli tütünle dolu küçükçük bir kutu taşıyordu. Artemis kutuya kuşkuyla baktı. Kadınların birçoğunun enfiye kullandığını biliyordu ancak Phoebe böylesine gelişmiş bir hobi için henüz çok gençti.

“Artemis!”

Adını duyan genç kadın başını kaldırıncı Penelope’nin aceleyle kendilerine doğru yürüdüğünü gördü. Peşinde ise elleri kolları alışveriş kutularıyla dolu bir hizmetçi vardı.

“Demek buradasın,” diye seslendi yaklaşan kuzeni, sanki Artemis’i yanlış bir yere koymuşçasına. “Merhaba Phoebe, alışverişe mi çıktın?” Phoebe bir karşılık vermek üzere ağzını açsa da Penelope hiç ara vermeden konuşmaya devam etti. “Londra’ya dönüş seyahatimin ne kadar kasvetli geçtiğine inanamazsınız. Nakış dışında yapacak hiçbir şey yoktu, üstelik başparmağıma iğneyi üç kez batırdım. Blackbourne’ün bana bir şeyler okumasını

istedim ama onun da sesi çok cızırtılı, seninkine hiç benzemiyor, canım, Artemis.”

“Bu senin için çok zor olmuş olmalı,” dedi Artemis gülümsemesini gizlemeye çalışarak. Kuzenine karşı duyguları bir anda kabarmıştı.

“Şey, tabii, seni Phoebe’ye bir süreliğine vermenin hiçbir mahsuru yok benim için,” dedi Penelope büyük bir ihtiyatla ancak sonradan gösterdiğini düşündüğü iyi niyetini sorduğu soruyla baltalamaktan geri durmadı. “Dük cömertliğimi fark etti mi acaba?”

Artemis’in dudakları aralandı ancak o an aklı durduğundan hiçbir şey söyleyemedi. Dük. *Maximus*. Penelope onu hâlâ kendine eş olarak istiyordu. Tabii ki istiyordu! Çünkü bilmiyordu. Son iki günde Penelope için değişen hiçbir şey olmamıştı ki.

Ama Artemis için her şey değişmişti.

Kuzeninin evlenmek istediği erkekle yatmıştı. Artemis birdenbire ağlamak istedi. Bu olanlar hiç adil değildi. Ne Penelope ne de kendisi için. Hayat bu kadar karışık olmamalıydı. Ondak uzak durması gerekirdi. Dük Maximus’u belli bir mesafede tutabileceğini bilse de, unvanın arkasındaki erkek olan Maximus için aynısını söylemek ne yazık ki mümkün değildi.

Suçluluk duygusu bir çeşit zehir gibi damarlarının içinde aksa da, Dük’ün olmasa bile, *Maximus*’un, Penelope’ye değil, kendisine ait olduğunu hissetmekten geri duramıyordu Artemis.

Dünyanın böyle *olması gerektiğini* düşünüyordu.

“... çok müteşekkirdir,” diyordu Phoebe, Artemis diğer iki kadının hâlâ konuştuklarını idrak ettiği sırada. “Onu bana ödünç verdiğiniz için çok teşekkür ederim.”

“Onu eninde sonunda geri alabildiğim sürece sorun yok tabii,” dedi Penelope o anda sanki yaptığı iyilikten pişman olmuş gibi bir tavırla. Artemis o anda üzülmeye Penelope’nin yanına belki de bir daha hiç dönemeyebileceğini düşündü. Maximus’un

niyeti neydi? Onun metresi mi olacaktı yoksa ilgisi sadece bir gecelik miydi?

Blackbourne'un adım atmasıyla kollarındaki kutulardan biri yerinden kaydı.

"Artık gitsem iyi olacak," dedi Penelope o sırada alışveriş kutularına bir kartal bakışı fırlatarak. "Bugün ortalık çok kalabalık ve ben arabayı iki sokak ötede bırakmak zorunda kaldım."

Vedalaştıktan sonra, Penelope'nin uzaklaştıkları sırada zavallı Blackbourne'ü taşıdığı kutularla ilgili azarladığını duydu.

"Biz de acele etsek iyi olur," dedi Phoebe, elini Artemis'in kolunun üzerine koyarak.

Artemis, Phoebe'yi kalabalığın arasından dikkatle uzaklaştırırken kaşlarını kaldırdı. "Nereye?"

"Size söylemedim mi?" diyerek sıırttı Phoebe. "Hero'yla Crutherby's'te buluşup çay içeceğiz."

"Ah." Artemis çok sevinmişti. Batten kardeşlerin büyük olanını, Phoebe kadar iyi tanımasa da çok severdi.

Bir blok ötede, şık bir tuhafiye dükkânının hemen üzerinde Crutherby's'in süslü tabelası görüldü. Artemis, kapıyı açan güler yüzlü hizmetçinin arkasında, dükkânın arka köşesinde oturan kadının alev kırmızısı saçlarını fark etti.

"Bayan Greaves!" diye seslendi yaklaştıklarını gören Leydi Hero Reading. "Ne hoş bir sürpriz. Bugün Phoebe'ye buraya kadareşlik edeceğinizi bilmiyordum."

"Leydi Penelope, Artemis'i bana bir süreliğine ödünç verdi," diye yanıtladı Phoebe ablasını, eliyle yokladığı koltuğa yerleşirken. "Birlikte alışverişe çıktık."

Hero Artemis'e bakarak gözlerini devirdi. "Sizi o korkunç tütüncüye götürmedi, öyle değil mi?"

"Şey..." Artemis nasıl bir cevap vereceğini düşündü.

“Orası hiç de korkunç değil,” dedi Phoebe o anda Artemis’i kurtararak. “Üstelik başka türlü Maximus’a enfiye sürprizini nasıl yapabilirim ki?”

“Maximus’un yeteri kadar enfiyesi olduğuna eminim,” diye karşılık verdi Leydi Hero, iki genç kızın önlerindeki masaya çay servisini yaptığı sırada. “Üstelik bekâr bir genç hanımın böyle bir işletmede görünmesinin pek de saygın olmadığını düşünüyorum.”

Phoebe’nin kaşları çatılmıştı. “Orası senin de Griffin için enfiye aldığın yerin ta kendisi.”

“Ama ben artık bir genç kız değilim,” dedi Hero kendini beğenmiş bir tavrıyla.

“Çayı servis etmemi ister misiniz?” diyerek telaşla araya girdi Artemis.

“Lütfen,” dedi Leydi Hero, dikkati dağılmış bir halde. “Ah, şurada peri kekleri² gördüm. Peri keklerini oldum olası sevmişimdir.”

“Sana da bir şey aldım,” dedi Phoebe çantasından küçük yabanarısı kaplı not defterini çıkararak.

“Ah, Phoebe. Çok tatlısın!” Leydi Hero’nun yüzü samimi bir sevinçle ışıldıyordu.

Artemis belli belirsiz bir üzüntü hissetti. Phoebe not defterini kendi için almamıştı tabii, kızın artık görüp yazabildiğinden bile emin değildi. Artemis başını öne eğdi ve ellerini sabit tutmaya çalışarak fincanları doldurmaya devam etti. Sıcak çayı dökmesi hiç de iyi olmazdı.

“Bu tıpkı annemizinkine benziyor,” diye mırıldandı not defterini inceleyen Hero.

“Gerçekten mi?” diye sordu Phoebe öne eğilerek.

“Hımm.” Ablası başını kaldırıp baktı. “Hatırlıyor musun? Ders odasıundayken göstermiştim sana. Annemiz onu isimleri

2 Kapkek benzeri fakat onlardan daha küçük kekler. (ç.n.)

hatırlamak için kullanırdı. O konuda korkunçtu, biliyorsun ve bu eksikliğini kabul etmekten de hiç hoşlanmadığı için, yanında her zaman not defterini ve küçük bir kalem taşırdı..." Leydi Hero'nun sesi bir an için uzaklaşmış, bakışlarını ise sevimli çay salonunun uzağında bir noktaya dikmiş gibiydi. "O gece yanına almayı unutmuş. Ben de aylar sonra odasında bulmuştum." Leydi Hero küçük not defterine bakıp kaşlarını çattı. "Bu canını çok sıkmış olmalı, çünkü o gece tiyatroya gitmişlerdi."

"Haberim yoktu," dedi Artemis, Leydi Hero'nun kendisiyle konuştuğundan emin bile değildi. "Onların St. Giles'ta öldürüldüklerini sanıyordum."

"Öyle oldu zaten," diye mırıldandı Leydi Hero, elindeki not defterini bırakıp kendisine uzatılan çay fincanını aldığı sırada. "Ama oraya niçin gittiklerini bilen yok. St. Giles gittikleri tiyatroya tam aksi yönünde çünkü. Dahası, yayaydılar. Arabaları çok uzakta bırakılmıştı. Arabadan ayrılp niçin St. Giles'a gittikleri bizim için hâlâ sır."

Artemis ikinci fincanı doldururken kaşlarını çattı. "Dük onların oraya niçin yaya olarak gittiklerini bilmiyor mu?"

Hero bakışlarını elindeki fincana indirmeden önce Phoebe'ye bir bakış attı. "Hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum."

"Neyi?" diye sordu Phoebe başını kaldırarak.

Leydi Hero omuz silkti. "Maximus bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor, biliyorsunuz ama yıllar içinde ben birtakım parçaları birleştirmeyi başardım. Ama oyunun son perdesinden sonra olanlar hakkında konuşmayı kabul etmediğini biliyorum."

Kısa bir sessizlik olmuştu. Artemis o sırada kendi fincanını doldurmakla meşguldü.

"Onların öldürüldüğünü gördü, buna hiç şüphem yok," diye fısıldadı Leydi Hero. "Arabacı ve yardımcıları onları buldukları sırada Maximus onların ölmüş bedenleri üzerinde yatıyormuş."

Artemis gözünün önüne gelen korkunç görüntüyü uzaklaştırmak için gözlerini kırptırarak elindeki fincanı dikkatle masaya bıraktı. “Onun da yaralı olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Leydi Hero başını kaldırdı. Gözlerinde derin bir keder vardı. “Yaralı değildi.”

“Ah.” Artemis’in gözleri hiç beklenmedik bir şekilde buğulanmıştı. Güçlü ve kendinden emin Maximus’u, çocuk haliyle yıkılmış bir halde annesiyle babasının ölmüş bedenlerinin üzerine kapanmış hayal etmek çok korkunçtu.

“Keşke onları tanımış olsaydım,” dedi Phoebe sessizliği bölerek. “Ve Maximus’u da... şeyden önce... o zamanlar çok farklı biri olduğundan eminim.”

Leydi Hero tatlı anıların etkisiyle gülümsedi. “O zamanlar çok fevri ve şımarık bir çocuk olduğunu hatırlıyorum. Bir keresinde akşam yemeğinde dana rosto yerine kızarmış güvercin getirdiği için tabağını uşağın kafasına atmıştı. Tabak adı Jack olan uşağın yüzüne geldi ve burnunu kırdı. Maximus’un uşağı gerçekten yaralamak istediğini sanmıyorum, sadece harekete geçmeden önce düşünmemek gibi bir huyu vardı ama babam o anda çok kızmıştı. Zavallı Jack’ten özür dilemek zorunda kalan Maximus’a bir ay boyunca atına binmesi yasaklanmıştı.”

Phoebe düşünceli bir tavırla kaşlarını çatı.

“Öfkesine şaşırmadım, Maximus sakinliğini kaybettiğinde oldukça ürkütücü biri haline gelebiliyor ama onun öylesine fevri davrandığını pek düşünemiyorum. Çocukken çok farklı biriydi demek ki.”

“Annemizle babamız öldürülmeden önce çok farklıydı,” dedi Leydi Hero dalgın. “Sonrasında öylesine sessizleşti ki... Yeniden konuşmaya başladıktan sonra bile bu durum değişmedi.”

“İnsanların nasıl değişebildiğini görmek çok garip,” dedi Phoebe. “Bu çok kaygı verici, öyle değil mi?”

“Bazen.” Leydi Hero omuz silkti. “Ben insanların etraflarında olup biten onca şeye rağmen çoğu zaman nasıl olup da değişmediklerine daha çok şaşarım.”

Artemis’in kaşları havalandı. “Aklınızda özel biri mi var?”

Leydi Hero burnundan soludu. “Bazı erkekler gereksiz bir korumacılık geliştirebiliyorlar. İnanabiliyor musunuz? Griffin, kendimi bu sabah birazcık halsiz hissettiğim için yatakta kalmam gerektiğini söyledi. Sanki daha önce hiç...”

Leydi Hero cümlesinin geri kalanını yuttu ama yine de elini karnını götürmekten geri duramadı.

Artemis kaşlarını kaldırdı.

“Daha önce hiç ne?” diye sordu Phoebe.

“Şey...” Leydi Phoebe’nin yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Artemis boğazını temizledi. Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “yanılıyor olabilirim ancak teyze olmak üzere olduğunuzu düşünüyorum, Phoebe. Yeniden.”

Karşılıklı sevinç çılgınlıkları yükseldi.

Artemis yeni bir çaydanlığın getirilmesi için işaret etti.

Phoebe en nihayet sakinleştiğinde ve Artemis de çayları tazeleme işini bitirdiğinde, Leydi Hero arkasına yaslandı. “Aşırı derecede düşünceli olmaya başlıyor.”

Artemis içinden, yüzünde daima bir sırtışıla dolaşan çapkın adam Lord Griffin’in, Hero’nun ağabeyinin düşünceliliğinin yanına bile yaklaşamayacağını düşünse de bunu dile getirmekten vazgeçti.

Phoebe’nin sesi yükseldi. “Tatlı William’la loğusalık dönemin gayet iyi geçmişti. Eminim bunu unutmamıştır.”

“Belki de onu içten içe mahveden bir çeşit beyin hastalığına yakalanmıştır,” dedi Leydi Hero mutsuz bir sesle. “Etrafımda dolanıp duruyor.”

Phoebe eniştesinin, karısı için duyduğu endişeyi gözünün önüne getirip gülümsedi. “Evet ama en azından bugün öğleden sonra modacıya gitme ısrarın anlaşılmış oldu.”

Leydi Hero’nun yüzü aydınlandı. “Evet, hamile olduğumu henüz bilmiyorken sipariş ettiğim bir elbisenin düzeltilmesi gerekiyor ama onun dışında da Paris’ten, özellikle de hamile hanımlar için getirilmiş birkaç harika gece elbisesi gördüm. Ve tabii ki Bayan Greaves için de bir şeyler almamız gerekiyor.”

Artemis elindeki fincanı düşürmemeye çalışarak gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Phoebe başını salladı, ablasının söylediği alakasız şeye hiç şaşırmamıştı. “Bu sabah Maximus bana da Artemis için en az üç yeni elbisenin yanı sıra ihtiyaç duyabileceği her türlü şeyi almamız için direktif vermişti.”

“Ama...” Bir hanımefendinin bir beyefendiden kıyafet hediyesini kabul etmesi mümkün değildi. Yetersiz eğitimi ve yetiştirilme tarzına rağmen, bu kural Artemis’in kafasına iyice işlemişti. Sadece bir metres bir erkekten böylesine pahalı hediyeler kabul edebilirdi.

Ama olduğu şey zaten bu değil miydi?

“Sorun yok,” dedi Phoebe inatla. “Kendi işinizi göz ardı edip benim yanıma gelip kalmayı kabul ettiniz.”

Artemis gülmek için dudaklarını sıktı. Ne işi? Hayatını Penelope’nin istediği gibi yaşamıyor muydu? Kendine ait herhangi bir planı bile yoktu.

“Üstelik,” diyerek devam etti Phoebe. “Şu kahverengi şeyi görmekten de sıkıldım.”

Artemis eliyle kucagını düzeltti. “Kahverengi elbisemin nesi var?”

“O, kahverengi,” dedi Phoebe. “Koyu ya da açık kahverengi değil, hatta bakır renginde bile değil, bildiğin kahverengi işte. Ve bu renk de size hiç yakışmıyor ayrıca.”

“Hayır,” dedi Leydi Hero düşünceli bir tavırla. “Sanırım ma-
vinin tonları ya da yeşil üzerinizde çok daha güzel duracaktır.”

Phoebe önce şaşırmış gibiydi, sonra da düşünceli bir tavırla
sordu. “Açık pembe olmaz mı sence?”

“Kesinlikle hayır.” Leydi Hero başını kararlılıkla sallıyordu.
“Aslında üzeri kırmızı, pembe ve koyu yeşil çiçek işleli, harika
krem bir elbise görmüştüm, ona bakabiliriz belki ama hafif renk-
ler asla olmaz. Artemis’in kendi ten rengi çok açık. Açık renkler
onu fazlasıyla soluk gösterecektir. Koyu ve canlı renklerin daha
çok yakışacağından eminim.”

Her iki hanım da Artemis’i incelerken, o da kendini o anda
fırıncının elinde yoğurulan bir hamur parçası gibi hissediyordu.
Daha bu sabah, Phoebe’nin şekilleri tam olarak göremediği halde,
nesnelerin yeterince büyük olması halinde renkleri ayırt edebil-
diğine şahit olmuştu.

“Ne demek istediğini anladım,” dedi Phoebe gözlerini kısarak.

Leydi Hero’nun yüzü bir anlık kedere bürünse de kararlı
bir şekilde yerinde doğruldu. “Evet, pekâlâ, o halde işe başlasak
iyi olacaktır.”

Phoebe başını sallayarak çayından son bir yudum alıp fin-
canını yerine bıraktı.

Artemis yerlerinden kalkan hanımlara baktı. Kendisine dost
olarak hediye verdiklerini düşünüyor olabilirlerdi ama elbiselere
verilecek paranın Maximus’tan geldiği belliydi.

Maximus’la yatmıştı.

Kafası burada, bu saygın çay evinde, bu düşünceye takılıp
kalmıştı. Elleriyle erkeğin çıplak sırtını okşamış, bacaklarını
onun kalçasına dolamıştı ve penisini içine, derinliklerine ittiği
sırada ona sıkıca tutunmuştu.

O artık sevgilisiydi.

Maximus’tan gelecek hediyeleri kabul etmesi, onu satın alınmış
herhangi bir kadından farksız kılacaktı. Satın alınmış bir kadın

ise kötünün en kötüsüydü. Bir fahişeden biraz daha değerliydi belki. Artemis'in nefesi duyduğu panikle boğazında takılacak gibi oldu. Hayatı boyunca kaçındığı şeye dönüşmüştü. Son dört yılda karşı koyduğu ne varsa, hepsi başına gelmişti. Kendi zaafına yenik düştüğü gibi pozisyonunu da tehlikeye atmıştı.

Düşmüştü.

Yeniden nefes aldı, neredeyse hıçkırarak.

Çünkü derinliklere düşmenin özgürleştirici bir yanı da vardı. Burası tuhaf, gerçek, yeni ve tamamen yabancı bir yer ve yolları da tehlikelerle dolu olmasına rağmen Artemis burada nefes alabildiğini hissediyordu. Onu uyarıp da buradan uzak tutmaya çalışan herkes yanılmıştı. Burada da gayet güzel yaşayabilirdi.

Hatta belki de yeniden bile doğabilirdi.

Artemis çenesini kaldırarak oturduğu yerden doğrulurken arkadaşlarının meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Evet, lütfen, yeni bir elbisemin olmasını çok isterim. Hatta üç tane bile olabilir."

On Üçüncü Bölüm

Bir sonraki sonbahar hasadı gecesinde Lin karanlık ormana gitti. Bir açıklığa geldi ve orada titreyerek kocaman ve yuvarlak ayın gökyüzünde belirmesini bekledi. Binlerce sesin acı çeker gibi iç geçirmesine benzer bir hışırtı duydu ve bir daha baktığında, at üstünde, hayaletlere benzer varlıkların sessizce bulutlara yükseldiğini gördü. Onlara önderlik eden adam devasaydı, kararlı ve güçlü birine benziyordu ve başındaki taç da ay ışığında parılıyordu. Kral Herla kocaman elini aşağıya uzatıp onu almadan hemen önce, Lin onun solgun gözlerindeki parıltıyı görebildi...

Kral Herla Efsanesi'nden

Maximus, Hayalet olarak St. Giles'a girdiği sırada dolunay siyah kadife gökyüzünde asılı duruyordu. Başını kaldırdığında, gizemi, nazı ve sahip olamayacağını bildiği her şeyi temsil eden ayın o anda beyaz bulut kümelerinin arkasına kaydığını gördü.

Kendi kendine homurdanıp karanlık bir sokağa girdi. Kulaklarını ve gözlerini olası bir tehlikeye karşı dört açmıştı. Nasıl bir aptal ayı elde etmek isteyebilirdi? Bunu ancak görevini, sorumluluklarını, kendisine erkek denmesini istediği takdirde yapmak zorunda olduğu şeyleri unutan biri yapabilirdi.

Hayır, sadece erkek değil, aynı zamanda Wakefield Dükü olmak istiyorsa aklını başına alması gerektiğini biliyordu. Bu iş romantik aptallara göre değildi.

Şimdiki zamana yoğunlaşması iyi olacaktı. St. Giles'ta gece avına çıkması da bu nedendendi. Görevini çok uzun bir zamandır ihmal etmişti: anne ve babasını öldüren kişiyi yakalaması gerekiyordu. Geceler, hatta yıllar boyu bu pis kokan sokaklarda, onları soyup öldüren serseriye dair bir iz bulma ümidiyle gezinmişti. Adam şimdiye kadar ölmüştü belki ama Maximus yine de onu kovalamaktan vazgeçemiyordu.

En azından bu kadarını hayal kırıklığına uğrattığı ebeveynlerine borçluydu.

Maximus burnuna gelen içki kokusuyla olduğu yerde donakaldı. Sokaktan çıkmıştı. Geniş bir caddenin içine boşalan kanalın dibinde, yerde yatan adamı gördü. Mide bulandırıcı bir sıvı akarken adam da yanındaki bitkin atına bir şeyler homurdanıyordu. Ters dönmüş çekçek hâlâ ata bağlıydı.

Maximus'un dudakları kıvrıldı. Bu bir içki satıcısı, hatta belki de üreticisiydi. Öne atılıp da, cinin kokusunun sebep olduğu mide bulantısını bastırmaya çalıştığı sırada ikinci adamı gördü. Maximus, büyük bir atın üzerine binmiş adamı, kendisinin de bulunduğu sokağın tam arka köşesinde durduğu için geç fark edebilmişti. Üzerindeki ceket lacivertti, yaldızlı ya da gümüş düğmeleri karanlıkta parlıyordu ve her iki elinde de birer tabanca tutuyordu. Ortaya çıktığında adam başını çevirdi ve Maximus yüzünün alt kısmının siyah bir kumaş parçasıyla, üst kısmınınsa üçgen bir şapkayla gizlenmiş olduğunu gördü. “Bu gerçekten de St. Giles Hayaleti, hayal görmüyorsam tabii. Daha önce karşılaşmadığımıza şaşırdım.” Tembelce omuz silkti adam. “Ama bu, buralara yeni döndüğüm için olsa gerek. Onlarca yıl ortadan kaybolmuş olmama rağmen, Londra'nın bu parçasını benim yönettiğimi biliyor olmalısınız.”

“Peki, siz kimsiniz?” Maximus sesinin alçak bir fısıltı halinde çıkmasına dikkat etti, aynı karşısında duran haydudun yaptığı gibi.

Seslerini gizliyor olabilirlerdi ancak bir centilmenin konuşma tarzını gizlemesi mümkün değildi.

“Beni tanımadınız mı?” Haydudun sesinde alay vardı. “Benim adım Bay İblis.”

Bunu söyledikten sonra da tabancalarından birini ateşledi.

Maximus eğildi, kurşun başının yanındaki kiremide isabet etmişti. İçki arabasını çeken at da devrilmiş arabayı arkasından çeke çeke koşmaya başladı.

Haydut atının yönünü çevirerek hızla uzaklaştı. Maximus devrilmiş varillerin üzerinden atlayarak Bay İblis’in peşine düştü. Çizmeleri kirli kaldırım taşlarının üstünde yankılanırken, kalbi göğsünde deliler gibi çarpıyordu. İçinde bulunduğu dar geçit, az önce çıktıkları sokaktan çok daha karanlıktı. Maximus düşüncesizce bir tuzağın içine de koşuyor olabilirdi ama karşısına çıkan gerçek iblis olsaydı yine de bu kovalamacadan kaçınması mümkün olamazdı.

Haydudun boynunda bir parıltı görmüştü. Fularına iğnelenmiş bir şeydi. Neredeyse şey gibi görünmüştü...

Önce bir bağırış, ardından da bir silah sesi duyuldu.

Maximus ölümüne koşarak geçidin sonuna vardığında neredeyse Yüzbaşı Trevillion’un atına çarpacaktı. Yüzbaşı şaha kalkan atını kontrol altında tutmak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Adamlarından biri yere düşmüştü, yaralı karnından kan fişkırıyordu. Adam zorlukla nefes alıyordu, kocaman açılmış gözleri ifadesizdi. At üstündeki genç ve solgun başka bir süvarinin yüzü, yaşadığı şokun etkisiyle bembeyaz kesilmişti.

“Yanında kal, Elders!” diye seslendi Trevillion delikanlıya. “Beni duyuyor musun, Elders?”

Genç askerin başı aldığı emrin etkisiyle hızla yana çevrildi. “Evet, efendim! Ama Hayalet...”

“Bırak da Hayaleti ben düşüneyim.” Trevillion atını kontrol altına almıştı. Maximus kendini olası bir saldırıya karşı hazırladı.

Ama yüzbaşı onun yerine Maximus’a sert bir bakış fırlatarak konuşmaya başladı. “Kuzeye gidiyordu, Arnold’un Tersanesi’ne.”

Bunu söyledikten sonra da atını döndürerek hayvanı mahmuzlarıyla sertçe dürttü.

Maximus dökülen bir binanın yanına tutunarak yukarı tırmanmaya başladı. Arnold’un Tersanesi’ne giden yol kıvrımlı dar sokaklardan geçiyordu ve eğer Bay İblis gerçekten o tarafa gitmişse, Maximus çatıların üzerinde daha hızlı ilerleyebileceğini düşünüyordu.

Gökyüzündeki ay, solgun yüzünü göstermeye lütfetmiş, Maximus kiremitlerin ve çürümüş ahşap çatıların üzerinde güçlkle ilerlemeye çalışırken, önüne kendi gölgesini düşürmüştü. Aşağıdaysa...

Maximus nefesini tuttu. Trevillion aşağıda bir şeytanın hızıyla ilerlerken, atını önüne çıkan engellerin etrafından ustaca yönlendirip aşamadıklarının ise üstünden atlatıyordu. Maximus başka biriyle yan yana olup da böyle bir kovalamacayı uzun zamandır yapmamıştı. Bir keresinde, çok uzun yıllar öncesinde, başkaları olmuştu tabii; gençtiler, hatta bir tanesi daha çocuk sayılırdı. Şakalaşarak kavga etmiş ve güreşmişlerdi. Ama ne oluyorsa Maximus onlardan ayrı düşmüş, sonra da St. Giles’in pis kokan sokaklarında hep tek başına kol gezmişti. Bu işte başkalarına yer yoktu.

Bu iyi bir şey, diye düşündü Maximus nefes nefese koşarken. Yanında birinin olması iyiydi.

Aşağıdan duyduğu bir haykırıyla çatının kenarından eğilerek baktı. Trevillion boş bir arabanın tamamen kapattığı dar bir sokağın önüne gelmişti.

Süvari yüzbaşısı başını kaldırdı. Büyük şapkasının önündeki metal parçasına vuran ay ışığı adamın solgun yüzünü aydınlatıyordu. “Başka bir yol bulmalıyım. Sen buradan ilerleyebilir misin?”

“Evet,” diye bağırdı Maximus.

Trevillion başka bir şey söylemeden kısaca başını sallayıp atını döndürdü.

Maximus koştu. Buradaki çatılar karmakarışıktı. Binalar Büyük Yangın’ın öncesinden kalmaydı. Yorgun ve yıkık dökük bir halde başka bir yangının ya da sert bir fırtınanın etkisiyle yerle bir olmayı bekler gibi bir halleri vardı. Birbirine, yetişkin bir insanın ancak yan dönerek geçebileceği iki bina arasından atladı. İkinci çatıya atladığı anda ayağı kaydı. Maximus düşerek neredeyse kalçasının üzerinde çatıdan aşağıya kayacaktı. Ayakları boşluğa düştüğü anda tutunmayı başardı. Aşağıdan gelen nal seslerini duyabiliyordu. Trevillion’un başka bir yoldan bu kadar çabuk gelmiş olması mümkün değildi.

Bu Bay İblis olmalıydı.

Maximus kıvranarak sallanan ayaklarının altına bakınca-aşağıdaki dar sokağa giren gölgeyi gördü. Düşünmeden kendini aşağıya bıraktı.

Ya içgüdüsel olarak yaptığı iyi zamanlamadan dolayı ya da tamamen şans eseri Bay İblis’in üzerine düşmüştü. Haydut ancak kendini korumak amacıyla kollarını havaya kaldıracak zamanı bulabildi. Maximus, yüzüne isabet eden dirsek darbesiyle atın kalçasından kayarken hayvan, üstündeki iki adamla birlikte şaha kalkıp öne atıldı. Maximus, çizmelerinin burnu yere sürtündükten bir süre sonra tekrar atın üstüne çıkmak için bir hamle yaptı. Ağırlığıyla haydudun üst bedenini aşağıya çekmeye çalışan Maximus’un, atın da hareketiyle birlikte adamı yere indirmesi gerekirdi. Fakat haydut sanki doğaüstü bir güç ve beceriyle atın üstünde kalmayı başarıyordu. Atın ön ayakları dış çıtırdatan

bir sesle yeniden yere çarptığı sırada Maximus neredeyse yeri boylayacak gibi oldu. Haydudun kafasına indirmeye yeltendiği darbe adamın bir yılan gibi kıvrınmasından dolayı isabetsizdi. Maximus onun şapkasını yakalamaya çalışarak yüzündeki eşarba uzandı. Bir an önce Bay İblis'in yüzünü görmek istiyordu.

Haydut eyerin içinde neredeyse bir tam dönüş yaptı. Boynundaki altın ve yeşiller parıldıyordu. Birdenbire bir bıçağın ışıltısı görüldü. Maximus eldivenli eliyle uzanıp adamın eline son bir gayretle vurunca bıçak yakınlardaki bir binanın duvarına çarpıp yere düştü. Ama kendini savunabilmesi için tutunduğu yeri bırakmak zorundaydı. At, haydudun kendisini mahmuzlamasıyla ani bir hareketle öne atıldığı anda Maximus sertçe itildiğini hissetti.

Yere yuvarlandı, ağır at nalları başının hemen yanından uçarcasına geçti. Atın ayak sesleri uzaklaşıncaya kadar yere kapanıp yana yuvarlandı.

Bir an için bir duvara yaslanıp nefes almaya çalıştı.

"Kaçmasına izin verdin," diyordu Trevillion nefes nefese kalmış bir halde.

Maximus öfkeli gözlerle askere baktı. "Bilerek olmadı, bundan emin olabilirsiniz."

Yüzbaşı homurdandı, çok yorgun görünüyordu. Atını daracık bir sokaktan geçirerek buraya kadar getirmişti.

Maximus ayağa kalkıp önce dar sokağa, sonra da Trevillion'un iri atına baktı. "Orada sıkışıp kalmadığına şaşırdım."

Diğer adamın kaşı alayla havaya kalktı. "Sanırım buna Siklamen de şaşırdı." Atın boynun şefkatle okşadı adam.

Maximus gözlerini kırptırdı. "Siklamen mi dedin?"

Trevillion öfkелendi. "Ona adını ben vermedim."

Maximus ifadesizce homurdandı. Kız kardeşinin köpeklerine verdiği isimleri düşündükçe söyleyebileceği fazla bir şey olmadığını anladı. Karşı binanın duvarına yakın zemini incelemek için eğildi.

“Ne arıyorsun?”

“Hançerini düşürdü. Ah.” Maximus eğildi ve büyük bir memnuniyetle yerde yatan bıçağı alırken, Trevillion’a ve ayın daha iyi aydınlattığı bir noktaya yaklaştı.

Elinde tuttuğu hançer çift taraflı bir bıçaktı, basit, ince ve üç köşeli bir parçaydı. Koruması olmadığı gibi sapı da deriyle kaplıydı. Maximus bıçağı elinde evirip çevirdi fakat herhangi bir iz arayışı sonuçsuz kaldı.

“Bakabilir miyim?”

Maximus başını kaldırıp yüzbaşının elini uzattığını gördü. Tereddüdünün çok kısa sürmüş olmasına rağmen yine de Trevillion’un bildiğini gösteren bakışını gördü.

Maximus hançeri adama uzattı.

Yüzbaşı kısa bir incelemeden sonra iç geçirdi. “Oldukça sıradan. Hemen hemen herkese ait olabilir.”

“Hemen hemen mi?”

Trevillion’un dudağının kenarı kıvrıldı. “O bir aristokrat. Siklamen üzerine bahse bile girerim.”

Maximus yavaşça başını salladı. Trevillion zeki bir askerdi ancak bunu zaten biliyordu.

“Yüzünü görebildin mi?” diye sordu yüzbaşı bıçağı geri verirken.

Maximus yüzünü eksitti. “Hayır. Bir yılanbalığı gibi kaygan ve kıvraktı. Eşarbtı tutup çekemem için ne gerekiyorsa yaptı.”

“Senden daha yaşlı bir adama yenildin, öyle mi?”

Maximus, Trevillion’a dik dik baktı.

Trevillion omuz silkti. “Hafiften göbekliydi ve atın üzerindeki oturuşu da biraz fazla katıydı. Atletik bir yapısı olmasına rağmen yaşının kırkın üzerinde olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı.” Trevillion haydutla ilgili başka bir şey daha hatırlayıp hatırlamadığını düşünüp başını salladı. “Hatta kırkın üstünde bile olabilir. Yetmiş yaşın üzerindeki adamların bile sorunsuz bir şekilde at bindiklerini gördüm.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Maximus.

“Bay İblis’le ilgili dikkatini çeken başka bir şey var mıydı?”

Maximus biraz düşündükten sonra adamın boynunda gördüğü yeşil parıltıyı hatırladı ancak bunu kendine saklamaya karar verdi. “Hayır. Sen onun hakkında ne biliyorsun?”

“Bay İblis, bildiğim kadarıyla son derece korkusuz ve aynı zamanda da ahlaksız biridir.” Trevillion’un yüzü sertti. “Fakirler ile zenginleri soymakla kalmadığı gibi kurbanlarına zarar vermekten, hatta onları öldürmekten bile çekinmiyor.”

“Gezindiği bölge ne kadar büyüklükte bir yer?”

“Sadece St. Giles’ta dolaşır,” dedi Trevillion hemen. “Bu, belki de fazla bir dirençle karşılaşmadığından ya da burada yaşayan insanların daha savunmasız olup yeterince korunmamalarından kaynaklanıyordur.”

Maximus homurdanarak elindeki bıçağa baktı. Sadece St. Giles’te avlanan ve uzun zamandır buralara gelmediğini söyleyen bir haydut. Uzun yıllar önce annesiyle babasını öldüren adam olabilir miydi bu?

“Adamlarımın yanına dönmem gerekiyor,” dedi Trevillion yeniden Siklamen’in üzerine binerken.

Maximus başını salladı ve haydudun hançerini çizmesinin içine sakladıktan sonra arkasını döndü.

“Hayalet.”

Maximus olduğu yerde durup yüzbaşıya baktı.

Diğer adamın yüzü tamamen ifadesizdi. “Teşekkür ederim.”

Keşke Apollo konuşabilse. Artemis o gece çatılmış kaşlarla karanlık koridorda ilerlerken Bon Bon da hemen arkasındaydı. Saatlerin gece yarısını çoktan geçtiği Wakefield Malikânesi’nde herkesin uykuya dalmış olduğunu düşündü. Kardeşine bakması için yanında kalmasını istediği Craven dışında herkesin, tabii. Uşak hemen hiç uyumuyor gibiydi. Maximus’a karşı görevlerini

yerine getirmesi yetmiyormuş gibi aynı zamanda da Apollo'yla ilgileniyordu.

Artemis başını salladı. Artemis adamın tecrübeyi nasıl edindiğini bilmek istemese de ki Craven çok becerikli bir bakıcıydı; Apollo hâlâ konuşamıyordu. Onun dışında kardeşinin durumu gitgide düzeliyordu ama ne zaman bir kelime sarf etmek istese, boğazından sadece tuhaf birtakım sesler yükseliyordu. Belli ki bunu yapmaya çalışırken büyük bir acı çekiyordu. Artemis yazıyla yazmak yerine, sesini kullanarak daha iyi olduğunu söyleyebilmesini diliyordu Apollo'nun.

İşte o zaman ona inanabilirdi belki.

Maximus'un kapısının önündeki koridor bomboştı. Yine de kapıya vurmadan önce etrafına dikkatlice bakındı Artemis. Düşmüş bir kadının hayatına razı olmayı seçmiş olsa da hayatı boyunca yaşayacağı korkularını bastırması imkânsız görünüyordu.

Artemis kapının açılmadığını görünce içinden yükselen hayal kırıklığı dalgasına engel olamadı. Belki de kendisini tekrar görmeyi arzu etmiyordu? Belki de aralarında geçenleri sadece bir gecelik bir şey olarak görmüştü? Belki de ondan artık sıkılmıştı?

Pekâlâ. Ancak Artemis'in onunla işi henüz bitmemişti.

Kapının kolunu denediğinde kilitli olmadığını gördü. Hızlıca açıp içeri girerek yine aynı hızla arkasından kapadı.

Sonra da etrafına bakındı.

Bir önceki gece odasını inceleme fırsatını bulamamış, dikkatini başka şeylere vermişti. Maximus'un dün gece çıktığı bağlantı kapısına ilerledi. Burası bir çeşit oturma ve çalışma odasıydı. Percy şöminenin önünde yattığı yerden doğrulup Artemis ile Bon Bon'u selamlamak için yanlarına geldi.

Maximus'un oturma odasına bakarken dalgınlıkla köpeğin başını okşadı. Duvardaki raflara sığmayan kitaplar yerde düzgün istifler halinde duruyordu; kocaman bir masanın üzeri yine düzgünce istiflenmiş evraklarla doluydu. Dağınık görünen

tek şey, Maximus'un üzerine atılmış ropdöşambrının altındaki ayaklı dünya küresiydi. Artemis bu görüntü karşısında içinden yükselen duyguları bastırabilmek için dudağını ısırды. Kürenin yanına gidip üzerindeki sabahlıkla birlikte hafifçe döndürdükten sonra elindeki mumu masanın üzerine bıraktı ve parmaklarını kâğıtların üzerinde gezdirdi. Bir gazete, parlamentodaki bir kanundan bahseden bir kontun mektubunu, bir erkek çocuğunu okula gönderebilmek için para isteyen birinin kötü el yazısıyla yazılmış mektubunu ve belirgin harflerle yazılmış bir konuşmanın başlangıcı gibi görünen muhtemelen Maximus'a ait kâğıtları gördü. Artemis yazıyı, üzerinde parmaklarını gezdirirken içinden yükselen sıcaklığa karşı koyamadan bir süre inceledi.

Kâğıdı bir kenara bıraktığı sırada destelerden birinin altından çıkmış ince bir kitabın köşesini gördü. Kitabı dikkatle eline alarak başlığına baktı. Bu, balık tutmakla ilgili bir kitaptı. Artemis kaşlarını kaldırdı. Maximus'un arazileri üzerinde çok sayıda nehir olduğundan şüphesi yoktu ancak balık tutmaya vakit ayırabiliyor muydu? Bu düşünce içinin hüznle dolmasına neden oldu. Bütün görevlerinden arta kalan zamanlarda kitabının sayfalarını mı karıştırıyordu acaba? Öyleyse bu durum Wakefield Dükü'nün hassas bir tarafı olduğunu gösterirdi.

Artemis kitabı eline alarak şöminenin önündeki derin koltuklardan birine yerleşip okumaya başladı. İki köpek de gelip ayaklarının dibine oturduktan sonra odaya sessizlik hâkim oldu.

Kitap şaşırtıcı biçimde eğlenceliydi ve Artemis zaman mevhumunu kaybetmişti. Başını kaldırıp baktığında Maximus'un kapının eşiğinde durup kendisini izlediğini gördü. Aradan geçen zaman beş dakika mıydı yoksa yarım saat mi, bilemedi.

Okuduğu yeri unutmamak için parmağını sayfaların arasına soktu. "Saat kaç?"

Maximus başını yana eğerek şöminenin olduğu yere bakınca Artemis rafın üzerindeki saati gördü. "Sabahın biri."

“Geç saate kadar dışarıdaydın.”

Maximus omuz silkip kapıdan uzaklaştı. “Sıkça geç saate kadar dışarıda olurum ben.”

Artemis, arkasını dönüp yatak odasına geçmek isteyen Maximus’un peşinden gitmek için kitabı bir kenara koydu. Ayağa kalkarak uyuyan köpekleri oturma odasında bıraktı. Maximus’un üzerinde Phoebe’yle yedikleri akşam yemeğinde giydiği ceketle yelek vardı.

Artemis başka bir koltuğa oturarak Maximus’un ceketini çıkarmasını izledi. “Hayalet olarak mı çıkmıştın?”

“Ne?”

Artemis gözlerini devirmek istedi. Sanki onun bunca zamandır nerede olduğunu anlamayacak kadar aptaldı. “St. Giles Hayaleti olarak mı dışarıdaydın?”

Maximus başından çıkardığı peruğu bir sehpanın üzerine bıraktı. “Evet.”

Çizmesinin içinden çıkardığı küçük hançeri şifonyerin üstüne koydu.

Artemis kaşlarını kaldırdı. “Bunu hep yanında mı taşırsın?”

“Hayır.” Maximus tereddüt etti. “Bu akşama ait küçük bir hatıra diyelim.”

Kavga mı etmişti? St. Giles’ta saldırıya uğrayan zavallı bir kadını daha mı kurtarmıştı?

Birini öldürmüş müydü?

Artemis onun yüzünü inceledi ama o anda içinden geçenleri anlamasına imkân yoktu. İfadesi kilitli bir kapı kadar kapalıydı.

Yeleğini çıkarıp dikkatsizce Artemis’in oturduğu koltuğun karşısındaki sandalyeye fırlattı. Craven’in ona genellikle soyunurken yardım edip etmediğini düşündü Artemis. Aristokratların çoğu yardım alarak giyinip soyunurlardı ancak Maximus’un hareketleri oldukça rahattı. Artemis sessizliğini korudu. Bir süre sonra Maximus dönüp ona bakarak derin bir iç geçirdi.

“Belirli bir haydudun peşindeydim. Ailemi öldüren kişinin. Nihayet onu bulduğumu sanmıştım...”. Düşüncelere dalarak başını üzüntüyle iki yana salladı. “Ama başarısız oldum. Diğer gecelerde olduğu gibi bir kez daha başarısız oldum. Doğru kişi olup olmadığını görebilecek kadar bile yaklaşamadım ona.”

Artemis onun üzerindeki gömleği haşın bir hareketle çıkarmasını izledi. Geniş omuzları açıkta kalmıştı. Kim bilir kaç gece boyunca bu eve, ailesinin cinayetini aydınlatabilecek izi bir kez daha kaybettiğini düşünerek dönmüştü?

Şifonyerinden içi su dolu bir sürahiyi alıp önündeki evyeye döktü. “Teselli etmeyecek misin beni?”

Artemis onun yüzünü ve boynunu yıkamasını izledi. “Söyleyeceğim herhangi bir şeyin bir anlamı olur muydu?”

Maximus durdu. Çenesinden sular damlayarak evyenin üzerinde eğilmiş dururken, sırtı hâlâ genç kadına dönüktü. “Ne demek istiyorsun?”

Artemis ürpererek ayaklarını yanındaki koltuğa gömdü ve şalının kenarıyla çıplak ayak bileklerini örttü. “Onu yıllardır kovalıyorsun, gizlice ve tek başına. Hem de herhangi bir övgüye ihtiyaç duymadan ya da eleştiriye maruz kalmadan. Siz kendi kendinize meydan okuyorsunuz, Ekselansları. Benim söyleyeceğim ya da yapacağım herhangi bir şeyin sizi etkileyebileceğini sanmıyorum.”

Maximus nihayet hareket etti; başını çevirerek omuzunun üzerinden genç kadına baktı. “Bana o şekilde hitap etme.”

“Ne?”

“Bana Ekselansları deme.”

Artemis, erkeğin verdiği bu cevapla nedenini bilmeden ağlamak istedi. Artık... artık onun bir şeyiydi ama her şey o kadar karışık ki, unvanı ve onunla bağlantılı ne varsa durumu daha da zorlaştırıyordu. Keşke bu kadar varlıklı biri olmasaydı, bir avukat ya da tüccar olsaydı. O zaman Penelope onunla ilgilenme-

yecekti. Artemis, sevgili kuzenini yaraladığını düşünerek suçluluk duymayacaktı. Evlenebilirlerdi ve Artemis onun eviyle ilgilenip yemeklerini pişirirdi. Her şey çok daha kolay olurdu.

Ve o zaman Maximus her şeyiyle sadece kendisine ait olurdu.

Maximus bir şey söylemeden yeniden şifonyere dönüp eline aldığı bezi sabunladı. Tek kolunu kaldırıncı sırtındaki kasları olağanüstü bir biçimde gerilirken, Maximus kolunun altından başlayarak vücudunun yan tarafını temizlemeye başladı.

Bezi evyenin içine batırarak aynı şey vücudunun sağ tarafına da uyguladıktan sonra dönüp o anda yeniden titreyen Artemis'e baktı.

Maximus kaşlarını çatarak bezi suyun içine attı. Ateşi karıştırarak yeniden yanmasını sağladı. Sonra da dolabının yanına giderek içinden çıkardığı battaniyeyi gelip Artemis'in bacaklarının üzerine bıraktı.

"Üşüdüğünü bana söylemeliydin." Elleri ne kadar da nazikti.

"Suyun soğuk," diye mırıldandı Artemis. "Seni rahatsız etmiyor mu?"

Maximus omuz silkti. "Rahatlatıcı olduğunu düşünüyorum."

"O halde bezi buraya getir."

Maximus ona meraklı gözlerle baksa da söyleneni yapmak için evyenin yanına gidip ıslak bezi getirdi.

Artemis bezi Maximus'un elinden aldı. "Arkanı dön ve diz çök."

Maximus'un kaşı kalktığında Artemis az önce bir düke diz çökmesini emrettiğini idrak etti. Ama o, artık bundan fazlasıydı öyle değil mi? Onun için artık Maximus'tu.

Sevgilisi Maximus.

Maximus arkasını dönüp yere eğildi. Yanan ateş geniş omuzunu parlatıyor, kaslarını ve gücünü ortaya çıkarıyordu.

Artemis ıslak bez parçasını yavaşça erkeğin kürekkemikleri arasında gezdirmeye başladı.

Maximus başını eğerek sırtını kamburlaştırdı.

Artemis bunun üzerine bezi ensesindeki nemli saçlardan başlayarak omurgasından aşağıya indirdi.

Maximus derin bir nefes aldı. “Öldüklerinde on dört yaşındaydım.”

Artemis sadece bir saliselğine duraksadıktan sonra erkeğin teninin üzerindeki bezi yeniden yukarıya kaydırmaya başladı.

“Ben...” dedi omuzlarını huzursuzca oynatarak, “...ne yapacağımı bilemiyordum. Katillerini nasıl bulacağımı bilmiyordum. Çok öfkeliydim.”

Artemis gözünün önüne ebeveynlerini böylesine korkunç bir şekilde kaybetmiş erkek çocuğunu getirdi. *Öfkeli* belki de bu durumu anlatabilecek en yetersiz sözlerden biriydi.

“Sonraki iki ayı sorumluluklarımı yerine getirerek geçirdim. Ne de olsa artık bir düktüm.” Omuz kasları kasılıp gevşiyordu. “Ama her geceyi annem ile babamı ve katillerini bulduğumda onunla ne yapacağımı düşünüyordum. Yaşıma göre oldukça uzun boyluydum, neredeyse bir doksan boyundaydım ve kendimi savunabileceğimi düşünüyordum. O sırada geceleri St. Giles’a gitmeye başladım.”

Artemis bir çocuğun, ki ne kadar uzun boylu olursa olsun on dört yaşında bir genç onun gözünde hâlâ bir çocuktuk, hava karardıktan sonra St. Giles’a gittiğini düşünerek ürperdi.

“Bir eskrim eğitmenim vardı ve kendimi de çok başarılı görüyordum,” diye devam etti Maximus. “Ama bu yine de yeterli değildi. Bir gece haydudun birinden dayak yiyip soyuldum. İki gözüm de morarmıştı. Craven çok kızmıştı.”

“Craven o zaman da mı yanındaydı?”

Maximus evet anlamında başını salladı. “Craven babamın uşağıydı. Tahminimce birtakım araştırmalar yapmıştı. Ertesi gün ben daha yataktayken bir ziyaretçi gelmişti.”

Artemis elindeki bezi nazıkçe erkeğin omuzlarında gezdiriyordu. “Kim?”

“Adı Sör Stanley Gilpin’di. Babamın bir iş ortağı ve de dostu olduğunu söyledi. Gerçi sonradan öğrendiğime göre çok yakın değillermiş.”

“Niçin ziyaretine gelmiş?” Artemis sırtını yıkamayı bitirmişti ama ona dokunmayı bırakmayı istemiyordu. Parmaklarından birini erkeğin ensesindeki gerilmiş kasın üzerinde gezdirdi. Ne kadar da sertti.

“Bunu ben de merak etmiştim,” diye karşılık verdi Maximus başını hafifçe yana çevirerek. Dokunuşundan hoşlanıp hoşlanmadığını anlamamıştı ama karşı koymadığı için Artemis elini onun tenine bastırıp sıcaklığını hissetti. “Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım. İlk gün bir saat kadar yanımda kalarak babam ve başka insanlar hakkında, önemsiz konularda konuştu.”

“İlk gün mü?” diye sordu Artemis nazikçe, iki elini de erkeğin sırtına koymaya cesaret ederek. “Tekrar mı geldi?”

“Ah, evet.” Maximus başını eğerek sırtını genç kadının ellerine bastırdı, kocaman bir kedinin okşanmaktan aldığı keyiften hiçbir farkı yoktu. “Yatakta olduğum o bir hafta boyunca her gün geldi. Ve o haftanın sonunda da bir dahaki sefere St. Giles’a ailemin katilini aramaya gittiğimde dayak yememem için beni eğitebileceğini söyledi.”

Artemis’in elleri duyduğu bu sözler karşısında bir an için durdu. Bir yandan yeterince güçlü birinin ortaya çıkıp onunla ilgilenmesi ve bir daha yaralanmaması için onu eğitmeyi teklif etmesi hoşuna gitmişti. Ama diğer yandan bakınca o zamanlar daha on dört yaşında bir çocuk olduğunu düşündü.

On dördünde, birilerini kovalayarak geçireceği bir hayata adım atıyordu.

Bu ona nedense yanlış göründü.

Maximus sessizce emir verircesine sırtını yeniden onun ellerine bastırınca Artemis kürekkemiklerini yeniden silmeye başladı. Erkeğin güçlü kemiklerini örten tenini hissetti.

Maximus hafifçe iç geçirdi. Omuzları biraz olsun gevşemiş gibiydi. “Onunla gittim ve bir çeşit egzersiz alanı olduğunu gördüm. Evinin içinde büyük bir odada içi talaşla doldurulmuş kuklalar ve kılıçlar vardı. Kılıçları bir beyefendi gibi değil de haydutların kullandığı gibi kullanmayı öğretti. Adilce dövüşmeyi değil, kazanmak için nasıl dövüldüğünü öğretti.”

“Ne kadar süreyle?” diye sordu Artemis boğuklaşan sesiyle.

“Ne?” Maximus omuzunun üzerinden genç kadına bakmak için dönmek istedi ancak Artemis’in başparmaklarını omurgasının her iki yanındaki kas dizisinin üzerine bastırmasıyla homurdanıp başını tekrar öne eğdi.

“Sör Stanley’den ne kadar süreyle eğitim aldın?” diye fısıldadı Artemis.

“Dört yıl,” dedi Maximus. Sesi dalgındı. “Çoğunlukla kendi başımaydım.”

“Çoğunlukla mı?”

Maximus omuz silkti. “İlk başlarda, henüz yeniyken başka bir çocuk daha vardı, sanki Sör Stanley’nin vesayeti altındaydı. Aslında sanırım, o zamanlar on sekiz yaşlarında genç bir erkekti. Okumadığı zamanlarda sertçe ve acımasızca dövüştüğünü hatırlıyorum. Ayrıca oldukça kayıtsız bir mizah anlayışı vardı. Onu severdim.”

Maximus’un sözleri kendi kendine fısıldanmış bir itiraf gibiydi. Artemis gözlerine hücum eden yaşları hissetti. Ailesinin ölümünden sonra hiç yaşıtı arkadaşları olmuş muydu? Yoksa zamanının tamamını onların intikamını almaya mı adanmıştı? “Ona ne oldu?”

Maximus’un sessizliği öylesine uzun sürdü ki Artemis cevap vermeyeceğini düşünmeye başladı. Maximus omuzunu yuvarladı. “Üniversiteye gitti. Bir keresinde ondan bir paket aldığımı hatırlıyorum, içinde bir kitap vardı. *Moll Flanders*. Aslına bakarsan oldukça müstehcen sayılır. Buralara bir yerlere saklamış olmalıyım. Sonra, ben de gidince, Sör Stanley üçüncü bir çocuğu daha

yetiştirdi. Onunla bir ya da iki kez karşılaştı. Sanıyorum Sör Stanley'nin üç mirasçısı gibi bir şeydik. Tuhaf. Bunları daha önce hiç kimseye anlatmamıştım." Sesinde rahatsızlık vardı.

Artemis bacaklarını koltuktan indirerek erkeğin omuzlarının yanına yerleştirdi ve öne eğilerek kollarını silmeye başladı. Kolları ne kadar da güçlü ve kaslıydı ama buna rağmen o da sadece bir insandı işte. Bütün insanların kendilerine yoldaşlık, arkadaşlık edecek birilerine ihtiyaçı yok muydu?

Kendilerini sevecek birilerine?

Maximus'un başı genç kadının sağ baldırına düşmüştü. Üzerinde sadece bir gecelik ve şal olduğunu hatırlatan bir ağırlıktı bu. Birlikte uzunca bir süre sessizlik içinde otururken, genç kadın şöminenin ateşinden gelen çatırtı eşliğinde erkeğin kollarını bir aşağı bir yukarı okşarcasına silmeye devam etti.

Başparmaklarıyla erkeğin omuz başlarında daireler çizerek konuşmaya başladı Artemis. "Ne zaman Hayalet oldun?"

Artemis onun daha fazlasını anlatmayı reddedeceğini düşünse de Maximus cevap vermeye istekliydi. "On sekiz yaşıma geldiğimde. Sör Stanley ve ben o konuda hep kavga ederdik. St. Giles'a tek başıma daha erken gitmek istiyordum ama o buna izin vermiyordu. On sekiz yaşıma baştığımda kendi kararımı verdim."

Artemis kaşlarını çattı. Anlayamadığı bir şey vardı. St. Giles'a gitmek bir yana...

"Palyaço kostümünü giymeyi neden gerekli gördün?"

Maximus hafifçe güldü ve genç kadının yüzünü görebilmek için başını arkaya çevirdi. "Bu Sör Stanley'nin fikriydi. Onun da tuhaf bir mizah anlayışı vardı ve tiyatroyu çok severdi. Benim için bir kostüm hazırlatmıştı ve bir adamın maskenin ardında sadece kimliğini gizlemekle kalmayıp aynı zamanda ailesinin de kimliğini gizleyebileceğini ve bir hayalet gibi ortalıkta dolaşabileceğini söylemişti."

Artemis ellerini erkeğin pürüzsüz ve aşağıya bakan yüzünün iki yanına kaldırdı. “Ne kadar da tuhaf bir düşünce.”

Maximus omuz silkti. “Bazı zamanlar Sör Stanley’nin de gençliğinde St. Giles Hayaleti olup olmadığını merak etmişimdir. Efsanesi benim göreve başladığım günden çok önce duyulmuştu.”

“Görevin mi?”

“Benimle birlikte eğitim alan çocuklar. Onlar da hayaletti. Üçümüz de farklı zamanlarda ve bazen de eşzamanlı olarak hayalettik.”

“Geçmiş zaman kullandın?” Artemis yutkundu. “Öldüler mi?”

“Hayır,” dedi Maximus tembelce. “sadece emekli oldular. Kalan tek St. Giles Hayaleti benim.”

“Hımm.” Sesi ne kadar da yalnızlık doluydu. Artemis öne doğru eğildi. Neredeyse öpüşecek kadar yakınlaşmışlardı. “Maximus?”

Maximus’un gözleri Artemis’in dudaklarındaydı. “Evet?”

“Ailen öldüğünde sen neden St. Giles’taydın?”

Artemis’in fazlasıyla ileri gittiğini anlayacak kadar zamanı olmuştu. Erkeğin gözleri donarak birer buz parçasına döndü.

Sonra da Artemis’in başını tutup kendine çekti. “Hatırlamıyorum,” diye mırıldandı genç kadının dudaklarına, onu öpmeden hemen önce.

On Dördüncü Bölüm

Lin bir yıl boyunca Kral Herla'nın eyerinin arkasında, o korkunç vahşi avına eşlik etti. Bacaklarının arasındaki hayali at yoruluncaya kadar koşar fakat hiç sesini çıkarmazdı. Kral Herla'nın devasa geyikleri ve yaban domuzlarını avlayıp yere indirdiğine şahit olsa da, Kral zaferlerinin hiçbirini kutlamazdı.

Sadece bazı zamanlarda Lin, küçük bir tavşanı ya da geyik yavrusunu çantasına sakladığında Kral arkasını dönüp ona bakardı. İşte o anlarda Lin onun bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedirdi. Kendisini izleyen solgun gözlerindeki bakışları soğuk, umutsuz ve öylesine yalnızlık dolu olurdu ki...

Kral Herla Efsanesi'nden

Bir erkeği tersten öpmek çok tuhaftı. Tuhaf ama aynı zamanda da erotikti. Artemis Maximus'un dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissederken, çenesindeki sakallar hafifçe burnunu kaşıyordu. Bu pozisyonda dudakları tam bir uyum yakalayamadıklarından, Artemis bu durumu telafi edebilmek için ağzını iyice açmak zorundaydı. Maximus da aynı şeyi yaptı. Dillerin ve ağızların birbirine dolanış şekli pek zarıf olmasa da hiçbir aceleleri olmadığı halde hissettikleri tutku son derece ilkeldi.

Maximus elini kaldırmış genç kadının dudaklarının tadına iyice varabilmek için başını sıkıca tutuyordu. Artemis, bir an için uzaklaşan erkeğin gözlerindeki çelik gibi parlayan kararlı-

lığı gördü. Maximus bedenini ve yüzünü Artemis'e çevirdi. Genç kadının açılmış bacakları arasına girerek kolunu kalçasına doladı ve yüzünü tekrar kendininkine yaklaştırdı. Artemis onun "Diana," diye mırıldandığını duyar gibi oldu. Sonra da tekrar öpüşmeye başladılar.

Yavaşça ve derin derin.

Artemis'in dudaklarını aralamasıyla erkeğin dili kararlılıkla ağzının içine kaydı. Acelesi yoktu, sanki onu böyle tutup ağzının derinliklerini keşfedebilmek için dünyanın tüm zamanına sahip gibiydi. Artemis, başka zaman olsa onu derinden utandırabilecek, inlemeye benzer bir ses çıkardı. Ancak şu anda erkeğin dudaklarının tadının etkisiyle öylesine kendinden geçmiş ve çarpılmıştı ki utanç duymayı aklından bile geçirmede. Erkeğin ağzının ve dilinin ihlâlinin dışında hiçbir şey yokmuş gibiydi. Hayatında, bundan başka isteyebileceği hiçbir şey yoktu.

Maximus ondan ayrılıp dilini ve dudaklarını geri çekince Artemis inleyerek peşinden gitmek istercesine bir hareket yaptı. Genç kadın gözlerini açtığında erkeğin kendisini yırtıcı bir hayvan gibi izlediğini gördü. Hesaplıca bir bekleyiştı bu.

Maximus gözlerine bakarken, Artemis onun dudağının kenarındaki küçük kivrımı gördü. Kucağındaki örtü birdenbire yok olmuştu ve Artemis eteklerinin yavaşça yukarı kaydığını hissediyordu.

"O sabahı hatırlıyor musun?" diye sordu Maximus derinden gelen bir sesle. "Göletten zafer elde etmiş bir tanrıça gibi çıkmıştın. Bir gün öncesinde de ayak bileklerini göstermiştin," dedi Maximus. Sıcak parmak uçlarını genç kadının sol ayak bileğinde gezdirince Artemis ürperdiğini hissetti. "Ama o sabah baldırının yumuşak kıvrımını, dizinin ve alt bacağına o tatlı bükülüşünü gördüm. Bir erkeği ölüme çağıran bir denizkızı nazında göstermiştin onları ama bütün bunların farkında bile

değildin, öyle değil mi? Sen kıyıya ulaşana kadar ben demir kadar sertleşmişim.”

Artemis o sabahı yüzü kızararak hatırladı. Onu böylesine etkilediğinden haberi yoktu. Sakince sohbet ettikleri tüm o zaman boyunca penisinin kendisine duyduğu arzuyla sertleşmiş olduğunu nereden bilebilirdi?

Bunu düşünmek bile Artemis’in ıslanmasına yetti.

Bakışlarını erkeğin kalçalarındaki ellerine indirdikten sonra yeniden kaldırıp onun her şeyi bilen, dikkatli gözlerine çevirdi. Genç kadının düşüncelerini duyarcasına gülümsüyordu Maximus. Şalının ve ince geceliğinin kumaşını kocaman elleriyle tutup yavaşça yukarı kaldırmaya ve bacaklarını, itiraz gelmedikçe daha da fazlasını açığa çıkarmaya başladı.

Artemis bu kez bacaklarının onda ne gibi bir etki yarattığını çok iyi biliyordu.

Maximus kaşını meydan okurcasına havaya kaldırdı.

Ama eğer o vahşi ve yırtıcı bir hayvansa, Artemis de tam ona uygun bir eşti. Çocukken ormanda tek başına gezmişti. Göllerde yüzmüş, sincapları kovalamıştı, serbestçe ağaçlara tırmanmıştı. Ta içinde, bir leydinin refakatçisi kostümünün altında, o da en az Maximus kadar tehlikeli sayılırdı.

Ve de en az onun kadar cesurdu.

Artemis de kendi dudağını bükerek arkasına yaslandı. Kendisinden bir genç kız gibi ürküp kaçacağını sanıyorsa yanılıyordu.

O artık genç bir kız değildi.

Maximus’un gözleri çocuksu bir haylazlıkla parladı. Her daim ciddi duran ağzının kıvrımı genişledi ve başını, onaylarcasına belli belirsiz bir şekilde eğdi.

Sonra da Artemis’in eteklerini tek bir hareketle kalçalarının üzerine itip belinin altına kendi gözleri önüne serdi.

Artemis nefesini tuttu. Maximus onu korkutamayacaktı.

Gözlerini genç kadının gözlerine dikti ve çenesinin hemen altında meydana serilen şeylere bile bakmadan vücudunu tamamen döndürüp uzun bacaklarını yavaşça koltuğun altına itti ve böylece yerde, yüzünü Artemis'e dönmüş bir halde oturdu. Genç kadının açılmış kucağı bir ziyafet gibi önüne serilmişti. Başparmaklarını, sanki onu sakinleştirmek istercesine yavaşça Artemis'in kalça kemiklerinde gezdiriyordu. Amaç bu olsa bile, bir işe yaramıyordu. Artemis'in bakışlarında hâlâ bir meydan okuma vardı ama nefesi merdivenleri tırmanırcasına hızlanmaya başlamıştı.

Maximus aniden aşağıya baktı.

Durup sadece baktı ona. Herhangi bir hareket yapmasa da gözlerindeki vahşi sahip olma dürtüsü Artemis'in karşılık olarak gerinmesine ve kedi gibi mırılamasına neden oluyordu. Artemis'i arzuluyordu. Bu yanını istiyordu. Artemis bir anda Maximus'un bu şekilde baktığı bütün kadınları kıskandı. Buna hakkı yoktu. Buna *hakları* yoktu. Bu bakış, bu ifade, bu *an* sadece ikisi arasında yaşanılacak bir şeydi, başka hiç kimseye ait olamazdı.

Onlar iki kişilik bir evrenin sahibiydiler.

Bu an neredeyse katlanılamayacak kadar özeldi ancak Artemis kendini zorlayarak Maximus'un parmaklarını açarak kalça kemiklerinden, kalçanın baldırla birleştiği o nazik noktaya değdirişini ve parmak uçlarının kıvrıcık tüylerini okşayışını izledi. Başparmaklarını baldırlarının altına indirdikten sonra her iki eliyle de bacaklarını kavradı. Yavaşça ancak kararlı bir şekilde iterek bacaklarını daha da yanlara açtı ve birini koltuğun kolunun üzerine atmasına yardım etti, ta ki önünde, iffetsiz sunuşun kendisi gibi tamamen açık bir halde oturana kadar.

Maximus bir papazın mihrabın önünde eğildiği gibi eğilirken, Artemis onun kendisini, ciğerleri patlarcasına nefes nefese kalmış bir halde, yalamaya başladığını gördü.

Artemis, erkeğin ıslak ve sıcak dilinin dokunuşuyla sarsılarak gözlerini kapadı. Bugüne kadar hissettiği en olağandışı duyguydu bu, aynı zamanda hem korkunç hem de doğrudu ve Artemis bu andan sonra asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu. Burada, şu anda, Maximus onun duvarlarını yıkıp dökülen taşları ufalıyor ve harcını dağıtıyordu. Duvarlar arkasındaki kadını ortaya çıkarırken, Artemis o kadının gerçekte kim olduğunu bile bilmediği için dehşete kapılıyordu.

Onunla daha önce hiç tanışmamıştı ki.

Maximus başparmaklarıyla kıvrımlarını aralayıp dilini derinliklerinin içine sokarken Artemis boynunu geriye atıp inledi. Yüksek ve derinden gelen bir sesle. Üstelik bu sesi durdurmanın bir yolu da yoktu.

Maximus'un ağzını açarak içine çekmek istercesine etine bastırdığını hissettiğinde kalbi öylesine hızlandı ki, Artemis öleceğini sandı. Dilini yassı bir şekilde yumrusuna dayayıp ona bastırarak öpmeye ve emmeye başladığında Artemis kalbinin tamamen durduğuna yemin edebilirdi. Sanki bir felç geçiriyor gibiydi, ruhunun çırpındığını hissediyordu. Bedeni sarsılınca Artemis elleriyle erkeğin başını kavrayıp sıkıca kendine bastırdı. Kalçalarını erkeğin dudaklarının altında aşağı ve yukarı hafifçe hareket ettirerek merhametsiz öpüşlerine karşılık verdi. Artemis, Maximus dilinin ani, sert ve acımasız hareketleri karşısında başını geriye atıp belini iyice gerdi. Islaklığın sesleri odanın içinde yankılanıyordu. Genç kadın, erkeğin bu şekilde devam etmesi halinde hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordu ama eğer durursa öleceğinden emindi.

Doruk noktasına ulaştığı anda, sarsılarak doğruldu. Kanatlarını bir kartal gibi, aşağılardan gelen bir patlamanın sıcak ve ani bir dalgasını yakalarcasına açtı.

Uçuyordu ve yeniden doğmuştu.

Sonunda gözlerini açınca Maximus'un kendisini izlediğini gördü. Dudakları hâlâ baldırlarının arasındaydı. Bakışlarının sıcaklığı yeni doğmuş tenini yakacak türdendi.

Artemis yutkunarak onun yanağını okşarken minnettarlığını dile getirecek bir yol bulmaya çalıştı ancak ne var ki konuşma yeteneğini kaybetmiş gibiydi.

Maximus başını kaldırıp bakınca Artemis erkeğin yüzünde gördüğü memnun ifadeye kızacak gücü bile bulamadı kendinde. Ellerini kadının kalçasının üzerine koydu ve onu kendine çekerek bacaklarını yana açarak nazikçe kucağına düşmesine yardım etti. Bir elini Artemis'in başının arkasına yerleştirip onu öpmeye başladı. Artemis adamın dudaklarındaki keskin tadı alınca bunun kendine ait olduğunu anladı.

Maximus hiç konuşmadan koltuğu ayağıyla geriye itti. Artık söminenin önünde yalnızdılar.

Maximus ona eğilip kulağının altındaki nazik bölgeyi öperken fısıldadı. "Bacaklarını belime dola."

Artemis ağır ağır hareket ederek istenileni yaptı, herhangi bir aceleye gerek yoktu. Ancak kadınlığının bu pozisyonda iyice açığa çıkıp korunmasız kalmasıyla Artemis adamın ne kadar sertleştiğinin ve ısrarcı olduğunun farkına vardı. Onun konunun acilliğiyle ilgili düşüncesi farklı olabilirdi.

Maximus elini vücutlarının arasına kaydırınca Artemis dengesini koruyabilmek için kollarını onun boynuna dolayıp arkasına yaslanarak izlemeye başladı. Maximus pantolonunun düğmeleriyle uğraşıyordu. Genç kadın, onun tek eliyle bir şeyler yapmaya çalıştığını görerek başını kaldırdı. Diğer elini her ikisini de dengede tutabilmek için yere bastırmıştı Maximus.

Artemis ona kirpiklerinin altından baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Maximus onu kendisiyle alay ettiği için cezalandırmak amacıyla hafifçe dudağını ısırды. Artemis bir an için kendini

bu oyunun ve erkeğin kendisine verdiği sabırsız öpücüğün içinde kaybedecek gibi oldu.

Arkasına yaslanarak erkeğin pantolonunun düğmelerini sakın bir kararlılıkla açmaya başladı.

Ne yazık ki Maximus kendisi kadar sakın değildi.

“Diana,” diye homurdanırken, genç kadının erkekliğini pantolonunun içinden çıkarmaya çalışmasıyla bir küfür savurdu. Bu ona ilk dokunuşuydu; bir erkeğe ilk dokunuşuydu hatta ve Artemis bu fırsatı değerlendirerek elinde tuttuğu ödülü yakından incelemeye koyuldu. Teni yumuşacıktı ve genç kadın onun en erkeksi kısmının böylesine kadifemsi olduğunu görünce şaşırdı. Onu parmaklarıyla okşarken teninin altındaki sertliğe, uzunluğu boyunca tırmanan kalın damarlar dizisine hayret etti. Penisinin ucundaki deri geriye çekilip geniş ucunu ortaya çıkarmıştı ve ufacık yarığın üzerinde damla şeklinde bir ıslaklık parlıyordu. Artemis parmağının ucuyla damlaya dokunup erkekliğinin kıpkırmızı başı üzerinde dağıtmaya başladı. Elinde tuttuğu sütun dokunuşuyla esneyince Artemis gülmek istedi. Sesi güzel olmandan çok uzak olduğu halde şarkı da söylemek istedi. Bu öylesine özel, öylesine acayip bir şeydi ki nasıl yaratılmıştı? Kendisiyle oynamasına izin verdiğiine şaşıtı kaldı Artemis.

Genç kadın ona kaşlarının altından bir bakış attı ve Maximus’un yüzündeki olağanüstü ifadeyi gördü. Bu açlığın ifadesiydi.

“Diana,” diye inleyen Maximus onun dudaklarına yapıştı.

Artemis bir anda artık oynamak istemediğine karar verdi. İçinde kıvranan bir şeyler vardı ve bedenini yeniden gererek onu tahammül edilmesi zor bir zevk olduğunu bildiği şeye itiyordu.

Maximus’a daha da yaklaşarak eteklerini kaldırdı ve iyice sertleşmiş erkekliğinin ucunu kadınısı kıvrımlarına yasladı. Artemis kalçasını yuvarladığı sırada hâlâ öpüşüyorlardı. Genç kadının nefesi, vücuduyla Maximus’un penisine sürtündüğü anda tekledi.

Maximus ağzını iyice açarak genç kadını derin bir şekilde öptü ve kendi kalçasını ona itti. Artemis onun ne istediğini, şu anda neye ihtiyacı biliyordu ve kendisinin de aynı şeye ihtiyacı vardı.

Sadece biraz daha...

Nefesini tutarak onu kaygan kıvrımları arasından geçirirken kıvrandı. Maximus öylesine sert, büyük ve öylesine mükemmeldi ki özellikle kendisi için yaratılmış olabiliirdi.

Aslında bir bakıma da öyle değil miydi?

Ama Maximus'un sabrı tükenmişti.

Artemis'in belini tutarak havaya kaldırdı ve alev gibi yanan gözleriyle gözlerine baktı. "Beni orada tut."

Onu ağır ağır kadınlığının girişine götürüp Maximus bedenini aşağıya bırakırken öylece tuttu.

Birleştikleri an.

Artemis bu özel ihlâl karşısında nefesini tutarken Maximus onu izliyordu. Artemis bir önceki günden hâlâ biraz hassas olduğu için gerildi.

Maximus bekledi. Eliyle genç kadının sırtını okşadı. "Yavaş."

Kadınlığı onu içine almayı kabul ettiğinde başını eğince Maximus bunun bir çeşit izin olduğunu anlamıştı. Onu yavaşça organının üzerine oturttu. Artemis kalbinin atışının, kesik kesik aldığı nefesinin ve erkeğin yüz gergin ifadesinden, tek ve sert bir hamleyle içine girmemek için kendini ne kadar zor tuttuğunun farkındaydı.

Ama acısı gitgide azalıyordu; yerini, tamamen doldurulmuş olma hissine bırakmıştı. Artemis dudağını ısırarak başını geriye attı ve kalçasını hafifçe yuvarlarken tavanı seyretmeye koyuldu. Ta ki erkeğin pantolonun yumuşak kumaşını kalçalarında hissedinceye kadar kendini onun üzerine bastırmayı sürdürdü.

Maximus inleyerek başını genç kadına eğdi. Sıcak nefesi göğüslerinin eğimini yalıyordu. Artemis ellerinin altında, okşadığı kollarının kaslarının gerildiğini hissetti.

Bu, tek uyarısıydı.

Onu yukarı itince Maximus'un penisi genç kadının tüneline önce yavaşça girip çıktı. Maximus sonra ayaklarını yere düz basarak kalçasını genç kadının içine itti. Hızlı ve sertti, sanki cezalandırıcı bir ritim tutturur gibiydi.

Artemis bir zamanlar sevişmenin ruhların tatlı bir birleşmesi olduğunu düşünmüştü, bir dalganın yumuşakça gidip gelmesi gibi. Hem saygın hem de onurlu bir paylaşım olduğunu sanmıştı.

Maximus'un kendisine şu an yaptığıının tatlılıkla yakından uzaktan alakası yoktu. Zorlukla nefes alırken, göğsü sanki şeytanlarından kurtulmak istercesine büyük bir hızla inip kalkıyordu. Kaşlarının üzeri ve göğsü birikmiş terle parlıyordu. İçine defalarca gidip gelirken hareketleri keskin ve aniydi. Şu anda herkesin tanıdığı o kültürlü aristokrata hiç benzemiyordu. Ağzının kenarı büküldü, gözleri alev alev yanıyordu. Genç kadının bedenini kendi zevki ve ihtiyacı için kullanıyor, erkekliğinin üzerinde indirip kaldırıyordu. Şu anda bir hayvandan bir nebze daha üstündü.

Ve Artemis bunun tadını sonuna kadar çıkarmaya niyetliydi. Onu bu hale kendisi getirmişti. Kendinden emin tavırları ve konuşma sanatıyla kralları ve yabancı diplomatları kendine bağlayan bu adamın neredeyse aklını kaçırmasına neden olmuştu işte.

Kendini tüm gücüyle iterek sapına kadar kadının içine girip öylece kaldı. Başını duyduğu zevkin ıstırapıyla geriye atmıştı.

Maximus tohumlarını içine bırakırken, Artemis öne eğilerek dudaklarında biriken terin tuzunu yaladı.

Ertesi sabah Craven, Maximus'un odasına geldiğinde, Artemis giyinmek için kendi odasına çekilinceye kadar mükemmel bir davranış sergiledi.

Kapı genç kadının güzel poposunun ardından kapanır kapanmaz, Craven dönüp Maximus'a kralın bile en kötü bakışını

gölgede bırakacak bir bakış fırlattı. “Özür dilerim, Ekselansları, umarım açık konuşmamı mazur görürsünüz.”

“Görmesem fark eder miydi?” diye mırıldandı Maximus. Kendi uşağından azar ıstımeden önce hiç değilse bir fincan çay içebilmeyi çok isterdi.

Craven lafının bölünmesine aldırılmamış gibi görünüyordu. “Merak ediyorum da, acaba o lanet olası aklınızı kaçırmış olabilir misiniz?”

Maximus hiddetle yüzünü sabunlamaya başladı. “Düşünceni bilmek isteseydim...”

“Her ne kadar sizinle bu tonda konuşmaktan nefret etsem de,” dedi Craven, “korkarım beni buna mecbur ediyorsunuz, Ekselansları.”

Maximus ağzını kapatarak usturayı aldı ve boğazına değdirmeden başını sabit tutmaya özen gösterdi. Arkasındaki Craven’in hazır olda, omuzlarını geri atmış ve başı dik bir halde durduğunu bilmek için dönüp bakmasına gerek yoktu.

“Bir beyefendi bir hanımefendiden bu şekilde faydalanmaz,” dedi Craven. “Hem de, kendi çatısı ve korumasını altında bulunan bir hanımefendiden.”

Maximus usturayı sertçe evyenin kenarına çarptı. Öfkesi hem Craven’a hem de kendineydi. “Ben hayatım boyunca hiçbir kadından faydalanmadım.”

“Evlenmemiş, hassas bir kadını baştan çıkarmanın başka bir tarifi var mı?”

Bu başarılı bir atıştı ve Maximus da darbeyi hissetti. Artemis ona daha önce de kalbinin nişanlısı denen o aşağılık herif tarafından kırıldığını anlatmıştı ama bu durumda Maximus’un ondan daha iyi biri olduğunu söylemek mümkün müydü? Elbette değildi. En azından doktorun oğlu onu baştan çıkaracak kadar ileri gitmemişti.

Ama kendisi bunu yapmıştı.

Onu, tanrıçasını yaralıyor muydu? Maximus'un dikkatsiz tutumundan yara alan kalbini gizliyor olabilir miydi genç kadın? Bunu düşünmek bile Maximus'un duvarları yumruklamak istemesine neden oldu. Hiç kimse onu böylesine üzmemeliydi, hele kendisi hiç. Craven haklıydı: ahlaksız çapkının tekiydi. Eğer gerçekten de düşündüğü gibi bir beyefendi olsaydı, ondan vazgeçmesi gerekmez miydi? Bu olanlara bir son verip onu bırakmalıydı.

Ama bunu yapmayacaktı. Çünkü her şeye rağmen genç kadının gitmesine katlanması mümkün değildi.

Derin bir nefes alarak gergin bir sesle konuşmaya başladı. "Craven, Bayan Greaves'le benim aramda olan seni ilgilendirmez."

"Öyle mi dersiniz?" Diğer adamın sesinde, Maximus'un daha önce hiç duymadığı bir sertlik vardı. "Beni ilgilendirmiyorsa, kimi ilgilendiriyor? Yoksa kız kardeşlerinizi, Bayan Picklewood'u ya da arkadaşlarım dediğiniz parlamento üyelerini mi dinliyorsunuz?"

Maximus yavaşça dönerek uşağa baktı. Hiç kimse kendisiyle bu şekilde konuşamazdı.

Craven'in sarkık yüzünden yaşı bariz bir şekilde okunuyordu. "Siz kendi kanunlarına göre yaşayan bir adamsınız, Ekselansları. Her zaman öyleydiniz. Bu, yaşadığınız trajedinin üstesinden gelmenize yardımcı oldu. Hatta parlamentoda saygın bir adam haline gelmenizi sağladı. Ama bu aynı zamanda bir hata yaptığınızda etrafınızda, sizi durduracak kimsenin olmadığı anlamına geliyor."

Maximus'un gözleri kısılmıştı. "Ve hangi sebepten ötürü durmam gerektiğini düşünüyorsunuz?"

"Çünkü yaptığınız, yapmaya devam ettiğiniz şeyin doğru olmadığını biliyorsunuz."

"Benim yatağıma gelen oydu, tam tersi değil," diye mırıldandı Maximus. Haklı olduğunu düşündüğü mazeretini ortaya koyarken bile boynunun kızardığını hissetti.

"Bir centilmen dürtülerini kontrol edebilmeli. Hem de tüm dürtülerini," dedi Craven sesinde hafif bir alayla. "Hanımefendiyi kendi hatanızdan dolayı suçlayabilir misiniz?"

“Ben hiç kimseyi suçlamıyorum.” Maximus şifonyerine döndü. Uşağının gözlerine bakamıyordu. Sağ yanağındaki sakalı kazı-maya başladı.

“Ama suçlamalısınız.”

“Craven.”

Craven’in sesi tuhaflaştı. “Bana hanımefendiyle evlenmeye niyetiniz olduğunu söyleyebildiğiniz takdirde, sizi içtenlikle teb-rik edeceğim.”

Maximus donakaldı. Kendi istedikleriyle, düklüğün gerektirdiği şeyler birbirinden tamamen farklıydı. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Leydi Penelope Chadewicke ile evlenmeyi planlıyorum.”

“Ve siz de Eksalansları, Leydi Penelope’nin size layık ol-mayan hoppa bir budala olduğunu biliyorsunuz. Üstelik Bayan Greaves’in tırnağı bile olamaz.”

“Dikkatli ol,” dedi Maximus buz gibi bir sesle. “Gelecekteki düşesime hakaret ediyorsun.”

“Ona evlenme teklif etmediniz.”

“Henüz.”

Craven ellerini uzattı. “Neden olması gerekeni yapmıyor-sunuz? Neden yatağınıza aldığınız kadınla evlenmiyorsunuz?”

“Çünkü senin de gayet iyi bildiğin gibi, ailesinde delilik hastalığı var.”

“İngiltere’de yaşayan ailelerin yarısında olduğu gibi,” diye homurdandı Craven. “Hatta İskoçları da sayarsak yarısından çoğunda var. Leydi Penelope de Bayan Greaves ve ailesiyle akraba. Bu durumda hesabınıza göre o da düşesiniz olmaya uygun değil.”

Maximus dişlerini sıkarak tuttuğu nefesini yavaşça bıraktı. Craven kendi vaftizinde bile bulunmuştu. Ona nasıl tıraş olması gerektiğini öğretmişti. Annesini ve babasını soğuk mezara verirken yanındaydı. Craven onun için bir uşaktan çok öteydi.

Maximus tam da bu yüzden adamla böylesine özel bir konuyu tartışırken sesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. “Leydi

Penelope'nin delirmiş bir katil olan *erkek kardeşi* yok. Bayan Greaves'i düşesim olarak almam dükalığa gölge düşürecektir. Atalarıma, babama borçlu olduğum şey ise..."

"Babanız Leydi Penelope ile evlenmenizi asla istemezdi!" diye bağırды Craven.

"İşte tam da bu yüzden onunla evleneceğim," diye fısıldadı Maximus.

Craven ona bakmakla yetindi. Genç bir delikanlıyken kız kardeşlerinden birini azarladığında, ilk defa içtiğinde şarabı fazla kaçırdığında ve ailesinin ölümünden sonraki iki hafta boyunca konuşmayı reddettiğinde de böyle bakmıştı. "*Bu Wakefield Dükü'ne yakışacak bir davranış değildir,*" diyen bir bakıştı bu.

Bu bakış Maximus'u daima durdurmuştu.

Ama bu kez değil. Bu kez haklı olan kendisi, yanılansa Craven'di. Artemis'le evlenemezdi. Babasının anısına borcu, bir dük olarak doğru olan şeyi yapma mecburiyeti buna izin vermiyordu ama ona sahip olabilir ve en gizli arzusu olarak yanında tutabilirdi.

Çünkü şu noktada onsuz yaşayabileceğinden emin değildi.

Craven'e bakınca başka adamların bakışlarını çevirmesine neden olan soğuk ve mesafeli bakışı takındığının farkındaydı. "Leydi Penelope ile evleneceğim ve Bayan Greaves ile uygun gördüğüm sürece birlikte olmaya devam edeceğim ve buna anlayış gösteremeyeceksen işinden ayrılmakta özgürsün."

Craven ona bir an için sadece baktı ve Maximus birdenbire ailesinin ölümünden sonraki ilk sabah gördüğü yüzü hatırladı: bu Maximus'un yatağının yanındaki koltukta uyumuş Craven'in yüzüydü.

Craven arkasını dönüp yatak odasından çıkarken kapıyı sessizce kapadı.

Bu aynı zamanda Maximus'un ruhuna atılmış bir kurşun da olabilirdi.

On Beşinci Bölüm

Tam, Kral Herla'nın arkasındaydı şimdi. Lin, onunla konuşmayı düşünüyordu. Şu geçen bir yıl içinde bir kez olsun tek bir söz etmemiş, kendisini tanıdığına dair en ufak bir harekette bulunmamıştı. Bir sonraki sonbahar hasadı gecesi geldiğinde Lin dağlarda konuştuğu yaşlı adamın dediğini yapmak üzere derin bir nefes aldı: arkasına uzanarak erkek kardeşini hayali atının üzerinden çekti ve onu sıkıca tuttu. Tam anında devasa bir yaban kedisine dönüştü...

Kral Herlan Efsanesi'nden

Maximus'un bodrumuna inen merdivenler nemliydi. Apollo'nun çay, üzerine tereyağı ve reçel sürülmüş ekmek ve kaynamış yumurtalardan oluşan kahvaltısını taşıyan Artemis basamakları büyük bir dikkatle iniyordu. Hizmetçi, Artemis'e böylesine büyük bir kahvaltı istediğinde tuhaf bir bakışla bakmıştı ama hanımefendilere yakışmayan iştahını sorgulamayacak kadar da iyi bir eğitim almış olduğu için, sesini çıkarmamıştı.

Artemis tepsiyi kalçasına dayayarak anahtarla kapının kili-dini açmaya çalıştı. Apollo'yu böyle kilit altında tutmak ona tuhaf geliyordu çünkü hiç kimsenin Dük'ün bodrumuna inmeye cesaret edebileceğini sanmıyordu ancak hem Maximus hem Craven bu konuda ısrar etmişlerdi.

Apollo'ya birkaç saat önce iyi geceler dilemesinden bu yana içeride hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Kömür kovasının içindeki közler hafif bir ışık saçıyordu ve Apollo da dar karyolanın üzerinde oturuyordu. Ancak Artemis ona yaklaşıncaya çok büyük bir değişikliği fark etti: kardeşinin ayak bileklerinden birine bir top ve zincir bağlıydı.

Artemis önüne gelip durdu. “Bu ne?”

Apollo aç bırakılmış, öldüresiye dövülmüş ve bir sebepten dolayı hâlâ konuşamıyor olabilirdi ancak kardeşi ona düşüncelerini aktarma konusunda hiçbir zaman zorluk yaşamamıştı.

Apollo gözlerini devirdi.

Sonra da aşağıya bakarak topu daha önce hiç görmemiş gibi şaşırdı. Böylesine iri yapılı bir adamdan gelince bu hareketin ne kadar da beceriksizce görüldüğünü düşündü Artemis.

Dudakları gerildi ancak Artemis susmayı tercih etti. Bu çok ciddi bir durumdu.

“Apollo,” dedi Artemis uyaran bir ses tonuyla elindeki tepsiyi yatağın üzerine, kardeşinin yanına bırakırken. Ayağındaki zincir Apollo'nun yakındaki bir dolaba ve kömür kovasına ulaşabileceği uzunlukta idi, fazlası değil. “Bunu kim yaptı? Maximus mu?”

Apollo cevap vermeye gerek görmeden ekmeği bölüp kısa bir an için duraksadıktan sonra dikkatli bir şekilde kahvaltısını etmeye başladı.

Artemis kardeşinin bu garip davranışı karşısında kaşlarını çattı ancak Apollo'nun çay fincanına uzanırken taş zemin üzerinde şangırdayan zincirler dikkatini dağıtmıştı. “Apollo! Bana cevap ver, lütfen. Seni neden zincirlemek istesin ki?”

Apollo ona fincanının üzerinden bir bakış attı ve omuz silerek fincanı yere bıraktı. Yatağın yanına yere bırakılmış not defterini alıp Artemis'e uzatmadan önce üzerine kalemle bir şeyler karaladı.

Artemis kardeşinin yazdığına baktı.

Ben deliyim.

Artemis somurtarak ona not defteriyle vurdu. “Öyle olmadığınızı sen de biliyorsunuz.”

Apollo duraksadı, parmakları küçük defterin üzerindeydi. Gözlerini kız kardeşine çevirince Artemis onların yumuşadığını gördü. Sonra da not defterini Artemis’in elinden çekerek bir şeyler daha yazdı.

Artemis yanına yaklaşarak okumaya başladı.

Sadece sen, sevgili kardeşim, aklımın yerinde olduğunu düşünüyorsun. Ve ben de bunun için seni seviyorum.

Artemis yutkunarak ona eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. En azından tıraş olabilmisti. “Beni arada bir delirtsen de ben de seni seviyorum.”

Apollo homurdanarak yumurtalara daldı.

“Apollo?” diye sordu Artemis yumuşak bir sesle. “Bedlam’da ne oldu? Niçin o kadar kötü dövüldün?”

Apollo onunla göz göze gelmemeye çalışarak ekmeğini ısırdı.

Artemis içini çekerek kardeşine baktı. Boğazına yediği ayak darbesini söylemeyecek kadar inatçı da olsa güvende ve yeterince yemeği olmasına seviniyordu.

Yeniden ayak bileğindeki zincire baktı. Güvende olabilirdi ama işte yine bir hayvan gibi zincirlenmişti ve Artemis’in bunu kabul etmesi mümkün değildi. “Maximus’la konuşacağım. Yanlışlıkla suçlandığını ve deli olmadığını eninde sonunda anlayacaktır.” Artemis ikna edici biçimde konuşsa da Maximus’un fikrini değiştireceğinden şüpheliydi. Gerçekten de değiştirmezse ne olacaktı? Kardeşini burada böyle zincirlenmiş olarak bırakması mümkün değildi. Burası Bedlam’dan sadece biraz daha iyiydi.

Apollo ağzındakileri çiğnerken kız kardeşine kısılmış gözlerle baktı. Artemis bu bakışlar karşısında gerildiğini hissetti.

Apollo not defterini alarak üzerine tek bir kelime yazdı: *MAXIMUS?*

Artemis yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. “O bir arkadaş.”

Apollo’nun kaşı, kalemin kâğıda vurduğu ve cümlelerin sonunda noktayı koyduğu sırada alayla kalktı. *Tek bir sözünün üzerine gelip de beni Bedlam’dan çıkardığına göre o da seni kendine çok iyi bir arkadaş olarak görüyor olmalı.*

“Bunu bir çeşit iyilik olarak gördüğünden eminim.”

Apollo yazmaya başlamadan önce kaşını yine inanmaz bir tavırla kaldırdı. *Ben sesimi kaybettim, aklımı değil.*

“Elbette öyle.”

Apollo yazmaya devam etti. *Bir dükle böyle bir yakınlık içinde olmaktan hoşlanmadım.*

Artemis çenesini kaldırdı. “Sadece kontlarla ve vikontlarla mı dostluk etmemi isterdin?”

Apollo omuzuyla kız kardeşinin omuzunu dürttüktan sonra yeniden yazmaya başladı. *Çok komik. Ne demek istediğimi çok iyi anladın.*

Apollo, Artemis’in bu dünyada en sevdiği insandı ve bu yüzden de ona yalan söylemekten nefret ediyordu. Ama yine gerçeği anlatması, onu öfkeliendirmekten başka bir işe yaramayacaktı. “Sen beni merak etme, tatlım. Bir dük bir leydinin refakatçisiyle asla ilgilenmez. Leydi Phoebe’nin arkadaşım olduğunu biliyorsun. Kuzeni Bayan Picklewood’un burada olmadığı süre için ona refakat etmek için geldim buraya. Başka bir şey yok.”

Apollo ona kuşku dolu gözlerle bakmayı sürdürdü. Genç kadın kardeşine kahvaltısını bitirmediği takdirde çayının soğuyacağını söyledi. İki kardeş bundan sonra sessizlik içinde otururken, Artemis onun kahvaltısını yemesini izledi.

Artemis az önce söylediklerinin etkisinden kurtulamadı. Aslında istemeden de olsa gerçeği söylemişti: bir dükün gerçekten de kendisiyle arkadaşlık etmesi için bir nedeni yoktu. Maximus aralarındaki ilişkiyi kalıcı hale dönüştürmek istediğine dair tek

bir söz bile etmemiştii. Ya kendisiyle sadece birkaç gece daha gönöl eğlendirmek istiyorsa? Artemis o zaman ne yapacaktı? Yaptıkları şey, Artemis'in yeniden Penelope'nin refakatçisi olarak hayatını sürdürmesini imkânsız kılmıştı artık. Kuzeni gerçeği hiçbir zaman öğrenmese bile bu böyleydi. Artemis'in Penelope'ye bu şekilde ihanet etmesi kabul edilebilecek bir şey değildi.

Yaptığı şey bundan önceki hayatını yerle bir etmişti.

Maximus o gece St. Giles Hayaleti kostümü içinde Londra sokaklarında gezinirken kalbinin hızlandığını hissediyordu. Sanki içindeki vahşi hayvanı artık zapt edemiyor gibiydi. Neredeyse yirmi yıldır, hayatının yarısından fazlasını, bu kovalamacayla geçirmişti. Evlenmemiş, kendine arkadaş edinmemiş ve sevgilisi de olmamıştı. Bütün zamanını, düşüncelerini ve hatta *ruhunu* bile bir tek şeye adamıştı:

Ebeveynlerinin intikamını almaya; katilini bulmaya. Böylelikle dünyayı bir şekilde *düzelte*meye.

Ve bu gece, yani şimdi, her zamanki gibi yine başarısız olmak üzereydi.

Yağmur, gökyüzünün bile Maximus zayıflığına ağlamak istercesine yağmaya başladı.

Maximus duraksayarak yüzünü gecenin gökyüzüne kaldırdı ve soğuk damlaların yüzüne düşüşünü hissetti. Daha ne kadar sürecekti bu? Tanrım, daha ne kadar araması gerekecekti. Craven haklı mıydı? Yeteri kadar bedel ödemiş miydi yoksa sonsuza dek didinecek miydi?

Yakınlardan gelen bir haykırış üzerine Maximus arkasına bakmadan koşmaya başladı. Çizmelerinin altındaki kaldırım taşları kaygandı ve kısa pelerini de kaçma isteğiyle alay edercesine arkasında uçuşuyordu. Yağmur acımasızca yağıyordu ama bu durum Londra'nın müdavimlerinin dışarı çıkmalarına engel teşkil etmiyordu. Paltolarını başlarının üzerinde tutan iki züp-

penin yanından geçerken birinin kendisini işaret edip bağırması üzerine sadece eğilmekle yetindi. Bir at, ruhunun derinliklerine işlemiş karanlığı anlamışçasına ürktü.

İleride daha çok sayıda insan vardı. Belli ki erken çıkmıştı.

Maximus sağ tarafa koşarak bir binanın asma katını taşıyan sütuna tutundu. Kendini yukarı çektiği sırada üzerindeki gecelikle pencereden dışarıyı seyreden sarı saçlı bir çocukla burun buruna geldi. Maximus duraksadı. Çocuk parmağını ağzına sokup kendisini izlemekle yetiniyordu. Bunun üzerine Maximus yeniden tırmanmaya başladı. Çatının kiremitleri kaygandı ama Maximus yine de kendini kenardan yukarı çekip koşmaya başladı. Hızla yağan yağmur bir yandan tününi ıslatırken, zemin iyice kayganlaşıyordu. Dünya o anda bir yas evine dönüşmüştü sanki.

Aşağıda, ıslanan insanlar yağmurda oradan oraya koşuştururken o yukarıda havayı yararcasına çatıdan çatıya atlıyor ve her atlayışta ölümcül bir düşüşle karşı karşıya geliyordu.

St. Giles'a yaklaşmıştı. Bunu duyduğu kokudan anlayabilmişti: havada kanaldan yükselen pis kokuların yanı sıra çaresizlik içinde yaşayan insanların çürümüşlük ve içki kokuları vardı. Burası her zaman içki kokardı. Alkolün pis ve yakıcı öz kokusunun yanında hafif bir ardıç kokusunu duyduğunu hayal etti. İçki bütün bölgeyi hastalığa ve ölüme sürükleyerek yok ediyordu.

Bu düşünceyle kusmak istedi.

Gecenin ve yağmurun içinde koşarak St. Giles'ın çatılarında dakikalar, günler ve hatta bir ömür geçirirken, gerçekte buraya neden geldiğini unutabiliyordu.

Ta ki onu, o kişiyi buluncaya kadar.

Aşağıda, adı bile olmayan küçük bir avluda, Bay İblis adındaki haydudu gördü. At üstündeki adam, başına silahını dayadığı bir genci köşeye sıkıştırmıştı.

Maximus içgüdüsel ve tamamen plansız bir şekilde hareket ediyordu.

Yarı kayarak binanın yanından inerek genç çocukla Bay İblis'in arasına atladı.

Bay İblis tabancasını hiç tereddüt etmeden Maximus'a çevirdi ve ateş etti.

Ya da en azından denedi.

Maximus sırtınca yağmur suyu ağzının içine süzüldü. "Barutun ıslak."

Zorlukla ayağa kalkan çocuk kaçmaya başladı.

Bay İblis onu başıyla onayladı. "Evet, öyle."

Sesi, yüzünün alt kısmını örten ıslak eşarbın etkisiyle boğuk çıkmıştı. Korkusuz görünüyordu.

Maximus ona yaklaştı. Hava kararmış olmasına rağmen, adamın boynuna tutturulmuş zümrüdü açıkça görebiliyordu. Baktı ve hemen tanıdı.

Maximus hareketsizdi, burun delikleri titriyordu. *Nihayet*. Tanrım *nihayet*.

Bakışlarını atın üstündeki adamın gizlenmiş gözlerine baktı. "Sende bana ait olan bir şey var."

"Öyle mi dersin?"

"Şu," dedi, çenesiyle zümrüdü işaret ederek. "O zümrüt anneme aitti. Kalan son iki taneden biri bu. Diğeri de hâlâ sende mi?"

Bay İblis'ten beklediği neydi bilmiyordu ancak adamın verdiği tepkiyi beklemediği kesindi: at üstündeki adam başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı. Sesi etraflarını çevreleyen kiremit binaların duvarlarında yankılanıyordu. "Ah, Ekselansları, sizi tanımalıydım. Ama artık o on dokuz yıl önceki ağılamaklı çocuk değilsiniz, öyle değil mi?"

"Hayır, değilim," dedi Maximus öfkeli bir sesle.

"Ama en az o zamanki kadar aptalsınız," diye meydan okudu ona şeytan. "Madem annenizden kalan son zümrütleri istiyorsunuz, önce evinizde aramanızı tavsiye ederim."

Maximus'un tepesi attı. Kılıcını çekerek öne atıldı.

Bay İblis atının dizginlerini çekince hayvan kişneyerek şaha kalktı. Demir kaplı nalları gecenin içinde parlıyordu. Maximus eğilerek atın etrafından dolaşarak sahibine ulaşmaya çalıştı ancak haydut atını mahmuzlayarak harekete geçirdi ve avlunun dışına çıkan tek sokağın içinde uzaklaşmaya başladı.

Maximus hızla dönerek iki duvarın birleştiği bir köşeye atladı. Tırmanırken, parmakları karanlığın içinde kendine tutunacak yer arıyordu. Gitgide uzaklaşan nal seslerini duyuyordu. Eğer kısa süre içinde çatıya ulaşamazsa, atıyla beraber haydudu da St. Giles'ın dolambaçlı sokakları arasında kaybedeceğini biliyordu.

Çaresizce başının üzerindeki duvara tutundu. Elinin altındaki kiremit aniden yerinden çıkmasıyla, Maximus da tutunduğu yerden bir sıçan gibi ve duvarı tırnaklayarak düşmeye başladı.

Sert bir darbeye zemine çarptı ve gözlerinin önünde uçuşan yıldızları gördü.

Acıyan elleri ve ağrıyan sırtı ve omuzlarıyla bu pis sokakta sırtüstü yatarken soğuk yağmur bir yandan yüzünü ıslatıyordu.

Ay gökyüzünden kaybolmuştu.

Artemis, bir çift kolun kendisini sıkıca kavrayıp yatağından kaldırmasıyla uyandı. Korkması gerektiğini biliyordu ancak hissettiği tek şey güvendi. Kendisini odasının dışındaki koridora taşıyan Maximus'un yüzüne baktı. Erkeğin yüzünde kızgınlık vardı, gözleri yorgun, dudaklarıysa gerilmişti. Üzerinde ropdöşambrının ipek kumaşı Artemis'in yanağını okşuyordu. Genç kadın onun güçlü ve düzenli kalp atışını duyabiliyordu.

Artemis elini kaldırarak parmağını dudağının kenarındaki derin çizginin üzerinde gezdirdi.

Maximus ona bakınca Artemis gözlerinde gördüğü vahşilik karşısında nefesini tuttu.

Maximus omuzuyla odasının kapısını açıp doğrudan yatağına giderek Artemis'i bir çeşit savaş ganimeti gibi üzerine bıraktı.

Genç kadının başına dikilerek üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya başladı.

“Çıkar.”

Artemis doğrularak geceliğini başının üzerinden çekti.

Tam zamanında. Maximus çıplak bir halde üzerine çıktı, sıcak bedeni sertti. “Benim yatağımın dışında hiçbir yerde uymayacaksın.”

Artemis buna karşı çıkmak istedi ancak Maximus onu sertçe yüzüstü çevirdi. Genç kadının yanağı yastığa gömüldü.

Maximus üzerine yatarak bedenini kollarıyla destekledi ancak erkeğin kalçaları ve bacakları onu yatağa bastırıyordu. Genç kadın kapana kısılmış gibiydi.

“Sen benimsin,” dedi Maximus yanağını Artemis’in yanağına dayayarak. “Sadece benim ve başka hiç kimsenin değil.”

“Maximus,” diye uyardı onu Artemis.

“Teslim ol, Diana,” diye fısıldadı Maximus genç kadının bacaklarını ayırarak. Artemis onun sertleşmiş ve kalın erkekliğinin kalçasına değdiğini hissedebiliyordu. “Teslim ol, savaşçı bakire.”

“Ben artık bakire değilim. Bekâretimi benden aldın.”

“Yine olsa, yine yapardım,” diye homurdandı Maximus. “Seni buralardan kaçırıp çok uzak bir kaleye kapatırdım. Bütün erkeklerden uzakta bir yerde tutardım seni. Seni kıskançlıkla koruyup her gece yatağına gelirdim ve erkekliğimi içine sokarak seni sabahlara kadar becerirdim.”

Maximus’un ahlaksızca söylediği sözler ve mantık dışı duygusallığının Artemis’i korkutması gerekirdi. Belki de aklıyla zoru vardı çünkü Artemis duydukları karşısında içinin ısındığını, hatta neredeyse yandığını hissediyordu. Alev alacak gibiydi. Erkeğin altında kıvranmamak için kendini zor tutuyordu.

“Bunu istiyor musun, Diana?” diye mırıldandı Maximus onun kulağının dibinde, nefesiyle teninin üzerinde ıslak bir iz

bırakarak. “Benim, sadece benim olup bu lanet olası dünyadan uzak, sadece ikimizin olduğu bir yerde yaşamak ister miydin?”

“Ah, evet,” dedi Artemis ateşli bir sesle.

Maximus doğruldu. “Ben gündüzleri ava çıkar güzel bir geyik avlardım. Gizli şatomuza getirip ateşte pişirdikten sonra seni kucağıma oturtup lokma lokma yedirirdim. Bütün yemeklerini sadece benim elimden yerdin.”

Artemis şimdi gülüyordu çünkü Maximus’un hayatında böyle muhtaç bir bebek istemediğini çok iyi biliyordu. Genç kadın kıvrılarak ani bir hareketle döndü. Artık yüz yüzeydiler.

“Hayır, ben de seninle birlikte avlanırdım,” dedi Artemis elini uzatıp erkeğin yüzünü kendine çekerken. “Ben senin eşitimin, Lordum. Senin eşitin ve eşin.”

“Evet, öylesin,” dedi Maximus nefesini bırakıp genç kadının dudağını ısırarak.

Artemis onun dudaklarındaki yağmur tadını aldı. Yağmur, şarap ve çok daha karanlık bir şeyin tadını. Maximus’u huzursuz eden bir şey vardı ve Artemis onunla konuşmak istiyordu. Kendi geleceği ve Apollo’nun özgürlüğü hakkında. Ama şimdi, şu anda hayatın gerçekleriyle ilgili hiçbir şey istemiyordu. Gerçek denilen şey, hiçbir zaman memnun edilemeyen cırtlak bir kocakarıydı.

Mutlu olamayacaksa, hiç değilse buna sahip olmak istiyordu.

Dudaklarını aralayarak erkeğin ısırığına karşılık verirken tırnaklarını ensesine geçirdi ve ona sıkınca tutundu.

Erkeğin göğsü Artemis’in göğüs uçlarına sürtününce genç kadın onun sıcak erkeksiliğini hissetti. Başının iki yanına dayadığı elleri, Artemis’e içinde olmak istediği bir kafesi çağırıyordu. Ve bacaklarının arasına sürtünen erkekliği ise onu kayganlaştırıyordu.

Maximus geri çekildi. “Bunun gibi.”

Ve onu yeniden yüzüstü çevirdi.

Maximus, Artemis’in homurdandığı itiraz üzerine *güldü*.

“Muhteşem Diana,” diye fısıldadı kulağına, kocaman bir kaplan gibi genç kadına sürtünürken. “Şimdi seni becereceğim.”

Artemis, kısmen böylesine bir rahatlıkla kullanıldığına itiraz edercesine, kısmen de duyduğu büyük heyecanın etkisiyle bedenini ona iyice yaklaştırdı. Erkekliğinin, bir şeyleri ararcasına, dürtercesine içine kaydığını hissetti. Bir gün onu tüm çıplaklığıyla görmek istiyordu Artemis. Muhteşem vücuduna dokunmak, tadına bakmak ve onu keşfetmek istiyordu ancak şu anda istediği tek şey, onu içinde hissetmektir.

Artemis istediğini aldı.

Maximus kendini tek ve sert bir hareketle derinliklerine itince kalçası genç kadının kalçasıyla buluştu. Artemis inleyerek dudağını ısırıldı.

Erkeğin nefesini kulağında duyuyordu. Bu pozisyonda, böyle yatağa bastırılmış bir haldeyken Artemis hareket edemiyor, kendini ona itemiyordu.

Maximus, onun içinde bulunduğu çıkmazı anlamıştı. Artemis, onun boğazından yükselen sessiz kahkahayı ensesinde hissetti. Artık iyice içindeydi. Artemis onun kaya gibi sertliğini hissedebiliyordu. Hafif ve ağır hareketleriyle içinde bir şeylere dokunmak ister gibiydi. Artemis inanılmayacak kadar ıslandığını, hissettiği gerilimle iyice kabardığını hissetti. Kalçalarını elinden geldiğince oynatınca Maximus’un bu küçük hareket sonucu homurdandığını duydu. Genç kadının kulağını hafifçe dişleyip kendini iyice içine itti.

“Teslim ol, tatlı, tatlı Diana,” diye fısıldadı Maximus kulağına. “Benim için öylesine sıcak ve ıslaksın ki, senin içinde, bu halde sonsuz kadar kalabilir, sana sarılıp teslim olduğun anı bekleyebilirim.”

Artemis kollarını altından çekmeye, kendini ona itmeye çalıştı ancak Maximus kıkırdayarak geri çekildi. Artemis, vajinasının girişini esneten erkekliğinin kalın başını hissettikten sonra Maxi-

mus yeniden sertçe içine girdi. Birdenbire kollarını Artemis'in bedeninin altına sürerek eliyle göğsünü kavradı. Uzun bacakları genç kadını iki taraftan da hapsederken onu hareketsiz kılıyordu.

"Diana," diye mırıldandı Maximus onun kulağını yalayarak. "Diana, sen benim her zaman isteyip de sahip olamadığım tek şeysin."

Artemis gözlerine hücum eden yaşları hissederek hıçkırdı.

"İşte böyle," dedi Maximus. "Benim için ağla. Acıma ortak ol. İçine gelişimi kabul et. Çünkü sana verebileceğim başka hiçbir şey yok."

Bunları söyledikten sonra sert ve keskin hareketlerle içine gidip gelmeye başlayınca Artemis onun her hareketiyle, içinde bir şeylere dokunduğunu hissetti. Dişlerini sıkarak başını yastığa gömdü. Bütün bunlar çok fazlaydı. Çok da yetersizdi. Sanki duyularına yapılmış bir saldırıydı.

Maximus yanağını genç kadının yanağına dayayınca Artemis tenine değen ıslaklığı hissetti. "Haydi, gel artık, Diana. Beni tutkunla yıka."

Artemis'in gerilen bedeni sarsılmaya başladı. Bir kez. İki kez. Üç kez. İnme nöbetine benzer bir halde, sanki ruhu deliniyormuş gibiydi.

Ve de umudun ölmesi gibi.

Maximus kendini genç kadının üzerine bıraktı, vücudu kurşun gibi ağırdı ama Artemis onun uzaklaşmasını istemiyordu. Bu gece onu böylesine vahşileştiren bir şey olmuş olmalıydı. Belli ki bu korkunç bir şeydi.

Artemis hafifçe dönerek erkeğin başının arkasını okşadı. Avuçlarında kısacık kesilmiş saçlarını hissedebiliyordu. "Neyin var? Ne oldu?"

Maximus üzerinden kalksa da kollarını genç kadının bedenine doladı. Sanki ona dokunmamaya dayanamıyormuş gibiydi. "Bu

gece onu gördüm. Ailemi öldüren adamı gördüm. Onu gördüm ve kaybettim.”

Artemis’in kalbi duracak gibi oldu. “Ah, Maximus...”

Maximus güldü. Ağzından çıkan ses, kuru ve korkunç bir kahkahadan ibaretti. “Bay İblis denen bir haydut. Annem...” Artemis onun konuşmaya devam etmeden önce yutkunduğunu duydu. “Annem öldüğü gece üzerinde Wakefield zümrütlerini taşıyordu. Ortasında bir pırlanta bulunan, yedi zümrüt taş taşıyan muhteşem bir gerdanlık. Onu çaldıktan sonra parçalamış olmalı çünkü ben ilk zümrüdü bir fahişenin boynunda gördüğümde olayın üzerinden yıllar geçmişti. Yıllarımı aldı ama parçaları birer birer toplamayı başardım: zinciri ve yedi taşın beşini buldum. Dün akşam Bay İblis’in fularına iğnelenmiş bir zümrüt gördüm ama ona yeterince yaklaşamadığım için emin olamamıştım. Bu gece tekrar gördüm ve emin oldum. Üzerinde annemin zümrütlerinden biri vardı. Ona son taşı da sorduğumda bana ne dedi, biliyor musun?”

“Hayır,” diye fısıldadı Artemis, göğsünde kabaran korkunç hisle.

Maximus dudaklarını büktü. “Taşı önce kendi evimde aramamı söyledi.”

Artemis doğruldu. “Aman Tanrım.”

On Altıncı Bölüm

Lin kardeşine, yaban kedisi ona pençe atsa da sıkıca sarıldı, çünkü dağlardaki yabancı adamın kendisine söylediğine göre eğer kardeşini horozun ilk ötüşünden önce bırakırsa, her ikisi de sonsuza dek bu vahşi ava mahkûm olacaklardı. İşte bu yüzden Lin, Tam'i gecenin karanlığında süzülürlerken sıkıca tuttu ve Kral Herla da arkasında olup biten mücadeleyi gördüğüne dair en ufak bir belirti vermese de atının dizginlerini tutan elini yumruk yaptı.

O anda Tam kıvrım kıvrım kıvrılan bir yılanı dönüştü...

Kral Herla Efsanesi'nden

Maximus, Artemis'in avucunun içindeki tek zümrüde bakıyordu. Herhangi bir neden belirtmeden odasına koşmadan önce aceleyle geceliğini giymiş ve birkaç dakika içinde avucunda sıkıca tuttuğu bir şeyle geri dönmüştü genç kadın.

Maximus o anda ihanete uğrayıp uğramadığını anlamaya çalıştı. “*Lanet olsun, bunu nereden buldun?*”

“Ben...” Artemis'in eli kolye uçlarını korumak istercesine sıkıca kavradı. “Şey, düşündüğün gibi bir durum söz konusu olmadığından emin olabilirsin.”

Maximus gözlerini kırptırdı ve Artemis'in içlermiş sesini duyunca bakışlarını genç kadının yüzüne yöneltti. Güzelim gri

gözlerinde ihtiyat vardı. Daha birkaç dakika önce sevişmişlerdi ama yatak birdenbire buz kesmiş gibiydi. “Ben ne düşünüyorum?”

Artemis kaşlarını mağrurca kaldırdı. “Ailenin ölümüyle öyle veya böyle bir bağlantım olduğunu?”

Böylesine cesur bir şekilde dile getirilince Maximus da bunun mantıksız olduğuna karar verdi. Başını salladı. “Üzgünüm. Anlat bana.”

Artemis boğazını temizledi. “Kardeşim bunu bana on beşinci yaş günümüzde vermişti.”

Maximus gerildi. “Kilbourne mü?”

“Evet.”

Maximus başını öne eğerek düşünmeye başladı. Katil dikkatli davranmıştı. Maximus ilk zümrüdü cinayetin üzerinden neredeyse on yıl geçtikten sonra görmüştü. Taşın satılmasından yola çıkarak satış işleminin sadece birkaç ay gerçekleşebilmiş olduğunu düşündü. Ne yazık ki bu taş bir çıkmaz sokaktı, hem de kelimenin tam anlamıyla. Zümrüt taşının satıldığı ilk rehinci dükkânın sahibi kendi kanında boğulmuş halde bulunmuştu.

Maximus son taşı üç yıl öncesinde satın almıştı. Belki de katil Maximus’un taşları toplamaya başladığını ve böylece izlerin kendisini katile ulaştıracağını anlamıştı.

Ama eğer Artemis doğruyu söylüyorsa, elindeki taşın diğer taşlar satılmaya başlamadan önce kardeşinin eline geçmiş olması gerekirdi.

Katilin bu taşların kendisi için ne kadar tehlikeli olduğunu anlamadan önce.

Kilbourne belki de kendisine katili nasıl bulacağı hususunda yardımcı olabilirdi. Hatta belki de katilin bizzat kendisini tanıyor bile olabilirdi.

Maximus hızla başını kaldırdı. “Kardeşin taşı kimden aldı?”

“Bilmiyorum,” dedi Artemis basitçe. “Hiç söylemedi. Ben bu taşın gerçek olduğunu, ta ki birkaç ay öncesinde satmak istediğim ana kadar bilmiyordum.”

Maximus başucundaki komodinin üzerindeki demir kutuyu almak için yataktan kalkmadan önce uzunca bir süre taş a baktı. Komodinin gizli çekmecesinden bir anahtar alıp kutuyu açtı. Kapağında, dışarıdan bakıldığında hemen belli olmayan ve siyah kadifeyle kaplı, sığ bir bölme vardı. İçinde ise annesinin en değerli hazinesinden geriye kalanlar bulunuyordu: Wakefield zümrütleri.

Maximus, Artemis’in yanına gelerek kutuya baktığını ve elindeki zümrüdü de avucuna yerleştirdiğini hissetti. Artemis’in kendisine verdiği şeyin farkına vararak bir an için parmaklarıyla genç kadının parmaklarını kavradı: Bay İblis’in eksik kalan parçasıydı bu. Bununla o adamın belki de gerçekte kim olduğunu öğrenebilecekti. Maximus yutkundu, genç kadına bakmaya cesaret edemiyordu çünkü göğsünde kabaran duygu minnetten çok öte bir şeydi.

Kadına karşı hissettikleri arasında minnetin yeri yoktu.

Kolye ucunu kutuya, diğer taşların yanına yerleştirdi.

“Hâlâ biri eksik,” dedi Artemis başını erkeğin koluna yaslayarak.

Taşlar, fark edilebilir bir boşlukla beraber, yay biçiminde ortadaki zincirin etrafına dizilmişlerdi.

“Evet. Bay İblis onu boynunda taşıyor.” Maximus kutuyu kapatarak kilitledi. “Onu da aldığım zaman hepsini yeniden kolyeye sabitleyeceğim.”

“Sonra da onu Penelope’ye vereceksin,” dedi Artemis yavaşça.

Maximus irkildi. Aslına bakılırsa işin o kısmını hiç düşünmemişti. Aklını meşgul eden şeyler sadece kolyeyi bulup tamir ettirmek, ailesinin katilini adalete teslim etmek ve bir çeşit ke-

faret ödemekten ibaretti. Bundan sonrasını, eğer sonrası varsa tabii hiç düşünmemişti.

Ancak Artemis haklıydı. Kolye gelecekteki Wakefield Düşesi'ne ait olacaktı.

Maximus dönüp kendisine bedenini ve belki de ruhunu vermiş bu kadına baktı. Kendisini bu dünyada onun kadar hiç kimsenin tanınmasına olanak yoktu. Bu kadını hiçbir zaman, asla olması gerektiği gibi onurlandıramayacaktı.

Onu istediği gibi onurlandıramayacaktı. “Evet.”

“Penelope onu çok sevecektir,” dedi Artemis son derece sakin bir sesle. Kocaman açılmış güzel gözlerinde en ufak bir tereddüt yoktu. Bu kadın, sevgili Diana’sı her zaman çok cesur olmuştu. “Mücevheri çok sever ve bu zümrütler de olağanüstü güzellikte. Ona çok yakışacaklardır.”

Artemis’in bu cesareti Maximus’un içinde bir şeylerin kopmasına neden oldu. Sesinde, duruşunda en ufak bir kıskançlık belirtisi, kendisinden başka bir kadınla sevişeceği için en ufak bir öfke kıvılcımı dahi yoktu. Ve bütün bunlar Maximus’un da onun içinde bir şeyleri kırmak istemesine yok açıyordu. Artemis’ten bütün bunların ne kadar ahlaksızca olduğunu söylemesini, erkeğin üzerindeki hakkını talep etmesini istiyordu.

“Evet, Penelope bunlarla çok güzel görünecektir,” dedi Maximus acımasızca. “Siyah saçları zümrütlerin parıltısını iyice ortaya çıkaracaktır. Belki de ona uyması için bir de bir çift zümrüt küpe alırım.”

Artemis ona gözünü kırpmadan bakıyordu. “Alacak mısın?”

Ve Maximus o anda, gelecekte ne olursa olsun, Penelope Chadwicke’e hiçbir zaman zümrüt küpe almayacağını biliyordu. “Hayır.”

Maximus gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Eğer o bütün bunlara katlanabiliyorsa, kendisi de katlanacaktı. Hiç değilse ona sahip olabilecekti, bunun sadece kısmen ya da ahlak

dışı bir şekilde olmasının bir önemi yoktu. Ondan vazgeçemezdi bu yüzden de ondan alabileceğinin en fazlasını almaya yemin etti Maximus.

Kutuyu kapatıp yerine koyduktan sonra Artemis'in elini tuttu ve onu nazikçe yanına, yatağın üzerine çekti. Genç kadın bir kraliçe, kendisi de mütevazı bir şövalyeymiş gibi, yatak örtülerini büyük bir şefkatle Artemis'in üzerine örttü. "Sabah kardeşinle konuşacağım."

Artemis somurtarak başını erkeğin omuzuna yasladı. "Apollo'nun katil olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ailenin cinayetiyle bir ilgisi olmuş olamaz. O zamanlar daha çok gençti."

Maximus uzanarak yanan mumu söndürdü. "Biliyorum. Ama belki en azından katili ya da onu tanıyan birini tanıyor olabilir. Onu her halükarda sorgulamam gerekir."

"Mmmm," diye mırıldandı Artemis uyukulu bir sesle. "Maximus?"

"Evet?"

"Pelham Malikânesi'nde kaldığım odayı aratmış mıydın?"

Maximu başını iyice eğerek Artemis'in karanlıkta kalan yüzünü görmeye çalıştı. Genç kadının yüz ifadesi ciddiye. "Ne?"

Artemis parmağını Maximus'un göğsünde gezdirdi. "Apollo'yu kurtardığını bir ulakla haberini gönderdiğin o sabah, odama biri girmişti." Artemis kaşlarını çatarak Maximus'a baktı. "Zümrüdü gerçek olduğunu öğrendiğimden beri onu sürekli üzerimde taşımaya başladım. Onunla başka ne yapacağımı bilemedim, çok değerliydi. Sonra senden aldığım mühür yüzüğü de onunla birlikte kolyemin ucuna taktım."

Maximus genç kadının, mührünü geri verdiği sırada boynunda taşıdığı zinciri hatırladı. Kaşlarını çattı. "Peki, o halde ben zümrüdü senin üzerinde neden hiç görmedim?"

Artemis yanaklarının kızardığını hissetti. "Biz... şeyden önce çıkarmıştım... Her neyse. Ben eski manastırın oradan or-

mandan ayrılırken sen çoktan uzaklaşmıştın, bense fularımı yerine takmayı unutmuştum. Kolyem, ucundaki zümrüt ve mühür yüzüğünle birlikte belki bir an için görünebilir durumdaydı.”

Maximus hemen anladı. “Misafirlerden biri görmüş olabilir.”

Artemis başını salladı. “Evet.”

“Biri boynundaki zümrüdü gördüyse,” diye söze başladı Maximus yavaşça gözleri yatağın üzerindeki karanlığın içine dalarak, “ve ondan sonra da onu bulmak ümidiyle odanı aradıysa, bu demektir ki katil belki de o sırada Pelham Malikânesi’nde idi. Masamda bizimle birlikte yemek yemiş bile olabilir.” Bu düşünceyle öfkelenmişti.

Artemis onu sakinleştirmek istercesine göğsünü okşuyordu. “Bu durumda adamlardan herhangi biri olabilir mi?”

Maximus düşündü. “Watts benden daha genç.”

“O zaman katilin o olması imkânsız.”

Maximus başını salladı. “Bu durumda geriye Oddershaw, Noakes, Barclay ve Scarborough kalıyor.” Ailesinin yakın dostu Scarborough.

İhtimalleri gözden geçirdikleri bu kısa süre boyunca sessiz kaldılar. Maximus heyecanlanmıştı. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

Maximus başını salladı, o anda konuşamıyordu. Nihayet boğazını temizleyip boğuk bir sesle konuşmaya başladı. “Bana inandığın için. Bütün bunları bana, seni en baştan beri zor durumda bıraktığım halde, anlattığın için. Yanımda olduğun için.”

Artemis ona cevap vermedi ancak elini göğsünde gezdirmeye devam ederek Maximus’un kalbinin üzerine koydu ve bir daha da çekmedi.

Maximus ertesi sabah, kollarında yatan Artemis’in sıcak kokusuyla uyandı. Uzun zamandır ilk defa rüya görmemiş hatta gece

boyunca hiç uyanmamıştı ve hem bedenen hem de ruhen hissettiği tek şey... huzurdu.

Dudaklarını kollarında yatan kadının ensesine değdirdi. Uyurken o kadar sıcak, o kadar yumuşaktı ki, uyanık ve de tetikteyken ortaya koyduğu savaşçı edalarından en ufak bir iz bile yoktu. Gözünün içine bakıp da eşit olduklarını söyleyen o kadın savaşçıyı seviyordu ama bu tatlı ve savunmasız hanım kalbinin sızlamasına neden oluyordu. Bu haliyle Artemis'in kendini ona bıraktığını, kollarına sığındığını ve söylediği her şeye evet dediğini hayal ediyordu.

Bunu düşünmesi bile gülmesi için yeterliydi.

Artemis hareket ederek hafifçe inledi. "Saat kaç oldu?"

Maximus güneşin aydınlattığı pencereden dışarı bakıp bir tahminde bulundu. "Henüz yediye geçmiş olamaz."

Artemis homurdanarak ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Maximus ona daha da sıkı sarıldı.

"Maximus," dedi Artemis uykulu bir sesle. "Hemen gitmem gerekiyor, hizmetçiler yakında kalkarlar."

Maximus eğilerek genç kadının ensesini hafifçe yaladı. "Bırak kalksınlar."

Artemis olduğu yerde kaldı. Başını çevirmişti, bu yüzden Maximus yüzündeki ifadeyi göremiyordu. "Beni görecekler. Bizi öğrenecekler."

Maximus hafifçe geriye çekilerek Artemis'in yüzünü görmeye çalıştı ancak önüne düşen saçlarla yas tutan bir su perisine benziyordu. "Bunun bir önemi var mı?"

Artemis sırtüstü dönerek erkeğin yüzüne baktı. Koyu kahverengi bukleleri ciddi yüzünü çevreliyordu ve cesur bir göğüs ucu da çarşafların altından çıkmıştı. Maximus genç kadının sağ köprücük kemiğinin altındaki minik benlerden oluşan üçgeni fark etti.

Güzel gri gözleriyle erkeğin yüzüne bakıyordu. “Herkesin bilmesi seni rahatsız etmiyor mu?”

Maximus öne eğilerek az önce gördüğü benlerin tadına baktı. “Maximus.”

Maximus yutkunarak başını kaldırdı. “Sana bir ev satın alacağım.”

Artemis’in gözlerini indirmesiyle, Maximus o gri derinliklerde neler olup bittiğini göremedi. Genç kadın hiç konuşmadan bekledi.

Maximus’un az önce hissettiği huzur uzaklaşıyorken, yeniden yerine gelmesi için genç kadının az önce söylediği şeyi acilen kabul etmesi gerekiyordu. Kalbinin, korkuya benzer bir duyguyla donduğunu hissetti. “Burada, Londra’da ya da kırsalda olabilir. Ama eğer kırsalda olmasını tercih edersen seni yeterince sık göremem.”

Odanın dışında hizmetçilerin ayak sesleri duyuluyordu.

Maximus başını eğerek genç kadının gözlerini görmeye çalıştı. “Ya da istersen her iki yerden de birer ev alabilirim senin için.”

Sessizlik. Maximus terlemeye başladığını hissetti. Parlamento’ların çoğu bu kadının pazarlık sanatından bir şeyler öğrenebilirdi.

Parlamentoda hiç bocalamamıştı Maximus ama şimdi burada, kendi yatağında ve genç kadının karşısında bocalıyordu. “Artemis...”

Genç kadın gözlerini kaldırdı. Bakışlarında duygudan eser yoktu. “Pekâlâ.”

Aslında bu bir zafer anı olmalıydı ne de olsa tanrıçasını kapana kısırmıştı ama Maximus onun yerine hissettiği şey tuhaf bir hüznün, hatta kayıp duygusuydu. Bir anda anlamıştı: ona hiçbir zaman gerçek anlamda sahip olamayacaktı.

Bu şekilde olmazdı.

Belki de öpücüğü bu yüzden bu kadar haşın, neredeyse çaresizdi.

Ama genç kadının dudakları onun dudaklarının altında kolayca, sanki sadece Maximus'un isteklerini yerine getirmeye hazır, itaatkâr bir hoppadan farkı yokmuşçasına, aralanmıştı. Genç kadının pasifliği Maximus'u daha da çok çıldırttı çünkü bunun gerçek olmadığını biliyordu. Genç kadının bedeninin üzerine yuvarlanarak kendi bedeniyle, sanki kalbini de hapsedebilircesine hapsetti. Bu kadın. *Onun* kadını. Bütün bunları telafi edecekti Maximus, ona istediği her şeyi verecekti, yeter ki kendisini asla terk etmesindi.

Arkalarında, yatak odasının kapısının açıldığını duydular.

"Çık dışarı," diye homurdandı Maximus, kendisini rahatsız eden hizmetçinin kim olduğuna bile bakmadan.

Bir çığlık sesinin ardından kapı telaşla yeniden kapandı.

Artemis kaşını kaldırdı. "Bu yaptığın hiç hoş değildi."

Maximus somurtuyordu. "Birleşmemize şahit olmasını mı tercih ederdin?"

"Lütfen kabalaşma," diye karşılık verdi Artemis onu göğsünden iterken. Maximus istemeden de olsa geriye çekildi, terbiyesizce davrandığının farkındaydı. Artemis olanca çıplaklığıyla yataktan çıktı. "Üstelik yakında zaten hepsi öğrenecekler, öyle değil mi? Metresin olduğumu?"

Maximus burnundan soluyarak yatağı yumrukladı ve sere serpe uzandı.

Artemis'in incecik kaşı havalandı. "İstedığın şey bu, öyle değil mi?"

"İstedğim şeye sahip olamam."

"Olamaz mısın?" Genç kadının sesi hafif hatta nerdeyse umursamaz çıkmıştı. "Ama sen Wakefield Dükü'sün, yani İngiltere'nin en nüfuzlu adamlarından birisin. Parlamentoda koltuğun var, çok sayıda mülkün sahibisin, o kadar çok paran var ki, içinde yıkanabilirsin ve bütün bunlar yetmiyormuşçasına geceleri St. Giles'ta dolaşıp hayatını riske ediyorsun." Dün gece

üzerinden çıkardığı geceliğini almak için yere eğilen Artemis yeniden doğrulduğunda delici bakışlarını erkeğin yüzüne dikti. “Bütün bunlar doğru değil mi?”

Maximus homurdandı. “Doğru olduğunu biliyorsun.”

“O zaman Ekselansları, görünüşe göre siz, istediğiniz her şeye ve herkese, hatta bana bile sahip olabilirsiniz. Lütfen bana aksini söyleyerek hakaret etmeyiniz.”

Maximus gözlerini kapadı. Olması gereken bunlar değildi. Genç kadının kendisine ait olduğunu söylediğine göre biraz olsun sevinemez miydi? “Ne istiyorsun?”

Hafif bir hışırtının böldüğü bir sessizlik oldu. Gözlerini yeniden açtığında genç kadının geceliğinin üzerine giydiği Maximus’a ait ropdöşambrın önünü düğmelemekle meşgul olduğunu gördü.

“Sanırım hiçbir şey istemiyorum,” dedi genç kadın önce ellerine bakarak. Sonra da, “ancak özgürlüğümü isteyebilirim belki,” diye ilave etti.

Özgürlük. Maximus ona bakakalmıştı. Vahşi bir yaratık için özgürlüğün ne gibi bir anlamı vardı? Yoksa kendisinden tamamen ayrılmak mı istiyordu?

“Gitmene izin vermeyeceğim.”

Artemis bakışlarını kaldırıp baktığında, gözlerinde alay vardı. “İznini istedim mi?”

“Artemis...”

“Şu anda,” dedi Artemis birdenbire sertleşen bir sesle, “istediğim tek şey kardeşimin serbest bırakılmasıdır. Onu zincirlemiştin.”

“Elbette onu zincirledim. Çok çabuk iyileşiyor ve sen de biliyorsun ki o çok iri yapılı biri.” Aklına gelen bir şey üzerine kaşlarını çatı Maximus. “Artık yerinden kalkıp dolaşabildiğine göre onu görmeye gitmen doğru değil, seni yakalayabilir.”

Artemis ona inanmaz gözlerle baktı.

Maximus yüzünü ekşitti. “Ona uygun bir yer bulabilirim belki, demir parmaklıkları ve kapısı olan bir oda olabilir mesela...”

“Yani bir *kafes* demek istiyorsun?”

“Bunları daha önce konuştuk. Delinin tekinin sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim.”

Artemis içini çekerek Maximus’un yanına oturdu. “Dört sene önce bir tavernada yanında yatan üç arkadaşının cesetleriyle uyandı. Onları o öldürmedi. Suçlanabileceği tek şey içkiyi fazla kaçırmış olmasıdır.”

Maximus’un kaşı havalandı. “O halde Kilbourne neden Bedlam’a yatırıldı?”

Artemis uzanarak Maximus’un havaya kalkmış kaşını okşadı. “Çünkü olanları ya da arkadaşlarının nasıl öldürüldüğünü hatırlamadığını söylediğinde kimse ona inanmadı. Çünkü amcam bir mahkeme davasının açılmasını göze almaktansa onu aceleyle Bedlam’a göndermenin daha uygun olacağını düşündüğü için.”

“Buna rağmen onun suçsuz olduğuna inanmamı mı istiyorsun?”

“Evet.” Artemis’in dudakları titredi. “Daha doğrusu sana kardeşimi yeterince iyi tanıdığımı ve onun sarhoş bir haldeyken bırak arkadaşlarını, hiç kimseyi öldürebilecek biri olmadığını söylediğimde, bana inanmanı istiyorum.”

Maximus genç kadına baktı. Kardeşini savunurken öylesine ateşli, öylesine cesurdu ki, Maximus onun kendisi dışında başka birine karşı taşıdığı bu hislerini kıskandığını düşündü bir an için. “Bunu düşüneneğim.”

Artemis kaşlarını çattı. “Onu kilit altında tutamazsın...”

“Bunu yapabilirim ve başkasına zarar vermeyeceğinden emin olana kadar da yapacağım. Bunu düşüneneğime dair söz veriyorum sana. Şu anda fazlasını isteme benden.” Maximus onun yaralı bakışlarını görür görmez eline uzandı fakat genç kadının ayağa kalkmasıyla parmakları parmaklarının arasından kayıp gitti.

“İyileştiğinde Apollo’yu görmeme engel olmayacağını umarım,” dedi Artemis gergin bir sesle.

Maximus ona zarar verebilecek herhangi bir şeyin yanına bile yaklaşmasını istemiyordu.

Genç kadın yüzündeki tereddüdü görmüş olmalıydı. “Onu Bedlam’da yıllardır tek başıma ziyaret ettiğimi biliyor olmalısın.”

Maximus içi çekti. “Pekâlâ.”

Artemis çenesini bir kraliçe edasıyla eğdi. “Ne kadar da naziksin.”

Maximus tuttuğu nefesini bıraktı. “Artemis...”

Ancak genç kadın çoktan kapıdan çıkmıştı.

Maximus buna rağmen yastığını fırlattı.

İçini geçirerek aceleyle giyindi ve bodrum katına indiğinde ilk başta adamın uyanık olup olmadığını anlayamadı. Fakat ona yaklaştığı sırada gözlerinin pırlıltısını gördü.

“Lordum,” dedi Maximus adamın sağ ayak bileğine bağladığı zincirin ulaşabileceği noktadan uzak durmaya özen göstererek. “Kız kardeşinize on beşinci yaş gününde verdiğiniz zümrüt kolye ucunu nereden bulduğunuzu öğrenebilir miyim?”

Kilbourne sadece baktı ona.

Maximus iç geçirdi. Karşısındaki adam delinin teki olabilirdi ama Maximus onun aptal olduğunu hiç sanmıyordu. “Bakın, Artemis’in dediğine göre...”

O anda tepki olarak gelen bir homurdanma duydu Maximus. Kilbourne doğrularak yatağının yanında yerde duran not defteriyle kalemı aldı. Apollo üzerine bir şeyler karaladığı kâğıdı Maximus’a uzattı.

Maximus tereddüt etti.

Diğer adam Maximus’un dikkatli halinin farkındaymışçasına sıırttı. Bakışlarıyla, yaklaşması için Maximus’a meydan okuyordu sanki.

Maximus öne doğru bir adım atarak not defterini aldıktan sonra yeniden geriye çekildi ve not defterine baktı.

Kız kardeşime adıyla hitap etmeye hakkınız yok.

Maximus diğer adamın gözlerinin içine baktı. “Kendisi bana bu hakkı verdi.”

Kilbourne alay edercesine güldü ve yatağına geri yaslanarak Maximus’a meydan okurcasına baktı.

Maximus’un kaşları çatıldı. “Senin somurtmanı izleyecek vaktim yok. Kolye ucunu gerçekte kimden aldığını öğrenmem gerekiyor. Seni Bedlam’dan kurtardım. Özgürlüğün karşısında ödeyeceğin çok küçük bir bedel, öyle değil mi?”

Kilbourne tek kaşını kaldırarak bileğindeki zincire manalı bir bakış fırlattı.

Maximus bundan etkilenmedi. “Üç kişiyi öldürdün. Kız kardeşimin ve senin de kardeşinin tabii yaşadığı bir evde serbestçe dolaşmana izin vermemi bekleyemezsin.”

Vikont’un kendisine attığı bakış son derece küçümseyiciydi ancak Apollo not defterini alıp yeniden yazmaya başladı. Sonra da yazdıklarını Maximus’a uzattı.

Maximus kendisine verilen not defterine baktı. Bu adam korkunç bir suçla suçlanmış, dört yıldan fazla bir süredir Bedlam’a hapsedilmişti ve kendisine en ufak bir dostluk gösterisinde bulunmamıştı. Ancak diğer yandan Kilbourne kendisine karşı herhangi bir zorbalık da göstermemişti. Ve üstelik o, Artemis’in kardeşiydi.

Maximus öne çıkarak not defterini aldı ve bu sefer yazılanları okurken geri adım atmaya gerek görmedi.

Ben kız kardeşime asla zarar vermem. Bunu ima etmekle bile bana hakaret ediyorsunuz. Kolye ucunu okula giden bir çocukken almıştım. Benimle aynı yurtta kalan başka bir öğrenci oynadığımız zar oyununda ortaya koydu ve kaybetti. Çocuğun adı John Alderney’di. Taşı nereden bulduğunu bilmiyorum. Ama ben kolye

ucunun çok güzel olmasına rağmen sahte olduğunu düşündüm ve onu doğum gününde Artemis'e hediye ettim. Kız kardeşimi baştan çıkardınız mı?

Maximus başını kaldırınca diğer adamın öne eğilmiş olduğunu gördü. Kahverengi gözlerinde öfke parıltıları vardı. Maximus ona bakarak gerilemeye başladı.

Diğer adamın bakışlarında bir şeyler değişmişti.

Öne atıldı böylesine iri bir adam için oldukça seri bir hareketti bu ve tüm ağırlığıyla Maximus'un midesine bir darbe indirdi. Apollo, yere kapaklanan Maximus'un üzerindeydi, yere sürtünen zincir gürültüyle şangırdıyordu. Vikont sağ kolunu geriye atarak ayağa kalktı, öfke yüzünü maskeleymişti. Maximus sağ yumruğunu savururken aynı anda tekme atmaya çalıştı. Diğer adamın testislerini ıskalasa da diziyile karnına vurdu. Kilbourne nefes nefese kalmıştı ve Maximus onu olanca gücüyle üzerinden itti.

Gerileyerek zincirin yetişemeyeceği bir noktaya doğru uzaklaştı.

Bodrum'da duyulan tek ses iki erkeğin nefes alış verişleriydi.

Maximus başını kaldırdı.

Kilbourne öfkeli gözlerle bakıyordu ve adamın ne demek istediğini anlamak için kelimelere ya da yazıya gerek yoktu. Maximus bir an için o üç adamın o kanlı gecede gördükleri son şeyin bu olup olmadığını merak etti: Lord Kilbourne'nun vahşet ve zorbalık dolu yüzü.

Maximus doğruldu. "Her ne olursa olsun, kız kardeşinizle ilgileneceğimden emin olabilirsiniz."

Kilbourne öne atıldı. Neredeyse zincirin yetişebildiği son noktaya gelmiş olduğundan bu hareket onu dört ayaküstüne düşürdü. Ancak yine de öfkeli gözlerini Maximus'a diktiğinde, Maximus diğer adamın serbest olması durumunda şu anda hayatı pahasına dövüşüyor olacağını biliyordu.

Maximus arkasını döndü. Vikont'u suçlayamazdı. Söz konusu Phoebe'nin bir erkek tarafından baştan çıkarılmış olması olsaydı...

Maximus yumruklarını sıktı. Suçluluk duyması gerektiğini biliyordu ama hissedebildiği tek şey tuhaf ve yakıcı bir hüzündü. Keşke durum farklı olsaydı. Keşke o, Wakefield Dükü olmasaydı.

Maximus omuzlarını dikleştirdi. Ama o Wakefield Dükü'ydü işte. Kendi aptallığı ve korkaklığı yüzünden unvanının arkasına saklanmıştı. Bir dük olarak sorumluluklarından ve ölçülerinden vazgeçmesi, babasının ölümünü anlamsız kılacaktı.

Babası onun için ölmüştü ve Maximus da ona borcunu ancak düklüğünün vazifelerini en iyi şekilde yerine getirmesiyle ödeyebilirdi.

Maximus başını sallayarak önündeki meseleye yoğunlaşmaya çalıştı. Kilbourne, Alderney'nin kolyeyi bir iddia üzerine kendisine verdiğini söyledi.

Bu durumda Alderney'yle konuşması şarttı.

Artemis, Maximus'u sabah onun yatağından ayrıldığından beri görmemişti. Öğleden sonra çay ve keklerle donatılmış masaya yaklaşırken bu konudaki kuruntusundan kurtulamıyordu. Güneş tüm ihtişamıyla parlarken, Leydi Young'un bahçesinde toplanmış hanımlar sohbet ediyorlardı. Leydi Young küçük bir parti vermişti, belli ki bunu sonbahar bahçesini herkese göstermek için yapmıştı. Gerçi Artemis'in görebildiği tek çiçek türü birkaç bakımsız papatyaydı.

Üzüldüğü şey, gün içinde Maximus'la bir araya gelmesi için yeterli bir sebebin bulunmayışındaydı. Tabii eğer etrafta herhangi bir şüphe uyandırmak istemiyorlarsa. Artemis, eğer Maximus'un kendisini resmi metresi olarak ilan ederse gün içinde daha çok birlikte olabileceklerini düşündü. Belki. Ama bunun karşılığında da bu gibi yerlerde artık istenmeyen kişi ilan edilecekti.

Bütün bunlar can sıkıcıydı tabii.

“Bayan Greaves!”

Scarborough Dükü'nün neşeli sesini duyunca arkasını döndü. Kolunda Penelope'yle birlikte yaklaşıyordu dük. "Ne güzel bir tesadüf bu böyle!"

"Ekselansları," dedi Artemis küçük bir reverans yaparak.

"Senin burada ne işin var, Artemis?" diye sordu Penelope heyecanla etrafına bakarak. "Wakefield de burada mı?"

"Ah, hayır," dedi Artemis yanaklarının suçluluk duygusuyla kızardığını hissederek. "Sadece Phoebe ve ben varız."

"Ah," dedi Penelope somurtarak yanındaki yaşlı Dük'ün durumdan rahatsız olduğunu farkında değilmişçesine.

"Şey, ben de Leydi Penelope için bir fincan çay almak üzereydim," dedi Scarborough o sırada. "Siz de ister misiniz?"

Artemis adama içtenlikle gülümsedi. "Çok nazıksınız ancak ben de iki fincan alacaktım, biri kendim, diğeryse Phoebe için olacaktı. Hepsini taşıyamayacağınızdan eminim..."

"Tabii ki taşıyabilirim," dedi Scarborough göğsünü kabartarak. "Lütfen beni burada bekleyin hanımlar."

Maceracı bir şövalye edasıyla uzaklaştı.

Penelope yaşlı adamın arkasından sevecen gözlerle baktı. "Gerçekten de o kadar nazık bir beyefendi ki. Ne kadar kötü bir durum..."

Artemis iç geçirdi. Keşke Penelope, Scarborough'yu kendine uygun bir talip olarak görebilseydi. Yaş dışında kuzenine her anlamda yakışan birine benziyordu. Penelope gözlerini Scarborough'ya çevirebilse işte o zaman günün birinde Artemis ile Wakefield'in arasında yaşananlar ortaya çıktığında belki fazla üzülmazdi. Gerçi bu Artemis'in kendi sorununa bir çözüm getirmezdi. Maximus öyle bir durumda kendisine yakışan ve ailesinin *akıl sağlığı yerinde* olan başka bir asilzade bulup onunla evlenirdi.

Penelope'nin bir şeyler söylemek üzere öne eğilmesiyle karanlık düşüncelerinden sıyrıldı. "Wakefield Dükü'nün niyetini anlayamıyorum. Onu Londra'ya döndüğünden beri gören olma-

mış. Parlamentoyla ilgili birtakım saçma sapan sorumlulukları olduğunu biliyorum ama bunun uğruna sosyal görevlerini de ihmal etmemesi gerektiğini düşünüyorum.” Penelope dudağını ısırdı, çok savunmasız görünüyordu. “Sence bana karşı ilgisini kaybetmiş olabilir mi? Belki de yine dikkat çekici bir şeyler yapmamın zamanı gelmiştir. Leydi Fells’in geçen hafta bir at yarışına katıldığını duydum. Üstelik ata, bacaklarını yanlara ayırarak binmiş.”

“Hayır, canım,” dedi Artemis. Gözyaşları boğazını düğümlemişti. Yutkundu. Penelope, Maximus’u kazanabilmek uğruna bir at yarışına katılıp boynunu kırması gerektiğini sanıyorsa, Artemis kendini bundan dolayı asla affedemezdi. “Seninle her zamanki kadar ilgili olduğundan eminim. Ama o gerçekten çok ama çok meşgul.” Artemis zorla gülümsemeye çalıştı. “Onunla evlendiğin zaman bu duruma alışman gerekecektir. Yani parlamentodaki görevlerine vesaire. Zorunlu olarak sık sık evden uzak kalacaktır.” Ah, yüce Tanrım, şu anda kendi hainliğine lanet ediyordu!

Penelope’nin yüzü bu acı verici konuşma esnasında aydınlanmıştı, şimdiyse ıslık ıslıldı. “Pekâlâ, bu çok da zor olmaz. Ben de gider onun parasıyla bol bol alışveriş yaparım.” Penelope elini neredeyse çekingen bir tavırla Artemis’in kolunun üzerine koydu. “Bunları bana anlattığın için teşekkür ederim. Senin tavsiyelerin olmasa ne yapardım, bilmiyorum.”

Penelope’nin bu son derece basit açıklaması bile Artemis’in dizlerinin bağının çözülmesi için yeterliydi. Penelope’ye karşı nasıl bu kadar kötü davranabilmişti? Gün ışığında, aşılması mümkün olmayan bir günah gibi görünüyordu: Artemis’in en zor zamanında onu koruması altına alan kadına ihanet etmiş, kendi arzularının peşinden gitmişti. Penelope bazen her ne kadar aptalca davranırsa bile, Artemis kuzeninin özünde çok iyi kalpli biri olduğunu biliyordu.

Artemis'in ihanetini öğrendiğinde kırılacak bir kalp.

Artemis başını eğip ellerine baktı ve derin bir nefes aldı. Maximus'un yanında kalmaya devam ederse bu korkunç ahlâksızlığın ve kötülüğün gün be gün, hatta yıl be yıl, ta ki kendi gözünde görünmez bir hayalete dönüşünceye kadar üzerine yapışacağından korkuyordu. Erkeğin gözlerinin içine baktığında arzuyu ve ihtirası görüyordu fakat sevgi denen şey de var mıydı? Penelope'nin dostluğunu onu gerçekte hiç önemsemeyen bir erkek için mi feda etmişti?

Çünkü onu seviyordu, bunu şimdi, güneşin aydınlattığı bu bahçede, yanında onu gelecekte eşi Penelope'yle olduğu anda anlamıştı Artemis. Maximus'u içten ve her şeyiyle seviyordu, tüm acıları, kırık kalbiyle seviyordu ancak bunların her ikisi için de yeterli olup olmayacağından emin değildi.

O anda elleri çay fincanlarıyla dolu olan Scarborough geldi. Artemis aceleyle iki fincanı adamın elinden alıp teşekkür ettikten sonra döndü ve Phoebe'ye vermek üzere uzaklaştı.

Yeniden birisi tarafından selamlandığında Phoebe'nin yanına varmasına kısa bir mesafe kalmıştı.

"Sizi bu kadar kısa sürede yeniden görebileceğimi ummazdım, Bayan Greaves."

Artemis bu ses üzerine döndü ve kendisini ilgiyle süzen Bayan Jellet'i gördü.

"Şey, yeniden karşılaştığımıza memnun oldum," diye karşılık verdi Artemis, ellerinde çay olduğu halde reverans yapıp yapmama konusunda kararsız kalmıştı. Sağ tarafta bir kamelyanın altında dönüşünü bekleyen Phoebe'ye baktı. Genç arkadaşı yüzünü güneşe doğru kaldırmış, gülümsüyordu.

"Pelham Malikânesi'nden büyük bir aceleyle ayrılmıştınız," diye sürdürdü Bayan Jellet konuşmasını. Artemis karşı koyma fırsatı bulamadan diğer kadın koluna girmişti bile. Artemis, elindeki sütlü çayın Bayan Jellet'in sarı elbisesinin kol ağzındaki

dantele dökülüşünü izlerken, kadının oluşacak çay lekesinden ötürü kendisini sorumlu tutmamasını diledi. “Telaşla Londra’ya giden Wakefield’in hemen arkasından, aslına bakarsanız. Çok yazık! Sevgili arkadaşım Leydi Noakes ev partisinin erken bitmesine çok üzüldü. Pek güzel yemek yeme fırsatı bulamıyor da. En azından, Noakes’ın karısının çeyizinin çoğunu kaybetmesinden bu yana. Charlotte’la evlenmeden önce meteliksizin tekiydi. Zenginliğinin tamamı karısından gelmişti ve şimdi o da gitti.” Bayan Jellet bir sırrı paylaşmak istercesine Artemis’e doğru eğildi. “Kumar oynuyor, biliyor musunuz? Ne kadar da korkunç bir bağımlılık, öyle değil mi?”

Artemis diğer kadını ihtiyatla süzdü. “Eğer izin verirseniz, bu çayı Phoebe’ye götürmek isti...”

“Ah, Phoebe de mi burada?” diye sordu Bayan Jellet yüksek sesle. Artemis’in az önce yürüdüğü yöne bakarak gülümsedi.

Artemis bu gülümsemeden hiç hoşlanmadı.

“Pekâlâ, onu bekletmesek iyi olur,” dedi Bayan Jellet ve Artemis kendini diğer kadınla kol kola bir halde Phoebe’nin önünde buluverdi.

“Burada olacağını bilmiyordum, canım,” dedi Bayan Jellet fazlasıyla yüksek bir sesle. Sanki Phoebe’nin körlüğü aynı zamanda kulaklarını da etkilemişçesine.

“Bir bahçe partisi için çok güzel bir gün, öyle değil mi?” diyerek karşılık verdi ona Phoebe.

“Çayını getirdim,” dedi Artemis, fincanı dikkatle genç kızın avucuna yerleştirerek. “Biz de az önce Bayan Jellet’la ağabeyinin ev partisini konuşuyorduk.”

Phoebe’nin gözleri Bayan Jellet’in isminin geçmesiyle netleşince Artemis onun az önce kendisini kimin selamladığını bilmediğinden şüphelendi. “Bizimle oturmak ister misiniz, hanımefendi?”

“Ah, teşekkür ederim, canım,” diyen yaşlıca kadın hemen Phoebe’in yanına oturarak Artemis’i diğer yanına oturmaya zorladı. “Ben de Artemis’e ev partisinden aceleyle ayrılınca kendisini ne kadar merak ettiğimizi anlatıyordum.”

“Ama Artemis benimle birlikte ayrıldı,” dedi Phoebe tatlı bir sesle. “Bu durumda Artemis acele ettiyse sanırım ben de etmişimdir.”

Bayan Jellet bu açıklama karşısında biraz şaşırmış olsa da yüz ifadesini hemen yumuşatarak öne eğildi. “Ama siz, sevgili Phoebe, gitmeden hemen önce bekâr bir erkekle ormanda gezintiye çıkmadınız, öyle değil mi?” Ağzını büyük bir abartıyla şaklattı. “Ekselansları ile birlikte o ormanda ne yaptığınızı o kadar merak ettik ki, Bayan Greaves.

“Daha önce de söylediğim gibi, Ekselansları benim keşfettiğim bir kuşa bakmaya geldi.” Artemis sesinin sakın çıkması için çabalıyordu.

“Öyle mi? Ah, keşke ben de sizin kadar cesur olabilsem, Bayan Greaves! Sizi hemen şehir malikânesine yerleştirmesine şaşmamalı.”

“Aslına bakarsanız, Artemis benim refakatçiliğimi yapıyor,” dedi Phoebe yavaşça.

Bayan Jellet Phoebe’nin eline dokundu. “Evet, canım. Eminim öyledir.”

Artemis derin bir nefes aldı ancak Phoebe ondan önce davrandı. “Sanırım biraz bahçeyi dolaşsak iyi olacak. Bize izin verirmisiniz, hanımefendi?”

Phoebe ayağa kalkınca Artemis ona telaşla kolunu uzattı. Artemis, Phoebe’yi daha sakın bir patıkaya yönlendirinceye kadar sessiz kaldılar. “Bu olanlar için üzgünüm.”

“Sakın özür dilemeye kalkışma,” dedi Phoebe öfkeyle. “Nispetçi yaşlı cadaloz. Kendisine nasıl katlanabildiğini bilmiyorum.

Bana yardımcı olmanın seni böylesine bir dedikodunun ortasına çekmesine ben üzüldüm asıl.”

Artemis başını çevirdi. Boğazı suçluluk duygusuyla yeniden düğümlenmişti. Bayan Jellet'im imalarına bakılacak olursa, Maximus'la paylaştığı sır yakında, çok yakında ortaya çıkacaktı. Böyle bir şeyi uzun süreyle gizli tutamayacağın en baştan beri bilse de bu kadar çabuk olacağını da tahmin etmemiştir. Artık cemiyetin farklı bir alanına girmek üzereydi.

Düşmüş kadınlar için ayrılmış alana.

On Yedinci Bölüm

Lin yılanları oldum olası sevmezdi ve elinde tuttuğu da çok büyük olmasına rağmen genç kız onu sıkıca tuttu. Onun sevgili kardeşi Tam olduğunu biliyordu çünkü. Yılan geriye kıvrılarak dişlerini ani bir hareketle genç kızın kolunun yumuşak tenine geçirdi ama Lin onu bırakmamakta kararlıydı. Kral Herla başını çevirip genç kıza boş gözlerle baktı. Dikkati tamamen dağılmıştı, artık avlanmakla ilgilenmiyordu.

O anda Tam yanan bir kömür parçasına dönüştü...

Kral Herla Efsanesi'nden

John Alderney büyük mavi gözlü, zayıf bir adamdı. Sinirli göz kırpması, Lord Wakefield'ın Londra'daki oturma odasında bulunmasıyla sanki daha da artmış gibiydi.

“Çay getirmelerini söyledim,” dedi Alderney. Tam kendini bir koltuğa bırakacaktı ki hızla doğruldu. “Bir mahsuru yoktur, öyle değil mi? Çayın yani... yoksa... buralarda bir yerde bir şişe konyak olacaktı.” Bakışlarını küçük oturma odasının etrafında gezdirirken kanyanın kendiliğinden ortaya çıkmasını bekler gibi bir hali vardı. “Fransız tabii ki ama zaten konyakların çoğu Fransız değil midir?”

Maximus'a hızlı bir bakış fırlattı.

Maximus derin bir iç çekişi gizleyerek yerine oturdu. “Saat henüz sabahın onu.”

“Ah, şey?”

Her ikisi de çayın gelmesiyle rahat bir nefes aldılar. Hizmetçi kız, çayı servis ettiği süre boyunca Maximus’u şaşkın bakışlarla süzerken, Maximus onun çayı halının üzerine dökmemesinin bir mucize olduğunu düşündü. Kız odadan çıkarken kapının arkasında bekleyen bir grup hizmetçinin yanı sıra Alderney’nin kısa boylu karısı görüldü. Kapıyı pek isteksizce kapatmıştı.

Sıcak çay fincanının eline alan Alderney biraz olsun sakinleşerek yerine oturup doğru düzgün düşünmeye başlamış gibiydi. “Bizi şereflendirdiniz, Ekselansları. Ne de olsa sabahın bu saatinde bir dükün bizi ziyaret etmesine pek alışkın değiliz. Size ne kadar... ne kadar minnettar olduğumuzu anlatamam ama yine de sebebi ziyaretinizi merak etmiyorum değilim...”

Alderney’in cesareti buraya kadardı. Susup çayının yarısını tek yudumda içti ve ağzının yanmasıyla aniden irkildi.

Maximus yeleşinin cebinden zümrüt kolye ucunu çıkararak aralarında duran sehpanın üzerine bıraktı. “Bana söylenene göre bu bir zamanlar size aitmiş. Nereden bulduğunuzu öğrenebilir miyim?”

Alderney’nin ağzı açık kalmıştı. Gözlerini defalarca kırptırdı ve Maximus’a biraz daha açıklama yapmasını bekler gibi baktı fakat onun başka bir şey söylemediğini görünce en sonunda kolunu uzatarak sehpanın üzerindeki taşı almak istedi.

Maximus homurdandı.

Alderney kolunu hızla geri çekti. “Ben... şey... ne?”

Maximus aldığı derin nefesi yavaşça geri verirken bedenini ele geçirmiş gerginlikten biraz olsun kurtulmaya çalıştı. Bu hareket Alderney’yi alarma geçirmiş gibiydi. “Bu kolye ucunu hatırlıyor musunuz?”

Alderney burun kıvırdı. “Ah... ha-hayır?”

“Yıllar önce olmalı,” dedi Maximus, sabrını yitirmemeye çalışarak. “Yaklaşık on üç yıl diyelim.”

Dudaklarını sessizce oynatarak hesap yapan Alderney'in yüzü birdenbire aydınlandı. "Ah, Harrow! On üç yıl önce bulunduğum yer orasıydı. Babamın parası yetmiyordu tabii ama sağ olsun kuzen Robert beni oraya göndermişti. Harrow, çok güzel bir yerdi. Orada bir sürü arkadaş edinmiştim. Yemekleri çok lezzetli olmasa da oldukça boldu ve hatırladığım kadarıyla bir sosıs vardı ki..."

Alderney o anda başını kaldırdı. Maximus'un bakışlarında onu alarma geçiren bir şey vardı. "Ah, şey, bilmek istediğiniz şey bu değildi sanırım?"

Maximus içini çekti. "Lord Kilbourne bu kolye ucunu sizden aldığını söyledi."

"Kilbourne...". Alderney yüksek sesle ve sinirli bir şekilde güldü. "Ama herkes o adamın deli biri olduğunu biliyor. Geçirdiği bir kriz üzerine üç kişiyi öldürdü." Alderney titredi. "Adamlardan birinin kafasının neredeyse bedeninden kopmak üzere olduğunu duydum. Çok kanlı. Böyle bir şeyi Kilbourne'dan asla beklemezdim. Okuldayken oldukça iyi bir gence benziyordu. Bir keresinde bir yılanbalığı böreğini tek başına yediğini hatırlıyorum. Bu her gün görülebilecek bir şey değildir, emin olun. Harrow'daki yılanbalığı börekleri oldukça büyüktü ve genelde de..."

"Öyleyse Kilbourne'u Harrow'dayken tanıyordunuz?" diye sordu Maximus iyice emin olmak için.

"Şey, evet, o benim evimde kalıyordu," dedi Alderney aniden. "Ama o sırada evimde kalan bir sürü akıllı başında başka arkadaşlarım da vardı. Lord Plimpton, mesela. Parlamentoda oldukça saygın bir pozisyonu var, bildiğim kadarıyla. Gerçi..." Alderney aklına bir şey gelmişçesine kaşlarını çattı. "...okuldayken pek de iyi bir çocuk olduğunu söyleyemem. Ender çıkan bifteği ağzını kapamadan yalayıp yutardı." Alderney yeniden ürperdi. "Aslında şimdi düşününce, onun da eli bıçaklı bir deliye dönüşmediğine şaşıyorum. Ama ne yazık ki bu işler böyle: belli ki olacakları

önceden görmenin bir yolu yok. Belki de bütün bunların sebebi o yılanbalığı böreğidir.”

Maximus, Alderney’e bir an için bakarak adamın yalan mı söylediğine yoksa sözlerinin açıkça belli ettiği gibi salağın teki mi olduğuna karar vermeye çalıştı.

Alderney, Maximus’un kafasının karışması karşısında gü-lümsüyordu. “Başka bir şey var mıydı?”

“Evet,” dedi Maximus sıkılı dişlerinin arasından. Başa sar-maya kararlıydı. “Düşünün: bu kolye ucunu Kilbourne’a ne zaman vermiş olabilirsiniz?”

“Şey...” Alderney’in kaşları çatıldı. “Bildiğim kadarıyla hiçbir zaman. Kilbourne’a ‘Günaydın’ ya da ‘Sosisinin hepsini bitirecek misin?’ gibi laflardan fazlasını etmedim. Gerçekte arkadaş değildik. Yani,” diye ilave etti Alderney Maximus’un kararan bakışlarını görünce, “arkadaş olmak istemediğimden değil ancak o gerçekten de her şeyin Latincesini okuyabiliyorken ben daha ziyade eve gizlice tatlıyla tütün sokmaya meraklıydım.”

Alderney birdenbire susup çaresizce Maximus’un yüzüne baktı.

Maximus gözlerini kapadı. En sonunda burada katile dair bir iz bulabileceğinden öylesine emindi ki. Şimdi tüm ümitleri bir aptalın hafızası yüzünde suya düşmüştü. Tabii eğer Kilbourne gerçeği söylediyse. Ne de olsa o da deliydi.

Maximus gözlerini açarak kolye ucunu aldı ve ayağa kalktı. “Teşekkür ederim, Alderney.”

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu diğer adam rahatladığını gizlemeye gerek görmeden. “Ah, şey, yardımcı olabildiğime çok sevindim. Dediğim gibi, böyle ünlü ziyaretçilerim pek sık olmuyor, sadece Kuzen Robert var ve o da geçen yılki Aziz Michael Yortusu’ndan bu yana hiç uğramadı.”

Maximus kapıya ilerlerken aklına gelen bir düşünceye arkasını döndü. “Kuzeniniz Robert kimdir, Alderney?”

Ev sahibi sırtıyordu, bu haliyle oldukça aptal görünüyordu. “Ah! Bunu zaten bildiğinizi sanıyordum. Kendisi Scarborough Dükü’dür.”

Artemis o akşam Wakefield Malikânesi’nde Phoebe ve Maximus’la akşam yemeğine oturmıştı ki dünya bir anda altüst olur gibi oldu.

Maximus’un balığının üzerine eğilmiş somurtkan yüzüne baktığı sırada dışarıdan gelen gürültüyü duydu. Yemek odasının dışındaki koridordaki sesler ve hizmetçilerin telaşlı ayak sesleri adeta mahşer gününü müjdeliyordu.

Phoebe başını kaldırdı. “Akşamın bu saatinde kim gelmiş olabilir?”

Tahmin yürütecek fazla zaman kalmadan, hızla açılan kapının ardından Bathilda Picklewood göründü. “Ah canlarım, caddeleri görmeliydiniz! Hepsi de birbirinden berbat durumda. Tyburn yakınındaki bir geçitte sonsuza dek çamurun içinde saplanmış halde kalacağımızı sandım. Wilson arabadan inip atları çekmeseydi asla kurtulamazdı. Tabii bu arada sarf ettiği sözleri burada tekrar etmeme gerek yok.”

Belle, Starling, Percy ve Bon Bon aynı anda Bayan Picklewood’un yanına giderek onu selamladılar. Yaşlı kadının kollarındaki Mignon ise hepsine homurdanarak baktı.

“Sus Mignon,” diye azarladı onu Bayan Picklewood. “Tanrım, yabanarısı gibisin. Bu köpekler de nereden çıktı böyle? Pelham’dan getirmiş olamazsınız?”

“Biraz değişiklikten hoşlanabileceklerini düşündük,” dedi Phoebe neşeyle. “Döndüğüne çok sevindim. Seni en az iki hafta daha beklemiyorduk.”

“Şey, şöyle bir uğrayıp da nasıl olduğunuza bir bakayım dedim,” dedi Bayan Picklewood, Maximus’a, Artemis’in anlayamadığı bir bakış atarak.

Dük'ün yüz ifadesi bir kapının kapanması gibi kapanmıştı. "Arkadaşın daha iyidir umarım?"

"Ah, çok daha iyi," dedi Bayan Bathilda otururken. Uşağın yardımcıları yaşlı kadına servis açmakla meşguldüler. "Ve sevgili Bayan White da çok tatlıydı. İstedğim zaman, kısa bir ziyaret için tekrar gelebileceğimi söyledi."

"Ne kadar da nazıkmış," diye cevapladı onu Maximus dümdüz bir sesle.

"Şimdi, canım," diyerek Phoebe'ye döndü Bayan Picklewood. "Bana bugün neler yaptığını anlatmalısın."

Artemis sessizdi, çatalını balığına batırıp çıkarırken Phoebe'nin gevezeliklerini dinliyordu. Bakışlarını kaldırdığı sırada Maximus'un kendisini düşünceli gözlerle süzdüğünü fark etti. Artemis garip bir önseziyle ürperdiğini hissetti. Bayan Picklewood'un hasta arkadaşını sadece "*şöyle bir uğramak*" için bırakıp gelmesi çok tuhaftı.

Özenle hazırlanmış elmalı turtasından bir lokma yedikten sonra Artemis Bayan Picklewood'un gerçek niyetini anlamıştı.

Phoebe'yle birlikte masadan kalkıp çay içmek için oturma odasına geçecekleri sırada Bayan Picklewood onları durdurdu. "Artemis, canım, burada kalabilir misiniz, lütfen? Ekselansları ve sizinle tartışmak istediğim bir konu var." Phoebe'nin kaşları çatılmıştı. Bunun üzerine Bayan Picklewood genç kıza döndü. "Phoebe, Agnes oturma odasına geçmene yardımcı olabilir. Biz de az sonra yanına geliriz."

Phoebe önce tereddüt etse de sonunda hizmetçi kız Agnes'in uzattığı koluna girerek odadan çıkmayı kabul etti.

Artemis yavaşça yerine oturdu.

"Panders," dedi Bayan Picklewood uşağa bakarak. "Ekselanslarının konyasını bırakabilir misin lütfen? Sanırım sana bir sonraki yarım saat boyunca ihtiyacımız olmayacak."

“Peki, efendim,” dedi Panders en ufak bir merak belirtisi göstermeksizin.

“Ah, Panders, bir şey daha var. Kimsenin bizi dinlemediğinden emin olacağını varsayıyorum.”

Panders, hizmetçilerin meraklılığı konusundaki bu ufak ima karşısında ister istemez kasılmıştı. “Elbette, hanımefendi.”

Bunun üzerine kapıdan çıkıp gitti.

Maximus koltuğunda arkasına yaslandı. Bu haliyle, avını gözetleyen tehlikeli bir yaban kedisine benziyordu. “Konu nedir, Bathilda?”

Artemis, Bayan Picklewood’un cesaretine hayran kalmıştı. Nüfuzlu akrabasına bakarken en ufak bir tereddüdü bile yoktu yaşlı kadının. “Bayan Greaves’i baştan çıkardın.”

Maximus hareketsizdi. “Bunu nereden duydun?”

Bayan Picklewood elini sallayarak kanyak sürahisine uzandı. Önünde duran boş şarap kadehine bir miktar kanyak koyduktan sonra konuşmaya başladı. “Nereden duyduğumun bir önemi yok. Önemli olan bunun doğru ve şimdiden ya da çok yakında herkes tarafından duyulacak olmasıdır.”

“Kendi evimin dört duvarı arasında yaptığım sadece beni ilgilendirir, başka hiç kimseyi değil,” dedi Maximus binlerce yıllık bir aristokrasi geçmişine sahip bir adamın dokunulmazlığıyla.

Bayan Picklewood kanyağından küçük bir yudum aldı. “Üzgünüm ama bu söylediğinize itiraz etmek durumundayım, Ekselansları. Yaptıklarınız, evinizin dört duvarı arasında olsa bile, birçok başka insanı, buna Phoebe de dahil olmak üzere, etkiliyor.” Elindeki kadehi sertçe masanın üzerine bıraktı. “Bakire kız kardeşini metresinle birlikte aynı çatının altında tutamazsın. Sen bile cemiyetin bazı kurallarına boyun eğmek zorundasın.”

Artemis bakışlarını masaya indirdi. Ellerin titrediğini fark etti. Parmaklarını dikkatlice sıkarak ellerini kucağına indirdi.

Maximus, elini, bir sineği kovarcasına salladı. “Artemis, Phoebe’ye zarar vermez, bunu biliyorsun.”

“İtibarın gerçeklerden çok algılanan şeyler üzerine kurulduğunu sen de biliyorsun. Bayan Greaves sayende artık düşmüş bir kadındır. Salt varlığıyla bile etrafındaki bütün kadınları lekeleyecektir.”

“Bathilda!” Maximus’un uyarısı homurdanarak çıkmıştı ağzından.

Artemis o anda kendini hıçkırmaktan alıkoyamadı. İçinde bulunduğu durumun elbette ki farkındaydı ancak bunun dostu olarak gördüğü biri tarafından böylesine açıkça ifade edilmesi onda şok etkisi yarattı.

Bayan Picklewood o anda ilk defa Artemis’e döndü. Yüz ifadesi kararlı olsa da bakışlarında anlayış vardı. “Üzgünüm ama seni uyarmıştım canım.”

Artemis, Maximus’un öfkeli bakışlarını görmezden gelerek başını salladı. “Evet, uyardınız.”

“Buradan gitmen gerekiyor.”

Artemis diğer kadının yüzüne baktı. “Ve gideceğim de. Ama Phoebe yarın akşam Harte’nin Sarayı’nda gösterilecek operayı Leydiler Sendikası üyesi diğer hanımlarla birlikte izlemeyi çok arzu ediyor. Eğer onunla birlikte gitmezsem çok üzülecektir.”

Bayan Picklewood’un kaşları çatıldı.

“Ah, Tanrı aşkına, Bathilda,” diye sabırsızca söylendi Maximus. “Fazladan bir gün Phoebe’ye zarar vermez.”

Bayan Picklewood dudaklarını büzdü. “Pekâlâ. Bir günden bir şey çıkmayacağını farz ediyorum. Harte’nin Sarayı’na birlikte gidin ama ondan sonra bütün bunlar bir son bulmalı, canım.”

Artemis, Maximus’a baktı. Başını öteki tarafa çevirmiş erkeğin sıkılı dişlerinden çene kaslarının gerildiğini gördü. İlişkileri bitmeyecekti; kendisine ev almayı teklif etmişti ama göz

önünde olmadığı sürece bunun Bayan Picklewood için bir önemi olmayacağını düşündü Artemis.

Artemis, Maximus'a bakmadan masadan kalktı. "Başka bir şey söylemenize gerek yok, Bayan Picklewood çünkü son derece haklısınız. Burada Phoebe ile kalmam imkânsız. Şimdi eğer ikiniz de izin verirsiniz, gidip eşyalarımı toplamaya başlayacağım."

Artemis başını dikleştirerek yemek odasının kapısına ilerlese de ardından kapıyı kapatırken hiç kimsenin itiraz etmemesi üzerine dudaklarının arasından kopan küçük hıçkırığa engel olamadı.

Bodrumun kapısı açıldığında saatler çok ilerlemişti. Apollo dönüp bakmaya bile gerek görmedi. Uşak akşam yemeğini çoktan getirmişti. Şimdiyse sırtüstü uzanmış, koluyla gözlerini kapatmış bir halde uyukluyordu.

Ancak yaklaşan ayak sesleri bir erkeğin ayak seslerinden daha hafifti.

"Apollo."

Artemis, elinde kumaş bir çantayla üzerine eğilmişti.

Apollo hızla doğruldu.

"Acele etmemiz gerekiyor," dedi Artemis elindeki çantayı yatağın yanına, yere bırakırken. Çanta şingırdadı.

Artemis eğilerek içinden bir çekiçle keski çıkardı. "Bunları bulmamın ne kadar zaman aldığına inanmayacaksın. En sonunda ahırda çalışan çocuklardan birine sordum ve işte sonuç."

Kardeşi için kendini riske atan bir kadına göre haddinden fazla halinden memnun görünüyordu. Apollo somurtarak küfür edebilmeyi diledi. *Lanet olsun*. Wakefield onun namusunu lekelemişti; *bundan emindi* ve şimdi de Dük'ün gazabını göze alacaktı. O soysuz herif onu kapı dışarı etmeye karar verirse Artemis'in hali ne olacaktı?

"Evet?" diye sordu Artemis ellerini beline koyarak. "*Benim bunu yapamayacağım aşıkâr.*"

Apollo not defterini alıp bir şeyler karaladı ve kız kardeşine fırlattı. Artemis defteri alırken Apollo da keskiyi bileğini kavrayan zincirin yere değen ilk halkasına geçirdi.

“*Dük seni cezalandırmaz mı?*” diye okudu Artemis yüksek sesle.

Keskiye kulak cınlatan bir şangırtıyla vurdu.

Artemis defteri indirerek kardeşine hiddetle baktı. “Tabii ki hayır! Sana Bedlam’a okuman için getirdiğim o korkunç kitapçıklara fazla itimat ediyorsun. Orada yazılan haberlerin doğru olduğundan bile şüpheliyim. Her durumda Maximus bana çok kızsaa bile beni cezalandırması söz konusu değildir. Gerçekten. Düşüncesi bile gülünç.”

Apollo ona imalı bir bakış fırlatıp dudaklarıyla sessizce *Maximus* mu diye sormadan önce keskiye bir daha vurdu.

“Sana daha önce de söylediğim gibi, onunla arkadaşız.”

Apollo gözlerini devirdi. Artemis kendisine o şerefsiz için yalan söylüyordu. Çekicin altındakinin Dük’ün kafatası olmasını diliyordu. Keskiyi üçüncü kez, var gücüyle vurdu. Zincirin halkası kırılmıştı.”

“Ah, eline sağlık!” diye bağırarak Artemis öne eğilerek kırılan halkayı ayak bileğini tutan diğer halkalardan ayırmaya yardımcı oldu. “Bunun üzerine bir kumaş geçirmelisin, aksi takdirde gü rültü yapacaktır. Ben bir şeyler getirdim,” dedi Artemis çantayı işaret ederek.

Apollo defteri alıp yazdı. *Neden şimdi?*

Artemis onun yazdıklarını okuduğunda yüzü aniden soldu. Genç kadın gülümsemeye çalışarak kardeşine baktı. “Yakında Wakefield Malikânesi’nden ayrılacağım ve gitmeden önce senin serbest kaldığından emin olmak istedim.”

Kız kardeşi niçin gidiyordu? Neler oluyordu? Apollo sessizce adını söyledi. “Artemis.”

Artemis onu görmemiş gibi yaptı. “Haydi, acele et ve giyin.”

Kardeşinin acelesi ve alamadığı cevaplar yüzünden gerilse de, Apollo denileni yaptı. Uşağın ona daha önce verdiği bir pantolon ve gömlek vardı. Yelek, ceket ve bir çift ayakkabının da aralarında bulunduğu temiz kıyafetleri giymeye başladı.

Hepsi üzerine biraz küçüktü gerçi, ayakkabılar da dahil.

Artemis ona özür diler gibi baktı. “Uşaklardan birinden aldım. Evdeki en büyük ayaklara sahip olan oydu.”

Apollo başını sallayarak kız kardeşine gülümsedi ve eğilerek yanağına bir öpücük kondurdu. Defteri alarak üzerine “Seninle nasıl bağlantı kurabilirim?” diye yazdı.

Artemis’in deftere bakışından, Apollo onun bunu daha önce düşünmediğini anladı.

Defteri yeniden eline aldı. *Artemis. Mutlaka haberleşmeliyiz. Şu anda elimde kalan tek şey sensin ve ben senin şu Dük’e hiç güvenmiyorum. Hem de hiç.*

“Bu söylediğin çok saçma. Maximus’la ilgili kısım yani,” diye karşılık verdi kardeşinin yazdıklarını okuyan Artemis. “Ama haklısın, birbirimizi kaybetmememiz gerekir. Buradan çıkınca nereye gidebileceğini biliyor musun?”

Günler boyu yattığı yerde bu meseleyi düşünmüştü Apollo ve cevabını da bulmuştu. Dikkatle, *Asa Makepiece* adında bir dostum var. *Harte’nin Sarayı’na onun adına bir mektup yazabilirsin,* diye yazdı Apollo.

Defteri alan Artemis’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Harte’nin Sarayı mı? Anlamıyorum. Gideceğin yer orası mı yani?”

Apollo kafasını iki yana sallayarak nazıkçe Artemis’in elindeki defteri aldı. *Bilmesen daha iyi olur.*

Artemis kardeşinin omuzunun üzerinden okumaya çalıştı. “Ama...”

Kendine iyi bak.

Artemis’in dudakları okudukları karşısında titredi. Sonra da kardeşine sıkıca sarıldı. “Kendisine iyi bakması gereken asıl

sensin. Kaçışın hâlâ herkes tarafından konuşuluyor. Seni mutlaka arayacaklardır.” Geri çekilerek kardeşine baktı. Apollo kız kardeşinin gözlerindeki yaşları görünce şaşırdı. “Seni bir daha kaybetmeye dayanamam.”

Apollo eğilerek kardeşinin alnına bir öpücük kondurdu. Konusabilse bile onu teselli edebilecek hiçbir söz bulamazdı.

Gitmek üzere arkasını döndü.

“Bekle.” Artemis elini Apollo’nun koluna koyarak önüne geçmeye çalıştı. “Al.” Eline küçük bir çanta bıraktı. “İçinde üç sterlinden biraz fazlası var. Sahip olduklarım bu kadar. Ve biraz ekmek ile peynir de var. Ah, Apollo.” Cesur konuşması küçük bir hıçkırıkla son bulmuştu. “Gıt!”

Tam kardeşine doğru yeniden eğilecekken Artemis onu kararlılıkla itti.

Bu yüzden bir daha bakmadan arkasını döndü ve Wakefield’in daha önce girdiğini gördüğü dar ve alçak tünele ilerlemeye başladı.

Bu tünelin sonunda nereye varacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Maximus o gece silah sesini duyunca St. Giles sokaklarını ne kadar süredir aradığını unutmuştu. Eğilerek köşeyi dönüp önündeki sokakta ilerlemeye, seslerin geldiği yere doğru koşmaya başladı. Gökyüzünde ise ona dürüst ve ulaşılmaz sevgilisi olan ay ışığı eşlik ediyordu.

Adamların yüksek sesli bağırışları ve kaldırım taşlarına vuran at nallarının sesi biraz daha ilerideydi.

Çaprazındaki bir sokağa baktığında sağında at üstündeki Trevillion’un akıl almaz bir hızla kendisine doğru geldiğini gördü. “Seven Dials’a kaçıyor!”

Maximus atın önüne geçerek öylesine yakın bir mesafede koşuyordu ki, neredeyse hayvanın nefesini yüzünde hisseder gibi oldu. Yaya olarak at üstünde geçilmesi mümkün olmayan dar

sokaklardan geçip Bay İblis'e yetişebilirdi belki. Çünkü Trevillion'un bu gece peşine düştüğü kişinin Bay İblis

olduğunu biliyordu Maximus. Annesinin zümrüdünü boyunda taşıyan Bay İblis.

On dokuz yıl öncesinde, St. Giles'ta yağmurlu bir gecede ebeveynlerini öldüren Bay İblis.

Bir sola bir sağa dönerken bacaklarının ağrıdığını hissetti, zorlukla alıp verdiği nefes ciğerini parçalayacak gibiydi. Seven Dials'ın yedi tane sokağın birleştiği kavşakta yükselen sütununu gördü. Bay İblis tembel bir edayla, Maximus'u beklercesine sütunun altında oturuyordu.

Maximus yavaşlayarak gölgelere sığındı. Haydut silahlarını çekmemişti ancak yine de hazır vaziyette beklediğinden emindi.

"Ekselansları," diye seslendi Bay İblis. "Saklanmaya gerek görmeyecek kadar büyüdüğünüzü sanıyordum."

Maximus göğsünü dağılayan soğukluğu, yeterince büyük ve güçlü olmadığı korkusunu hissediyordu. Bu adamın bir zamanlar annesini vurduğunda hissettiği güçsüzlüğü hatırladı. Annesinin göğsü kan içindeydi, mermer beyazlığındaki tenine sıçrayan kan, yağmurla birlikte bozulmuş saçının içine süzülüyordu.

Kusmak istedi. "Kimsin sen?"

Bay İblis başını kaldırdı. "Bunu bilmiyor musun? Ailen biliyordu, bu yüzden de onları öldürmek zorunda kaldım. Maalesef annen beni boyun bağıma rağmen tanıdı. Çok yazık oldu. O çok güzel bir kadındı."

"O halde sen de bir aristokratsın." Maximus oltaya gelmeyi reddediyordu. "Ve St. Giles'ta hırsızlık yapacak kadar alçalmışsın."

"Buna *soygun* diyelim istersen." Bay İblis'in sesi sinirli çıkmıştı. Soygunculuğu hırsızlıktan daha üstün görür gibi bir hali vardı. "Üstelik çok da keyifli bir meşgaledir. İnsanın kanını kaynatıyor."

“Bunu heyecan için yaptığına inanmamı mı bekliyorsun?” diye tersledi onu Maximus. “Aptallığımı bağışla lütfen. Ailenin daha fakir olan küçük oğlu musun? Yoksa yaşlı baban senin mirasını kumarda mı kaybetti?”

“Yanlış ve yine yanlış.” Bay İblis başını alay edercesine iki yana salladı. “Sabrım tükeniyor, Ekselansları. Bu kadar korkak olma. Çık artık. Çık da oynayalım!”

Maximus gölgelerin arasından çıktı. Artık korkak bir çocuk değildi. “Bu bir tanesi dışında hepsinin bende olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?”

Bay İblis atının bir ayağının üzerinden diğerine geçmesiyle oturduğu yerde sallandı. “Zümrüt taşlarından mı bahsediyorsun?” Eldivenli parmaklarını boynundaki zümrüt iğneye götürdü. “Bu sana oldukça pahalıya mal olmuş olmalı çünkü onları fahiş fiyata satmıştım. Annenin kolyesiyle yıllardır ne şaraptan ne de fahişelerden yana bir eksikim olmadı.”

Maximus içinde yükselen öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Bu kadar çabuk tahrik olmayacaktı. “O boynundakine kolyeyi tamir ettirmek için ihtiyacım var.”

Bay İblis parmağını bükte. “Gel ve al o zaman.”

“Niyetim de o zaten,” dedi Maximus atın ve adamın etrafında dolanırken. “Hem taşı hem de canını alacağım.”

Haydut başını geriye atarak yüksek sesle gülmeye başladı. “Bunun sebebi ben miyim yoksa?” diye sordu Maximus’un kostümünü işaret ederek. “Efendim, onur duyduğumu söylemeliyim. Wakefield Dükü’nü alelade bir komedyenin kostümünü giyecek ve St. Giles sokaklarında koşuşturacak kadar bir deliliğin içine sevk ettiğim için gururluyum gerçekten. Ancak, ben...”

Öylesine çabuk olmuştu ki Maximus bırak hareket etmeyi, düşünecek zamanı bile bulamadı. Arkasından yaklaşan nal seslerini duymasıyla Bay İblis’in sol elini ceketinin cebinden çıkarıp kaldırdığı anda metalin parıltısını fark etmesi bir olmuştu.

Ondan sonra da kıvılcımı ve tabancanın patlama sesini duydu.

O korkunç, çok korkunç patlama sesini.

Bir atın kişnediğini duydu. Maximus sıçrayarak döndü. Arkasında, bir atın kıvranarak yere düştüğünü gördü. Tekrar Bay İblis'e döndü. Haydut atını mahmuzlayarak yedi sokaktan birine koşturuyordu.

Maximus peşinden koştu.

At yine kişnedi.

Bu kez baktığında, atın altında hapsolmuş adamı gördü. *Tanrım*. At, sahibinin üzerine düşmüştü.

Yaralı atın yanına döndü. Bacakları kasılmış, tüm bedeni ise sarsılıyordu.

Yanlarına gelen bir süvari durup hayretler içinde bakakaldı.

“Onu çıkarmama yardım et!” diye bağırdı Maximus.

Yerde yatan adamın kanlı yüzüne baktı ve Trevillion olduğunu anladı. Kanın altında yüzü bembeyaz kesilmişti. Süvari yüzbaşı sessizdi, dişleri birbirine kenetlenmiş, dudakları da acıyla kıvrılmış bir haldeydi.

“Diğer elini tut,” diye emretti Maximus genç askere. Genç, Yüzbaşı'nın kolunu tuttu ve ikisi birlikte onu çekmeye çalıştılar.

Atın altındaki kolları serbest kalmasıyla Trevillion'un dudaklarından derin bir homurtu koptu. Maximus yüzbaşının, az önce ısırıldığı dudağından süzülen kanı gördü. Trevillion'un yanına diz çöktü ve adamın sağ bacağına görünce irkildi. Bu Trevillion'un daha önce aldığı yaralardan ötürü topalladığı bacağıydı. Tuhaf bir açıyla bükülmüştü, belli ki kemiği kırılmıştı. Hem de kötü bir kırıktı bu.

Trevillion uzanarak Maximus'un kostümünün önünü beklenmedik bir kuvvetle tuttu ve onu kendine çekerek diğer askerin duyamayacağı şekilde bir şeyler fısıldamaya başladı.

“Acı çekmesine izin verme, Wakefield.”

Maximus dönüp kısrağa baktı. Adı Siklamen'di, şimdi hatırladı. Bir askerin atı için çok saçma bir isimdi. Tekrar dönüp Trevillion'a baktı. Kendi acısını denetlemek için sıktığı çenesi kanlıydı.

"Yap şunu," diye homurdandı acıdan parlayan gözlerle. "Lanet olsun, *yap* haydi."

Maximus ayağa kalkıp atın yanına gitti. Artık kıvranmadan öylece yatıyordu, ağır bedeni inip kalkıyordu. Sağ ön bacağının duruşu tuhaftı, kırılmış ya da çok kötü bir şekilde burkulmuş olmalıydı. Kısrağın parlak çikolata rengi göğsünün altında açılmış delikten oluk oluk akan kan kaldırım taşlarının üzerine yayılmış yelesini ıslatıyordu. Maximus'un gözü önüne bir an için annesinin ıslak sokak kanalı üzerine yayılmış kanlı saçları geldi.

Başını sallayıp ata doğru bir adım attı. Onun yaklaştığını gören Siklamen gözlerini devirdi. Korkmuş ve yaralıydı.

Maximus hançerini çekti.

Atın yanına diz çökerek hayvanın gözlerini kapadı ve tek bir hamleyle boğazını kesti.

On Sekizinci Bölüm

Lin, kırmızı kor kömür parçasının avucunu yakmasıyla haykırsa da Tam'i bırakmadı. Genç kızın çılgınlığını duyan Kral Herla irkilerek elindeki yanan kuru alıp atmak istedi.

"Hayır!" diye bağırdı Lin, kömür parçasını kraldan uzak tutmaya çalışarak. "O benim kardeşim ve benim hem onu hem de kendimi kurtarmam gerek."

Genç kızın sözlerini duyan kralın gözleri hüznünlendi ancak başını eğerek elini geri çekti.

Ve o anda da horozun ötüşü duyuldu...

Kral Herla Efsanesi'nden

Artemis sabahın erken saatinde suyun sesiyle uyandı. Maximus'un büyük yatağında döndü ve onun tek mumla aydınlatılmış şifonyerinin başında durduğunu gördü. Beline kadar çıplak olan Maximus göğsünü ve ellerini yıkıyordu... göğsünden akan sular kırmızıya boyanmıştı.

Artemis hızla doğruldu. "Yaralısın."

Maximus bir an için duraksadıktan sonra halısına akan suları umursamadan yıkanmaya devam etti. "Hayır."

Artemis kaşlarını çatı. Bir şey olmuştu. Maximus fazla sakindi. "O halde üzerindeki kimin kanı?"

Maximus ellerinden damlayan suya baktı. "Yüzbaşı Trevillion ve Siklamen adında bir atın."

Artemis gözlerini kırptırdı, doğru duyduğundan emin değildi. Ancak Maximus fazlasını anlatmaya niyetli görünmüyordu. Artemis, kollarını dizlerine doladı. Süvari Yüzbaşısıyla yıllar önce St. Giles'te karşılaştığı günü hatırladı. Oldukça haşin bir görünümü vardı. Artemis ürperdi. "Yüzbaşı Trevillion öldü mü?"

"Hayır," diye fısıldadı Maximus. "Hayır ama ciddi biçimde yaralandı."

"Neler oldu?"

"Onu buldum."

"Kimi?"

Maximus nihayet başını kaldırdı. Yüz ifadesi bitkin olduğu halde gözleri yanıyordu. "Bay İblis'i. Ailemi öldüren adamı."

Artemis derin bir iç geçirdi. "Onu yakaladın demek?"

"Hayır." Elindeki bezi bir kenara fırlatarak ellerini şifonyere yasladı. "Bay İblis'i St. Giles'taki Seven Dials sütununun oraya kadar takip ettik. Orada Trevillion'un atını vurdu, at da yüzbaşının üstüne düştü."

Artemis derin bir nefes aldı. Bu tür kazaların çoğunlukla atın sürücüsünün ölümüyle sonuçlandığını biliyordu. "Ama onun yaşadığını söyledin."

Maximus nihayet başını kaldırıp Artemis'e baktı. "Bacağında kötü bir kırık var. Atı öldürmek zorunda kaldım sonra da Trevillion'u buraya getirdim."

Artemis yataktan kalkmaya hazırlandı. "Bakıma ihtiyacı var mı?"

"Evet ama ben o işi hallettim." Maximus elini havaya kaldırarak genç kadına engel olmak istedi. "Gelir gelmez doktorumu çağırttım. Bacağını mümkün olduğunca düzgün bir şekilde kaynaması için sardı. Önce kesmek istedi ama ona engel oldum." Maximus irkildi. "Doktor, bacak iltihap kapmadığı takdirde yaşayabileceğini söyledi. Uşaklardan biri başında nöbet tutuyor. Bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Artemis Maximus'a bakakaldı. Yataktan yarı yarıya çıkmış bir haldeyken erkeğin emriyle olduğu yerde kaldı. "Ama Yüzbaşının ölüm tehlikesi sürüyor, öyle mi?"

Maximus başını çevirdi. "Evet."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Artemis.

Maximus pantolonunu çıkarırken başını salladı. "Tek müttefikimi kaybettim."

Artemis ona keskin bir bakış attı. "Ve bir de arkadaş, sanırım?"

Maximus bir salise kadar duraksadıktan sonra pantolonunu çıkarmaya başladı. "Evet, o da var."

"Bay İblis'in yakalanması için daha çok asker gönderecek misin?"

Maximus pantolonunu bir kenara fırlatıp doğruldu. Çırlı-çıplaktı. "Kendim peşine düşeceğim."

"Ama..." Artemis kaşlarını çatarak gözlerini erkeğin vücudundan uzaklaştırdı. "Yardım almanın daha iyi olduğunu düşünüyor musun?"

Maximus başını geriye atarak yüksek sesle güldü. "Evet, tabii böylesi daha iyi olurdu ancak benim yardım isteyecek kimsem yok."

Artemis ona baktı. "Neden yok? Daha önce seninle birlikte eğitim alan o iki çocuktan, tabii şimdi yetişkinler, bahsetmiştin. Eminim ki onlardan biri..."

Maximus eliyle bir işaret yaparak Artemis'i susturdu. "Onlar artık Hayalet olarak çalışmıyorlar."

"O zaman başkası olur. Sen *Wakefield Dükü'sün*."

Maximus başını sabırsızca salladı. "Bu tehlikeli bir kovalamaca..."

"Evet, öyle," diyerek sözünü böldü Artemis. "Kaburgaların-
daki morlukları görebiliyorum ve omuzunda da bir kesik var."

“Bunu tek başına yapmam için daha çok sebebim var demektir,” dedi Maximus. “Bir başkasının benim yüzümden zarar görmesini istemiyorum.”

“Maximus,” dedi Artemis yumuşak bir sesle, onu anlamaya, neyin harekete geçirebileceğini bulmaya çalışarak. “Bunu neden yapmaya mecbursun ki? Eğer ortada bir haydut varsa askerler onu nasılsa er ya da geç yakalayıp asacaklardır...”

Maximus aniden ve hiddetle dönünce şöminenin önündeki koltuklardan birini tekmeledi. Odanın içinden uçan koltuk karşı duvara çarparak parçalara ayrıldı. Maximus, göğsü ağır ağır inip kalkar bir halde durup parçalanmış koltuğa baksa da Artemis onu gördüğünden bile şüpheliydi.

“Maximus?”

“Onları ben öldürdüm,” dedi Maximus boğuklaşmış sesiyle.

“Anlamıyorum.”

“Öldürüldükleri gece. St. Giles’a benim yüzümden gitmişlerdi.” Nihayet başını kaldırıncı gözlerinin kuru ve sertti. Öylesine yaralı görünüyordu ki Artemis onun akıtmadığı gözyaşlarını akıtmak istedi.

Onun yerine çenesini kaldırıp erkeğin yüzüne baktı. “Anlat bana,” dedi emredencesine.

“O gece tiyatroya gitmiştik.” Maximus genç kadına, bakışlarını kaçırmaktan korkarcasına bakıyordu. “Sadece babam, annem ve ben çünkü Hero o zamanlar daha çok küçüktü, Phoebe’ye küçücük bir bebektir. Benim için ayrıcalıklı bir durumdu, bir mürebbiyenin himayesinden çıkmalı çok olmamıştı. *Kral Lear*’i izlediğimizi hatırlıyorum ve ben ölesiye sıkıldığım halde bunu belli etmek istememiştim çünkü bu durumun beni fazlasıyla genç ve çocuksu olarak göstereceğini biliyordum. Sonrasında arabaya bindik ve ben nasıl olduğunu bilmiyorum, defalarca düşünmeme rağmen bir türlü hatırlayamıyorum ancak babam tabancalardan bahsetmeye başlamıştı. Doğum günümde hediye olarak bir av

tüfeği almıştım ve bir önceki hafta Londra'daki bahçemizde birkaç kuş vurmuştum. Babam da bu duruma çok kızmıştı. Beni azarlamayı bitirdiğini sanmıştım ki konu yeniden açılmıştı ve bu sefer babam tüfeğimi benden alacağını ve nasıl kullanılması gerektiğini öğrenmeden geri vermeyeceğini söyledi. Şaşırmış ve öfkelenmiştim. Babama bağırırmaya başladım.”

Maximus nefes nefese kalmış gibiydi.

“Babama bağırdım. Ona piç dedim ve annemin de ağlamaya başlamasıyla dehşet içinde kendi gözyaşlarımı hissetmiştim. On dört yaşındaydım ve babamın önünde ağlayacak olmaya katlanamıyordum. Arabanın kapısını açıp dışarı atladım. Babam o sırada arabayı durdurup peşimden gelmiş olmalı ve sanırım annem de onun peşinden geldi. Bense koştukça koştum. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ve fazla da umursamıyordum zaten ama etraftaki evler dökülüyordu ve burnuma yerlere dökülmüş içki ile çürümenin kokusu geliyordu. Babamın yaklaştıkça sesini duyuyordum ve o anki hain aptallığının sonucunda köşeyi dönüp birkaç içki fıçısının arkasında saklandım. Cinin kokusu öylesine ağırdı ki neredeyse burun deliklerimi, ciğerlerimi ve başımı yakıyordu. Kusmak istedim. O anda bir silah sesi duydum.”

Maximus sustu, ağzını bağırmak istercesine açmıştı ancak sesi çıkmıyordu.

Dişlerini sıkarak başını geriye attı, o korkunç bakışları hâlâ Artemis'in yüzündeydi. “Fıçının arkasından çıkıp baktığımda babam... babamın...” Maximus gözlerini kapatarak yeniden açtı. “Orada, kanlar içinde öylece yatarken beni gördü. Saklandığım yeri görünce başını döndürüp hafifçe salladı ve bana *gülümsedi*. Sonra da o haydut annemi vurdu.”

Maximus yutkundu. “Ondan sonra olanları hatırlamıyorum. Söylediklerine göre annemle babamın üzerine kapaklanmış bir halde bulunmuşum. Hatırlayabildiğim tek şey cinin leş gibi kokusuyla. O ve annemin saçındaki kan.”

Maximus başını eğip ellerine baktı. Yumruklarını sıkıp parmaklarını, vücudunun yabancı birer parçasıymış gibi yeniden açıyordu.

Başını kaldırdığında Artemis onun bir şekilde kendine gelmiş olduğunu gördü, içinde tuttuğu o korkunç keder, öfke ve korku, on güçlü erkeği dize getirecek türdendi. Bu duyguları yıllarca içinde taşıyan Maximus omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı ve Artemis onun ruhundaki o korkunç kanlı yarayı nasıl saklayabildiğine hayret ederken ona karşı bir kez daha hayranlık duydu.

Ona hem hayrandı hem de seviyordu.

Artemis kendi ruhunda ona karşılık veren bir yaranın açıldığını hissetti, erkeğin yaşadığı onca acının belli belirsiz bir yansıması gibiydi. Bunun tek sebebiyse Artemis'in ona değer vermesiydi.

"İşte görüyorsun," dedi Maximus sakın bir sesle, artık tamamen kendine gelmişti ve cıvılcıplaktı. O şu anda Lordlar Kamerası'nın karşısında durup bir konuşma yapan Wakefield Dükü'nün ta kendisiydi. "Bunu tek başıma halletmeliyim. Çünkü onların ölümlerine sebep oldum ve hem onların hem kendi onurumun intikamlarını almaya mecburum."

Artemis ona ellerini uzatınca Maximus yatağa yaklaştı ve bir dizini yatağa yasladı. "Artık nasıl bir korkak olduğumu bile bile hâlâ yüzüme bakabilecek misin?"

"Sevgilim," dedi Artemis onun yüzünü avuçlarının arasına alarak. "Sen tanıdığım en cesur erkeksin. O zaman daha küçük bir çocuktun, eminim bunu sana söyleyen başkası da olmuştur?"

"O zamanlar bile Brayston Markisi'ydim."

"Sen bir çocuktun," diye karşılık verdi Artemis. "Öfkesine yenik düşen inatçı, sersem bir çocuktun. Baban seni suçlamadı. Orada öylece yatarken, ölürlen bile seni korumaya, saklandığın yerden çıkmamanı söylemeye çalıştı. Düşün, Maximus. Senin

çocuğun, oğlun olsaydı onun için hayatını feda etmez miydin? Kendin ölecek olsan bile *onun* hayatta kalmasına sevinmez miydin?”

Maximus gözlerini kapatarak başını Artemis’in kucasına koydu. Genç kadın ellerini onun başında gezdirirken yumuşak saçlarını parmaklarının altında hissediyordu.

Bir süre sonra Artemis öne eğilerek alnına bir öpücük konurdu. “Yatağa gel.”

Maximus o anda doğrularak örtülerin altına girip Artemis’i kendine çekti. Genç kadın ona sırtını dönünce Maximus ağır kolunu onun beline doladı. Artemis gözlerini karanlığa dikerek uykunun gelmesini bekledi.

“Ekselansları.”

Maximus, bilinci yerine gelirken, bir an için Craven’in sesini hayal ettiğini sandı. Gözlerini kırıştırdı. Craven yatağının yanında duruyordu.

“Craven,” dedi Maximus anlamsız bir sesle. “Dönmüşsün.”

Craven kaşını kaldırdı. Yüzünde küskün bir ifade vardı. “Ben hiç gitmedim ki Ekselansları”.

Maximus irkildi. Craven’la araları hâlâ kötüydü. “Seni evin içinde pek göremedim.”

“Ekselansları’nın bu evin içinde olup biten her şeyi bilmesine olanak yok,” diye vurguladı Craven asit gibi bir sesle. “Aşağıda sizi bekleyen bir beyefendi var. Adının Alderney olduğunu söylüyor.”

“Alderney mi? Bu saatte mi?”

Craven’in iki kaşı birden havalandı. “Ekselansları, saat öğlene gelmek üzere.”

“Ah,” dedi Maximus doğrulurken Artemis’i rahatsız etmemeye çalıştı. Akli karmakarışıkta ancak Alderney’nin geliş sebebi her ne idiyse, bunun önemli bir şey olduğundan emindi.

“Misafirinize ikramda bulundum ve kendisi de halinden oldukça memnun, bu yüzden de ev sahipliği görevinizi yerine

getirmeden önce yıkanıp hazırlanmanız için yeteri kadar zamanınız olacaktır.”

“Teşekkür ederim, Craven.” Yataktan çırpılçplak bir halde çıkan Maximus’un sesi bitkindi. “Yüzbaşı Trevillion’un başına gelenlerden haberin var mı?”

“Tabii ki,” dedi Craven, hâlâ arkası dönük bir halde. “Yüzbaşıyı ziyaret ettim, huzur içinde dinleniyor. Doktor da bugün öğleden sonra tekrar gelip hastaya bakacağını söyledi.”

“Güzel.” Maximus yüzbaşının geceyi atlatabildiğini duyduğuna sevindi.

Craven boğazını temizledi. “Vikont Kilbourne’ün artık bodrumda olmadığını gördüm.”

Maximus yüzünden damlayan sularla donakalmıştı. “Ne?”

“Bir çekiç ve keski yardımıyla zincirlerinden kurtulup kaçtığını sanıyorum.” Craven hâlâ örtülerin altında yatan Artemis’e özellikle bakmıyordu.

Maximus’un öyle çekinceleri yoktu ve genç kadının nefes alışverişlerinin biraz fazla hafif olduğunu fark etti. “Craven, bize biraz izin verebilir misin acaba?”

“Elbette, Ekselansları.”

Maximus kapıya yönelen uşağına döndü. “Bayan Picklewood’un hiç beklenmedik bir şekilde sayfiyeden döndüğünden haberin var mıydı? Sadece evin içinden birinin bilebileceği birtakım şeyleri öğrenmiş. Bu konu hakkında bir şey bilmiyorsundur, öyle değil mi?”

Craven gözleri büyümüştü. “Neyi ima etmeye çalıştığınıza dair en ufak bir fikrim yok, Ekselansları.”

Maximus adama alaycı bir bakış attıktan sonra ardından kapıyı kapadı.

Arkasını döndüğünde ise Artemis’in kendisine baktığını gördü. Gözlerinde öyle bir hüznü vardı ki Maximus iliklerine kadar donduğunu hissetti.

Belki de konuşmaya başladığı sırada sesi bu yüzden beklediğinden yüksek çıkmıştı. “Onu sen serbest bıraktın, öyle değil mi?”

“Evet.” Artemis yatağın içinde doğruldu. “Gerçekten de ak-sini mi bekliyordun?”

“Onun kilit altında tutulması gerektiğini söylediğimde bana itaat etmeni bekliyordum.”

“İtaat etmemi mi bekliyordun?” Artemis’in yüzü, gözlerindeki öfkeli bakış haricinde allak bullak olmuştu.

Genç kadın içine kapanıyordu ancak Maximus buna izin veremezdi. “Evet. Onun için güvenli bir yer bulmuştum. Zarar verebileceği insanların uzağında bir yer. Ama sen...”

Artemis öfkeli bir ses çıkararak üzerinden örtüleri attı. Genç kadının uykudan pembeleşmiş çıplak teni nefis görünüyordu. “Sana diğer tüm kölelerin gibi itaat etmemi istiyorsun. Beni içine koyduğun kutuya sığmamı istiyorsun. Anlamıyor musun? Ben o kutunun içinde çürüyeceğim. Benden beklentilerine cevap vererek o kutunun içinde kalmam imkânsız.”

Maximus tartışmalarının kontrolünden çıktığını hissediyordu. Lordlar Kamarasındaki tartışmaların üstesinden ustalıkla gelebiliyordu ancak bu mantıklı bir siyaset tartışması değildi, bu bir kadınla bir erkeğin arasındaki duyguların dışavurumuydu.

Maximus ona çaresizce bakarken bu kavganın genç kadının kardeşinin sorunundan çok daha fazlasını kapsadığını anladı. “Artemis...”

“Hayır.” Artemis bir Yunan tanrıçası edasıyla ayağa kalkıp geceliğini aldı. “Burada konuştuğumuz kişi benim kardeşim, Maximus.”

“Benim değil de onun tarafını mı tutacaksın?” Ah, daha kelimeler ağzından dökülmeden, Maximus bunun büyük bir hata olduğunu anlamıştı.

Genç kadın omuzlarını dikleştirdi. “Buna mecbur kalırsam, evet. Aynı rahmi paylaştık biz. Etle tırnak gibi birbirimizden

ayrılamayız. Hem fiziksel hem de ruhsal anlamda. Ben kardeşimi *seviyorum*.”

“Beni sevmediğin gibi mi?”

Artemis durdu, ellerinde hâlâ geceliği vardı. Bir an için omuzları çöktü ve sonra başını kaldırdı. O tanrıçasıydı.

Diana’sı.

“Benden bıktığın zaman bile,” dedi Artemis yumuşak ve iyi duyulur bir sesle. “Apollo hâlâ benim kardeşim olacak. O, benim yanımda olacak.”

“Ben senden asla bıkmayacağım,” dedi Maximus her bir sözünün ruhunun derinliklerinden geldiğini bilerek.

“O halde ispat et.”

Maximus genç kadının savunmasız yüz ifadesiyle kendisinden ne istediğini biliyordu. O anda içinde bir şeyler kırılıp öldü. Artemis bunu hak ediyordu. Bir eşinin ve evinin ve de çocuklarının olmasını hak ediyordu. Maximus’un çocuklarını. Ancak o öylesine uzun bir zaman boyunca bir kefareti ödemenin peşinde koşmuştu ki, artık bu kefareti ödeyebileceğinden bile emin değildi. Dükalkı... babası.

“Biliyorsun ki...” Sesi bir fısıltı halinde çıkmıştı, ölmekte olan bir adamın hırıltısı gibi. Maximus dudaklarını yaladı. “Bunu neden yapamayacağımı biliyorsun. Ona hayatımı, hizmetimi ve dük olarak sorumluluklarımı yerine getirmeye borçluyum.”

Artemis çıplak, narin omuzunu silkti. “Evet ama benim senin babanın anısına borçlu olduğum hiçbir şey yok.”

Maximus, Artemis’ten tokat yemişçesine sendeledi. “Bunu yapamazsın...”

“Hayır,” dedi Artemis. “Yapamam. Bunu yapabileceğimi sanmıştım, bunu gerçekten sanmıştım ama bilmen gereken bir şey var ki, ben yeterince cesur değilim. Etrafımdaki insanları üzmem, Penelope’yi üzmem ve kendim de daha fazla üzülemem artık.” Artemis titreyen elini ona uzattı. “Benim için hazırladığın o güzel

kutunun içine sığamıyorum. Benim yatağımdan kalkıp başka bir kadının yanına gitmeni izleyemem. Ben bir azize değilim.”

“Lütfen.”

Maximus adeta yalvarıyordu. Bugüne kadar hiç kimsenin önünde eğilmemişti.

Artemis başını iki yana sallayınca Maximus parçalandığını hissederek genç kadının elini tuttu ve onu kendine çekti. “Lütfen, Dianam, lütfen gitme.”

Artemis herhangi bir şey söylemeden yüzünü erkeğin yüzüne doğru kaldırdı. Maximus onu öpünce dudakları şefkatle aralandı. Genç kadının yüzünü avuçlarının arasına alarak dudaklarının tadına bakarken, onu sanki çok değerli bir şeymiş gibi tutuyordu. O kendisine aitti, hem bu dünyada hem de sonrakinde ve onu bu tartışılmaz gerçeğe ikna edebilirse, Maximus bunu kurtarabileceğinden emindi.

Onun yanında olmasıyla nefes alıp yaşamaya devam edilecekti.

Parmaklarını Artemis’in saçlarının arasına kaydırıp başparmaklarını şakaklarına dayayarak dilini dudaklarının arasına kaydırды. Genç kadının üzerinde, nazıkçe, şefkatle ve bugüne dek öğrendiği tüm cinsel cazibesini ortaya koyarak hakkını talep ediyordu.

Artemis inleyerek boynunu geriye atınca Maximus’un içinden bir sevinç çılgılığı atmak geldi. Dudaklarını genç kadının boynuna kaydırıp o incecik hattı yalarken hem kadının hem de arzunun tadını alıyordu.

Artemis inleyerek ondan uzaklaşıp başını çevirmeye çalıştı.

“Maximus, yapamam...”

“Sus,” diye fısıldadı Maximus, titreyen ellerini genç kadının beline dolayarak. “Lütfen. Lütfen bana izin ver.”

Maximus geri geri adım atarken genç kadını kendisiyle birlikte çekti ve ani bir hareket yapmamaya özen gösterdi. En nihayet bir koltuğun yanına geldiğinde oturdu.

“Ah, Maximus,” diyerek iç geçirdi Artemis, erkeğin kendisini aşağıya çekip kucığına oturtmasıyla birlikte.

“Evet, tatlım,” diye mırıldandı Maximus ağzını genç kadının göğüs uçunun üzerine yerleştirirken.

“Sevgilim,” diyen Artemis, erkeğin yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı.

Maximus bunu istemiyordu. Genç kadının gözlerindeki o üzgün ve kararlı bakıştan hoşlanmamıştı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Artemis ve Maximus’un ruhu ta ki genç kadının sonraki sözlerini duyuncaya kadar kanatlandı. “Ama seni terk etmeye mecburum.”

“Hayır,” dedi Maximus, genç kadının kalçasını sıkıca kavrayarak. Oyuncak kılıcını bırakmak istemeyen bir çocuğa benziyordu. “Hayır.”

“Evet,” diye karşılık verdi ona Artemis.

İşte o anda Maximus’un içinde kederinden ve öfkesinden doğan acımasız bir şey oluştu. Genç kadının başının arkasını yakalayıp dudaklarını kendi dudaklarına çekti. *Bunu* nasıl inkâr edebilirdi? Bu nasıl mümkündü?

Artemis kollarını Maximus’un boynuna dolayarak dudaklarını gasp etmesine izin verirken, bacaklarını ayırıp erkeğin kalçasının her bir yanına sarkıttığı sırada iç çekti. Aralarında kalmış zonklayan erkekliği, Maximus’un arzusunun en ilkel göstergesiydi. Maximus erkekliğinin başını tutup kadının vajinasına sürtünecek pozisyona getirdi. Parmaklarının Artemis’in ıslanmış ve kendisini hazır bekleyen kadınlığına değmesiyle genç kadın çaresizce inledi. Bunu duyan Maximus’un ruhundan neşeli şarkılar yükseldi.

Başka hiçbir şeyine sahip olamayacaksa bile buna sahip olabilirdi işte.

Artemis vücudunu zarif ve erotik bir hareketle geriye iterek kalçasını erkeğe daha da yaklaştırdı.

Maximus elini genç kadının yumuşak karnından güzel göğüslerine kaydırıp onu doruğa ulaştıracak her türlü hareketin farkında olarak her birini ayrı ayrı çimdikledi.

Ancak Artemis onun niyetini anlamıştı. Üzerinde doğrularak parmaklarının onunkilerle organının üzerinde birleştirmeden önce gri gözlerini kararlılıkla açtı. Bu küçük hareket bile Maximus'un dişlerini sıkması için yeterli olmuştu. Aralanmış gözlerle Artemis'in kendi vücudunu uygun pozisyona getirip erkekliğinin ıslak ve hassas başını içine alıp vajinasıyla tutsak edişini izledi.

"Maximus," diye fısıldadı Artemis, ay ışığının ve gücün ta kendisi olan kadın. "Seni seviyorum. Bunu asla unutma."

Ve kendini onun üzerine oturttu.

Ah! Maximus gözlerini kapadı. Öylesine güzeldi bir histi ki bu, neredeyse acı veriyordu. Çok erken boşalmak istemediğinden, genç kadının kalçalarını kavrayarak daha fazla hareket etmesine engel oldu. Artemis'in derinlikleri sıcacık ve dardı. Burası onun *yuvasıydı*.

Maximus gözlerini açtı.

"Beni asla terk etme."

Artemis başını hayır anlamında sallayarak erkeğin dizginlerinden kurtuldu ve özündeki avcıya dönüşerek yükseldi. Erkeğin zavallı organını kadınlığının girişine kadar geri kaydırıp bedenini yeniden hızla üzerine çarptı. At sürer gibi binmişti erkeğin üzerine. Baldırları güçlü ve kıvraktı, kaşlarıysa kararlılıkla çatılmış ve dudakları da mucizenin ta kendisini yaşıyormuşçasına aralanmıştı.

Maximus'un harekete geçmesini sağlayan şey sonuncusu oldu. Yüce Tanrım, başka bir şeye sahip olamayacaksa, genç kadın onun içini boşaltıp kabuğunu bırakmaya gerçekten de niyetliyse, o zaman hiç değilse şunu hatırlayacaktı:

Artemis onu, av tanrıçasının atını sürdüğü gibi sürüyordu.

Yüzünü kendine çekip o harikulâde dudaklara yapıştı ve ağzının sıcaklığını diliyle yoklarken toy bir delikanlı gibi hemen teslim olmamaya çalıştı. Maximus, genç kadının ritmi zirveye ulaşmanın etkisiyle sekteye uğrayıp da, erkeğin dudaklarında hıçkırınca ve kadınlığıyla erkekliğini daha da sıkı kavrayınca kadar dayanabildi. İşte o anda o da kendini bırakarak genç kadının nemli ve yumuşak bedenini kendine çekti ve bedenini bir, hatta iki kez mümkün olduğunca derinlere itmeye çalıştı.

Sanki içinde sonsuza dek kalabilecekmiş gibiydi.

Maximus o anda tohumlarını genç kadının içine döktü.

Artemis ona yaslanarak bir süre sonra başını hafifçe çevirdi. Maximus, kucağında genç kadınla beraber ayağa kalkıp onu yatağa götürdü ve nazıkçe yatırdı.

“Alderney’nin niçin geldiğini öğrenmeliyim,” diye mırıldandı Maximus Artemis’e bakarak. “Uzun sürmeyecektir. Ben dönünceye kadar bir yere ayrılma.”

Artemis bir karşılık vermeden gözlerini kapadı ancak Maximus bunu bir onay olarak algılayıp hızlıca giyindi ve merdivenleri koşarak indi.

Alderney öne eğilmiş, İtalyan mermeri bir masanın üzerindeki antika süs eşyasını inceliyordu ancak Maximus’un oturma odasına girmesiyle birlikte hızla doğruldu.

“Ah! Günaydın, Ekselansları.”

“Günaydın,” dedi Maximus divanlardan birini işaret ederek. “Oturmaz mısınız?”

Alderney kendini divanın üzerine bıraktığında huzursuzdu.

Maximus’un kaşları sabırsızlıkla havalandı. “Beni görmek istemişsiniz?”

“Ah! Ah, evet,” diye karşılık verdi Alderney bir düştten uyarıncasına. “En iyisi mi gelip size bizzat anlatayım dedim çünkü bunu oldukça önemsemiş gibi bir haliniz vardı.”

Durup büyük bir beklentiyle Maximus'a baktı ve gözlerinizi kırptırdı.

"Bana neyi anlatacaksınız?"

"Hatırladığımı," dedi Alderney. "Bana gösterdiğiniz kolye ucunu bana kimin verdiğini. Şey, aslında gerçekte *verdi* dene-
mez, öyle değil mi? Ben ondan kazanmıştım. Evimizin mutfak-
ğında dolaşan tekirin üç yavrusu olacağını söylediğinde ben de,
"Saçmalama, en az altı tane olacak" demiştim. Uyanık kedi en
nihayetinde yavrulayıp yavrularını görmemize izin verdiğinde
—onları daha önce sundurmanın altına saklamıştı— benim haklı
olduğum ortaya çıkmıştı, yani kedinin altı yavrusu olmuştu.
Bunun üzerine de bana kolye ucunu vermek zorunda kalmıştı."

Alderney bu açıklamanın sonunda derin bir nefes alarak
ıslıl ışık gözlerle Maximus'a baktı.

Maximus dikkatle derin bir nefes aldı. "Size kolye ucunu
veren *kimdi*?"

Alderney, Maximus'un bu durumu kendisinin anlamamış
olmasına şaşırılmış gibi baktı. "Şey, William Illingsworth, elbette.
Ancak, onun kolye ucunu nasıl bulduğuna dair en ufak bir fikrim
yok. Bayram sonrası eve döndüğünde bütün çocuklara göster-
mişti. Şey, ben de onu Illingsworth'ten aldıktan sonra, birkaç
çocukla zar atmaya gittim ve işte o zaman da Kilbourne'a karşı
kaybettim." Alderney'in ifadesi üzgündü. "Zavall Kilbourne. As-
lında okuldayken onu severdim. O zamanlar babası hâlâ hayatta
olduğundan ve asalet unvanını henüz kazanmadığından bizler
de ona Greaves diye hitap ederdik.

Maximus bakakaldı. "Illingsworth."

"Evet," dedi Alderney neşeli bir sesle. "Dün gece, karımın
bana çocuklarımızın çocuk odasında besledikleri kızıl kedinin
hamile olduğunu söylemesiyle, o zamanlar Illingsworth'le girdi-
ğim iddia aklıma geliverdi."

“William Illingsworth’ün şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Maximus olumlu bir yanıt alacağına dair umut beslemeden.

“Şu anki yerini bilmiyorum, hayır,” diye karşılık verdi Alderney başını ağır ağır sallarken. “Ama evine giderseniz, hizmetçileri size nerede olduğunu söyleyebilir belki.”

“Evi,” diye tekrarladı Maximus.

“Evet, tabii,” dedi Alderney. “Havers Meydanı’nda oturuyor. Yaşanılacak en güzel adres değil belki ama adam ne de olsa belirli bir gelir düzeyi var. Babası kumarbazın tekiydi.”

“Teşekkür ederim,” dedi Maximus birden ayaklanarak.

“Ne? Ne?” Alderney şaşırmış görünüyordu.

“Uşağım size kapıyı gösterecektir. Benim bir toplantım var.”

Maximus adamın odadan çıkmasını sabırsızlıkla bekledikten sonra merdivenleri koşar adımlarla tırmandı. Hâlâ zamanı vardı. Artemis’in kendisini dinlemesini sağlayabilirse...

Yatak odasının kapısını açtığı anda o anda zamanının tü-kendiğini anlayıverdi.

Artemis gitmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

Lin'in ellerindeki yanan kor bir süre sonra sevgili kardeşi Tam'e dönüştü. Hayali atın üzerinden atladı ve ayaklarının yere basmasıyla yeniden bir ölümlünün vücuduna büründü.

Tam, Lin'e bakıp güldü. "Kız kardeşim! Sen beni kurtardın ama şimdi sen de, yaşayabilmen için bu vahşi avdan kurtulmalısın."

Lin bakışlarını kardeşinin neşe dolu yüzünden Kral Herla'nın yüzüne kaydırdı. Ancak Kral genç kızın yüzüne bakmamaya özen göstererek ebedi kovalamacadan oluşan kaderine boyun eğmiş bir tavırla gözlerini hayali ufka dikmişti...

Kral Herla Efsanesi'nden

Artemis, sahip olduğu az sayıdaki eşyasını içeren bez çantayla birlikte Wakefield Malikânesi'nin arka kapısından gizlice süzülerek çıktı. Tereddüt içindeydi, kalbiyse hissettiği panik duygusuyla hızla çarpıyordu. Şimdi daha gidebilecek durumdayken, Maximus'un, kendisini sahip olmaya ümit ettiği ancak hiçbir zaman sahip olamayacağı şeyleri vaad eden yüzüne bakmaya mecbur olmadığı bir anda buradan gitmeliydi. Ancak nereye gidebileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Maximus'la yaşadıklarından sonra Penelope'nin yanına gitmesi uygun değildi. Ve Leydi Hero ya da Leydi Phoebe'den de yardım istemesi mümkün değildi.

Kapının birden açılmasıyla Artemis vücudunu dikleştirdi.

Olamaz. Aman Tanrım, bütün bunları Maximus'la yeniden yaşayabileceğinden, bunu kaldırabileceğinden emin değildi. Ruhunun bir parçası içinden sökülüp atılmış gibiydi, yarası kanıyordu, sonsuza dek de kanayacaktı.

Ancak konuşmaya başlayan ses bir kadına aitti.

“Hayatım.”

Artemis döndü ve kendisine derin bir şefkatle bakan Bayan Picklewood'a baktı. “Sana yardımcı olabilir miyim?”

Ve Artemis o anda hayatında ilk kez sarsılarak gözyaşlarına teslim oldu.

Maximus evinin önüne çıkıp atının hazırlanmasını istedi. Anlaşılan elinde tek kalan şey intikamdı. Böyleyse görevini, elinden geldiğince çok kan akıtarak ve çabucak tamamlamaya niyetliydi.

Dakikalar sonra caddeyi yarılamıştı bile.

Havers Meydanı gerçekten de Londra'nın nezih semtlerinden biri sayılmazdı. Evin kendisi yarıya kadar ahşap, eski bir bina olsa da St. Giles'takiler kadar yıkık dökük değildi. Maximus atını birkaç kuruş karşılığında küçük bir çocuğa emanet etti. Binanın sadece en üst iki katını kiralayan Illingsworth, büyük bir şans eseri o anda evdeydi. Maximus, yaşlıca bir hizmetçi kadının peşinden merdivenleri çıktı ve kadının tek kelime etmeden yanından ayrılmasıyla oracıkta kalakaldı.

Maximus etrafına bakınarak bir zamanlar bir kısmının pahalı olduğunu düşündüğü karışık mobilyalarla döşenmiş odayı incelemeye koyuldu. Kirli şömine belli ki tasarruf sebebiyle yakılmamıştı ve duvarda asılı duran iki çerçeveli kabartma resimler de oldukça ucuzdu.

Oturma odasının kapısı açıldı.

Maximus dönüp yıpranmış, yeşil renkli ve önü yumurta sarısına benzer bir şeyle lekelenmiş ropdöşambrının içindeki adamı gördü. Başında yumuşak bir şapkası vardı ve yüzü tıraşsızdı.

Kızıl sakallı incecik yüzünün şakak kemikleri öylesine çıkıktı ki, sanki teni kemiklerin üzerine gerilmiş gibiydi.

“Evet?” diye sordu Illingsworth ihtiyatlı bir bakışla.

Maximus elini uzattı. “Benim adım Wakefield. Acaba size birkaç soru sorabilir miyim?”

Illingsworth Maximus’un uzattığı ele önce şaşkınlıkla baktı, sonra da tutup sıktı. Adamın avucunun içi nemliydi.

“Evet?” diye tekrarladı adam bunun üzerine.

Belli ki ev sahibi ona oturması için bir yer göstermeyecekti.

Maximus cebine uzanıp içinden kolye ucunu çıkardı. “On üç yıl önce bunu bir iddia sonucunda John Alderney’e kaybettiniz. Nereden bulmuştunuz?”

“Ne?..” Illingsworth kolye ucuna yakından bakabilmek için öne eğildi. Uzanıp almak istedi ancak Maximus o anda hiç düşünmeden yumruğunu sıktı.

Illingsworth başını kaldırıp ona baktı. “Bunu neden bilmek istiyorsunuz?”

“Çünkü bu anneme ait bir kolyenin bir parçasıydı.”

“Ah.” Illingsworth’un bakışlarında Maximus’un hoşlanmadığı bilmiş bir bakış belirmişti. “Rehinciye satmış, öyle mi?”

“Hayır. Öldürüldüğü gece soyulmuştu.”

Adamın yüzüne bakmıyor olsaydı, Maximus o anlık değişikliği, gözlerinin belli belirsiz büyümesini fark edemeyecekti. Adamın yüzündeki değişiklik bir saniye içinde kaybolmuş, onun yerini büyük bir ihtiyat almıştı. “On üç yıl önce on beş yaşında bir öğrenciydim. Annenizin üzücü ölümüyle bir ilgim olmadığına dair sizi temin ederim, Ekselansları.”

“Bir ilginizin olduğunu söylemedim zaten,” diye karşılık verdi Maximus. “Ben sadece bunu aldığınız adamın kim olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Illingsworth o anda başını iki yana sallayarak telaşla şöminenin yanına geçti. “Bu taşı daha önce hiç görmedim.”

Adamın tavırları fazla rahattı, yalan söylediği barizdi. “John Alderney aksini söylüyor.”

Illingsworth güldü, kahkahası kuru ve sahteydi. “Alderney okuldayken aptalın tekiydi. Bu durumun yaşla değiştiğinden şüpheliyim.”

Dönüp Maximus’a baktı. Bakışları samimi ve sabitti.

Maximus adamı tarttı. Illingsworth’un bildiği bir şey vardı, Maximus bunu kemiklerinde hissedebiliyordu. Ancak diğer adam bildiklerini anlatmayı kabul etmediği sürece yapabileceği fazla bir şey yoktu. Maximus bir karar vererek kolye ucunu cebine geri koydu. “Yalan söylüyorsunuz.”

Illingsworth itiraz etmeye kalkıştı ancak Maximus onu bir el hareketiyle susturdu. “İstesem bu bilgiyi –kolye ucunu veren adamın adını– sizi döve döve de alırım ancak şiddete karşı bir insanım. Bu yüzden sizinle bir anlaşma yapacağız: bana söylemeniz için size bir gün ve bir gece zaman tanıyacağım. Eğer bu sürenin sonunda bana istediğim şeyi vermezseniz, sizi bitiririm. Elinizdekileri son damlasına kadar alırım. Bu evi, elbiselerinizi ve değer verdiğiniz başka ne varsa. Bana o adamın adını söylemezseniz, bir haftaya kalmaz, sokakta dilenir hale gelirsiniz.”

Maximus, adamın kekeleyerek dile getirdiği masumiyet ve öfke sözlerini duymazdan gelerek arkasını döndü. Hepsini birer zaman kayıydı.

Merdiveni yaşlı hizmetçinin yardımı olmadan inip çıktı.

Dışarıda, atının yanında sabırla bekleyen çocuğu gördü. “Aferin sana, delikanlı,” dedi Maximus çocuğa bakarak. “Bugün biraz fazladan para kazanmaya ne dersin?”

Çocuk büyük bir hevesle başını evet dercesine salladı.

“Benim için birine bir haber iletmeni istiyorum.” Maximus çocuğa kendi adresini, mesajıyla birlikte vererek Craven’a iletmesini istedi. Kelimesi kelimesine tekrarlamasını istediği haberle

birlikte çocuğu evine gönderdikten sonra atına bindi ve olduğu yerden uzaklaşır gibi yaptı.

Illingsworth'un evinin görüş alanından çıktığında atından indi ve hayvanı bir sokağın içine, Illingsworth'un evinin ön kapısını görebileceğı bir yere sürüp bekledi.

Şimdi artık Illingsworth'un kendisinden aldığı ultiatom sonrasında ne yapacağına bakacaktı.

“Av yeşili elbisenin size çok yakışacağından emindim zaten,” diyordu Leydi Hero o akşam Harte'nin Sarayı'ndaki tiyatroya yürüdükleri sırada.

“Teşekkür ederim,” dedi Artemis. Dikkati dağılmış bir şekilde etrafına bakınırken bir yandan da kendine Apollo'nun herkesin görebileceğı bir yerde olamayacağını hatırlatıyordu. Mutlaka sahnenin arkasında saklanacak bir yer bulmuş olmalıydı.

Yeni elbisesinin eteklerini eliyle düzeltti. Üzgündü. Bu elbisenin dikimine aslında Leydi Hero için başlanmıştı ancak Leydi çok yakında tamamen farklı kesimli elbiselere ihtiyaç duyacağını anlayınca elbisenin Artemis'in olması için ısrar etmişti. Modacı elbiseyi o günün öğleden sonrasında kendisine özel dikilen diğer iki elbiseyle birlikte kimsesizler yurduna teslim etmişti. Bayan Picklewood, Artemis'in, bir refakatçıya ihtiyacı olan sevgili dostu Bayan White'ın yanına gidene kadar kimsesizler yurdunda kalmasını uygun görmüştü.

Artemis içini çekti. Bayan Picklewood'a gerçekten minnettardı ancak –yeni bir hanımın yanında olsa bile– eski hayatına geri dönecek olması kendini karamsar hissetmesine neden oluyordu.

Ya da belki de buna tek sebep, Maximus'tan ayrılacak olmasıydı.

Üzerindeki olağandışı güzellikteki elbiseye baktı. Bath'da yaşlı bir kadının refakatçisi olduğunda bunu bir daha giyebilececek miydi ki? Belki de satmalıydı. Eliyle kumaşı yeniden özlemle okşadı.

İpekli Şam kumaşından dikilmiş elbisenin derin ve yuvarlak bir yakası vardı, kenarları da nefis bir sıra dantelle işlenmişti. Aynı dantel dirsekte biten kolların ucundaki fırırları da süslüyordu. Elbise bütünüyle asıldı ve Artemis böylesine güzel bir şeyi hayatı boyunca hiç giymemiş olduğunu düşündü.

İçinden, Maximus'un onu bu haliyle görebilmesini diledi.

Artemis gözlerini ıslıl ıslıl aydınlatılmış eğlence bahçesinde çaresizliğe benzer bir duyguyla gezdirdi. Çalılıkların ve ağaçların dallarından sarkıtılmış, içine mum yerleştirilmiş küçücük cam küreleri sihirli bir ortam yaratmışlardı. Artemis uzaktan gelen yaylı çalgıların seslerini duyabiliyordu. Sarı ve mor renklerden oluşan tek tip üniformalarını giymiş uşaklar ve hizmetlilerin bazısının peruklarını lavanta çiçekleri, bazısınınsa kurdeleler süslüyordu.

Artemis, harika bir yer olan Harte'nin Sarayı'nı bu gecedен sonra bir daha göremeyeceğini düşündü.

Yanında Phoebe, Leydi Hero ve onun eşi Lord Griffin Reading ve Bayan Picklewood'un yanı sıra kimsesizler yurdundaki ev sahipleri Isabel ve Winter Makepiece, Leydi Margaret ve kocası Godric St. John da vardı. Artemis beyleri pekiyi tanımıyordu ancak hanımları kendine her zaman arkadaş olarak görmüştü. Hepsi Leydiler Sendikası'na üyeydi. Penelope de aynı sendikaya üyeydi tabii ancak o henüz gelmemişti.

Artemis, Penelope'nin her daim geciktiğini düşündü sonra dalgınlıkla.

Tiyatroya vardıkları sırada ablasıyla sohbet eden Phoebe, herkesin rıhtımdan çıkıp gelmesini bekledi. Harte'nin Sarayı Thames Nehri'nin güney kıyısındaydı ve buraya ulaşmanın en kolay yolu, tekne kiralınmasıydı. Artemis'in yüzünü gören Bayan Picklewood onun ne durumda olduğunu anladığından olsa gerek, ona anlayış dolu bir bakış fırlattı. Artemis, tiyatronun geniş ka

pılarından girdikleri sırada içgüdüsel bir hareketle yaşlı kadına sokulup başını ona doğru eğdi. “Teşekkür ederim.”

“Ah, hayatım, bana teşekkür etmenize gerek yok,” dedi Bayan Picklewood yüzü kızararak. “Sizi seçimlerinizden ötürü asla yargılamadığımı bildiğinizi umarım. Bizim gibi hanımların yalnızlığını benden iyi bilen yoktur.”

“Evet.” Artemis başını çevirdi. “Keşke her şey daha farklı olsaydı.”

Bayan Picklewood burnundan soludu. “Eğer Maximus isteseydi, olabilirdi de.”

Artemis tam cevap vereceken, o sırada tiyatroya eşiyile birlikte girmekte olan Lord Noakes’la karşılaştılar. “Bayan Picklewood, Bayan Greaves, sizi burada görmek ne güzel. Taşradan döndüğünüzden haberim yoktu, Bayan Picklewood.” O esnada Phoebe’ye kuşkucu bir bakış fırlattı.

Kocasının koluna yapışmış Leydi Noakes’un yüzünde sinirli bir ifade vardı.

Toplumsal imalar konusunda iyice ustalaşmış Bayan Picklewood gülümsemekle yetindi. “Arkadaşımın yanına dönmeden kısa bir süreliğine uğramak için geldim. Harte’nin Sarayı’nı çok seviyorum ya siz, Lordum, Leydim?”

“Ah, evet, öyle,” diye cıvıldadı Leydi Noakes heyecanla, kocasının yüzüne kısa bir bakış atıp sessizliğe gömülmeden önce.

Lord Noakes başını evet anlamında sallıyordu. “Dük bu gece siz hanımlara eşlik etmeyecek mi?”

“Eşlik etme konusunda bir eksikliğimiz yok,” dedi Bayan Picklewood, Lord Griffin ve o anda hanımlarıyla birlikte yanlarına gelen diğer beyefendileri işaret ederek. “Korkarım Dük’ün bu gece ilgilenmesi gereken başka işleri var.”

Lord Noakes’un yüzünde tuhaf ve çarpık bir gülümseme belirdi. “Umarım hayaletlerin peşine düşmemiştir.”

Artemis adama sert bir bakış fırlattı. St. Giles Hayaleti'yle ilgili bir imada mı bulunmuştu yoksa? Maximus'un sırrını bilmesine olanak yoktu, öyle değil mi?

"Şimdi bize izin verirsiniz, hanımlar, locamıza gitmeliyiz." Lord Noakes önlerinde eğilip selamını verdikten sonra karısıyla birlikte aceleyle yanlarından ayrıldı.

"Söylediği şey ne kadar da tuhaf," diye mırıldandı Bayan Picklewood alnını kırıştırarak. "Hayaletlerin peşine düşmek derken neyi kastetmiş olabilir?"

Artemis boğazını temizledi. "Açıkçası hiçbir fikrim yok."

"Ah, işte sonunda Leydi Penelope de geldi," dedi Isabel Makepiece o sırada ağır ağır ve eğlendiğini belli ederek. "Sefil yaratık, hepimizi bekletti."

Penelope'nin girişi olaysız olmadı tabii. Üzerinde altın rengi kumaştan dikilmiş bir elbise, yanında ise Lord Scarborough vardı. Kalabalık tiyatroya girdiği anda yelpazesini açtı ve baygın bakışlarla etrafını süzmeye başladı.

Artemis o anda kuzenine karşı büyük bir sevgi hissetti. Bazen o kadar boş ve kibirli olabiliyordu ki ancak özünde son derece tatlıydı. Üstelik Artemis onu, hiç bilmediği halde öylesine kırmıştı ki. Neyse ki en azından Maximus'u terk etmeye karar vermişti. Bundan sonrası için tek ümidi, Penelope'nin gerçekleri asla öğrenmemesiydi. Artemis gülümseyerek yaklaşan kuzenine elini uzattı. Günlerdir görüşmemişlerdi.

Penelope eteklerini toplayarak adımlarını hızlandırdı ve neredeyse koşarak Artemis'in yanına geldi.

Artemis tokadı hissedince neye uğradığını şaşırdı.

"Fahişe!" diye bağırdı Penelope, sesi tiyatronun giriş holünde yankılanmıştı. Nefesi kesilen Artemis geriye sendeledi.

Leydi Hero ve Isabel Makepiece düşmemesi için onu tuttular.

Bayan Picklewood cesurca Artemis ile Penelope'nin arasına girse de buna gerek kalmamıştı. Scarborough Dükü Penelope'ye

yetişmek için koşarak yanlarına gelmişti. Genç kadını kolundan sertçe tutup geriye çekti. Genelde neşeyle ışıldayan yüzü şimdi son derece ciddi idi. “Burada neler oluyor?”

Penelope gözlerini Artemis’ten ayırmadan konuşmaya başladı. “Wakefield’ı istediğimi bildiğın halde onun için adi bir fahişe gibi bacaklarını ayırıyorsun.”

Artemis kuzenine bakakaldı. Eli, az önce yediğı tokattan hissizleşen yanağındaydı. Yüzünde hissettiğı soğuk hissizlik bütün vücudunu ele geçirmek üzereydi.

“Buna hakkın yoktu!” diye bağırdı Penelope gözlerinde yaşlarla. “Hem de hiç. Seninle asla evlenmeyecektir. Apollo’nun deliliğı olduğı sürece bu mümkün değıl. Sokaklara düşeceksin ve ben de bundan büyük bir mutluluk duyacağım! Gerçekten mutlu olacağım, çünkü...”

Küçük düşürücü konuşması Lord Scarborough’nun ani müdahalesi ile yarıda kesildi. Adam onu kendine çevirip sertçe sarstı. Penelope bağırdıkça bembeyaz kesilen yüzü şimdi öfkeden neredeyse kararmıştı.

“Durun! Hemen şimdi durun!” diye tersledi onu Scarborough.

Penelope nefesi kesilerek adamın yüzüne baktı. “Ama...”

“Hayır. Nasıl bir hakarete uğradığınızı hayal ederseniz edin, toplum içinde böyle kenar mahalle dilberi gibi bağıramazsınız. Hem de savunmasız kuzeninize vurmak, ha? Bu yaptığınız şey çok kötü, Penelope, gerçekten de affedilemez.” Scarborough, Artemis’e dönerek önünde eğildi. “Bayan Greaves, umarım canınız yanmamıştır. Bana izin verirseniz, şimdi kuzeniniz hanımefendiye evine kadar eşlik edeceğim.”

Artemis gözlerini kırpıştırarak başını şaşkınlıkla evet anlamında salladı.

Penelope’nin kocaman açılmış gözlerinde yaşlar vardı. “Ama Robert...”

“Hayır.” Dük’ün yüzünde sert bir ifade vardı. “Ben oldukça sabırlı bir adamımdır, canım ve size karşı olan hislerimi de açıkça ifade ettiğimi sanıyorum ancak benim bir gururum da var. Başka bir erkek yüzünden böyle bağırıp çağırmanıza izin veremem. Korkarım size kur yapma konusunu yeniden gözden geçirmem gerekecek.”

“Ah,” dedi Penelope kısık bir sesle ve Artemis o anda kuze-ninin yüzünde ilk defa endişeye benzer bir ifade gördü.

“Gelin.” Scarborough Penelope’nin kolunu tutarak kararlı adımlarla tiyatrodan çıkardı.

Tiyatroda kısa fakat kati bir sessizlik oldu.

Artemis kalbinin acıdığını hissetti. Nazıkçe Isabel ve He-ro’dan kurtularak yüzüne eski dostlarına çevirdi.

Illingsworth, Harte’nin Bahçesi’ne vardığı anda Maximus hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Bütün gün izlediği adamın sonunda gece vakti tiyatrodan başka bir yere gitmediğine şahit oluyordu. Zamanını boşa harcamıştı. Bir anda hayatında bir kez olsun bugün avından vazgeçebilmiş olsaydı, şimdi Artemis ve kız kardeşleri-nin yanında olabileceğini düşündü. Şu anda tiyatrodaki yerlerini almış olmalıydılar. Hatta belki Artemis kendisiyle konuşmasına izin bile verirdi.

Illingsworth’un gösterişli üniformalı valelerden birinin kulağına eğilip bir şeyler söylemesi üzerine duraksayıp avının uzaklaşmasıyla ortaya çıktı Maximus.

“Bay Illingsworth az önce ne istedi?” diye sordu Maximus aynı uşağa, avucunun içine madeni bir para tutuştururken.

“Lord Noakes’un bu gece burada olup olmadığını sordu,” diye yanıtladı uşak onu.

Maximus’un kaşları havalandı. “Peki, burada mı?”

“Evet, Ekselansları,” dedi uşak. “Lord Noakes eşi Leydi Noakes ile birlikte bu akşam buradalar. Bay Illingsworth’a da söylediğim gibi, şimdi içerideler.”

Maximus valenin yüzüne baktı, zeki bir gence benziyordu. Cebinden daha değerli bir madeni para çıkardı, bu seferki altındı. “Lord Noakes’u tanıyor musun?”

“Ah, evet tanıyorum, Ekselansları.” Valenin gözü altın paradaydı. “Yeğeniyle birlikte sık sık tiyatroya gelir.”

“Yeğeni mi?”

Uşağın kaşları havalandı. “Bilmiyor muydunuz, Ekselansları? Bay Illingsworth, Lord Noakes’un yeğenidir.”

Maximus dalgınlıkla parayı gencin eline tutuşturdu. Hayır, bunu daha önce bilmiyordu. Noakes pek de yakından tanıdığı biri değildi. O daha ziyade babasının bir arkadaşıydı. Hatta şimdi Maximus, annesinin o adamdan hiçbir zaman hoşlanmadığını, bir keresinde de kumar alışkanlığını ağır bir dille eleştirdiğini hatırladı. Noakes’un yepyeni bir takım elbiseyle anne ve babasının cenazesine katıldığı günkü görüntüsü gözünün önüne geldi.

Maximus hızla dönerek eğlence bahçesine ve tiyatroya giden patikaya yöneldi. Şu ana kadar daha çok Scarborough’dan şüphelenmişti ancak Noakes ve Scarborough aynı yaştaydılar. Üstelik her ikisinin de vücut tipleri birbirine benziyor diye düşündü Maximus. Orta boylu, hafif göbekli fakat yaşlarına göre oldukça atletik yapıdaydılar. Aynı Bay İblis gibi.

Bu kadar kolay olması imkânsızdı.

Maximus koşmaya başladı.

Birinin bağırdığını duydu.

Maximus durup dinlemeye başladı. Uzaktan gelen müziğin yanı sıra konuşmalar ve gülüşmeler duyuluyordu. Burada sayısız patika vardı ve her biri öylesine ustaca ışıktandırılmıştı ki, romantik buluşmalar için mükemmel ve karanlık köşeler bile vardı. Burada kaybolmak işten bile değildi.

Sağındaki çalılıklardan gelen bir ses duydu.

Maximus o tarafa koşmaya başladı.

Ortaya çıkan başı öne eğik adam, Maximus'u görmeden oradan uzaklaşmaya başladı. Maximus adamın peşinden üç adım gitmişti ki, bir haykırış onu durdurdu.

"Yardım edin bana!"

Maximus dönüp sesin geldiği yere yönelirken, neredeyse yerde yatan bir bedene takılıp düşecekti.

Dizlerinin üzerine çökerek elleriyle yerde yatan adamı buldu. Göğsünde sıcak bir ıslaklık vardı.

"Beni öldürdü," diyordu Illingsworth. "Beni öldürdü."

"Kim?" diye sordu Maximus.

"Ben...". Illingsworth sarsılarak öksürüp zorlukla nefes almaya çalıştığı sırada Maximus onun göğsüne saplanmış hançeri gördü.

"Ona, sizin beni görmeye geldiğinizi, çocukken masasının çekmecesinde bulduğum kolye ucundan haberiniz olduğunu anlattım. Aslında ihtiyacım olan tek şey miktar paraydı, fazlası da değil. Bu hiç adil değil..."

"Illingsworth, bunu yapan kim?" diye sordu Maximus yeniden.

Diğer adamın sesi zorlukla almaya çalıştığı nefesin sesiyle örtülmüştü. "Hiç... adil değil. Ben onun akrabasıyım. Bana borçlu..."

Illingsworth son bir kez sarsıldıktan sonra sustu.

Maximus bir küfür savurarak avucunu diğer adamın burnuna dayadı.

Hiçbir şey hissetmedi.

Ayağa kalkıp etrafına baktı. Illingsworth konuşması boyunca bunu açıklamamış olsa da, kendisini öldürenin amcası olduğundan emindi Maximus. Bunu yapan kişi Noakes ise, eğlence bahçesinden kaçarmıydı yoksa hiçbir şey olmamış gibi tiyatrosundaki locasına mı giderdi?

Maximus rıhtıma koşmaya başladı.

Arkasından gelen patlama sesini duydu. Maximus döndü.
Bir kadın bağırdı.

Tiyatroya doğru koşmaya başlamıştı ki, kokuyu aldı.

Barut kokusuydu bu.

Artemis.

Yirminci Bölüm

Vahşi av dönerek bulutların arasına girmeye hazırlanıyordu ancak Lin kararını çoktan vermişti. Kral Herla'nın önüne eğilerek, eyerinde oturan küçük beyaz köpeği çaldı. Kral Herla onlara uzandı ancak parmakları sadece boşluğu yakalayabildi. Lin de o anda göğsüne sıkıca bastırıldığı küçük köpekle birlikte yere indi...

Kral Herla Efsanesi'nden

“Bu doğru mu?” diye sordu Phoebe, Artemis’e. Güzel gözlerinde endişe vardı.

Phoebe, Artemis’i, Bayan Picklewood’un kartal bakışlarına rağmen diğerlerinin yanından uzaklaştırmayı başarmıştı. İkisi birlikte tiyatronun alt koridorunda ilerliyorlardı.

Artemis, diğer hanımların kendisini ayıplamak yerine, sessiz bir anlaşmaya varmışçasına Penelope’nin az önce yol açtığı skandalı unutmaya karar vermiş gibi davrandıklarını görünce şoka uğramıştı. Hatta Isabel Makepiece daha da ileriye giderek Artemis’in koluna girmiş ve onunla birlikte tiyatro locasına yürümüştü. Ancak Leydi Hero’nun gözündeki kararlı parıltıyı da gözden kaçırmamıştı.

Phoebe’nin yüzündeki kararlı ışıltıya benzer bir parıltıydı bu. İki kız kardeş çoğu zaman birbirlerine hiç benzemezlerdi. Şu an ise herkes onların kardeş olduklarını anlayabilirdi.

“Biliyordum,” dedi Phoebe Artemis’in hemen cevap vermediğini görünce. “Ağabeyim seni baştan çıkardı.”

“Seninle bu konu hakkında konuşmamız doğru olmaz,” dedi Artemis telaşla. “Aslına bakarsan, bu geceden sonra seninle bir daha konuşmama izin verileceğinden de şüpheliyim zaten.”

“Bu çok saçma!” Phoebe, küçük ve ateşli bir sıvacı kuşuna benziyordu. “Senin utanmanı gerektiren bir şey yok ortada. Bütün bunlar tamamıyla Maximus’un suçu.”

“Şey, aslında...” diye söze girdi Artemis, çünkü doğruyu söylemek gerekirse, Maximus’un yatağına giren *kendisiydi*, tam tersi değil.

Ancak bunu onun kız kardeşine söylemesine olanak yoktu tabii.

“Onu boğabilirim, gerçekten,” dedi Phoebe. “Sana bir teklifte bile bulunmadı, öyle değil mi?”

“Hayır, bulunmadı,” dedi Artemis sertçe. “Ama böyle bir şeyi zaten beklemiyordum. Böyle olmasına ben karar verdim, canım. Gerçekten.”

“Öyle mi?” Phoebe kararlı bakışlarını Artemis’in yüzüne dikti. Sanki karşısındaki kadının ifadesini açıkça görmeye çalışır gibi bir hali vardı. “Bunu gerçekten yaptın mı? Yani, ağabeyim sana evlilik teklifi etseydi onu reddederdin, öyle mi? İnanmamı istediğin şey bu mu?”

“Her şey o kadar karışık ki,” diye fısıldadı Artemis.

“Onu seviyor musun?”

“Ne?” Artemis Phoebe’ye bakakalmıştı. “Evet, tabii ki onu seviyorum.”

“O zaman sorunun ne olduğunu anlayabilmiş değilim,” dedi Phoebe kararlılıkla. “Çünkü onun da seni sevdiği çok açık.”

“Ben...” Artemis kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. “Bunu nereden biliyorsun?”

Phoebe Artemis'e yarım akıllı bir okul kızına bakar gibi baktı. "Ağabeyim tanıdığım en kontrollü ve içine kapanık adamdır. Kütüphanesindeki kitaplarını önce dillerine, sonra yılına, sonra yazarına ve *son* olarak da alfabetik sıralamalarına göre düzenler. Parlamentoda yapacağı konuşmaları haftalar öncesinden hazırlar ve hangi lordların katılacağını ve nasıl oy kullanacaklarını önceden bilir. Bugüne kadar, bildiğim kadarıyla tabii hiç metresi olmamıştır ve sen itiraz etmeden şunu da ilave edeyim ki, benim gibi hâlâ bakire bir kız kardeşin de bazı şeyleri öğrenmesinin yolları vardır. Söz konusu aile ise o kadar fanatik ve benim emniyetime öylesine düşkündür ki, yatak odamın pencerelerine demirden parmaklıklar yaptırmıştır. Aklı sıra dalgın ve dikkatsiz olduğum bir anda pencereden düşmem işten bile değilmiş."

Phoebe derin bir nefes alarak Artemis'i delici bakışlarla süzdü. "Ama bütün bunlara rağmen seni bütün parti davetlilerinin gözü önünde ormanın içine çekti, senin yüzünden öfkesine yenik düştü, hatta ve hatta seni benimle paylaştığı *kendi evinde* baştan çıkardı. Ağabeyim ya aklını kaçırmış olmalı ya da sana fena halde âşık."

Artemis, bütün bunların bir önemi olmamasına rağmen gülümsemesine engel olamadı. Maximus aşk için evlenecek biri değildi. Çok uzun zaman önce ölmüş babasının anısına saygı göstermek için evlenecekti o.

Artemis ağzını açarak Phoebe'ye yumuşak bir dille biteni anlatmaya hazırlandı ki bir kadının çığlığı duyuldu.

Sonra da kokuyu hissetti.

Durdukları koridoru duman kokusu sarmıştı.

Artemis'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Tiyatro eski bir binaydı, ahşap ve sıvadan yapılmıştı.

"Duman kokusu alıyorum," dedi Phoebe.

"Evet," dedi Artemis onun elini tutarak. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Apollo neredeydi? Harte'nin Sarayı'na gelmiş miydi? Nereye gideceği konusunda çok gizemli konuşmuştu. Şimdi onu aramaya zamanı yoktu. Gerçekten buradaysa tiyatrodan çıkmanın bir yolunu bulmasını umdu Artemis.

Artemis, Phoebe'yi girişe çekti. Elbette diğer herkes de oradan kaçmaya çalışıyordu. Gitgide kalabalıklaşan koridor üzerinde insanlar panik duygusu içinde birbirlerini itmeye başladılar. İri yapılı bir adam yanlarından aceleyle geçmeye çalıştığı sırada Artemis'i duvara itti.

Parmakları kayan Artemis, Phoebe'yi kaybetmişti.

"Phoebe!" Sesi kalabalığın arasında kayboldu. Artemis zorlukla insanların arasından dirseklerini kullanarak geçip arkadaşını bulmaya çalışırken bunun uygun olup olmadığını umursamadı bile. "Phoebe!"

O anda genç kızı ve yüzündeki dehşet ifadesini gördü. Artemis onun elini tutarak sıktı.

"Artemis!" diye bağırdı Phoebe. "Lütfen beni burada bırakma."

"Bırakmam, canım." Ana girişe giden yolda, önlerinde çok sayıda insan vardı. "Buradan gidelim, sanki orada başka bir kapı görmüş gibiyim."

Duman ürkütücü bir hızla yoğunlaşıyordu. Artemis, arkadaşını daha önce gördüğü yan kapıya çekerken öksürmeye başladı. Sahnenin olduğu yerden gelen kırılma sesi üzerine yüksek bir çığlık duyuldu. Artemis o anda kapıyı bulup itmeye çalıştı.

Fakat kapı kapalıydı.

"Kilitli," diye bağırdı Artemis, elleriyle kapının kenarını yoklarken. "Sürgüsünü bulmama yardım et."

Dumanın yol açtığı kör edici gözyaşları yanaklarından süzülürken, Artemis içinde yükselen panik duygusunu hissetti. Bu kapıyı açamazlarsa...

Parmakları metale dokundu. Sürgüyü hızla geri çekerek Phoebe'yle birlikte sendeleyerek dışarıya, temiz havaya çıktı.

Arkasını döndü ve gördüğü şey karşısında donakaldı.

“Ne oldu?” diye bağırdı Phoebe.

“Bahçenin tamamı alevler altında,” diye fısıldadı Artemis korku içinde.

Tiyatro binasının tepesinden alevler yükseldiği sırada, gelen misafirler, aktörler, uşaklar ve tüm hizmetliler binanın içinden kaçmaya çalışıyordu. Esmer bir adamın önderliğinde elinde kovalarla su taşımaya çalışan bir grup vardı fakat Artemis durumun ümitsiz olduğunu anladı. Sanatsal bir şekilde dikilmiş ağaçlar ve çalılıkları yutmuş alevler şimdi hızla müzisyenlerin performans yaptığı açık galeri bölümüne ilerliyordu. Yakında her şey ateş altında kalmış olacaktı.

“Acele et!” diye seslendi Artemis. “Rıhtıma gitmemiz gerekiyor!”

“Ama ya Hero!” diyerek geri çekildi Phoebe. “Ve Bathilda?”

“Onların yanlarında erkekler var,” dedi Artemis, söylediği şeyin doğru olduğunu ümit ederek. “Ablanı ve kuzenini diğer herkesle birlikte emniyetli bir yere götüreceklerdir.”

Artemis çalılıkların arasından yolunu bulmaya çalışarak. Her yer çığlık çığlığa bağırان insanlarla doluydu. Güzelim yeni elbisesinin üzeri is lekeleriyle dolmuştu. Yanından geçtikleri ağaç dalları kumaşını delik deşik etmiş olsa da bunu şu anda hiçbir önemi yoktu.

“Ah, Leydi Phoebe,” diye duyuldu garip sakinlikteki bir ses.

Artemis başını kaldırıncı yollarına çıkan Lord Noakes’u gördü. Bir elinde tabancası vardı diğeri ise...

Diğeri eli kan içindeydi.

“Yaralı mısınız, Lordum?” diye sordu Artemis safca çünkü bir anda ortada çok büyük bir terslik olduğunu anlayıvermişti.

“Ah, hayır. Ben yaralı değilim,” dedi Noakes neşeli bir sesle. “Şimdi bir mahsuru yoksa kenara çekilmenizi rica edeceğim çünkü Leydi Phoebe’ye ihtiyacım olacak. İngiltere’den ayrılmayı düşünüyorum ve Wakefield’in peşime düşüp bana engel olmak

istemesine karşı bir tedbir olarak kız kardeşlerinden birinin yanımda bulunması uygun olacaktır.”

Phoebe'nin zarar görmesine izin verirse, Maximus'un kendisini asla affetmeyeceğini biliyordu Artemis. O da kendisini asla affedemezdi.

“Lordum,” dedi Artemis, Phoebe'yi korumak için geriye doğru dikkatli bir adım atarken. “Leydi Phoebe ayak bileğini burktu ve yürümekte zorlanıyor. Sizinle gelemeyeceğine anlayış göstereceğinizden eminim.”

“Yalan söyleyip söylemediğinizi anlayabildiğimi biliyorsunuz, öyle değil mi?” dedi Lord Noakes sohbet havasında. Sol taraftan bir erkek sesi yükseldi. Lord Noakes'un bakışları sertleşti. “Ama bu durumda yanıma Wakefield'ın kız kardeşini ya da fahişesini almamın bir önemi olmayacağından eminim. Sen de en az onun kadar işime yararsın.”

Artemis, Phoebe'yi bu deli adamdan koruyabilmek için geri itmeye başlamıştı bile ancak Lord Noakes yaşına göre çok çevik bir adamdı. Artemis'in bileğini yakalayıp onu kendine çekti, eli çelik kadar sertti.

Artemis ondan kurtulmaya çalıştı ancak Noakes tabancasını Phoebe'ye doğrulttu. “Kes şunu, yoksa onu vururum.”

Artemis anında hareketsiz kaldı.

“Artemis!” diye bağırdı Phoebe, durduğu yerden kollarını ona uzatarak. Yüzü bembeyazdı ve Artemis onun karanlıkta tamamen kör kalacağını biliyordu.

“Sesleri takip et, hayatım,” dedi Artemis ancak başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan Noakes onu çalılıkların arasına çekmeye başladı.

Noakes, rıhtıma neredeyse koşar adımlarla ilerliyordu. Çalılıkların arasından çıktıklarında kaosun içine düştüler. Rıhtımda duran kadınlar ve erkekler teknelerin yanaşması için bağıırıyorlardı, bazılarıysa zaten dolu olan kayıklara atlamaya çalışıyor-

lardı. Valelerin bir kısmı oradan oraya koşarken, bir kısmı da kova tugayına yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Artemis, Hero, Bayan Picklewood ve Isabel'i görünce kaçabildiklerine sevinip derin bir nefes aldı.

Lord Noakes rıhtımın ön tarafına ilerleyip, tabancasını o anda bir hanımı teknelerden birine bindirmeye çalışan bir adama doğrulttu. "Kenara çekilin."

"Delirdiniz mi siz?" diye kekeledi adam.

Lord Noakes sırtıttı. "Muhtemelen."

Hanımın çığlık attığını duyan adamın gözleri kocaman açıldı.

"Bin şuna," dedi Lord Noakes, Artemis'e.

Artemis çekinerek kayığa bindi. Kayıkçı olanları şaşkınlıkla izliyordu.

Lord Noakes tabancasını indirerek Artemis'in başına doğrulttu. "Wapping'e gidiyoruz," dedi Noakes kayıkçıya bakarak.

Nehrin üzerinde ilerlemeye başlamışlardı ki rıhtımdan yükselen bağırışı duydular. Maximus orada, yanında Phoebe'yle birlikte duruyordu. Hiç değilse Phoebe artık emin ellerdeydi.

Maximus bir kayıkçıya bağırarak bir şeyler söylüyordu. Artemis onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. İçinde bulundukları kayığa bir tabanca doğrultmuştu ancak Lord Noakes, Artemis'i özellikle önüne oturttuğu için, Maximus genç kadını yaralama tehlikesini göze alamıyordu.

"Sence bu durum onu delirtiyor mudur?" diye sordu Lord Noakes bariz bir alayla. "Neredeyse bütün hayatını beni yakalamak için harcayıp neredeyse yakalayacakken gözünün önünden kaybolduğumu izlemek?" Artemis'in kulağının dibinde küçük bir kahkaha attı. "O gece onu Dük ve Düşes'le birlikte öldürmem gerekirdi ama saklanmıştı, anlıyor musun? Küçük bir tavşan gibi. Büyük Wakefield Dükü. Ah, titremene gerek yok, canım." Eliyle Artemis'in kolunu okşadı. Genç kadın gerçekten de titremişt.

“Korkman için bir neden yok, çünkü sana zarar vereceğimden şüpheliyim. Hem de çok şüpheli.”

“Sen,” dedi Artemis sıkılı dişlerinin arasından sakın bir sesle. “Maximus’un tırnağı bile olamayacak iğrenç bir adamsın ve bütün bunların yanında beni hiç ama hiç tanıımıyorsun.”

Bunları söyledikten sonra da ani bir hareketle kayığın yanından atlayarak Thames’in karanlık sularına daldı.

Artemis’in bedeninin Thames’in bulanık sularına daldığını gören Maximus için zaman o anda durmuştu. Etrafındaki bağırışların, arkasında hâlâ süren yangının, kız kardeşinin çığlıklarının ve Noakes’u taşıyan kayığın belli belirsiz farkındaydı ancak bunların hepsi aklının sadece bir köşesindeydi.

Elinde tuttuğu tabancayı düşürdü. Cebinden Bay İblis’ten aldığı hançeri çıkarıp dişlerinin arasına sıkıştırdı. Ceketini ve ayakkabılarını çıkardı.

Ve Thames’e daldı.

Kafasının içindeki bir ses, Artemis’in ortadan yok olduğu andan itibaren saniyeleri saymaya başlamış, genç kadının hâlâ su yüzüne çıkmadığını ve nehrin ne kadar hızlı hareket ettiğini hatırlatıyordu.

Maximus kulaç atarak Artemis’in suya daldığı noktaya ilerlemeye başladı.

Bir silah sesi duyuldu, ardından bir tane daha.

Maximus karanlığın içine daldı.

Suyun içinde uzattığı kolun sonundaki elini göremiyordu. Etrafını telaşla yokladı. Yok. Yok. Yoktu.

Çiğerleri kasılmaya başladı.

Su yüzüne çıkarak dişlerinin arasındaki hançerin ardından derin bir nefes almaya çalıştı ve yeniden suyun içine daldı.

Hiçbir şey yoktu. Yoktu.

Hiçbir şey.

Gözleri yanıyordu.

Dilinin üzerinde ölümün tadını hissetti.

Artemis'in sonu bu şekilde olamazdı. Buna izin veremezdi.

Daha da derinlere daldı.

Yine hiçbir şey göremedi.

Göğsü çılgık çılgıydı

Su yüzüne çıkmak için bir nedeni yoktu.

Etrafına son bir kez bakınca beyaz eli gördü.

O güzel beyaz eli.

Maximus onu yakalayarak kollarının arasına çekti. Birlikte ıslanmış kıyafetlerinin ağırlıklarıyla batmaya başladılar. Maximus dişlerinin arasından hançeri alıp Artemis'in elbisesinin arka yakasını kesti. Elbisenin ince ipek kumaşı beline kadar yırtılmıştı. Elbisenin kollarını kesip Artemis hareketsiz kollarından sıyrıldı ve sonra da geri kalanını kalçasının üzerine kaldırdı. Sonraki kulacı onları yukarı taşıırken, Artemis elbiseden, deri değiştiren masalsı bir deniz kızı gibi kurtuldu.

Su yüzüne çıkmaya başladılar.

Maximus suyu yarararak derin bir nefes aldı ve Artemis'e baktı.

Yüzü bembeyaz, dudaklarıysa morarmıştı ve saçları da cansız bir biçimde suyun içinde yüzüyordu. Ölmüş gibiydi.

Birdenbire kendisine tutan kollardan kurtulmaya çalışırken, gelenlerin kendisini bir kayığın içine çekmeye çalışan Winter Makepiece ve Godric St. John olduğunu fark etti.

"Önce onu alın," dedi Maximus.

Adamlar tek kelime etmeden Artemis'i kayığın içine aldıkları sonra Maximus da içine tırmanıp gücü tükenmiş bir halde yere çöktü. Artemis'i hemen kollarının arasına alarak korsesini kesmeye başladı. Genç kadın hareketsizdi.

Maximus onu sarstı. "Artemis."

Genç kadının başı cansız bir biçimde öne ve arkaya sallandı.

Makepiece elini onun kolunun üzerine koydu. "Ekselansları."

Maximus adamı duymazdan geldi. “*Diana.*”

“Ekselansları, çok üzgünüm...”

Maximus kolunu geri çekerek Artemis’in yüzüne attığı to-kadın sesi sulara yankılandı.

Artemis nefes almaya çalıştı.

Maximus onu hemen ters döndürerek yüzünü kayığın kü-peştesine çevirdi. Genç kadın birkaç kez öksürdü ve ağzından büyük bir miktarda kirli su dökülmeye başladı. Hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmediğini düşündü Maximus. Genç kadının öksürmesi bittiğinde, Maximus onu sımsıkı tutarak kollarının arasına aldı. St. John çıkardığı ceketini uzattı.

Maximus ceketini genç kadının omuzları üzerine koydu ve kollarıyla onu yeniden sardı. Bundan sonra onu bir daha asla bırakmayacaktı. “Aklından ne geçiyordu senin?”

Makepiece’in kaşı havalandı ancak Maximus onu görmez-den geldi. Bir daha asla böyle bir acıyı yaşamak istemiyordu. Kollarında yatan kadına kızgınlıkla baktı.

“Aklımdan geçen,” dedi Artemis kısık bir sesle, “onun önünde oturduğum sürece senin onu vuramayacak olmandı.”

Maximus çenesini onun başına dayayıp eliyle ıslak saçlarını okşadı. “Ve bunun için de kendini feda etmeye karar verdin, öyle mi? Hanımefendi, sizi bundan daha akıllı bilirdim.”

“Ben yüzme biliyorum.”

“Üzerinizde bu elbiseler varken değil.”

Artemis kaşlarını sabırsızca çatı. “Onu *vurdun* mu?”

“O anda düşünmem gereken çok daha önemli meselelerim vardı,” diye tersledi onu Maximus.

Bunun üzerine Artemis başını geriye yaslayarak erkeğin yüzüne baktı. “Neredeyse *yirmi yıldır* onun peşindesin. Ailenin katilini öldürmekten daha önemli ne olabilir ki?”

Maximus ona somurtarak baktı. “Sen, sinir bozucu kadın. Suyun içine atlamak da nereden çıktı...” Genç kadının Thames’e

daldığı anı hatırlamak bile nefesinin kesilmesine neden olmuştu. Yeniden konuşmaya başladığında, sesi boğuktu. “Bunu bana bir daha asla yapmaya kalkışma, Diana. Eğer ölseydin, ben de seninle birlikte Thames’in dibini boylamaya hazırdım. Sensiz hayatta kalmama olanak yok.”

Artemis gözlerini kırıştırdı. Yüzü yumuşamıştı. “Ah, Maximus,” diyerek avucunu erkeğin yanına yasladı.

O eski püskü kayığın içinde, sıırsıklam bir halde titrerken, kara dumanların gökyüzünü kararttığı ve küllerin rüzgârda uçtuğu sırada, Maximus daha önce hiç bu kadar mutlu olmadığını düşündü.

“Onu günün birinde bulurum nasıl olsa,” diye mırıldandı genç kadının saçında. “Ama seni kaybedersem, hayatın benim için hiçbir anlamı olmaz, sevgili Diana’m. Lütfen, sevgilim. Beni bir daha asla terk etme. Annemin mezarı üzerine sana yemin ederim ki senden başkasına bağlanmayacağım.”

“Hiçbir yere gitmeyeceğim,” diye fısıldadı Artemis parlayan gözlerle. “Ama Lord Noakes’u elinden kaçırdığına üzülmediğimi söyleyemem.”

Makepiece boğazını temizledi. “Şey, o konuda...”

“Onu vurdum,” diye mırıldandı St. John neredeyse özür dileyen bir tavırla.

Maximus ona büyük bir şaşkınlıkla baktı.

St. John omuzlarını silktilti. “Yapılması gereken oydu, ne de olsa silahını Bayan Greaves’in başına dayamıştı ve hanımefendi suyun içine atladıktan sonra da hiçbir pişmanlık göstermeden ateş etmeye devam etti. Ha, evet, ayrıca suyun içindeyken sana da nişan aldı, Wakefield. Bana pek fazla beyefendice gözükmedi, kaldı ki çok iyi bir atıcı olmamasına rağmen, ikinci denemesinde başarılı olamayacağının da garantisi yoktu, öyle değil mi? Tam ikinci tabancaya davrandığı sırada onu vurdum.”

“Çok iyi bir hareketti,” diyerek başıyla onayladı onu Makepiece. “Üstelik çok da iyi bir atıştı. Adam neredeyse yirmi metre uzağındaydı.”

“On beşe daha yakındı, sanırım,” diye düzeltti onu St. John alçakgönüllülükle.

“Öyle olsa bile.”

“Ama...” Her iki adam da soran gözlerle konuşmaya başlayan Maximus’a baktılar. “Ama ben sizden bana Noakes konusunda yardım etmenizi hiç istemedim ki.”

Makepiece onu başıyla onayladı, yüz ifadesi ciddiydi. “İstemene gerek yoktu.”

“Hiçbir zaman gerek yoktu, hem de,” diye tamamladı onu St. John.

Artemis o gece Maximus’un büyük yatağında çıplak yatarken, erkeğin tıraş oluşunu seyretti. Kendisi de harika sıcak bir banyo yapmış, saçını da iki kez yıkamıştı. Erkeğin odasında, havuç ve bezelyeli soslu tavuk ile tatlı olarak vişneli tarttan oluşan sade bir akşam yemeği yemişlerdi.

Bugüne kadar yedikleri hiçbir şey bu kadar lezzetli gelmemişti.

“Hiç kimsenin ölmemiş olması büyük bir mucize,” dedi Artemis. Rıhtımdaki kalabalığın arasında tanıdık, güçlü omuzlu kişiyi gördüğünde mutluluktan havaya uçacaktı neredeyse. “Sence Harte’nin Sarayı’ndan geriye bir şey kalmış mıdır?”

“Son duyduğuma göre hâlâ içten içe yanıyormuş,” diye yanıtladı onu Maximus arkasını dönmeden. Şifonyerinin aynasındaki yansımasına kaşlarını çatarak baktı. “Tiyatronun, müzisyenlerin galerisiyle birlikte tamamen yerle bir olmasını anlayabiliyorum gerçi. Belki de bitkilerin bir kısmını kurtarabilirler ancak Harte’nin yeniden inşa edilip edilmemesi konusuna gelince,” dedi Maximus omuzlarını kaldırarak. “bahçeden yana bir umut olduğunu sanmıyorum.”

“Bu çok kötü,” diye mırıldandı Artemis. “Phoebe, Harte’nin Saray’ını çok seviyordu ve işin aslı, ben de severdim. O kadar büyümlü bir yerdi ki. Sence Lord Noakes orayı hangi sebeple ateşe vermiş olabilir?”

“Belki de orada yeğenini öldürdüğü gerçeğini örtbas etmek istemiştir,” dedi Maximus.

“Ne?” Lord Noakes’un kanla kaplı eli geldi aklına. “Zavallı adam!”

“Evet ama o da amcasına şantaj yapmaya çalışıyordu,” dedi Maximus kuru bir sesle. “Bana zümrüdü amcasının evinden aldığını en baştan anlatsaydı, şu anda yaşıyor olacaktı.”

“Hımm,” dedi Artemis yatak örtüsüyle oynayarak. “Ben zaten her halükârda Harte’nin Saray’ına gitmeyi düşünmüyordum artık.”

“Niçin?” diye sordu Maximus dalgın bir sesle. “Gösteriyi beğenmedin mi?”

“Gösteriyi göremedik bile.” Genç kadın içini çekti. “Penelope oraya ilk geldiğimiz anda yanıma gelip olay çıkarmıştı. Hiç kim-senin sana anlatmamış olmasına şaşırdım aslında.”

Maximus yavaşça döndü. “Ne?”

Artemis ona baktı. “Bana fahişe dedi.”

“Lanet olsun.” Maximus yumruklarını sıktı. “Bütün bunlar planlarımı altüst edecek, desene?”

“Hangi planlarını?”

“O kirli suların içinde yüzerken kararımı vermiştim.” Kilitli kutunun yanına gidip açtı Maximus. “Sana teklif etmeden önce tamir ettirmek istiyordum. Ne de olsa sembolik bir değeri var.” Bakışlarını genç kadının yüzüne dikti. “Bu durumda teklifimi bu olmadan yapmam gerekiyor.”

Artemis kaşlarını kaldırdı. “Anlayamadım?”

Maximus o anda çok tuhaf bir şey yaptı. Artemis’in önünde tek dizinin üzerine çöktü.

“Bütün bunlar olması gerektiği gibi değil,” diye söze başladı Maximus, genç kadının yüzüne suçlarcasına bakarak.

Artemis yattığı yerden doğruldu. “Ne yapıyorsun?”

“Artemis Greaves, bana karım olma onurunu?..”

“Sen çıldırdın mı?” diye çıkıştı Artemis. “Baban ne olacak? Dükalık yararına bir evlilik yapman gerektiği düşüncene ne oldu?”

“Babam öldü,” dedi Maximus yumuşacık bir sesle. “Ve dükalığın da canı cehenneme.”

“Ama...”

“Sus,” dedi Maximus. “Şurada annemin kolyesi olmadan sana uygun bir dille evlenme teklif etmeye çalışıyorum.”

“Ama neden?” diye sordu Artemis. “Kardeşimin deli olduğunu sanıyorsun.”

“Onu son gördüğümde oldukça akli başında görünüyordu,” dedi Maximus nezaketle. “Bana saldırmaya çalıştı.”

Artemis kıkırdadı. “Çoğu insan bunu bir çeşit delilik olarak algıladı.”

Maximus omuz silkti. Kutuya uzanarak içinden Artemis’in bir zamanlar boynunda taşıdığı kolye ucunu çıkardı. Öldükten sonra Noakes’un üzerinden alınan sonuncusuyla birlikte toplam altı zümrüt taşın yanındaki yerini almıştı. “Kız kardeşini baştan çıkardığımı düşünüyordu.”

“Ah.” Artemis’in yüzü kızardı. Apollo’nun bu gerçeği biliyor olması aslında onu hâlâ çok rahatsız ediyordu.

“Bunun senin için bir hayal kırıklığı olduğunu biliyorum,” dedi Maximus parmağındaki mührünü çıkarıp kolye ucunun hâlâ takılı olduğu zincire iştiririrken, “ancak niyetim seni saygın hale getirmektir.”

“Penelope’nin söyledikleri yüzünden değil mi?”

“Hayır.” Kolyeyi genç kadının başının üzerinden geçirip yüzükle kolye ucunu büyük bir özenle göğüslerinin arasına yerleştirdi. Parmak uçlarının sıcak dokunuşu, Artemis’in göğüs uçlarının

uyarılmasına neden oldu. “Şey, aslında bir bakıma öyle. Sana herhangi bir kimsenin o şekilde hitap etmesine izin vereceğimi sanma sakın. Seni suların altında ararken kendi kendime yemin etmişim. Seni oradan canlı çıkarabilirsem...” Maximus kaşlarını çatarak boğazını temizledi. “Her neyse, gerdanlığı düğünümüzde takabileceksin.”

“Maximus.” Artemis onun yüzünü ellerinin arasına alıp başını kendine kaldırdı. “Seninle sadece ismimi koruyabilmen için evlenmek istemiyorum. Eğer...”

Artemis’in bu içten itirazı, Maximus’un uzanıp dudaklarını ele geçirmesiyle son buldu. Öpücüğü derindi, dudaklarını aralayarak öpmeye devam ettikçe, genç kadın az önce konuştukları konuyu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Maximus öpücüğü sonlandırdığında bile Artemis’e sıkı sıkı sarılmaya devam etti, sanki onu bırakmaktan korkar gibi bir hali vardı. “Seni seviyorum, Dianam. Sanırım seni, çıplak ayakla ormanımda dolaşırken gördüğüm o andan itibaren seviyorum. Seninle evlenemeyeceğimi düşündüğüm zamanlarda bile niyetim seni sonsuza dek yanımda tutmaktı.” Geriye çekilip genç kadının yüzüne baktığında Artemis şaşırarak erkeğin yüzünde ufacık da olsa kuşkuya dair bir iz olduğunu keşfetti. Maximus başparmağıyla genç kadının yanağını okşadı. “Beni sakın terk etme. Sensiz dünyam kapkaranlık olur, kahkahanın ve herhangi bir amacımın olmadığı bir dünya haline gelir. Herhangi bir sebepten dolayı benimle yine de evlenmek istemezsen, bana en azından söz ver...”

“Sus.” Adamın yüzü avuçlarındaydı. “Evet, seninle evlenirim, seni sersem. Seni seviyorum. Hatta bana, Penelope’ye yakışacağı kadar yakışmayacak olsa da annenin o çok gösterişli gerdanlığını bile takabilirim. İstedğin her şeyi yaparım, yeter ki birlikte olalım. Sonsuza dek.”

Maximus bunun üzerine uzanıp onu güçlü ve sahiplenici kollarının arasına alarak dudaklarından öpmeye başladı.

En nihayet genç kadının nefes almasına izin verdiğinde, Artemis onun kendisine kızgınlıkla baktığını gördü. “Üç ay sonra evleneceğiz. Sen Wakefield zümrütlerini ve o zamana kadar yaptıracağım küpeleri takacaksın ama şunu bil ki yanılıyorsun. O zümrütler hiç kimsenin üzerinde, sende durduğu gibi duramaz. Kuzenin çok güzel bir yüze sahip olabilir ama *sen* sevgilim; cesur, deli edici, baştan çıkarıcı, gizemli, *muhteşem* Dianam benim; sen Wakefield düşesisin. *Benim* düşesimsin.”

Sonsöz

Tam, kız kardeşinin kendi gözleri önünde küle dönüşmesini bekleyerek ismini haykırdı. Ancak Lin'in yere dokunmasıyla birlikte tuhaf bir şey oldu: yani hiçbir şey olmadı. Lin'in başını eğerek küçük beyaz köpeğin kulağına bir şey fısıldaması üzerine hayvancık kollarından yere zıpladı ve kuyruğunu sallamaya başladı. O anda vahşi avın bütün atları ve binicileri gökyüzünden düşerken her biri eski ve ölümlü görünümüne büründü. Gökyüzünden son inen Kral Herla'nın kendisi oldu. Atından inip ayaklarını yere bastığı anda derin ve sarsıcı bir nefes aldı ve doğan güneşin ışınlarını yüzünde hissedebilmek için başını geriye attı.

Gülümseyerek Lin'e baktığında gözlerindeki solgunluk kaybolmuş, yerini sıcak bir kahverengi almıştı. "Beni kurtardın, cesur genç kız. Senin cesaretin, zekân ve sarsılmaz sevgin benim, adamlarımın ve erkek kardeşinin üzerindeki laneti yendi." Bu sözleri duyan askerleri şapkalarını havaya atarak neşeyle haykırdılar.

Kral Herla, "Sahip olduğum ne varsa, sana borçluyum," dedi Lin'e. "Bana istediğini söylediğin takdirde, senindir." "Teşekkür ederim, Kralım," dedi Lin. "Ancak ben hiçbir şey istemiyorum."

"Mücevher de mi istemiyorsun?" diye sordu Kral Herla.

"Peki ya arazi?"

"Hayır, Kralım, gerçekten istemiyorum."

"Atlar veya sığır sürüleri?"

“Hayır, Kralım,” diye fısıldadı Lin. Kralın kendisini sorguladığı sırada yanına yaklaşması üzerine genç kız başını kaldırıp yüzüne baktı.

“Sahip olduğum hiçbir şey seni cezbetmiyor mu?” diye mırıldandı Kral Herla.

Lin başını hayır anlamında sallamakla yetindi.

“Belki de o zaman sana kendimi teklif etmeliyim?” dedi Herla genç kızın önünde diz çökerek. “Muhteşem varlık, beni kocan olarak kabul eder misin?”

“Ah, evet,” dedi Lin ve etraflarını sarmış bütün askerler bir kez daha neşe naraları attılar.

Kral Herla ve Lin’in evlilik merasimleri çok güzeldi ancak kralın yüzyıllar öncesinde yaptığı evlilik merasimi kadar gösterişli olmadı. Ondan sonra Kral Herla karanlık ormanını yabani çalılklardan temizleyerek arazilerini yeniden ekti. Yıkılmaya yüz tutmuş şatosunu yeniden inşa ettirdikten sonra da arazisinde besili sığır sürüsü yetiştirdi. Karınları doyan halk yeniden halinden memnun ve mutluydu. Ve Kral Herla içinden ne zaman avlanmak dürtüsü yükselse bunu görmezden gelir ve onun yerine dönüp kraliçesinin yüzündeki anlayış dolu gülümsemeyi görürdü.

Ne de olsa en değerli avını çoktan bulup yakalamıştı.

Gerçek sevgiyi bulmuştu.

Kral Herla Efsanesi’nden

Bu arada...

“Dokuz kahrolası yıl.”

Apollo ters çevrilmiş teneke kovanın üzerine oturmuş, dostu Asa Makepiece’ın elinde sımsıkı tuttuğu şarap şişesini havaya kaldırıp meydan okurcasına selam verişini izliyordu.

“Beni duyuyor musun, ‘Pollo?’” diye sordu Asa, elindeki şeyi vahşice havada sallarken neredeyse Apollo’nun kulağına çarpacaktı. “Dokuz lanet olası yıl. Dünyayı dolaşarak önüne

gelen kadınla yatabilir, kendimi içkiye verebilir ve yeni yerler keşfedebilirdim ama onun yerine hep çalıştım, hayır, bu eğlence parkını inşa edip sağını solunu ağaçlandıracağım, dönecek aktrisleri şımartacağım derken *köle* gibi çalışmak zorunda kaldım. Ve işte şimdi elimde kalana bak: içten içe yanmaya devam eden bir bok yığının. Tekrar söylüyorum: *dokuz* lanet olası yıl!

Apollo iç geçirerek kendi şişesinden bir yudum alırken, Asa az önceki nakaratını yineledi. Apollo'nun şişesinin yarısı boşalmıştı ve bu da iyi bir şeydi çünkü artık şarabın duman kokması onu rahatsız etmemeye başlamıştı. Harte'nin Sarayı'nın ayakta kalan tek yerinde oturuyorlardı: oyuncuların sahne arkasındaki soyunma odasında.

Ya da en azından bir zamanlar sahne olan yerin arkasında. Tiyatronun o bölümü ve hatta geri kalanının tamamı içten içe yanmaya devam ediyordu. Yıkılmış giriş ve enkaz yığınları, altından kurtarılabilecek bir şey var mı diye bakmak için kenara çekilemez durumdaydı. Her şey hâlâ çok sıcaktı. Gerçi Apollo'nun o konuda da pek umudu yoktu.

Asa bu gece hayatının dokuz yılını kaybetmiş olabilirdi ancak aynı zamanda Apollo'nun parasını verip satın aldığı az miktardaki hissesi de yok olmuştu. Kendini vahşice öldürülmüş üç arkadaşının yanında uyur halde bulmasından birkaç gün önce, babasından kalan küçücük mirasla Harte'nin Sarayı'nın hisselerini satın almıştı. O zamanlar ona uygun bir yatırım gibi görünmüştü. Apollo para konusunda fazlasıyla beceriksiz biriyken Asa bu eğlence bahçesiyle zenginliğin ve refahın eşliğine gelmişti. Apollo'nun, kendisi ve Artemis için yeterince para kazanmak dışında fazla bir beklentisi olmamıştı hiçbir zaman.

O hayali de küle dönüşmüştü.

“Sanırım artık sokaklarda yaşamam gerekecek,” diye söylendi Asa üzüntüyle şişesine bakarak. “Ailemin beni fazla sevdiği söylenemez. Ve benim de insanları aynı bütün birikimini bana

vermen için seni ikna ettiğim gibi– birtakım şeylere ikna etmek dışında bir mesleğim veya yeteneğim yok, ‘Pollo.’

Apollo, Asa’nın hatasını düzeltmek isterdi. Bu yatırım kararını kendi isteğiyle almıştı ancak hâlâ konuşmaya fırsat bulamadığı için bunun pek bir öneminin olmadığını düşünerek vazgeçti. Asa kendi trajedisi içinde debelenmekten büyük bir keyif alıyor gibiydi.

“Merhaba?”

Dışarıdan gelen ses üzerine birbirlerine baktılar.

Asa’nın alnı komik bir şekilde kıvrılmıştı. “Sence bu kim olabilir?” diye sordu oldukça yüksek bir sesle fısıldayarak.

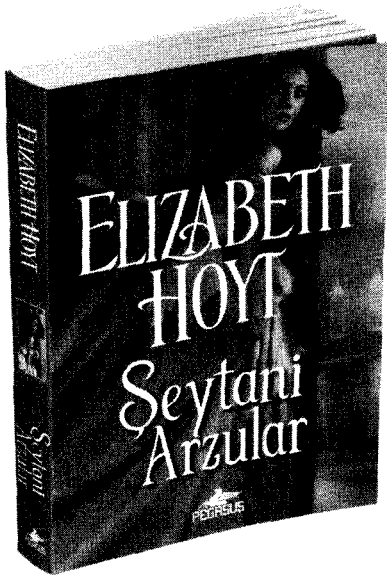
“Ah, demek buradasınız.” Apollo’nun hayatı boyunca gördüğü en yakışıklı adam, edindikleri küçük barınağın etrafına saçılmış yıkıntıların arasından yolunu bulmaya çalışıyordu. Üzerinde son derece kaliteli gümüş bir yelek ve pembe satenden dikilmiş ceketle pantolon vardı. Ama asıl dikkat çeken yanı saçıydı: adamın koskocaman siyah bir kurdeleyle arkadan bağlanmış, altın sarısı bukleleri vardı.

Züppe, diye geçirdi içinden Apollo.

“Sen de kimsin?” diye sordu meydan okuyan, ters bir sesle.

Züppenin gülümsemesi üzerine Apollo gözlerini kıstı. Bu adam yakışıklı olabilirdi ancak hafife alınacak biri olmadığı belliydi.

“Ben mi?” diye soran züppe cebinden çıkardığı mendili titizlikle bir bankın kalıntılarının üzerine sererek oturdu. “Benim adım Valentine Napier, Montgomery Dükü’yüm ve size bir teklifim var, Bay Makepiece.”

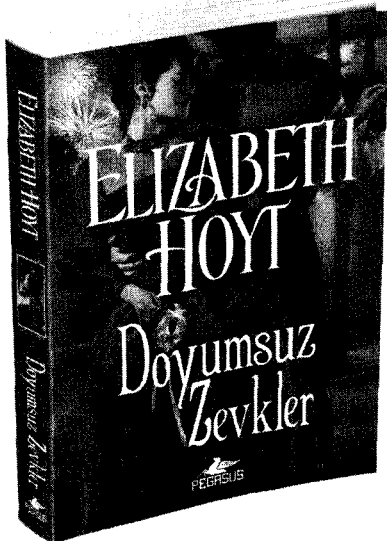
*Arzularıyla hareket eden
bir adam...*

*Geçmişte işlediği günahlarla
savaşan bir kadın...*

*İkisinin de reddedemeyeceği
bir anlaşma...*

“İnce düşünülmüş ayrıntılar, ilgi uyandıran karakterler yaratmak konusunda eşine az rastlanır bir edebî yetenek ve güçlü duygu patlamaları yaratacak bir üslupla Hoyt, aşk ve tehlike unsurlarını bir araya getirmiş.”

John Charles

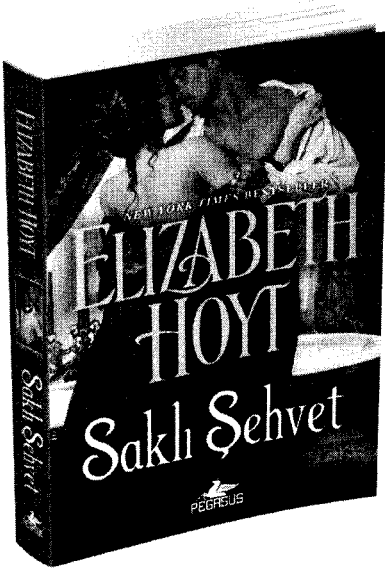
*Leydi Hero Batten'ın hayatı
kusursuzdur... Ta ki Marki'nin
kötü şöhretli kardeşiyle tanışana
kadar... Bu ikili ateşte kusursuz
aşkı bulabilecek midir?*

“Hoyt'un romanlarında insanı aşkın büyüüne inandıran bir şeyler var.”

RT Book Reviews

“Elizabeth Hoyt çekici karakterleri, heyecan verici konuları ve zekâ dolu diyaloglarıyla sanatını mükemmel icra ediyor.”

Publishers Weekly

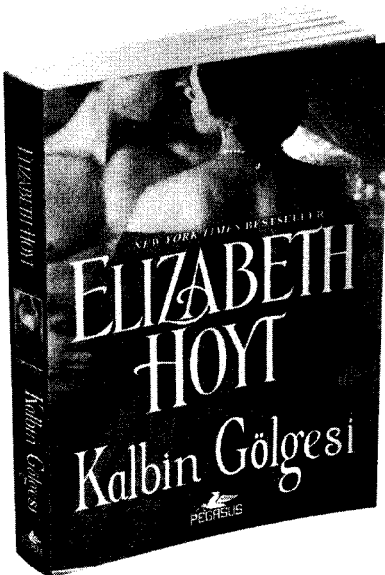
*Bir korsan...
Tek gerçek hazinenin...
Bir kadının kalbinde yattığını
fark edebilir mi?*

“Elizabeth Hoyt yetenek, incelik ve
tükenmez bir tutkuyla yazıyor.”

Julianne MacLean

“Hoyt, tarihi romans türünün
yeni efendisi.”

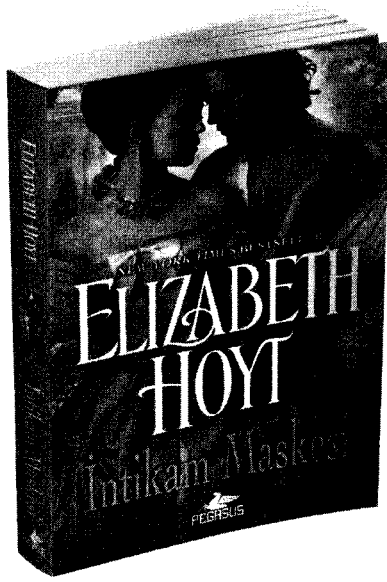
HistoricalRomanceWriters.com

*Maskeli bir adam...
Tehlikeli bir kadın...
Göz ardı edemedikleri bir
tutku...*

“Yaratıcı, duygusal, etkileyici...
Hoyt’un masalsı bir anlatımla
aktardığı nefes kesici aşk hikâyesi
okurları şaşkına çevirecek.”

Publishers Weekly

*Gece karanlığındaki yabancılar
âşık olduklarında
en büyük tehlike tulkudur*

*“İntikam Maskesi Hoyt’un sınırsız hayal gücünün bir kanıtı.
Okurlar bu kitaba bayılacak.”
RT Book Reviews*

*“Hoyt’un derin duygularla dolu, okurların yüreğine dokunan bu hikâyesi
tatlı olduğu kadar heyecan verici.”
Publishers Weekly*

MASKELİ BİR ADAM

Maximus Batten yirmi yıl önce annesi ile babasının cinayete kurban gidişine tanık olmuştur. Artık Wakefield Dükü olan Maximus günlerini parlamentoya yön vererek geçirmektedir. Fakat geceleri St. Giles Hayaleti olarak bu tehlikeli muhitte katilin izini sürmektedir. Bir gece ona meydan okuyup geri adım atmayan bir kadınla karşılaşır...

DENGİYLE KARŞILAŞTIĞINDA

Artemis Greaves hayatını bir refakatçi olarak geçirse de gösterişsiz kıyafetlerinin altında bir avcının kalbi atmaktadır. St. Giles Hayaleti onu serserilerden kurtardığında Artemis karşısındakinin kendisi gibi biri olduğunu görür ve içinde bir merak kıvılcımı doğar. Bu kıvılcım, Hayalet'in gerçek kimliğini anladığında yangına dönüşecektir.

TUTKULARI AÇIĞA ÇIKACAK

Artemis cüretkâr bir hamle yapıp Maximus'tan nüfuzunu kullanarak hapsedilen ağabeyini özgürlüğüne kavuşturmasını ister. İstedikini alamazsa dükün gizli kimliğini açığa çıkaracaktır. Ama güçlü bir düke şantaj yapmanın riskleri vardır. Kaplanı kuyruğundan yakalayan Artemis, Maximus'un gazabıyla mı yoksa tutkulu dokunuşlarıyla mı karşı karşıya kalacaktır?

"Romantizm ve gizemle örülmüş bir öykü."

Publishers Weekly

"Karanlıklar Dükü aşkın büyüüne inanmanızı sağlayacak."

RT Book Reviews

